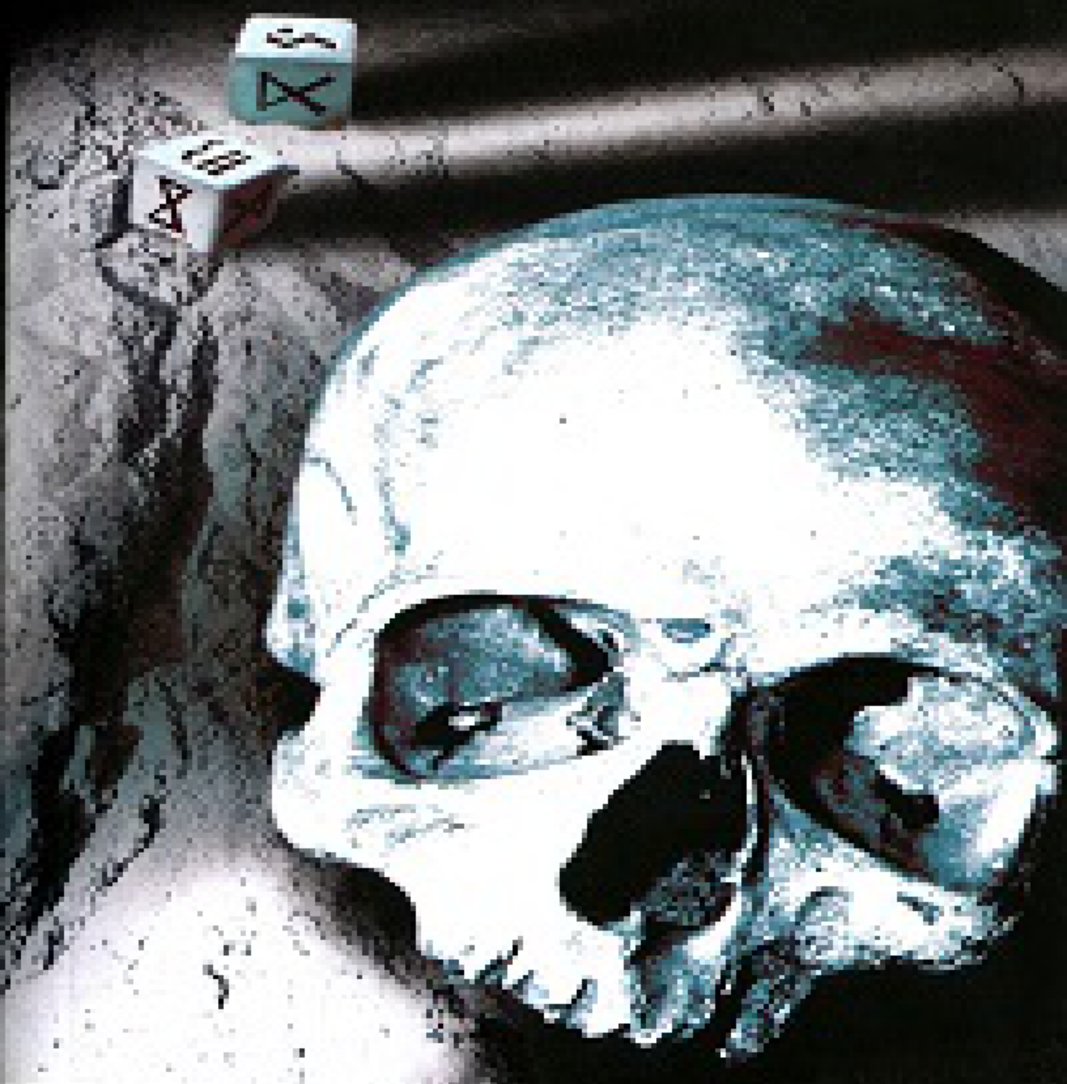

LUMINA
M. JOHN HARRISON

Cuprins

M. John Harrison

Lumina

Light

Traducere de DAN POPESCU

M. John Harrison (n. 26 iulie 1945) s-a născut în Warwickshire, Marea Britanie.

Prima sa lucrare a fost publicată în anul 1966, iar între anii 1968 și 1975 a fost editorul literar al revistei New Worlds.

Britanicul este un critic de ficțiune apreciat, publicându-și frecvent opiniile în Times Literary Supplement, The Guardian și Daily Telegraph.

În 2007, M. John Harrison a primit distincția Arthur C. Clarke Award și Philip K. Dick în 2008 pentru romanul Nova Swing, care va fi publicat în curând, la editura Tritonic, la care au mai apărut romanele „Viriconium”, în 2006, și „Cățărătorii”, în 2008, acesta din urmă fiind câștigător al premiului Boardman Tasker for Mountain Literature.

1.Deziluzionat de Actualitate

1999:

Către sfârșit, cineva l-a întrebat pe Michael Kearney „Cum te vezi petrecând primul minut al noului mileniu?”.

Asta era ideea lor pentru un joc de după masă pe când se găseau într-un orășel mohorât și bătut de vânturi din Midlands, unde merseseră pentru o conferință. O ploaie rece, de iarnă, bătea violent ferestrele sufrageriei particulare și se scurgea căpătând reflexe portocalii de la iluminatul stradal. Răspunsurile se dădeau unul după altul, după cum erau așezați în jurul mesei, cu o predictibilitate luminoasă, unele șmechere, altele decente, toate optimiste. Aveau să bea până să cadă jos, să facă sex sau să caște gura, dintr-un jet în mișcare, la focurile de artificii sau la răsăritul fără sfârșit.

— Cu neastâmpărații de copii, cred, răspunse cineva la un moment dat.

A urmat o explozie de râsete și un alt răspuns, în aceeași notă:

— Cu cineva destul de tânăr să-mi fie copil.

Au urmat și mai multe râsete și aplauze de la toată lumea.

Majoritatea celor aproape o duzină de oameni din jurul mesei gândeau astfel. Kearney nu gândea nici pe departe ca ei și voia să se știe acest lucru. Era furios pe femeia care îl adusese aici și ar fi vrut să se știe și asta. Așa că, atunci când îi veni rândul, spuse:

— Conducând mașina altcuiva, între două orașe pe care nu le cunosc. Și după ce lăsă ca liniștea să se așeze, adăugă cu bună știință „Va trebui să fie o mașină bună”

— Vai dragă ce trist…

Ea zâmbi către cei din jur apoi cineva schimbă subiectul.

Kearney nu le mai dădu nici o atenție, își aprinse o țigară și reflectă asupra ideii care îl surprinsese și pe el. Își dăduse seama de aciditatea ei chiar în timp ce o rostea. Nu din cauza singularității, egoismului sau imaginii contrastante cu enclava de blajină autosatisfacție academică și politică în care se aflau, ci din cauza aspectului pueril. Libertățile pe care le reprezenta erau tot atât de puerile pe cât de mulțumitoare: căldura și goliciunea mașinii, mirosul ei de plastic și de țigări, sunetul unui radio cântând încetișor în noapte, licărul verzuliu al cadranelor, perceperea mașinii ca pe un instrument sau ca pe o serie de decizii instrumentale, importante, gândite și aplicate la fiecare cotitură a drumului. Era o descriere a vieții lui actuale.

— A fost ceva nepotrivit pentru un om în toată firea, i-a spus partenera lui la plecare.

— A fost, nu-i așa?, i-a răspuns el cu cel mai grozav zâmbet

copilăros de care era în stare.

Numele ei era Clara, avea aproape treizeci de ani, era roșcată, tânără la trup dar cu o față deja obosită de eforturile de a ține pasul, cu început de riduri și cu ochii ascunși în orbite. Trebuia să muncească mult pentru cariera ei. Trebuia să-și îndeplinească cu succes rolul de părinte „single”. Trebuia să alerge cinci mile în fiecare dimineață. Trebuia să fie bună la pat, să aibă nevoie de sex, să se bucure de sex, să știe cum să murmure atrăgător „Oh. Așa. Da, așa. Oh, da.” Kearney nu știa dacă ea se simțea cumva dezorientată în acel hotel victorian din cărămidă roșie și teracotă, alături de un bărbat care părea să nu înțeleagă nici una dintre realizările ei.

Kearney privi de jur împrejur la pereții alb-lucioși ai coridorului, pereți care îi aminteau de școlile din copilărie.

„Ce vechitură tristă” rosti el după care o prinse pe Clara de mână și o trase-n jos pe scări apoi o împinse într-o cameră pustie în care erau două sau trei mese de biliard și o omorî la fel de repede ca și pe celelalte. Ea l-a privit de jos în sus, nedumerirea luând locul curiozității, până când ochii i s-au opacizat. O cunoscuse cu vreo patru luni în urmă. La începutul relației lor ea îl descria ca pe un „monogam serial” și el crezuse că ea ar putea să vadă ironia sintagmei nu doar inflația lingvistică.

Afară, în stradă, tremurând perplex și ștergându-se repetat cu mâna la gură, i se păru că vede o mișcare, o umbră pe perete, sugestia unei mișcări în lumina portocalie a străzii. Ploaie, lapoviță și zăpadă, păreau să cadă în același timp. În acest amestec i se părea că vede duzini de fărâme de lumină. Scânteieri. Scânteieri în toate cele, gândi el, apoi își săltă gulerul hainei și plecă în grabă. Căutând locul unde își parcase autoturismul, se rătăci în labirintul de străduțe și alei pietonale care duceau spre gară așa că luă trenul. Reveni după câteva zile. Mașina încă era acolo unde o lăsase, o *Lancia Integrale* roșie, de care se bucurase să o posede și să o folosească.

*

Kearney își aruncă bagajul pe bancheta din spate, un laptop și două volume din „Un dans către muzica timpului” și porni înapoi către Londra. Abandonă Lancia pe o stradă din South Tottenham după ce se asigură că portierele sunt descuiate toate iar cheia este în contact. Luă metroul către apartamentul unde își efectua cea mai mare parte din cercetări. Complicațiile finanțărilor, prea bizantine să le descâlcești, determinaseră amplasarea laboratorului într-un apartament situat pe o stradă lăturalnică, între Gower Street și Tottenham Court Road. Aici, el și un fizician pe nume Brian Tate, aveau trei camere lungi, umplute cu sisteme de calculatoare Beowulf conectate la un echipament care, spera Tate, ar fi putut izola interacțiunile perechilor de ioni de zgomotul magnetic ambiental.

Teoretic, aceasta le-ar fi permis să codifice date în evenimentele cuantice. Kearney avea îndoielile lui dar avea și unele speranțe pentru că Tate venea de la Cambridge via MIT și ceea ce probabil era cel mai important, lucrase și la Los Alamos.

Pe vremea când adăpostise o echipă de neurobiologi care lucrau pe pisici vii, apartamentul fusese incendiat de mai multe ori de niște grupări extremiste de apărare a drepturilor animalelor și în diminețile umede încă se mai simțea mirosul de lemn ars și plastic topit. Kearney, conștient de aversiunea comunității științifice față de acest gen de proteste, pusese paie pe foc răspândind vestea că s-a înscris în A.L.F. Și aducând doi pui de pisică orientală, un mascul negru și o femelă albă. Cu picioarele lor lungi și cu trupurile slăbănoage și sălbatice, se învârteau neobosite pe acolo, ca niște modele de modă, adoptând poziții bizare și încurcându-se în picioarele lui Tate.

Kearney ridică femela care, după ce se zbătu câteva clipe, i se așeză pe umăr și începu să toarcă. Masculul, privindu-l pe Kearney de parcă nu îl mai văzuse vreodată, ciuli urechile și se retrase sub o masă de lucru.

— Sunt agitate astăzi.

— A fost pe aici Gordon Meadows. Și ele știu că lui nu-i plac pisicile.

— Gordon? Ce voia?

— Se întreba dacă am fi în stare să facem o prezentare.

— Așa a pus problema? Pentru cine?

Întrebarea lui Kearney l-a făcut pe Tate să râdă.

— Pentru niște tipi de la Sony.

Acum a fost rândul lui Kearney să râdă.

— Gordon e un bou.

— Gordon e finanțatorul, îl contrazise Tate. Să-ți spun pe litere? începe cu F-I-…

— Fii serios. Sony l-ar putea înghiți cu totul. Kearney privi în jur, la aparate. Probabil că-i disperat. Am reușit ceva săptămâna asta?

Tate ridică din umeri:

— Mereu aceeași problemă, răspunse el.

Era un tip înăltuț, cu ochii blânzi, care și-ar fi petrecut timpul liber, în măsura în care ar fi avut așa ceva, născocind vreun sistem cu arhitectură bazată pe teoria complexității, plin de forme și curbe „naturale”. Locuia în Croydon cu o nevastă cu zece ani mai în vârstă ca el și cu cei doi copii din mariajul ei precedent. Probabil ca amintire a timpului petrecut la Los Alamos, Tate prefera cămășile de bowling, ochelarii cu rame din corn și o freză deosebit de îngrijită care-l făcea să semene cu Buddy Holly.

— Putem scădea rata la care biții cuantici intră în sincronism. Avem rezultate mai bune decât Kielpinsky, săptămâna asta am obținut

factori de la patru în sus dar dup-aia zgomotul învinge. Ridică din umeri a neputință. Nici urmă de bit cuantic… nici-un computer cuantic.

— Asta-i tot?

— Tot. Tate își scosese ochelarii și își masa rădăcina nasului. Ba nu, a mai fost ceva.

— Ce?

— Vino să vezi.

Tate instalase un display superplat de treizeci de inci pe o *credenza* din fundul încăperii. Tastă ceva și pe display apăru o lumină albastru palid, ca de gheață. Undeva, în labirinturile lui paralele, sistemul Beowulf începu modelarea unui spațiu Kielpinski pentru o pereche de ioni, un spațiu fără decoerență.

— Am mai văzut asta. Extensiile energetice transparente îi aminteau lui Kearney de aurora boreală.

— Privește totuși. Chiar înainte să se dezintegreze. Am încetinit procesul cam de un milion de ori și tot e greu de surprins – uite!

O cascadă de fractali asemenea unei aripi de pasăre dar atât de mică încât Kearney abia de o zări. Dar pisica orientală ale cărei viteze de reacție fuseseră realizate pe baza altor considerente biologice, țâșnise într-atâta. Se apropiase de ecranul acum orb și bătea cu lăbuțele din față oprindu-se din când în când și căutând cu privirea ca și cum s-ar fi așteptat să fi prins ceva cu ele. Aproape imediat, motanul ieși de unde se ascunsese și încercă să se alăture pisicii dar aceasta îl privi de sus, furioasă.

Tate râse și stinse displayul.

— Așa face ea totdeauna.

— Ea vede ceva ce noi nu putem. Și orice ar fi, apare după partea pe care o putem observa noi.

— Dar acolo nu e nimic, chiar nimic.

— Rulează programul din nou.

— E doar un artefact oarecare, insistă Tate, nu face parte din datele actuale. Nu ți-aș fi arătat…

Kearney râse.

— Încurajator. Poate fi încetinit și mai mult?

— Pot să încerc dar ce rost are? Nu e decât un *bug,* o eroare. De program.

— Încearcă. Măcar de curiozitate. Mângâie pisica cu gândurile în altă parte, „cuminte fetița, cuminte” iar aceasta se așeză înapoi pe umărul lui. Scoase niște lucruri din sertarul unui birou, printre ele și o pungă din piele decolorată conținând zarul pe care-l furase de la Schrander cu douăzeci și trei de ani în urmă. Își strecură mâna în sac. Zarul era cald. Brusc, ochii minții lui Kearney văzură imaginea femeii din Midlands, îngenunchiată pe pat și murmurând „doresc atât de

mult să vină”. Tresări și îi spuse lui Tate că trebuie să plece pentru un timp.

— Dar abia te-ai întors! Ne-am mișca mai repede dacă ai veni mai des pe aici. Tipii cu gazul rece sunt pe urmele noastre. Au reușit să obțină stări stabile acolo unde noi nu putem. Știi, dacă reușesc să mai înainteze un pic, noi vom fi codașii!

— Știu.

În ușă, Kearney îi întinse pisica albă care se tot răsucea în mâinile lui. Fratele ei rămăsese cu privirile țintă la displayul deconectat.

— Le-ai găsit un nume?

— Numai pisicii, răspunse Tate stânjenit. Cred că am putea să îi spunem Justine.

— Foarte potrivit, acceptă Kearney.

În seara aceea, decât să facă față unei case goale, telefonă primei lui soții, Anna.

2. Căutătorii de aur ai anului 2400 DC

Seria Mau Genlicher, căpitan K, era sus în Halou, pe nava sa Pisica Albă, pândind posibili clienți.

Acolo sus, la o mie de lumini de Nucleu, Sectorul Kefahuchi își vălurea pe jumătate de cer vastele lui penaje de materie întunecată. Lui Seria Mau îi plăcea aici. Îi plăcea Haloul. Îi plăceau marginile zdrențuite ale Sectorului Kefahuchi pe care toți le numeau „Plaja”, unde își împleteau orbitele haotice observatoare corodate și vechi de dinaintea oamenilor, platforme și laboratoare abandonate de milioane de ani de entități de care habar nu aveau ce au fost, dacă sau unde se mai află. Toate doriseră să privească Sectorul mai de aproape. Unele aduseseră planete întregi în poziții care să le convină apoi fie plecaseră fie dispăruseră. Altele deplasaseră sisteme solare cu totul pentru ca mai apoi să le piardă.

Chiar și fără toate acestea, Haloul era o zonă dificilă pentru navigație. Era însă un bun teren de vânătoare pentru Seria Mau care stătea acum la pândă, într-un fel de stare non-newtoniană, în interiorul unei încâlceli clasice de orbite de pitice albe. Momentele astea îi plăceau cel mai mult. Motoarele erau oprite. Comunicatoarele erau închise. Totul era oprit pentru ca ea să poată asculta.

Cu câteva ore în urmă momise un mic convoi – trei cargouri cu motoare reversibile, nave civile transportând artefacte „arheologice” dintr-o zonă a Plajei situată la douăzeci de lumini distanță, zorite de o iolă rapidă, înarmată, numită *La Vie Feerique*[1]. Le atrăsese în această zonă întunecată, le lăsase aici și trecuse la altceva. Matematicile navei ei știau exact cum să le regăsească: cu toate că navele convoiului foloseau transformări Tate-Kearney standard, nu știau nici măcar ce zi este. Între timp, iola suprasolicitată de sarcinile ei de călăuză, reușise să ducă cargourile în umbra unei bătrâne stele gigantice gazoase și încerca să calculeze o ieșire din capcană. Seria Mau îi privea curioasă. Ea era calmă, ele nu. Le putea auzi transmisiunile. Începeau să bănuiască prezența ei. *La Vie Feerique* trimisese drone teleghidate în cercetare. Mici sclipiri actinice marcau locurile unde dronele începuseră să întâlnească câmpurile de mine pe care ea le semănase în sub curenții gravitaționali ai roiului de stele cu multe zile înainte de sosirea convoiului.

— Ah, ar trebui să fiți mult mai atente, aici, în spațiu. Seria Mau vorbea ca și cum ar fi putut fi auzită.

Chiar în timp ce ea vorbea, Pisica Albă se strecură printr-un nor de materie non-barionică slab reactivă la trecerea ei. Câteva aparate din sistemul de back-up manual amplasat în sectorul pentru oameni, acum pustiu, tresăriră și reveniră la zero: materia non-barionică lovea

carcasa cu puterea unei fantome. Ca materie, abia dacă exista dar monitorii erau proiectați să o perceapă. Se adunaseră în jurul hublourilor, aranjând lumina care ajungea în jurul lor astfel încât să obțină cel mai dramatic cadru posibil, privindu-se în oglindă, șoptindu-și unii altora, trecându-și degetele deșirate peste buzele subțiri sau prin păr, agitându-și aripile uscate.

— Of Cenușăreaso, de-ai fi crescut și tu măcar așa… – jeleau ei în limba veche – ce binecuvântare ar fi fost…

„Lăsați-mă în pace cu chestiile astea, mai ales acum” gândi ea apoi le ordonă:

— Înapoi la posturile voastre, altfel desființez hublourile.

— Suntem totdeauna la posturile noastre…

— Dragă, sunt convins că nu am intenționat niciodată să te tulburăm.

— ... totdeauna la posturile noastre, dragă.

Ca la un semnal, *La Vie Feerique* s-a repezit să ajungă deasupra soarelui local și a nimerit într-un câmp de mine.

Minele, două micrograme de anti-materie menținute cu dispozitive cu hidrazină în timbre de silicon de un centimetru pătrat, nu erau mai deștepte ca un șoarece dar odată ce aflau că ești în preajmă, erai ca și mort. Erai între două rele: nu puteai nici să stai pe loc, nici să te miști.

Cu toate că s-a petrecut foarte rapid, echipajul de pe *La Vie Feerique* a înțeles ce i se întâmpla. Seria Mau a putut să îi audă cum urlau în timp ce *La Vie Feerique* se despica pe toată lungimea. La scurt timp, două cargouri s-au ciocnit: motoarele cu flux reversibil se ambalaseră pe materia spațială după ce cargourile ieșiseră din ascunzătoare pe traiectorii E & E disperate, calculate doar pe jumătate. Cel de al treilea se strecura mai departe, tăcut – opriseră totul – printre resturi, pe o orbită în jurul giganticei gazoase, așteptând ieșirea ei.

„Nu, nu, nu. Nu așa procedăm noi, bondoceilor” gândi Seria Mau și Pisica Albă se materializă în stânga pupei cargoului, lăsându-se astfel detectată și dând naștere unui trafic exploziv pe comunicatoarele lui interne, trafic căruia îi puse capăt cu una dintre comenzile ei cele mai serioase chiar dacă nu la fel de sofisticate. Flacăra exploziei a aprins mai mulți asteroizi mici și pentru scurt timp și epava iolei care, blocată de atractorul local, se rostogolea într-o coroană radioactivă aproape frumoasă.

— Ce înseamnă „La Vie Feerique”?, își întrebă Seria Mau monitorii.

Nici un răspuns.

Puțin mai târziu, sincroniză viteza cu cea a epavei și rămase acolo rotindu-se ușor în jurul ei. Plăci îndoite de carcasă, bucăți monolitice din motoarele cu flux reversibil, ceva ce semăna a cablu unduindu-se

milă după milă. „Cablu”? Pe Seria Mau o pufni râsul. „Ce tehnologie mai e și asta?”. Pe Plajă puteai vedea toate ciudățeniile, inclusiv idei aruncate cu un milion de ani în urmă și adaptate să facă să meargă nave bondoace ca asta. La urma urmelor, important era că *toate* funcționau. Oriunde te uitai, găseai ceva. Cel mai urât coșmar pentru oricine dar și partea cea mai excitantă. Furată de gândurile astea, Seria Mau lăsase Pisica Albă să înainteze ușor și ajunsese în zona unde corpurile membrilor echipajului se rostogoleau în vid. Erau umane. Bărbați și femei cam de vârsta ei, umflate, arse, înghețate, cu membrele în poziții nefirești, în ușoară mișcare de rotație, cu „atmosferă” proprie. Le privea curioasă, căutând ceva în expresiile lor de frică amestecată cu resemnare, fără să știe bine ce caută. Mărturii. Mărturii referitoare la ea?

— Mărturii referitoare la mine însumi – cugetă ea cu glas tare.

— De jur împrejurul tău. – șușotiră monitorii aruncându-i priviri triste, grave, printre degetele înlănțuite. Privește!

Monitorii localizaseră un supraviețuitor singuratic, în costumul spațial, o ființă mătăhăloasă, albă, dând din mâini aiurea, încercând să meargă, strângându-se și întinzându-se ca o vietate marină – chircituri de durere sau poate numai teamă și dezorientare și negare.

„Presupun – gândea Seria Mau în timp ce îi asculta transmisiile – că vei închide ochii și îți vei spune «Pot să scap dacă rămân calm» apoi vei deschide ochii și vei înțelege iarăși ce s-a întâmplat. Doar atât și ar fi de ajuns să te facă să urli”.

Se întreba cum să-l termine pe supraviețuitor când o fracțiune de umbră trecu pe deasupra. Era o altă navă. Una uriașă. Alarmele izbucniră peste tot în nava K. Monitorii se iviră de peste tot. Pisica Albă dispăru din spațiul local spărgându-se într-o spumă de evenimente cuantice, micro-geometrii non-comutative și stări de vacuum exotice și de scurtă durată, ca să apară la un kilometru distanță de poziția ei inițială, cu toate dotările inițializate și disponibile. Nemulțumită, Seria Mau observă că încă mai era în umbra intrusului. Era atât de mare că nu ar fi putut să aparțină decât celor care o angajaseră pe ea. Armă totuși prora, pentru orice eventualitate. Comandantul navei Nastic se îndepărta de ea într-un mod iritant. Spectrul lui holografic se materializă la bordul Pisicii Albe în fața containerului în care trăia Seria Mau, șiroind realist din încheieturile numeroaselor lui picioare gălbui pe care le târâia deseori din motive pe care Seria Mau nu le putea vedea. Capul lui osos avea mai multe apendice moi, ochi mozaicați și dâre de mucus, mai mult decât ar fi acceptat ea să vadă. Nu era ceva care să poată fi ignorat.

— Știi cine suntem, spuse arătarea.

— Crezi că-i o treabă atât de deșteaptă să iei o navă K prin surprindere așa cum ai făcut tu?, strigă Seria Mau la ea?

Spectrul clicăi răbdător.

— Nu aveam intenția de a te surprinde. Ne-am apropiat perfect descoperiți. Ai ignorat transmisiile noastre după ce ai... Făcu o pauză să caute un cuvânt potrivit apoi, nereușind, încheie neliniștit: „Asta".

— Asta a fost cu o clipă mai înainte.

— Asta a fost cu cinci ore în urmă. De atunci tot încercăm să luăm legătura cu tine.

Foarte surprinsă, Seria Mau întrerupse legătura și în timp ce spectrul dispărea într-un soi de fum maroniu, ascunse Pisica Albă într-un nor destul de depărtat de asteroizi, acordându-și astfel timp de gândire. Se simțea rușinată de sine. De ce acționase așa? Unde-i fuseseră gândurile de se lăsase descoperită în halul ăsta, insensibilă la exterior timp de cinci ore? În timp ce încerca să rememoreze cele întâmplate, matematicile navei Nastic o vânau iar, verificând două sau trei miliarde de ipoteze pe nanosecundă asupra poziției ei. După o secundă sau două, permise navei Nastic să o găsească. Spectrul își făcu apariția imediat.

— Tu ce ai înțelege prin „mărturie referitoare la mine însumi"?

— Nu știu, răspunse spectrul. De asta ai procedat așa? Ca să lași mărturii privitoare la tine? Aici ne întrebam de ce i-ai ucis cu atâta cruzime pe cei de un neam cu tine.

Seria Mau se întrebase și ea mai înainte, tot așa.

— Nu sunt de un neam cu mine.

— Erau oameni.

Ea răspunse acestui argument cu tăcerea pe care o merita apoi întreba:

— Unde sunt banii?

— Ah, banii. Acolo unde sunt de obicei.

— Nu vreau monedă locală.

— Noi nu folosim moneda locală aproape niciodată cu toate că uneori negociem în valorile respective. Articulațiile lui cele mai mari păreau să emită ceva ca un gaz. Ești disponibilă pentru o nouă luptă? Avem mai multe misiuni la patruzeci de lumini în jos pe Plajă. Acolo ai putea să te confrunți cu nave militare, să participi la un război adevărat, nu la ambuscade contra civililor ca asta de acum.

— Da, războiul vostru, spuse Seria Mau străduindu-se să alunge gândurile negre. Cincizeci de războaie, mai mari și mai mici, erau în plină desfășurare în Sectorul Kefahuchi. De fapt era un singur război, era o luptă asupra prăzilor. Nu-i întrebase niciodată cine le este inamicul. Nu voia să știe. Neamul Nastic era suficient de ciudat. În general, era imposibil să înțelegi motivele străinilor. „Motive, hm..." își spuse ea în gând privind la colecția de picioare și ochi din fața ei, „motivele țin de *sensorium,* de *Umwelt,* de senzații. Pisica ar avea o treabă tare grea dacă ar vrea să înțeleagă motivațiile muștei din gura

ei”. „Musca are o treabă mai grea”, concluzionă Seria Mau.

— Am ce am vrut. Nu voi mai lupta pentru voi – răspunse spectrului.

— Putem să îți oferim mai mult.

— Nu ar fi de nici un folos.

— Putem să te silim să faci ce vrem noi.

— Am să dispar de aici mai rapid decât poate să gândească nava voastră – râse Seria Mau. Cum o să mă mai găsiți? Asta e o navă K!

Spectrul păstră o liniște calculată.

— Știm unde vei merge.

Pentru o fracțiune de secundă, Seria Mau avu un presentiment rău dar obținuse de la ei ceea ce voia așa că putea să-i lase să încerce. Întrerupse transmisia și deschise spațiul matematic al navei K.

— Privește, o salutară matematicile, am putea merge acolo. Sau acolo. Sau iată, *acolo*. Putem merge oriunde. Hai să mergem undeva.

Ceea ce a urmat s-a petrecut exact cum spusese ea. Înainte ca nava Nastic să poată reacționa, Seria Mau angajase matematicile, matematicile angajaseră realitatea locală iar Pisica Albă dispăruse din acel sector al spațiului lăsând în urmă doar un vârtej de particule cu sarcină. „Ai văzut?” spuse Seria Mau cu voce tare. După asta a urmat obișnuita plictiseală a călătoriei.

Sistemul complex de antene al Pisicii Albe detecta doar murmurul particulelor fotino. Antenele aveau lungime de o unitate astronomică dar erau împăturite fractalic într-o dimensiune și jumătate cât să poată fi laminate într-un bandaj de douăzeci de metri pe carcasa navei K.

La hublouri se adunaseră câțiva monitori, bâiguind și agitându-se, privind la motorul cu flux reversibil de parcă ar fi pierdut ceva acolo. Probabil că pierduseră ceva.

— Acum rezolv ecuațiile Schrdinger pentru fiecare punct al unei rețele cu zece dimensiuni spațiale și patru temporale. Nimeni nu mai poate face așa ceva – o informară matematicile.

3. New Venusport, 2400 DC

Tig Vesicle avea o fermă de containere pe Strada Capului.

Era un Om Nou tipic. Înalt, cu fața albă, purtător al caracteristicului smoc de păr portocaliu care-l făcea să pară permanent surprins de viața din jur. Ferma lui era prea depărtată de centru și afacerea nu avea cine știe ce vad. Era situată mai sus de numărul 700, acolo unde cartierul băncilor lăsa locul confecțiilor, croitoriilor, colajelor ieftine de cultivari demodați sau tatuaje senzitive.

Ceea ce însemna că Vesicle trebuia să aibă și alte afaceri.

Colecta rente pentru surorile Cray. Acționa ca un intermediar ocazional în ceea ce uneori era numit „importuri de afară”, bunuri și servicii interzise de Contractele Militare Terestre. Avea și o mică specializare, transplanturile cu glande suprarenale de la sălbăticiunile locale. Niciuna dintre afaceri nu-i lua prea mult așa că își petrecea majoritatea timpului la fermă, masturbându-se la aproape fiecare 20 de minute cu ochii la show-urile porno holografice – Oamenii Noi erau mari masturbatori. El era tot timpul cu un ochi la containere. În rest, dormea.

Ca majoritatea Oamenilor Noi, Tig Vesicle nu dormea bine. Era ca și cum ceva i-ar fi lipsit, ceva ce nu-i putea fi oferit de o planetă de tip terestru, ceva ce organismul lui cerea în mai mică măsură atunci când era treaz. (Până și în căldura și întunecimea Furnicarului, loc pe care el îl considera „acasă”, se zvârcolea și scâncea în somn, dând din picioarele lui lungi și emaciate. Nevastă-sa era la fel.). Visa urât. În cel mai rău dintre coșmaruri, se străduia să colecteze rentele pentru surorile Cray dar era zăpăcit chiar de Strada Capului care, în vis, era o stradă conștientă de existența lui, o stradă plină de înșelătorii și de inteligență malignă.

Era pe la jumătatea dimineții și deja doi polițai grași trăgeau de o fată-ricșă în convulsii, s-o scoată dintre axele vehiculului ei. Fata se mișca dezarticulat, ca un cal șchiop, vinețeala încercuindu-i buzele pe măsură ce toate se depărtau de ea devenind prea mici pentru a putea fi văzute. Viața Străzii interpreta propria coloană sonoră iar *café électrique* tocmai ce făcea să explodeze o altă inimă hotărâtă. Intrând pe Strada Capului cam pe la jumătatea ei, Vesicle descoperea că nu mai sunt numere pe clădiri și că nu mai putea identifica nimic. Încotro să se îndrepte pentru numerele mari, spre stânga sau spre dreapta? Se simțea ca un prost. Acest sentiment se amesteca ușurel cu panica și el începea să schimbe direcția în mod repetat, după cum era silit de colții traficului. Drept urmare nu reușea niciodată să ajungă la o distanță mai mare de un bloc sau două de la strada lăturalnică pe care intrase. După un timp ajungea să întrezărească imagini fugare ale

surorilor Cray așteptând rentele și ținând judecată în fața unui bar cu sandvișuri. Era convins că fusese văzut și își întorcea fața de la ele. Trebuia să termine până la prânz iar el nici nu începuse măcar. În final, ajungea să intre într-un restaurant și să întrebe prima persoană ieșită în cale, unde se găsește și astfel să descopere că nici măcar nu era pe Strada Capului. *Era pe o cu totul altă stradă.* I-ar fi luat ore întregi să ajungă unde trebuia. Era greșeala lui. Pornise prea târziu în dimineața aceea.

Vesicle se trezi din visul lui plângând. Nu reușea să nu se identifice cu fata-ricșă aflată pe moarte. Mai rău, undeva între somn și trezire, „rente" se transformase în „lacrimi" și simțea că transformarea asta concentra viața întregii sale rase. Se ridică, își șterse gura cu mâneca și ieși afară în stradă. Avea acel mers bizar articulat, târșit, pe care îl aveau toți Oamenii Noi. Două blocuri în jos către Spitalul de Boli Exotice, cumpără un *Muranese Fish Curry* pe care îl hăpăi cu ajutorul unei furculițe de unică folosință, din lemn, ținând caserola de plastic sub bărbie și azvârlind mâncarea în gură cu mișcări lacome și stângace. Reveni apoi la ferma lui de containere și la gândurile asupra surorilor Cray.

Surorile Cray, Evie și Bella, porniseră cu artă retroporn digitalizată specializându-se în suprafețe până într-atât de realiste încât reușiseră să înstrăineze actul sexual în ceva mașinist și foarte interesant. După colapsul pieței bursiere din 2397 se orientaseră spre containere și speculațiile asociate. Acum erau în bani. Vesicle era mai mult respectuos decât temător față de ele. Ori de câte ori veneau la el să ia rentele sau să-l verifice, părea pocnit în cap de-o stea. Îți putea spune în detaliu ce făceau surorile și încerca mereu să imite felul lor de a vorbi.

După ce mai dormi puțin, Vesicle făcu un tur al fermei să verifice containerele. Ceva îl făcu să se oprească la unul din ele și să pună mâna pe el. Era cald, ca și cum activitatea din interiorul lui se intensificase. Era ca un ou.

*

Chiar așa și era.

Când Ed Chinezu s-a trezit, nimic din casă nu mai mergea. Alarma patului nu putea fi oprită, ecranul TV-ului era gri iar refrigeratorul nu mai vorbea cu el. Lucrurile s-au înrăutățit după prima cană de cafea, atunci când doi tipi de la biroul D.A. i-au bătut la ușă. Purtau costume cu pieptar dublu, cu jachetele deschise astfel încât să se poată vedea că erau porniți. Ed îi știa de pe când lucrase el însuși la biroul D.A. Doi tâmpiți. Hanson și Rank. Hanson era un gras care lua totul în ușor iar Otto Rank era precum rugina. Nu dormea niciodată și se spunea

despre el că are ambiția să se identifice cu D.A.-ul. Acum stăteau în bucătăria lui Ed, pe taburetele înalte de la barul unde Ed servea de obicei micul dejun și acum le servise lor o cafea *java.*

— Salut Ed Chinezu.

— Hanson.

— Ei, tu ce știi, Ed? – a început Rank. Am auzit că ești interesat de cazul Brady. Zâmbea și se aplecase cu fața aproape lipită de-a lui Ed. Și pe noi ne interesează.

Hanson era nervos, agitat:

— Ed, știm c-ai fost de față.

— Las-o dracu' – îl întrerupse Rank. N-avem nevoie să *discutăm* așa ceva cu el. Și rânji iar către Ed: De ce l-ai doborât, Ed?

— Pe cine să dobor?

Rank dădu din cap către Hanson de parc-ar fi vrut să spună „ce să faci cu-așa un cap sec".

— Pup-o Rank! Mai vrei *java*?

— S-o pupi tu! Scoase o mână de tuburi de alamă și le azvârli pe masă. Colt 45. Marfă militară, capete dum-dum, două arme. Tuburile încă se mai rostogoleau zornăind pe masă. Vrei să-mi arăți pistoalele tale, Ed? Colturile alea-mpuțite pe care le porți ca un detectiv de TV. Pariezi c-o să găsim potriveli?

Ed își arătă dinții într-un rânjet.

— Tre-să fii înarmat pentru asta. Vrei să le scot eu? Aici și acum? Crezi că poți face așa ceva, Otto?

Hanson se foi neliniștit.

— Nu-i nevoie de așa ceva, Ed.

— Putem ieși după-mpuțitu ăla de mandat, Ed, să ne-ntoarcem și să luăm armele – spuse Rank ridicând din umeri. Putem să te luăm și pe tine. Și casa ta. Și nevasta ta, dacă mai ai una. Și să jucăm „sari la oase" până sâmbăta viitoare. Haide Ed, vrei s-o facem urât sau frumos?.

— Putem s-o facem urât sau frumos.

— Nu Ed. Nu de data asta. Otto Rank săltă iarăși din umeri. Sunt surprins că nu știi. Ei dar eu cred că știi. Îndreptă arătătorul către fața lui Ed ca și cum l-a fi țintit cu o armă. Ne mai vedem.

— Du-te dracului, Rank.

Și Ed știu că ceva nu era deloc în regulă atunci când Rank ieși râzând.

— La dracu, Ed. Hanson săltă și el din umeri și ieși.

După ce fu sigur că plecaseră, Ed ieși la automobilul lui, un Dodge patru-pân-la-podea, din '47, pe care cineva îl încălțase cu un 409 de la un Caddy din '52. Îl porni și rămase câteva clipe ascultând cele patru prize de aer. „Putem s-o facem urât sau frumos, scârbelor" șopti el în timp ce-și privea mâinile. Apoi apăsă ambreiajul până la capăt și porni

spre centru.

Trebuia să afle ce se petrece. Cunoștea o femeie de la biroul D.A. pe nume Robinson și reuși să o convingă să i-a masa împreună la restaurantul lui Sullivan. Era o femeie înaltă, cu un zâmbet larg, dinți buni și un fel de a linge maioneza de la colțul gurii care îți sugera că ar putea fi la fel de bună și în lins maioneza de la colțul gurii tale. Ed știa că dacă ar fi vrut, ar fi putut face o verificare dar era mult mai interesat de cazul Brady și de ce ar fi putut ști Rank și Hanson.

— Salut Rita.

— Șterge-o, Ed. Bătea darabana pe masă și privea la strada aglomerată de dincolo de fereastră. Venise din Detroit în căutarea a ceva nou dar găsise doar un alt oraș sufocat de dioxidul de sulf, un oraș fără speranțe dar plin de ceața motoarelor. Fredona „Lasă zăhărelul cu mine”.

Ed Chinezu ridică din umeri. Era pe jumătate ieșit din localul lui Sullivan când o auzi întrebându-l:

— Hei, Ed, mai regulezi?

El se întoarse. Ziua părea să devină mai bună de-acum. Rita Robinson rânjea iar el se îndrepta către ea când se petrecu ceva ciudat. Ceva din ușa lui Sullivan obtura lumina. Rita, care putea observa ce se întâmplă în spatele lui Ed, se holba cu un soi de frică în creștere. Ed, care nu putea, începu să o întrebe ce nu e în regulă iar Rita își înălță brațul arătând cu degetul.

— Isuse, Ed, uite!

El se întoarse și privi. O rață galbenă, uriașă, se străduia să pătrundă în localul lui Sullivan.

4. Acțiuni ale inimii

— Dar tu nu suni niciodată!
— Sun acum, îi explică el ca unui copil.
— Niciodată nu vii să mă vezi.

Anna Kearney locuia în Grove Park, o încâlcitura de străzi cuprinse între calea ferată și râu. O femeie firavă care cădea ușor pradă anorexiei. Cu o permanentă expresie de zăpăceală pe față. Păstrase numele lui pentru că îl preferase celui propriu. Apartamentul ei, inițial al Primăriei, era întunecat și dezordonat. Mirosea a săpun de casă, a ceai Earl Grey și a lapte stricat. Imediat ce ajunsese în apartamentul ăsta, pictase pești pe pereții băii, tapetase spatele fiecărei uși cu scrisori de la prietenii ei, cu poze Polaroid și cu fluturași de hârtie care să-i amintească de una sau alta. Obiceiul era vechi dar mulți dintre fluturași erau noi.

„Dacă nu vrei să faci ceva, nici nu trebuie să faci” citi Kearney. „Fă numai ceea ce poți face. Lasă restul”.

— Arăți bine, i se adresă el.

— Vrei să spui că sunt grasă. Am știut dintotdeauna că dacă oamenii spun așa, vor de fapt să spună că sunt prea grasă.

El ridică din umeri.

— Ei, oricum, mă bucur să te văd.

— Când ai sunat, tocmai mă pregăteam să fac baie.

Într-o cameră din spate ea păstra câteva lucruri de ale lui: un pat, un scaun, un mic scrin vopsit în verde pe care erau două sau trei pene vopsite, o bucată dintr-o candelă parfumată triunghiulară și o mână de pietricele care încă mai purtau mirosul mării, toate aranjate cu grijă în fața unei fotografii, înrămate, cu el la șapte ani.

Cu toate că îi aparțineau, viața pe care aceste obiecte o reprezentau îi părea indiferentă și de nepătruns. După ce le privi o vreme, își trecu mâinile peste față și aprinse candela. Scoase zarurile Shrander din punguța lor de piele și le aruncă de mai multe ori. Mai mari ca de obicei, tăiate dintr-o substanță maronie pe care o bănuia că ar fi os uman, săriră și se rostogoliră printre celelalte obiecte, formând grupări din care nu putea alege nimic. Înainte de a le fura, folosise în același scop, cărți de tarot. Undeva în scrin, mai erau două sau trei pachete, soioase, dar tot în cutiile lor originale.

— Vrei să mănânci ceva? Ana era în baie. Se auzi sunetul mișcării ei în apă. Pot să-ți pregătesc ceva dacă vrei.

— Da, mi-ar face plăcere.

Dădu iar cu zarurile, le puse la loc și-și aruncă privirile prin cameră. Era micuță, cu podeaua din lemn abia prelucrat și cu fereastra dând către coșurile din țeavă neagră, subțiri și murdare, de pe

celelalte acoperișuri. Pe peretele cândva alb de deasupra scrinului, cu ani în urmă, Kearney desenase cu cretă colorată două sau trei diagrame din care nu-i ieșise nimic.

După ce au mâncat, ea a aprins câteva candele și l-a convins să se suie în pat cu ea. „Chiar sunt obosită. Epuizată” i-a spus ea pe când se lipea de el. Pielea ei era încă umedă și înroșită de la baie. Kearney își strecură degetele în jos, între coapsele ei. Ea începu să respire întretăiat apoi se întoarse pe burtă, ușor ridicată cât să o poată lua el mai bine. Sexul ei era moale ca pielea de căprioară. O frecă până ce întregul ei corp deveni rigid și gâfâind și gemând ușor, ajunse la orgasm. Spre surpriza lui, toate astea îl făcură să aibă o erecție bună. O așteptă să se potolească, ceea ce dură câteva minute, apoi spuse:

— Cred că trebuie să plec.

— Și eu? îl țintui ea cu privirile.

— Anna, te-am părăsit de mult…, îi reaminti el.

— Dar ești încă aici. Te bucură să vii și să mă regulezi. Tu, pentru asta vii.

— Tu ești cea care vrea.

— Dar văd chestia aia – îi spuse ea strângând-ul puternic de mână – acum o văd în fiecare zi.

— Când o vezi? Oricum nu pe tine te vrea. Niciodată nu te-a vrut.

— Sunt așa de obosită azi. Chiar nu știu ce-i cu mine azi.

— Dacă ai mânca mai bine…

— Nu știu de ce ai venit – îi întoarse brusc spatele apoi continuă cu vehemență – am văzut-o! Am văzut-o în camera asta! Stătea chiar acolo, privind afară pe fereastră.

— Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus până acum?

— Da de ce trebuie să-ți spun ție totul?

Ea adormi în scurt timp. Kearney se dezlipise de ea și stătea cu ochii în tavan, ascultând traficul de pe Chiswick Bridge. A durat mult până să adoarmă și el și când a făcut-o, a retrăit sub forma unui vis, o amintire din copilărie.

*

Totul era foarte limpede. Avea trei ani, poate ceva mai puțin și culegea pietricele pe o plajă. Toate valorile vizuale ale plajei erau accentuate ca într-o publicitate și lucrurile păreau să fie puțin prea limpezi, prea strălucitoare, prea net conturate. Lumina soarelui strălucea pe apele în reflux. Nisipul de culoarea jaluzelelor din pânză, avea curburi moderate. Pescăruși erau aliniați pe un dig din apropiere. Michael Kearney stătea în mijlocul pietricelelor. Încă ude, așezate de resac în benzi și grămăjoare, zăceau în jurul lui ca niște giuvaer uri, fructe uscate, cioturi osoase. Le lăsa să-i curgă printre degete, alegând,

aruncând, alegând și renunțând. Vedea pietricelele crem, albe, gri, dungate ca un tigru, roșu rubiniu. Le dorea pe toate. La un moment dat a aruncat o privire să verifice dacă mama lui era atentă la el și când și-a coborât privirile, o modificare a vederii i-a schimbat perspectiva și a observat limpede că golurile dintre pietricelele mari aveau forme similare cu golurile dintre pietricelele mici. Privind mai atent, observa că aranjamentul se repetă. Dintr-o dată a înțeles că asta e o regulă a lucrurilor Și dacă poți observa modelele pe care le fac valurile sau dacă poți reține formele de la un milion de nori mici și albi, atunci vei observa în toate procesele lumii o similaritate clocotitoare, inexplicabilă, amețitoare, râzând în tăcere, plină de viață în toate reluările mereu schimbătoare, întotdeauna aceeași cu toate că nimic nu se repetă identic.

În acel moment s-a pierdut. Din nisip, din cer, din pietricele, din tot ceea ce mai târziu avea să considere ca fiind fractalitatea încăpățânată a lucrurilor, ieșea la iveală Schrander. Atunci nu avea nume pentru el. Nici formă. Dar a fost prezent în toate visele ulterioare. Ca o goliciune, ca o absență, ca o umbră pe ușă. S-a trezit din cel mai recent vis de acest fel, cu patruzeci de ani mai târziu și era o dimineață palidă și umedă, cu ceață în copacii de pe partea cealaltă a drumului. Anna Kearney era agățată de el și-i șoptea numele.

— Am făcut urât as'noapte? Acum mă simt mult mai bine.

A regulat-o încă odată apoi a plecat. Din ușa apartamentului, ea i-a spus „Lumea consideră un eșec dacă trăiești singur dar nu e așa. Eșec este când trăiești cu cineva pentru că nu poți face față la altceva”. Pe dosul ușii era prinsă cu pioneză o notă pe care scria „Cineva te iubește”.

Toată viața lui, Kearney le preferase pe femei bărbaților. Era o alegere timpurie, genetică sau viscerală. Femeile îl calmau și excitau în aceeași măsură. Din cauza asta, probabil, relațiile lui cu bărbații deveniseră incomode, neproductive, iritante.

*

Ce arătaseră zarurile? Nu era mai sigur ca altădată. Se decise să încerce să îl găsească pe Valentine Sprake. Sprake îl ajutase de multe ori de-a lungul anilor. Acum locuia undeva prin North London. Kearney avea un număr de telefon de la el dar nu era sigur că e bun. Îl încercă totuși, de la un telefon din Gara Victoria. După câteva clipe de tăcere la celălalt capăt al firului s-a auzit o voce feminină rostind, Ați apelat serviciul de relații BT Cellnet.”.

— Alo? Kearney verifică dacă formase corect numărul. Dar ăsta nu e număr de celular! Alo? Tăcere. Lui Kearney i se păru că aude ceva ca o respirație. Sprake? Nimic. Puse telefonul în furcă și coborî spre

peroanele metroului. Porni spre centrul orașului. Schimbă la Green Park și la Baker Street. Trebuia să ajungă la Lymph Club, pe Greek Street, unde spera să afle vești despre Sprake de la bețivanii de acolo.

Piața Soho Square era plină de schizofrenici. Scăpați de grija comunității și lăsați de izbeliște, se adunau în locuri precum acesta, cu cărucioarele lor jegoase, atrași de mișcare, de mulțime, de comerț. O femeie între două vârste își sprijinise băncuța de o cocioabă maimuțărind stilul Tudor, amplasată chiar în mijlocul pieței și privea vioi, încoace și încolo dar fără ca privirea ei să denote vreun interes anume. Avea un accent despre care Kearney nu-și putea da seama de unde provine. Din când în când buza superioară a femeii se ridica și lăsa să scape un sunet involuntar care aducea mai mult a exclamație decât a cuvânt. Chiar atunci când Kearney apăruse venind cu pas iute dinspre Oxford Street, o privire de om educat își făcu loc în ochii ei și femeia începu să-și vorbească sieși, cu glas tare. Subiectele erau variate și fără legătură între ele. Kearney se grăbi să treacă de ea apoi, dintr-o dată, se întoarse.

Auzise cuvinte pe care nu le înțelegea: „Sectorul Kefahuchi”.

— Ce-i asta? Ce vrei să spui?

Confundând întrebarea cu o acuzație, femeia tăcu și puse privirile în pământ. Avea pe ea un amestec ciudat de haine de calitate și tricoturi, cizme „Wellington” verzi, mănuși fără degete făcute în casă. Spre deosebire de ceilalți, ea nu avea nici un fel de bagaje. Fața ei, cafenie de la alcool, mahmureală și de la vântul permanent din jur, avea un surprinzător aspect rural și sănătos. Când își ridică în sfârșit privirea, Kearney văzu doi ochi albastru deschis.

— Mă întreb dacă ai putea să-mi dai din banii tăi pentru o cană de ceai.

— Am să fac mai mult de atât, promise Kearney, numai să-mi zici ce ai vrut să spui.

Ea îl privi chiorâș.

— Așteaptă-mă aici. Kearney se repezi la cel mai apropiat Pret, cumpără trei „gustări pentru o zi” și o cafea mare, expresso cu lapte, le puse într-o pungă și se grăbi înapoi. Femeia nu se mișcase din loc, continuase să se uite chiorâș în jur, strigând uneori la trecători dar atentă mai ales la cei doi, trei porumbei care țopăiau în fața ei.

— Poftim – Kearney îi întinse punga – și acum spune-mi ce ai văzut.

— N-am văzut nimica – îi aruncă ea un zâmbet bine dispus. Mi-am luat medicamentele. Întotdeauna îmi iau medicamentele. Ținu punga de la Pret câteva clipe apoi i-o înapoie lui Kearney. Nu vreau.

— Ba da, vrei – și începu să scoată din pungă să îi arate. Uite, „gustări pentru o zi”.

— Mănâncă tu.

El puse punga lângă ea pe băncuță și o prinse de umeri. Știa că dacă va rosti cuvintele potrivite, ea avea să prezică.

— Ascultă, eu știu ce știi tu, îi spuse cu glas imperios și pe un ton plin de siguranță. Înțelegi?

— Ce vrei? Mi-e frică de tine.

— Eu sunt cel înfricoșat, râse Kearney. Uite, ține astea. Mănâncă-le.

Femeia aruncă o privire spre sandvișurile din mâinile lui apoi își îndreptă privirea peste umărul lui stâng de parcă ar fi văzut pe cineva cunoscut.

— Nu-mi trebuie. Nu le vreau. Se străduia să-și țină capul departe de Kearney. Vreau să plec.

— Ce vezi?

— Nimic.

— Ce vezi? insistă el.

— Ceva cum coboară. Foc.

— Ce foc?

— Lasă-mă.

— Ce foc vezi?

— Lasă-mă acum. Lasă-mă.

Kearney o lăsă și se îndepărtă.

Pe la optsprezece ani se visase la finele vieții, într-o postură similară. Cobora o alee clătinându-se șovăitor, plin de revelații ca de o boală. Era bătrân și plin de regrete dar de câțiva ani ceva își ardea drum din interiorul lui și ajunsese să țâșnească incontrolabil prin degete, prin ochi, prin gură, prin sex, aprinzând și hainele de pe el. Mai târziu a realizat cât de neobișnuit era visul lui. Orice ar fi fost, nu era nici nebun, nici alcoolic, nici măcar ghinionist.

Privind înapoi către piața Soho Square observă nebunii cum își treceau sandvișurile lui de la unul la altul, desfăcându-le să vadă ce e în ele. Îi agitase ca pe o supă și cine știe ce avea să mai iasă la suprafață. În general, îi privea cu compasiune și bunăvoință dar fără să fie tentat să facă ceva concret pentru ei. Erau descurajanți precum copiii. Vedeai lumină în ochii lor dar nu era decât *ignis fatuus.* La urma urmelor ei știau mai puțin și decât Brian Tate. Care nu știa nimic.

Valentine Sprake care avea pretenția că este tot atât de inițiat ca și Kearney, poate chiar mai bine, nu era la Lymph Club și nu-l văzuse nimeni pe acolo de mai bine de o lună. Kearney își luă ceva de băut și în timp ce privea la pereții îngălbeniți, la bețivii de după-amiază și la TV-ul de deasupra barului, se întreba pe unde să îl caute în continuare. Afară, după-amiaza devenise ploioasă iar străzile, pline de oameni vorbind la celulare. Conștient că mai devreme sau mai târziu avea să ajungă în pustiul propriului apartament, oftă iritat, își ridică gulerul hainei și porni spre casă. Ceva mai liniștit dar sleit de ceea ce

el numea cerințele emoționale ale lui Brian Tate, ale Annei și ale femeii din piața Soho Square, stinse toate luminile și adormi într-un fotoliu.

*

— Sosesc verii tăi, îi spunea mama lui Kearney.

Avea opt ani. Era atât de emoționat încât imediat ce sosiră, fugi afară, peste câmpurile din spatele casei, dincolo de o fâșie de teren împădurit, la un eleșteu sau un vad înconjurat de sălcii. Era locul lui preferat. Nimeni nu mai fusese acolo. Iarna, tulpini maronii de stuf ieșeau la iveală prin gheața subțire, albă ca o pisică. Vara, insectele bâzâiau printre sălcii. Kearney stătu acolo mult timp ascultând țipetele în scădere ale celorlalți copii. Când a fost sigur că nu îl vor urma, un soi de liniștire hipnotică s-a lăsat peste el. Și-a dat jos pantalonii și cum stătea cu picioarele desfăcute în soarele blând, și-a privit sexul. La școală cineva îl învățase cum să și-o frece. S-a făcut mare dar nu a reușit și altceva. În cele din urmă, plictisit, s-a cățărat pe trunchiul unei sălcii prăbușite. A stat acolo, la umbră, privind în jos la apa în care mișunau o mulțime de peștișori adevărați.

Nu a putut niciodată să facă față altor copii. Îl emoționau mult prea mult. Niciodată nu a putut să facă față verilor lui. Doi sau trei ani mai târziu avea să inventeze „Casa Grozamei”, numită uneori „Casa inimii”, loc lipsit de amenințări în care visele lui senzuale și transformante puteau fi duse la un sfârșit bun.

În „Casa Grozamei” era totdeauna vară. Trecătorii de pe drum puteau vedea numai copaci, iederă, câțiva metri de drum mărginit de mușchi, placa pe care era numele casei, fixată de poarta veche din lemn. În fiecare după-amiază, palidele lui verișoare pe cale de a deveni domnișoare, se așezau pe jos, cu rochițele ridicate la piept, depărtându-și ușor picioarele murdare cu genunchi zgâriați și în amurgul împestrițat de razele soarelui, și-o frecau cu iuțeală și pricepere de țesătura albă și întinsă dintre picioare în timp ce Michael le pândea dintr-un copac suferind în tăcere în pantalonii lui gri și scurți de școală.

Dintr-o dată, simțindu-i prezența, ele se uitau în sus la el, pierdute.

Ceea ce l-a condus pe Kearney spre deșertăciunile vieții, l-a făcut să fie sensibil la interesele Schrander-urului. Înota alături de peștișori în umbra sălciei tot așa cum așezase pietricelele de pe plajă pe când avea doi ani. Se găsea în orice peisaj. Interesul lui începuse de când cu visele în care alerga pe suprafața plană și verzuie a canalelor cu apă sau simțea ceva oribil care trăia în grămada de piese Lego. Dragonii se manifestau prin fumul motoarelor în timp ce părțile mecanice se mișcau cu un soi de încetineală uleioasă și grețoasă iar Kearney

pornea să caute ceva din cauciuc pe fundul căzii.

Schrander-ul era în toate.

5. Unchiul Zip, Croitorul

Mare parte din Halou este materie arsă, rămășițe din perioada timpurie a galaxiei. Sorii tineri sunt rari dar pot fi găsiți. Funcționând încă pe bază de hidrogen, întâmpină vizitatorul uman cu o căldură plăcută, asemenea miticelor hanuri de pe Pământul Antic.

Două zile mai târziu, Pisica Albă s-a ivit în apropierea unuia dintre ei și-a oprit motoarele cu flux reversibil și a parcat modest, deasupra celei de a patra planete numită, în onoarea generoaselor ei facilități, Motel Splendido.

Motel Splendido era, din punct de vedere al locuirii ei de către umani, la fel de veche ca orice alt bolovan din acel colț de Plajă. Avea oceane, un climat mulțumitor și un aer de care încă nu-și bătuse nimeni joc. Erau spațio-porturi pe ambele continente, unele publice altele nu prea. Avusese partea ei de expediții, organizate, echipate și trimise pe lumea cealaltă în lumina orbitoare și dezrădăcinantă a Sectorul Kefahuchi care vâjâia pe cerul de noapte asemeni unei aurore. Avusese partea lui de eroi și încă mai avea. Căutătorii de aur ai anului 2400 D.C. Riscau totul la o aruncătură de zaruri. Se socoteau oameni de știință, se socoteau cercetători, în realitate fiind hoți, speculatori, cowboy intelectuali. Lor le aparținea moștenirea științei așa cum se definise ea cu patru sute de ani mai înainte. Erau pescuitori de perle. Plecau într-o dimineață lăsând totul în urmă și se întorceau spre seară în postura de CEO[2] grei de brevete. Asta era traiectoria uzuală, așa mergeau lucrurile. Drept urmare, Motel Splendido era o planetă favorabilă afacerilor. Câteva artefacte intrigante zăceau în carantină în zonele deșertice care nu fuseseră deserturi până ce, cu patruzeci de ani în urmă, un program de manipulare genetică vechi de două milioane de ani și pe care cineva îl pescuise de pe o epavă, la mai puțin de două lumini în lungul Plăjii, fusese scăpat de sub control. Asta fusese marea descoperire a generației respective.

Marile descoperiri constituiau principala afacere de pe Motel Splendido. În fiecare zi, în orice bar, puteai auzi de cea mai nouă. În fiecare zi cineva găsea în rămășițele extraterestre ceva ce ar fi putut răsturna fizica lor pe de-a-ntregul, cosmologia ba chiar universul însuși. Cu toate acestea, secretele adevărate, cele cu bătaie lungă, dacă ar fi fost să existe, se găseau în sector, numai că nimeni nu revenise încă de acolo.

Nimeni nu ar fi revenit vreodată.

*

Mulți veneau pe Motel Splendido ca să facă avere. Sau să-și facă un nume. Seria Mau Genlicher venise în căutarea unui indiciu. Să facă o afacere cu Unchiul Zip, croitorul. Vorbise cu el prin spectru, de pe orbita de parcare, cu toate că monitorii încercaseră să o convingă să coboare ea însăși la suprafață.

— La suprafață?, râsese ea cam strepezit, *Moi*?

— Dar astfel te vei distra. Privește!

I-a refuzat dar ei i-au arătat ce distractiv ar fi putut fi acolo jos unde Carmody, un vechi port transformat în spațio-port, își deschidea aripile cețoase și frumos mirositoare în noaptea care se lăsa.

Luminile se stinseseră în ridicolele turnuri de sticlă ce răsăreau oriunde masculii umani ajungeau să facă afaceri. Străzile portului de jos erau pline de o lumină slabă, caldă, plăcută, cețoasă, prin care hălăduia tot ce era viață inteligentă pe Carmody, de-a lungul Corniche-i și prin Orașul Banilor, spre aburii barurilor amăgitoare de pe Calea Libertății. Cultivari și himere sofisticate de toate felurile și mărimile – uriașe cu colți sau pitice și colorate, cu penisuri ca de elefant, aripi de libelulă sau de lebădă, piepturi goale decorate conform modei cu tatuaje mișcătoare reprezentând harta vreunei comori – se fuduleau de colo colo aruncându-și unii altora priviri sfredelitoare. Fetele-ricșă, cu mușchii coapselor și gambelor modificați să aibă fibrele longitudinale ca la iepe și protocolul ATP al unui ghepard, sprintau ici și colo, ajutate de opiul local întărit cu *café électrique*. Băieții nălucă erau peste tot, normal, mai iuți decât privirea, licărind pe la colțuri, materializându-se pe alei, șoptindu-și oferta fără încetare.

„Putem să-ți aducem tot ce vrei”.

Saloanele de codare și cele de tatuaj – conduse toate de un poet chior, de șaizeci de ani, îmbibat cu whisky Carmody Rose, din porumb – magazinele pentru colaje și croieli „pe loc”, cu micile lor ferestre de prezentare burdușite cu prezentări animate de mărimea unui timbru poștal, cu insigne din campaniile unor războaie imaginare, cu cutii de bomboane inocent colorate, erau deja aglomerate de clienți. Dinspre enclavele corporatiste etajate deasupra Cornișei, bărbați și femei în haine de programator coborau agale, încrezători, către restaurantele portului, îndreptându-și deja spinările ca o anticipare a efectelor bucătăriei terestre. Luminile portului se reflectau în marea de culoarea vinului negru. O plimbare nocturnă prin Orașul Banilor – creatori de bunăstare, făcători de prosperitate, puțin prea buni pentru Orașul Banilor, toți pe cont propriu și toți energizați într-un mod misterios de tot ce-i ieftin și fără gust. Voci care se ridică. Și râsete care se ridică deasupra vocilor. Muzica e peste tot. Dub-ul transformațional rănește urechile; pe mare, bass-ul poate fi auzit până la douăzeci de mile distanță. Și peste toată larma se ridică feromonul tăios, presant, al

așteptărilor umane – o mireasmă compusă nu atât din sex, lăcomie ori agresivitate cât din abuzul asupra materiei, mirodenii ieftine și parfum scump.

Seria Mau cunoștea mirosurile precum și privirile și sunetele.

— Vă purtați de parcă nu aș ști nimic din toate acestea, le răspunse ea monitorilor. Știu și de fetele-ricșă și de tatuați. Corpuri! Am mai fost aici. Am văzut tot ce era de văzut și nu mai vreau.

— Ai putea măcar să te faci frumoasă într-un cultivar. Ai deveni atât de *nice*.

Au scos un cultivar pentru ea. Era ea însăși la vârsta de șapte ani. Îi împodobiseră mâinile mici și palide cu spirale roșii și complicate și îi acoperiseră corpul cu o rochie de mătase albă, lungă până la tălpi, împodobită cu funde de muslin și tivită cu dantelă crem. Privea timid la propriile picioare șoptind „Ceea ce a fost pierdut, revine".

Seria Mau alungă monitorii strigând:

— Nu vreau corp! Nu vreau să fiu *nice!* Nu vreau simțurile unui corp!

Surprins, cultivarul dădu înapoi, se împiedică de o anexă și căzu.

— Nu mă vrei? Arunca priviri în sus și în jos ștergându-se apăsat pe față. „Nu știu sigur unde mă aflu" mai rosti înainte ca ochii să se închidă ca după un mare efort și să înceteze să se mai miște. Văzând aceasta, monitorii își acoperiră fețele cu lăbuțele lor slabe și se retraseră zumzăind „zzzh, zzzhh, zzzzhh".

— Faceți-mi legătura cu Unchiul Zip.

*

Unchiul Zip, croitorul, își conducea afacerile dintr-un atelier situat pe Strada Henry, în jos, către Digul Portului. Fusese faimos în zilele lui bune, croielile lui fiind francizate în toate porturile importante. Un om gras, cu ochii albastru-de-china ușor ieșiți din orbite, cu obraji albi și umflați, buze roșii ca bobocii de trandafir, cu un pântece greu ca o pară de ceară. Pretindea că a descoperit originile vieții, codificate în proteine fosile, pe un sistem din Golful Radio, la mai puțin de douăzeci de lumini de marginea Sectorului. Credibilitatea lui depindea de cât de bine îl cunoșteai. Plecase talentat și revenise focalizat. Asta era sigur. Însă oricare ar fi fost codurile găsite de el, îl îmbogățiseră ca pe oricare alt croitor bun. Unchiul Zip nici nu voia mai mult sau cel puțin asta spunea. Locuia împreună cu familia, în camerele de deasupra atelierului. Nevastă-sa purta fuste roșu aprins. Avea numai fete.

Când imaginea lui Seria Mau se materializă în mijlocul atelierului, Unchiul Zip se distra împreună cu vizitatorii lui.

— Doar câțiva prieteni, îi preciză el atunci când văzu imaginea ei.

Poți să rămâi să mai înveți una, alta sau poți să revii mai târziu.

Cânta la un acordeon mare, cu clape. Își pusese cămașă albă și pantaloni negri a căror talie îi veneau până aproape de subsuori. Roșeața rotundă din obrajii albi ca creta îl făcea să arate ca o uriașă păpușă de porțelan împodobită cu transpirație. Instrumentul lui, o antichitate frumos lucrată cu clape de fildeș și butoane lucioase din crom, sclipea și scânteia în lumina neonului de Carmody. În timp ce cânta, se legăna și ținea ritmul bătând din picior. Avea o voce explozivă de tenor pur. Dacă nu îl vedeai nu puteai să îți dai seama dacă este vocea unei femei sau a unui băiat. Trebuia să treacă ceva timp pentru ca agresivitatea, puțin controlată, să-ți indice că vocea aparținea unui bărbat. Audiența, patru bărbați cu pielea tuciurie și pantaloni mulați, cămăși de lurex și frizuri umflate și zvârlite-ntr-o parte, cu toate că beau și vorbeau fără să pară că i-ar da vreo atenție, zâmbeau fin, aprobativ, ori de câte ori auzeau vibrațiile notelor înalte. Din când în când, doi sau trei copii apăreau în fața ușii deschise a atelierului și-l îndemnau să cânte aplaudând și strigându-l „papa”.

Dădu liber audienței care dispăru politicos, cu grație de narcoman, către noaptea din Orașul Banilor de parcă nici nu ar fi fost vreodată pe acolo. Se așeză pe un taburet, respirând greu. Apoi se adresă imaginii lui Seria Mau Genlicher, țintind-o cu degetul:

— Salut! Ai coborât prin spectru?

— Scutește-mă. Am încasat destule de acasă.

Spectrul lui Seria Mau Genlicher arăta ca o pisică. Era un model neperformant, ale cărui culori se schimbau în funcție de starea sufletească. Altfel, semăna cu o pisică domestică de pe Pământul Antic, mică, nervoasă, cu botul ascuțit, cu tendința de a-și freca țeasta de diferite lucruri.

— Spectrul este o insultă la adresa croitorului. La Unchiul Zip vii în persoană sau nu vii de loc. Se ștergea pe frunte cu o batistă albă uriașă râzând cu râsul lui înalt, plăcut. Tu ai vrut să fii o pisică și ți-am făcut una care să nu-ți dea bătaie de cap. Se aplecă în față și-și trecu mâna de mai multe ori prin hologramă. Ce-i asta? O fantomă, dragă domniță. Pentru lumea asta, fără corp ești un fotino, un reactor mititel. Nici măcar nu-ți pot oferi ceva de băut.

— Unchiule, eu am deja un corp, îi reaminti Seria Mau cu glas moale.

— Și atunci de ce ai mai venit?

— Nu funcționează. Nu-mi vorbește. Nici măcar nu acceptă scopul în care a fost creat.

— Te-am avertizat că e marfă complexă și că s-ar putea să fie unele probleme.

— Nu mi-ai spus că nu era de la tine.

Pe fruntea Unchiului Zip apărură câteva mici cute dezagreabile și

dezaprobatoare.

— Am spus că era proprietatea mea. Nu am spus că ar fi fost construit de mine. De fapt mi l-a pasat Billy Anker. Credea că este modem, K-Tech, militar. Săltă ușor din umeri. Unul dintre cei cărora nu le pasă ce se vorbește… – dădu din cap și-și supse buzele gânditor – deși tipul ăsta, Billy, e foarte atent, demn de încredere. Neajungând la nici o concluzie, ridică iar din umeri. L-a găsit în Golful Radio dar nu ar fi reușit să afle ce poate face.

— Tu ai putea?

— Nu am putut identifica identitatea croitorului – Unchiul Zip își privea propriile mâini examinându-le cu atenție. Într-o zi am reușit totuși să văd dincolo de croială. Era mândru de degetele lui durdulii, de unghiile curate și îngrijite, de ceea ce putea să facă cu ele de parcă ar fi acționat cu ele direct asupra genelor, ca un cizmar de lux. Dincolo de croială, în cealaltă parte. De asta aveai tu nevoie, de confirmarea că nu vei avea necazuri.

— Și atunci de ce nu *funcționează*?

— Trebuie să mi-l aduci. Poate-am să mai arunc o privire.

— Mă tot întreabă de Dr. Haends.

6. În vise

La prima vedere ai fi crezut că surorile Cray se tratau în vreun cultivar, observai însă destul de repede că aveau prea multă grijă de propria persoană ca să facă așa ceva. Erau înalte și aveau acel aspect de mai-mult-decât-viu pe care îl au cultivarii ai căror utilizatori nu le prea pasă de ce se întâmplă. Aveau fundurile mari și musculoase și purtau fuste scurte și negre din nylon. Picioarele erau scurte, puternice, cu gambele încordate și încheiate de călcâie de aproape zece cm., făcute să țină o viață întreagă. Bluzele lor albe și cu mâneci scurte, de „secretară”, aveau umerii întăriți și mult ieșiți în afară. Șerpi tatuați se încolăceau și descolăceau leneș în jurul bicepșilor puternici.

Într-o zi apărură în magazinul lui Tig Vesicle iar Evie îl întrebă dacă nu cumva avea în containerele lui un avatar numit Ed Chinezu, înalt cam atât – și Evie a indicat 5 cm. deasupra ei – cu o creastă mohican oxigenată și crescută-ntr-o parte și cu ceva tatuaje ieftine. Părea că fusese un tip mușchiulos, zicea ea, până să se lase prins de viața în containere.

— N-am văzut pe nimeni așa.

Vesicle se simți cuprins de teroare imediat ce rosti minciuna. Dacă voiai să-ți vezi de treabă, nu mințeai surorile Cray. În fiecare dimineață își acopereau fețele cu fard alb, gros și-și desenau buzele cu roșu, lat, voluptuoase, furioase, ca de clown. Cu gurile astea protejau pe bani întreaga Stradă a Capului. Aveau nenumărați soldați, băieți-nălucă în cultivaruri, punkiști adolescenți înarmați și ieftini. Plus că fiecare purta asupra sa, în gențile vechi sau în poșetele de piele fină, un pistol Chambers cu reacție. La prima vedere păreau o grămadă de contradicții dar îți puteai da seama repede că nu era așa.

Adevărul era că avataru' ăsta, Chinezu, era singurul client constant pe care-l avea Tig Vesicle. Cine-ar fi apelat la un container de pe Strada Capului mai sus de 700? Nimeni. Afacerile adevărate erau la celălalt capăt, unde puteai găsi câți bancheri voiai pentru investiții, la fel de mulți ca femeile care-și pierduseră cățelul favorit de zece ani și tot nu reușiseră să treacă peste asta. Restaurantele unde se luau mesele de afaceri erau toate acolo jos, la numerele mici. Fără Chinezu ăsta care când își permitea se dregea în container câte trei săptămâni odată, afacerea lui Vesicle s-ar fi dus de râpă. Ar fi fost în stradă toată ziua, muncindu-se să implementeze viteze AbH și Terestre unor puști interesați doar să manipuleze chiar ei pachetele de gene obținute de la un tip de dincolo de Halou, unul numit Unchiul Zip.

Surorile Cray i-au aruncat lui Tig priviri destinate să transmită ceva de genul „minți acum, mâine rămâi fără sursele de proteine

rare”.

— Serios, a insistat Tig.

Evie Cray săltă din umeri.

— Vezi vreun tip așa, noi aflăm primele! Primele.

Aruncă o privire de jur împrejurul fermei de containere, la podeaua cenușie, la afișele de aruncat la țintă ce atârnau pe pereți, în fine lui Tig, dispreţuitoare:

— Isuse, ai putea să faci locul ăsta să fie măcar un pic mai neospitalier decât este? Crezi că ai putea?

Bella Cray râdea.

— Crezi că ai putea să faci asta de dragul ei?

După ce au plecat, Tig rămase în fotoliul lui repetându-și „Crezi că ai putea să faci asta?” și „Vezi vreun tip așa, noi suntem primele care aflăǃ” până când avu certitudinea că pronunță bine. Apoi se duse să vadă containerele. Luă o cârpă dintr-un dulap și șterse praful de pe ele. Ștergea containerul Chinezului când realiză că acesta era cel cald. „Cine-o fi tipu’ de-l vor surorile Cray așa, dintr-odată?” Nu-l mai voise nimeni până atunci. Încerca să-și amintească înfățișarea lui Ed Chinezu dar fără nici un rezultat. Pentru el, avatarii păreau toți la fel.

Ieși afară și-și luă de la o tarabă, alt *fish curry*.

— Vezi vreun tip așa, noi aflăm primii! – își încerca norocul cu femeia care vindea.

Aceasta îl privi fără să zică nimic.

— Primii – sublinie Vesicle.

„Oameni Noi”, gândi ea în timp ce îl privea cum se îndepărtează către partea de sus a străzii Capului, cu unul dinte picioare făcând un unghi ciudat, în afară. Ce o fi cu ei?

Oamenii noi invadaseră Pământul pe la mijlocul anilor 2100. Păreau scoși din reclamele radio și TV ale secolului 20 care mai ajungeau încă la ei prin păienjenișul căilor de comunicații, pline de o vitalitate misterioasă și străină. Erau bipezi, umanoizi – cu oarecare bunăvoință – toți la fel de înalți și de albi la piele, fiecare cu un smoc de păr roșu aprins. Fără îndoială, aveau rădăcini irlandeze. Era greu să distingi între sexe și aveau un fel aparte de a-și articula membrele. La început fuseseră plini de energie și de optimism. Tot ce ținea de Pământ îi uluia și într-un mod paternalist, au preluat controlul, au înțeles aiurea și au condus prost. Părea să fie o încercare de înțelegere a rasei umane prin prisma unei reclame Coca Cola din 1982. Produceau o mâncare pe care nu o putea mânca nimeni, au scos politica în afara legii punând în loc un fel de birocrație asemănătoare celei din artele subvenționate și au îngropat sub scoarța terestră mașinăriile ucigașe.

Apoi parcă s-ar fi dat la o parte stingheriți… s-au apucat de droguri, muzică pop și containere – o tehnologie pentru distracție,

nouă la acea vreme, incitantă, chiar dacă nu tocmai bine pusă la punct.

Ulterior s-au împrăștiat odată cu omenirea, exemplificare a expansiunii și comerțului liber. Îi găseai deseori la cele mai de jos nivele ale crimei organizate. Ei își propuseseră să se adapteze dar erau fatalmente retrospectivi. În orice ocazie spuneau „Omule, știi? Chiar îmi plac fulgii ăștia de porumb ai tăi."

Vesicle s-a întors la ferma lui de containere. Capetele terminale ieșeau în afară la câteva picioare deasupra corpului multistrat înalt până la umeri, făcându-l să semene cu un stupid coșciug baroc, de alamă, acoperit cu ornamente ieftine. „Poți să fii orice vrei" susțineau posterele de pe spatele fiecărui container.

Cel al Chinezului era cald cum nu mai fusese vreodată. Vesicle putea să vadă și de ce: fusese depășit creditul. Îi mai rămăsese cel mult jumătate de zi după cum reieșea din fișa lui. Urma lumea cea reală, rece. Sistemul de proteine al containerului, un amestec vâscos de agenți nutritivi și hormoni ajustați, începuse să îi pregătească trupul pentru viața pe care o lăsase afară.

*

Era trei și jumătate într-o după-amiază cenușie de martie. Fluviul de Est avea o culoare pământie. De pe la amiază traficul dinspre vest trecuse pe podul Honaluchi. Ed Chinezu își scosese capul pe fereastra Dodge-ului său în mirosul de plumb și diesel ars, în încercarea de a vedea ce se întâmpla în față. Nimic. Ceva se dusese naibii, luminile se stinseseră, probabil vreo pană. Toată lumea de acolo era în suprasarcină – supraîncărcare la muncă, supraîncărcare de 2,4 ori la copii, supraîncărcare cu fleacuri – și coborâse din mașină să se ia la bătaie prostește. Cine știe ce se întâmplase? Era ca de obicei. Ed dădu din cap cu gândul la superficialitatea omenirii, renunță să mai asculte raportul despre trafic și se întoarse către Rita Robinson:

— Rita, știi…

Două sau trei minute mai târziu, fusta ei cu dungi de culoarea mentei și a zahărului candel era sus, în jurul taliei.

— Cuminte Ed, s-ar putea să mai stăm pe aici o vreme…

— Eddy Cumințelul, ăsta-i numele meu – îi răspunse el râzând.

Rita râse și ea.

— Sunt pregătită Eddy. Sunt gata.

S-a dovedit ulterior că Rita avusese dreptate.

După două ore erau tot acolo.

— Nu vă termină chestia asta?

Femeia din Mustangul roz oprit cu câteva mașini mai în față, întrebase cu ochii pe Rita – care își așezase fusta și gulerul și acum se

examina în oglinda retrovizoare cu acea intensitate ursuză a profesiei – dar pierzându-și interesul cu repezeală. „Bună dragă, vă distrați?”

Toată lumea oprise motorul și se dezmorțea foindu-se de colo colo. Un tip vindea *hot dogs* celor din coadă oprindu-se cam din zece în zece mașini.

— N-am crezut că poate fi atât de rău… Femeia din Mustang râse, îndepărtă un fir de tutun de pe buza inferioară și-și continuă ideea „or fi aterizat rușii”.

— E o idee – îi răspunse Ed. Ea îi zâmbi, stinse chiștocul sub talpa piciorului și se duse la mașina ei. Ed porni radioul. Rușii nu aterizaseră. Nici marțienii. Și nici știri nu erau.

— Ei, și ce zici de treaba aia cu Brady? – o întrebă pe Rita. Ce se spune prin birourile DA?

— Și tu Eddy! Îl privi o clipă sau două, clătină din cap și reveni la oglindă. Își scosese rujul. „Nu credeam că ai să mă întrebi”. Tonul era indiferent. Rujul părea să nu i se potrivească pentru că îl pusese la loc cu un gest ce denota iritare. Privea afară, la râu, cum curge.

— Nu credeam că ai să mă întrebi – repetă ea, cu un ton amar de data asta.

Vorbise exact când rățoiul galben și uriaș începuse să-și îndese capul pe fereastra laterală a mașinii lui Ed. Rita păru să nu-l observe.

— Hai Număr Șapte, timpul tău a expirat.

Ed apucă unul dintre pistoalele Colt de sub jacheta lui de baseball pe spatele căreia scria „Lungers 8-ball Superstox”.

— Am glumit. Voiam doar să te anunț că mai ai numai șapte minute până la închidere. Ed, în calitatea ta de client apreciat al organizației noastre, ai posibilitatea de a face plăți suplimentare sau de a te bucura pe deplin de timpul rămas. Rățoiul își înălțase capul și privea la Rita cu un ochi umed. Știu ce aș face în locul tău…

7.Căutarea lui Dumnezeu

Când Michael Kearney s-a trezit, afară era noapte adâncă. Luminile erau toate stinse. În cameră se auzea o respirație supărătoare.

— Cine-i acolo? a strigat cu voce ascuțită. Lizzie?

Zgomotul încetă.

Mobilat sumar, cu podea din lemn nevopsit, o bucătărie minusculă și un dormitor la etaj, apartamentul era al celei de a doua lui soții, Elisabeth, care se mutase înapoi în State după divorț. De la ferestrele de sus se putea vedea de la Chiswick Eyot până la Castelnau.

Frecându-și fața, Kearney se ridică din fotoliu și urcă. Nu era nimeni acolo. O rază de la becul din stradă lumina peste patul în dezordine. Un vag parfum de la hainele lui Elisabeth persista să-l bântuiască. Coborî și aprinse luminile.

Un cap fără trup era lăsat pe marginea sofalei Heals. Arăta ca naiba. Toată carnea se retrăsese din zonele proeminente ale feței, evidențiind astfel oasele descărnate de sub pielea cenușie. Nu era sigur cui aparținuse sau ce sex avusese… Imediat ce fusese zărit, capul începuse să înghită în sec și să-și umezească buzele de parcă nu-i mai rămăsese destulă salivă să poată vorbi.

— Nu pot începe să descriu răutățile vieții mele, strigă el dintr-o dată. Ai mai simțit vreodată așa, Kearney? Ai mai simțit vreodată cât de banală ți-este viața? Cât de flendurită? Ai simțit-o vreodată ca perdeaua asta roasă de vreme și care abia dacă poate acoperi furia, gelozia, starea de neputință, toate ambițiile și poftele lacome și devoratoare care n-au îndrăznit să se arate?

— Pentru numele lui Dumnezeu, dădu înapoi Kearney.

Capul zâmbi disprețuitor.

— A fost o perdea ieftină. Nu crezi? Asemenea celor de la ferestrele astea, dintr-un material portocaliu dezgustător, cu o crustă de vechi încă din ziua când au fost agățate pentru prima oară.

Kearney încerca să spună și el ceva dar constată că gura i se uscase subit. În cele din urmă, reuși:

— Elisabeth nu a pus niciodată perdele.

Capul își linse buzele.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, Kearney. Nu te-ar fi ascuns în nici un caz. În spatele ei, corpul ăsta oribil de slăbănog al tău s-a contorsionat și zvârcolit timp de patruzeci de ani ciudați, de tot felul, râzând și schimonosindu-se, oh da, schimonosindu-se, Kearney, bălăngănindu-și bărbăția uriașă, făcând orice pentru a fi luat în seamă. Acceptat. Recunoscut. Dar tu nu te-ai uitat, nu-i așa? Pentru că odată trasă perdeaua, te-ai fi făcut scrum până și de la puțina energie blocată de ea.

Capul se holbă obosit în juru-i și după câteva clipe, continuă cu voce mică:

— Ai simțit vreodată în felul ăsta, Kearney?

— Nu, răspunse Kearney după un scurt moment de reflecție.

Fața lui Valentine Sprake păru să radieze din interior o fluorescență palidă.

— Nu? Ei asta e.

Se ridică și ieși de după sofaua pe care se ghemuise. Un bărbat energic, cam de cincizeci de ani, cu umeri drepți, păr de un portocaliu nisipos și o barbă ca de țap. Ochii lipsiți de culoare aveau privirea încăpățânată și absentă în același timp. Purta o jachetă cafenie, subțire, prea lungă pentru el, o pereche de blugi Levi strâmți și vechi care-i făceau coapsele să pară subțiri și crăcănate, cizme zdravene, Merrell. Mirosea a tutun de trabuc și a whisky. În mâna cu articulații proeminente, de muncă sau de vreo boală, ținea o carte. Privi la ea cu mirare apoi i-o întinse lui Kearney.

— Uită-te la asta.

— Nu vreau, dădu Kearney înapoi, nu vreau.

— Tâmpitule, am luat-o de pe raftul de colo.

Era o carte veche de vreo treizeci de ani, observă și Kearney, îndrăgită în mod deosebit de Elisabeth, o ediție Penguin Classics a „Doamnei Bovary".

Sprake smulse câteva pagini din ea și și le îndesă prin buzunarele jachetei bombănind:

— Nu pot fi silit să-mi bat capul cu indivizi care nu-și cunosc nici măcar propriile gânduri…

— Ce vrei de la mine?

— Tu m-ai sunat – ridică Sprake din umeri – eu așa am înțeles.

— Nu. Am primit un fel de răspuns automat dar n-am lăsat nici un mesaj.

— Ba da – Sprake râse – Alice și-a amintit de tine. Alice chiar te place. Își frecă mâinile ca un om care are o treabă de făcut. Ce-ai zice de o cană cu ceai?

— Nici măcar nu sunt sigur că ești aici. Kearney privi neliniștit spre sofa. Tu ai înțeles ceva din ce ai spus când erai acolo? Mi s-a întâmplat iar. În Midlands, cu două zile în urmă. Credeam că ai putea ști ce e de făcut.

— Tu știi deja ce e de făcut.

— Da, dar m-am săturat.

— Atunci mai bine ieși. Indiferent ce vei face, mă îndoiesc că vei scăpa întreg.

— Nu mai merge. Nici nu știu dacă a mers vreodată.

Sprake îi oferi un zâmbet șters.

— Ba merge. Ești tu nepriceput. Ridicase o mână în semn de

liniștire, pentru cazul în care Kearney s-ar fi supărat. Glumeam. Glumeam. Zâmbi încă o clipă sau două apoi ceru permisiunea să-și aprindă o țigară.

Pe interiorul încheieturii de la mâna stângă avea un tatuaj stângaci, cuvântul FUGA, în cerneală negru albăstrui ușor decolorată.

Kearney ieși spre bucătăria minusculă. În timp ce el făcea ceaiul, Sprake fumă nervos, culegând firele de tutun ce-i rămâneau pe buze apoi stinse lumina așteptând cu un aer satisfăcut ca apartamentul să se umple de lumina de pe stradă. La un moment dat zise „Să știi că gnosticii greșeau" și pentru că nu primi nici un răspuns, continuă „Vine o ceață dinspre râu".

A urmat o pauză chiar lungă. Kearney a auzit câteva mișcări, sunetul unei cărți luate de pe raft, o inspirație urmată de „Ascultă asta..." și iar liniște. Când a ieșit din bucătărie, ușa de la stradă era deschisă iar camera goală. Pe podea, câteva cărți zăceau înconjurate de pagini smulse din ele. Pe peretele alb și gol de deasupra sofalei, într-un paralelogram strălucitor de la lumina lămpilor cu sodiu de afară, era proiectată umbra unui cap enorm cu nas coroiat. Nu semăna deloc cu capul unei păsări. „Cristoase", inima lui Kearney bătea de îi zguduia întreg bustul. „Cristoase". Umbra începu să se răsucească de parcă posesorul ei, atârnând la înălțimea a două etaje deasupra străzii din Chipswick, la ora două a dimineții, se întorcea să-l privească. Sau mai rău, de parcă nu ar fi fost doar o umbră.

Kearney țâșni afară strigând „Isuse Cristoase, e aici Sprake, e aici" și putu să audă pașii lui Sprake pe pavaj, undeva în fața lui.

Centrul Londrei, trei dimineața.

Fractalii se răspândeau pe albastrul de gheață al ecranelor, dezvoltându-se asemănător mișcărilor cadru cu cadru ale vechilor programe. Brian Tate se freca la ochi și continua să privească. În spatele lui camera era întunecată. Mirosea de la resturi de mâncare de fast food și a cafea rece. Motanul mișuna pe la picioare, printre pahare de plastic și cartoane de la cârnați. Pisica stătea liniștită pe umărul lui Tate privind cu complicitatea unui tovarăș la monstrul matematic ce se desfășura pe ecranele din fața lor. Destul de des, întindea o lăbuță și mieuna să-i atragă atenția lui Tate asupra vreunei mișcări de pe ecrane. Știa unde era mișcarea.

Tate își scoase ochelarii și-i puse pe biroul din fața lui. Chiar și la aceste viteze, nu era nimic special de văzut.

Sau aproape nimic. La Los Alamos, plictisit de vorbăria permanentă despre fizică și bani, deși nu ar fi recunoscut în fața nimănui, își petrecuse cea mai mare parte din timpul liber în camera proprie, în fața televizorului cu sonorul oprit, schimbând fără încetare

de la un canal la altul. Asta îl determinase să mediteze asupra alegerii. Momentul alegerii putea fi precis localizat la trecerea de la o imagine la alta, la momentul când o imagine pâlpâia și dispărea înlocuită de următoarea. Ce s-ar fi putut observa dacă separai mișcările, dacă ai fi putut privi exact momentul tranziției? Distrându-se cu fantezia mult mai plăcut de privit decât reluările foiletoanelor din „Buffy, omorâtoarea de vampiri", a unei stații transmițând exact în momentul alegerii, încercase să înregistreze video schimbarea de canale și apoi să le vizualizeze în „stop-frame". Se dovedise ceva imposibil de realizat.

Se întinse să scarpine pisica între urechi. Ea se făcu scăpată, sări pe podea și scuipă către motan până ce îl alungă sub scaunul lui Tate.

În acest timp Tate apucă telefonul și încerca numărul de acasă al lui Kearney.

Nu răspundea nimeni și mai lăsă un mesaj.

8.Tăietura Croitorului

Când a auzit-o pe Seria Mau rostind „Dr. Haends”, Unchiul Zip a rămas perfect nemișcat pentru o fracțiune de secundă, apoi a ridicat din umeri.

— Trebuie să îl aduci înapoi – repetă el; ăsta era modul lui de a-și cere scuze. Voi fi generos cu tine.

— Unchiule Zip, ai auzit de dr. Haends?

— N-am auzit niciodată de dr. Haends – răspunse Unchiul cu repezeală – și îi știu pe toți croitorii de aici și până în Nucleu.

— Crezi că-i militar?

— Nu.

— Crezi că-i modern?

— Nu.

— Și ce să fac?

— Ți-am spus deja, să mi-l aduci înapoi, aici.

Seria Mau ezita. Se simțea de parcă o altă cale i s-ar fi putut deschide de aici încolo:

— Ți-ai cam pierdut credibilitatea pe aici și vreau să-l văd și eu pe tipul ăsta, Billy Anker.

Unchiul Zip râse în timp ce-și deschidea brațele a acceptare:

— Am și altceva mai bun de făcut decât să mă cert cu un spectru. Încă o mai privea amuzat dar se vedea că este alertat. În primul rând Billy Anker nu e cunoscut ca un tip căruia să îi ceri despăgubiri. În plus e relația mea, nu a ta. Unchiul Zip vorbea calm. Și în al treilea rând nu-i un croitor, înțelegi? Tânără femeie, ce crezi că ai putea obține de la el și nu poți avea de la mine?

— Nu știu Unchiule. Ceva. Nu știu ce. Tu nu-mi spui ce știi și trebuie să încep de undeva.

Unchiul o privi lung și se putea vedea că analizează, apoi îi aruncă un „Ok”.

— Am bani.

— Nu vreau bani. Dacă mă gândesc bine, ar putea să ne fie de folos tuturor. Chiar și lui Billy. Ca o favoare – și își zâmbi ușor – am să te pun în legătură cu Billy. Poate că ai să-mi faci și tu o favoare cândva. Nu am să-ți cer cine știe ce, nu-ți fă probleme.

— Prefer să plătesc.

Unchiul Zip se ridică elegant.

— Darul nu se caută la-ncheieturi – îi aminti el cu voce plată. Acceptă propunerea mea! Am să-ți arăt unde se află Billy. Poate am să-ți spun și despre ambițiile lui actuale.

— Mă mai gândesc.

— Da’ nu prea mult.

Cât fusese așezat își ținuse acordeonul pe coapsele puternice. Îl apucă, își trecu peste umeri curelele din piele și scoase câteva sunete de acordare.

— La urma urmelor ce sunt banii? Banii nu sunt totul. De aici și până la Nucleu sunt 500 de ani-lumină de bani. Bani peste tot. Au cucerit toate sistemele planetare locuibile. Au adus femei cu antrenament de 2 zile oferindu-le astfel posibilitatea să-și hrănească pruncii iar copiii Terrei să poată căpăta un altoi legal mai bun de nivelul cinci… Știi ce spun corporatiștii?

— Ce spun, Unchiule Zip?

— Spun că „banul nu are suflet” și o spun cu vocile alea care te fac să vomiți iar ei sunt tare mândri de ei când spun asta.

În Carmody era ora două noaptea. Sectorul Kefahuchi sclipea pe cer tot atât de luminos pe cât era acordeonul Unchiului Zip. Acesta mai scoase câteva acorduri, apoi o serie de arpegii fără legătură între ele, trecând iute dintr-unul în altul.

Trase aer în piept de i se umflară obrajii și începu să țină tactul bătând din picior. Unul câte unul, prietenii se strecurară înapoi în atelier aruncând ușoare zâmbete de scuză către spectrul Seriei Mau. Parcă așteptaseră undeva pe strada Henry sau prin vreun bar din apropiere ca Unchiul Zip să reia cântatul. Aduseseră sticle în ambalaje maro și de data asta și câteva femei timide care, din când în când, aruncau câte-o privire cu coada ochiului către Unchiul Zip. Seria Mau ascultă un alt cântec apoi dispăru într-un nor de fum brun.

Pentru ea, Unchiul Zip era un tip bazat. Făcea afaceri cu ceea ce era la modă: cultivari pentru plăcere, tatuaje sensibile, tot felul de altoiuri și ajustări, de exemplu pentru ca primul născut să aibă gena norocului de la Elvis. În fiecare după amiază, atelierul lui era plin de mame nervoase care-și doreau copii geniali. „Toți vor să fie bogați. Am făcut un milion de genii” – se plângea el. „Toți vor să fie Buddy Holly, Barbra Streissand, Shakespeare. Și nimeni nu știe cum arăta vreunul dintre toți ăștia, îți spun eu”.

Era o afacere cam ilegală așa că nu ar fi putut face mai multe. Dar era și distractivă. Era, cum spunea tot el, echivalentul „pălăriei-cu-noroc” care se comercializa cândva de Ziua Muncii. Sau ca tatuajele din vremea respectivă. Cu toate acestea, în laborator făcea lucrări tuturor. Și pentru militari și pentru băieții-nălucă și pentru toxicomani. Și ADN extraterestru. Nu-i păsa nici ce tăia nici pentru cine tăia atâta vreme cât era plătit.

Amicii lui erau cultivari, clone ale propriilor celule, chiar și tânăra femeie cu fustă neagră, asigurare pusă „la gheață” în ziua când pornise către Golful Radio. Ei erau clonele lui, mai bine zis clonele tânărului care fusese înainte de descoperirea acestui mare secret, clone chemate să-l venereze de două ori pe noapte în sanctuarul din

care-și ridicase succesul.

*

Sub Pisica Albă, Motel Splendido își arăta fața nocturnă. Din zona de parcare, Seria Mau privea în jos către oraș. Pe insula lui din arcuirea oceanului sudic, Carmody se prezenta ca o pată lunguiață de lumină cu culoare și margini imprecise. Își conduse spectrul la întâmplare, pe străzile luminate erector. Centrul însemna blocuri-turn negre și aurii, obiecte de lux în mall-uri pastelate, lumini fluorescente și tăcute conturând suprafețe din plastic mat, mătăsuri înspumate, sidefate, dantelate. În jos spre ocean, muzici dub, reformate sau saline, pulsau de prin baruri fondul muzical al vieții umane cu melodii ca „Noapte-ntunecată, lumină lucitoare" și altele asemenea. Oamenii! Aproape că le putea simți mirosul bucuriei de a trăi acolo, în inima neluminată și fierbinte a lucrurilor din jur. Aproape că le putea simți și mirosul vinovăției. Ce căuta ea acolo? Greu de spus și sigur era doar că ipocrizia Unchiului Zip îi alungase somnul.

Zorile se iviră brusc și într-un colț al falezei, unde o scară cobora către nisipul recent spălat de apă, dădu peste trei siluete gri în lumina slabă, trei băieți-nălucă. Toți trei erau încorporați în cultivari de unică folosință, de 24 de ore, cu mușchi consistenți și bine reliefați, cu vânătăi datorate lipsei de griji pentru urmări, cu jachete din dril, fără mâneci. Stăteau pe vine și jucau „Nava Spațială" pe plaja bătută de vânturile dimineții, aruncând cu zarurile din os pe o păturică, mârâind și protestând la răsturnările lor sau schimbând date în fluxuri de mare viteză – asemeni unor țipete înalte, de furie. Desfășurau un proces complex de pariuri, mai puțin asupra jocului și mai mult asupra evenimentelor din lumea înconjurătoare: zborul unei păsări, înălțimea unui val, culoarea luminii solare. După fiecare aruncare a zarurilor se pocneau cu mâinile și cu picioarele ca într-o pantomimă și își aruncau bani, râzând și fornăind.

— Hei, pis-pis – strigară către spectrul Seriei Mau.

Nu ar fi putut să-i facă nimic. Cu ei era în siguranță. Era ca și cum ar fi fost cu niște frați mai mari. Câteva clipe ei continuară să arunce cu zarurile la o viteză amețitoare apoi unul dintre ei i se adresă fără să își ridice privirile:

— Nu te plictisești să fii ireală în felul ăsta?

Jocul fu întrerupt de râsetele lor.

Seria Mau continuă să le privească jocul până când sunetul unui clopoțel de pe Pisica Albă făcu spectrul ei să dispară.

Imediat ce dispăru, doi dintre băieții-nălucă se aruncară spre cel de al treilea și-i tăiară gâtul după care, copleșiți de puritatea acelui moment existențial, îi legănară căpățâna zâmbitoare spre nicăieri, în

lumina caldă și aurie, în timp ce viața lui se scurgea pe ei, bolborosind, ca o binecuvântare. „Fii liniștit, diseară o iei de la capăt”.

*

Sus, în zona de parcare, Serial Mau își luă privirile de la ei cu un oftat. „Vezi? – se adresă ea navei pustii – mereu se termină așa. Toată lupta și tot sexul nu ajută la nimic. Toată agresivitatea și toată agitația și toate lucrurile pe care și le dau unii altora. Dacă pentru o clipă am crezut...” Ar mai fi fost în stare să plângă? Și continuă fără nici o legătură „Băieții ăia frumoși în lumina răsăritului”. Asta o făcu să își amintească ce spusese comandantului Nastic acolo sus, în umbra navei lui stupid de mare. Și își aminti și de pachetul cumpărat de la Unchiul Zip și de intențiile pe care le avea pentru el. O făcu să își amintească de oferta Unchiului Zip. Deschise o linie de comunicație către el și-i spuse:

— OK, spune-mi unde-i acest Billy Anker. Apoi, râzând și maimuțărind maniera de exprimare a croitorului, adăugă: „Precum și ambițiile lui actuale”

Unchiul Zip râse și el, amuzat. Apoi chipul lui redeveni neutru.

— Te-ai lungit prea mult cu oferta mea. Între timp m-am răzgândit.

Stătea pe un scăunel fără spetează, în camera din față. Purta un costum de marinar cu mâneci scurte și pălărie. Pantalonii din prelată albă stăteau întinși pe picioarele lui gata să plesnească. Pe fiecare genunchi ținea câte una dintre fiice, fetițe cu fețe rozalii, durdulii, ochi albaștri, obraji lucitori și cârlionți aurii, râzând și întinzându-se spre pălăria lui. Imaginea era ca o pictură clasică, toată carnea era vie și lucioasă, toate culorile erau pline și intense. Unchiul Zip își ținea brațele împrejurul fetițelor, cu palmele pe spatele lor mititel de parcă ar fi ținut acordeonul. În spatele lor camera era vopsită în roșu și verde iar pe rafturile de la perete erau așezate componente lustruite de motociclete și alte kitschuri, colecția lui de obiecte istorice de pe Terra. Puteai să vezi orice din casa Unchiului Zip cu excepția soției lui și a uneltelor pe care le folosea la afacerile lui.

— În ceea ce privește locația lui, iată unde vei merge…

Și îi dădu numele unui sistem și al unei planete:

— Oficial se numește 3-alfa-Ferris VII. Localnici, nu prea numeroși, îi spun Redline, *Linia Roșie.*

— Dar este-n…

— Golful Radio. Rânjea. Copilă, pe lumea asta nimic nu se obține cu ușurință. Trebuie să te hotărăști cât de mult îți dorești ceea ce îți dorești.

— La revedere Unchiule Zip, îi tăie ea firul vorbei și plecă lăsându-

l cu familia lui cea costisitoare.

Două sau trei zile mai târziu, Pisica Albă, nava de tip K înregistrată în Venusport, New Sol, ca vas-corsar, părăsi orbita de parcare a Motelului Splendido și se strecură în lunga noapte a Haloului. Încărcase combustibil și echipament de artilerie. În urma inspecției făcute de reprezentanții autorității portuare, acceptase câteva reparații minore ale carcasei și plătise prețul scandalos de mare. Și plătise și toate cele cuvenite. În ultimul moment, pentru rațiuni greu de înțeles, luă și o echipă de exogeologi care se îndrepta către Suntory IV. Pentru prima oară după aproape un an, se aprindea lumina în sectorul uman al navei. Monitorii spălaseră și curățaseră sectorul. Acum stăteau pe la colțuri șușotind și înlănțuindu-și brațele ca într-un fel de mulțumire.

Ce erau ei? Algoritmi cu o existență proprie. Îi puteai găsi pe navele interstelare cum era și Pisica Albă, în orașe, peste tot unde erau și oameni.

Ei făceau toată munca. Fuseseră dintotdeauna prin galaxia asta așteptând oamenii să se așeze aici? Extratereștri care se poziționaseră singuri în spațiul gol? Vechi programe de computer disponibilizate de propriul hardware să cutreiere pe acolo, oarecum rătăcite, utilizabile parțial, sperând să le caute cineva vreodată?

Reușiseră să se integreze în doar câteva sute de ani. Nimic nu mai funcționa fără ei. Se puteau aplica până și țesuturilor biologice, asemeni băieților-nălucă ticsiți de crime, frumusețe și motive inexplicabile. Dacă ar fi vrut, șopteau ei uneori către Seria Mau, ar fi putut să acționeze și asupra lămpilor.

9.Acesta este apelul dumneavoastră deșteptător

Tig Vesicle avea o fermă de containere dar de când își umplea venele cu AbH, nu se mai ocupa singur de ea. Din punctul lui de vedere, viața lui era de rahat dar era, totuși, o viață. Drept urmare, filmele porno pe care le urmărea erau și ele comune, ieftine, holografice, nu participative. Reclamele le numeau „fără invitație”. Povestea era cam așa: camera unei femei era ticsită cu microcamere, fără știrea femeii desigur, puteai să vezi tot ce făcea, de regulă se termina cu vreun cultivar, tot numai fildeși, cu penisul ca la cai, care dădea peste ea la duș. Vesicle sărea de obicei peste partea asta. Spectacolul pe care îl revedea cel mai des era unul distribuit de undeva din afara Haloului și prezenta o femeie numită Suspina și care se pare că locuia într-o enclavă corporatistă, undeva pe Motel Splendido, cu soțul mai mult plecat dar care adeseori revenea pe neașteptate însoțit de cinci dintre asociații lui dintre care unul era femeie. Suspina purta fuste din latex, scurte, rozalii, mulate, șosete albe și sutiene cilindrice. Avea un petec mic de păr pubian. Era plictisită, sprintenă și răsfățată. Lui Vesicle îi plăcea să o privească atunci când, goală, își picta unghiile de la picioare sau se privea în oglindă peste umăr. Un lucru era clar cu Suspina asta: chiar dacă era o clonă, corpul ei părea adevărat. Nu era ceva reconstruit. Îi făceau reclamă ca una care nu fusese niciodată pe la croitor iar Tig credea că așa și este.

Și mai era ceva la Suspina, părea să fie conștientă că este privită chiar dacă nu avea de unde să știe asta.

Poți trece de paradoxul ăsta? Vesicle considera că el poate și că odată înțeles, avea să afle ceva important despre univers sau, la fel de important, avea să afle ceva despre ființele umane. El simțea că ea știe de prezența lui. *Nu e o stea porno*! își spunea el deseori.

Tocmai visa cu ochii deschiși acest vis ieftin, tipic și predestinat Omului Nou – în timp ce Suspina căsca și încerca un șort galben nou nouț de Mickey Mouse, cu nasturi mari și bretele adaptabile – când ușa de la intrare se deschise brusc lăsând să pătrundă o rafală de vânt rece și cenușiu odată cu un grup de șase sau șapte puștani mărunței. Aveau părul negru scurt și niște fețe de asiatici furioși. Zăpada se topea pe umerii impermeabilelor negre. Cel mai mare, o fată, avea vreo opt ani, două lanterne fixate de păr, deasupra urechilor și un Nagasaki Hi-Lite automat pe care-l ținea strâns cu ambele mâini. Se răspândiră printre tancuri căutând ceva, strigând și trăncănind cu voci cleioase și scoțând cablurile de alimentare astfel că tancurile treceau la programul de trezire în cazuri critice.

— Hei, strigă Vesicle la ei.

Se opriră din activitate și din trăncăneală.

Fata cea mare strigă și gesticulă la ceilalți puștani, aceștia priviră când la ea când la Vesicle apoi continuară să scoată cablurile de alimentare a tancurilor. La un moment încercau să salte capacul tancului șapte cu o bucată de fier în chip de pârghie. Între timp fata venise și se proțăpise în fața lui Vesicle. Era jumătate cât el. *Café électrique* îi stricase deja dinții neregulați. Era excitată de-i săreau ochii din cap. Mâinile îi tremurau sub greutatea armei dar reuși să o ridice spre el și-i strigă ceva care suna cam așa:

— *Djuu-ăn dag forti? Hă!*

Suna de parcă ar fi mâncat cuvintele la fel de repede ce le spunea. Uimit, Vesicle se zgâia în jos, la ea.

— Îmi pare rău dar nu înțeleg ce vrei să spui.

Asta păru să o înfurie peste măsură.

— *Forti*, țipă ea.

Privind înjur în căutarea unui răspuns, Vesicle își aminti ceea ce îi spusese odată un avatar chinez. Era o parte dintr-o anecdotă de pe vremea când avatarul încă mai avea o viață a lui proprie, deh, toți avatarii pretindeau că își amintesc de ea. Vesicle plictisit de poveste dar intrigat de experiențele extreme pe care le poți cuprinde într-o singură frază, o memorase cu încântare. Se strădui câteva clipe să își amintească precis gesturile cu care avatarul chinez însoțise zicala și privind în jos către fată, rosti:

— Sunt atât de speriat că nu știu dacă să râd sau să fac pe mine.

Ochii ei s-au bulbucat și mai tare. Putea să vadă cum începe să apese pe trăgaciul armei. Deschise gura chinuindu-se să găsească ceva care să domolească acest nou val de furie dar era prea târziu să mai spună ceva. A urmat o explozie zdravănă care, ciudat, părea să fi provenit de undeva de pe lângă ușa de la intrare. Ochii fetei s-au bulbucat și mai tare apoi au sărit din capul ei cât le-au permis țesuturile. În același timp capul ei s-a transformat într-o mâzgă roșu-gri care-l acoperi pe Vesicle în timp ce dădea înapoi și cădea jos întrebându-se ce se întâmplase.

Asta: cultivari de unică folosință stăteau în stradă, în fața fermei. Zece sau doisprezece. Stăteau în ninsoare mângâindu-și armele reactive cu țeavă scurtă. Purtau pantaloni din piele, murdari, și veste bolero, tot din piele. Respirația lor de animale mari și de nădejde, se condensa în aerul înghețat. Până și umbrele lor aveau colți. Brațele lor uriești erau vinete din cauza frigului dar erau prea duri ca să le mai pese de asta. „Trebuia să mă îmbrac mai subțire” își spuneau unul altuia.

Au spart ușa iar puștanii dinăuntru, ascunși în spatele tancurilor, au început să tragă în ei.

Era ca la nebuni. Armele fulgerau peste tot. Laserele se conturau în

vălătucii de fum. Domnea un miros puternic de fluide umane. Fereastra din față nu mai era. Pereții erau plini de găuri mari și fumegânde. Două containere căzuseră de pe suporturile lor. Celelalte, cu alarmele roz la maximum, se încălzeau cu repeziciune. Impresia lui Tig Vesicle era că totul se învârtea în jurul containerului șapte. Puștanii renunțaseră să îl mai deschidă dar părea că nu au de gând să-l mai lase cuiva. Observând asta, Tig se târâse cât de departe de ei era posibil și se oprise într-un colț, cu mâinile la ochi, în timp ce cultivarii năvăleau prin fum urlând „Hai, nu-ți fă griji să mă acoperi" și erau luați din plin. Puștanii aveau un avantaj tactic dar erau cu puterea de foc în scădere și cu norocul așijderea. Țipau în argoul lor cleios. Scoteau alte arme din pelerinele negre. Tot privind în spate în căutarea unei ieșiri au ajuns curând într-o stare pe care croitorul nu o mai putea rezolva. Situația era foarte proastă când s-au petrecut două evenimente: cineva a lovit containerul șapte iar în poarta fermei au apărut surorile Cray, clătinând din cap și căutându-se în poșete după arme.

*

Ed Chinezul și Rita Robinson fugeau pe undeva printre tufișurile din spatele spălătoriei auto care luase foc. Hanson era mort, gândea Ed, iar biroul D.A. mort odată cu Hanson deci nu se putea aștepta la ajutor din partea aia. Otto Rank avea avantajul înălțimii. Și mai avea și arma 30.06 pe care o luase din bucătăria lui Hogfat, din Wisconsin, după ce o torturase și omorâse pe adolescenta lui Hogfat. Pentru ca jocul de puzzle să fie complet, mai trebuia să afle cum scăpase de corpul ei. Trebuia să-și fi dat deja seama dar fusese prea ocupat să o facă pe craiul iar lipsa lui de intuiție risca să coste încă două vieți, una fiind chiar a lui.

Capul lui Ed ieși prea mult dintre tufe. Trosnetul plat și șfichiuitor al armei de 30.06 seceră După-amiaza moleșită. Câteva păsări își luară zborul de pe malul râului ce curgea cam la un sfert de milă de acolo.

Șaisprezece focuri. Ed număra așteptând ca arma să rămână fără încărcătură.

Dodge-ul lui Ed era unde-l parcase, pe drumul secundar de cealaltă parte a lotului. Nu credea că ar putea să reușească să ajungă atât de departe. Rita era rănită. Și Ed era rănit dar nu la fel de rău. Într-unul dintre Colturi îi rămăseseră câteva gloanțe. Porni să alerge tare dar mișcarea asta stârni rana Ritei.

— Hei, lasă-mă jos. Hai s-o facem aici – încercă Rita să râdă dar fața ei rămase cenușie și lipsită de viață.

— Oh Dumnezeule, Rita!

— Știu. Îmi pare rău. Ție să nu-ți pară, Ed. Am fost împușcată

odată cu tine, am primit mai mult decât altele, încercă iar să râdă. Chiar nu vrei s-o facem în tufișuri?

— Rita…

— Am obosit Ed.

Și nu a mai spus nimic iar expresia feței ei a rămas neschimbată.

Ed o lăsă jos și începu să plângă. După un minut sau două, strigă:

— Otto, ești un nemernic!

— Ei?

— A murit.

Câteva clipe a fost liniște apoi Rank îl întrebă:

— Vrei să vii?

— A murit, Otto! Tu urmezi.

Celălalt izbucni în râs.

— Dacă vii… – începu Rank apoi tăcu, să se gândească. Ce trebuia să fac? Hei, Ed, ajută-mă! Ba nu, stai, mi-am amintit. *Dacă te predai, am să am grijă să ai un proces corect.* Și trase în direcția unde credea că ar fi capul lui Ed. Știi ce? – reveni după ce se stinseră ecourile împușcăturii. – Și eu sunt rănit. Rita m-a lovit drept în inimă cu mult înainte să te întâlnească pe tine. Ah, femeile astea! A fost punct ochit, punct lovit. Pricepi Ed?

— Mi se rupe.

Se ridică pe cât putu de încetișor. Îl zări pe Otto Rank jos, la capătul platformei spălătoriei auto, în poziția clasică a infanteriștilor, cu un genunchi pe pământ și cu arma în poziție de tragere. Ed ridică Coltul cu grijă, ținându-l cu ambele mâini. Mai avea doar două gloanțe și era important ca primul să nu ajungă la Otto. Se șterse de sudoarea care-i pica în ochi și expiră cu atenție. Glonțul ajunse cam la trei-patru metri de Otto. Acesta, surprins să-l vadă pe Ed ieșind dintre tufe și expunându-se, izbucni în râs cu ușurare și-i strigă:

— N-ai arma potrivită! Se ridică și el în picioare. „Hei! mai trage odată! E gratis!” Deschisese brațele larg. „Nimeni nu poate nimeri ceva la 35 de metri cu un Colt 45”.

Ed ținti din nou și trase.

Lovitura îl nimeri pe Rank drept în frunte și-l azvârli spre spate, cu picioarele în aer. Căzu dincolo de platformă, în tufișuri. „Să te ia dracu, Ed!” mai strigă el dar cu fața pe jumătate dusă, era deja mort când atinse solul.

Ed Chinezul își coborî privirea către Colt și în timp ce rostea „Iartă-mă Rita” dădu să arunce arma când cerul din spatele spălătoriei căpătă o culoare oțelită și crăpă ca un afiș din hârtie proastă. De data asta rățoiul era uriaș. Ceva nu era în ordine. Penele lui aveau un aspect unsuros și o limbă umană atârna moale, într-o parte, din cioc.

— Întrerupem serviciul, spunea el. În calitatea dumneavoastră de client prețuit…

*

În acest moment conștiința lui Ed fu dată la o parte și el resimți din plin răceala și durerea universului. Toate culorile lumii lui se duseseră luând cu ele și ironiile simple și frumoase apoi și lumea se despături până ce putu să zărească lumina lăptoasă a tuburilor fluorescente din ferma lui Tig Vesicle. Țâșni din epava containerului șapte, pe jumătate înecat, cu privirile dezorientate și pline de groază. Se holbă la corpurile puștanilor morți, la fumul care se împrăștia, la cultivarii buimaci. Lichidul nutritiv se scurgea de pe el ca albușul unui ou stricat. Biata Rita, se dusese de tot și nici el nu mai era detectivul Ed Chinezul. Era avatarul Ed Chinezul.

— Asta-i casa mea, băieți. Ați fi putut să bateți la ușă.

Se auzi un râset dinspre ușa de la intrare.

— Ne ești dator cu bani, Ed Chinezu, spuse Bella Cray.

Se uita gânditoare prin încăpere și la cei doi puștani rămași. „Nu-s de-ai mei" se adresă lui Tig care reușise între timp să se ridice în picioare și să se aciuieze în spatele barului ieftin, furniruit.

Evie Cray râse și ea, „Nici de-ai mei nu-s" și-i împușcă drept în față, pe rând, cu pistolul ei Chambers. Apoi rânji către Ed:

— Asta o să pățești și tu Ed, dacă nu ne plătești.

Iar Bella completă:

— Hei, vreau s-o fac eu!

— Puștanii erau de-ai lui Fedora Gash – spuse Evie către Tig – de ce le-ai dat drumul înăuntru?

Tig răspunse cu un ridicat din umeri, ce ar fi putut să facă?

Cultivării plecau luând cu ei morții și răniții lor. Cei răniți își priveau și pipăiau rănile și comentau de genul „știi, aș putea face asta toată ziua".

În timp ce se uita la ei cum pleacă, pe Ed îl apucă frigul. Ieși dintre resturile containerului, își smulse cablurile conectate la coloana vertebrală și încercă să se curețe de lichidul proteic cu mâinile goale. Simțea deja glasul întunecat al renunțării ca pe o voce îndepărtată, aflata undeva în spatele capului, adresându-i-se persuasiv.

— Nu știu, nu-ți datorez nimic.

Evie îi dărui zâmbetul ei cel mare și rujat.

— Am cumpărat-o de la Fedy Gash, îi explică ea. Studie atent resturile containerului și ale fermei. „Părea că nu prea voia să vândă". Își adresă și ei un zâmbet. „Totuși… Un avatar ca tine e dator tuturor celorlalți din univers. Ăsta-i avatarul, o picătură de protoplasmă în ocean. Ce să-i faci, Ed? Toți suntem peștișori".

Ed știa că Evie are dreptate. Mai încercă odată să se curețe de lichidul de pe el apoi, văzându-l pe Vesicle în spatele barului se

apropie și îl întrebă:

— N-ai pe-acolo niște cârpe, ceva, să mă șterg?

— Hei, Ed, am asta!

Scosese la iveală arma automată pe care o recuperase de la puștanca moartă și trase un foc. „Sunt atât de speriat c-aș putea să fac pe mine. Așa sisihasmă știți, de să vă ia dracu” strigă el către surorile Cray care se zgâiau la el luate prin surprindere în timp ce el se extrăgea din spatele barului cu mișcări smucite și trăgând aiurea. Abia de-și putea stăpâni tremurul membrelor. „La dracu, Ed, cum mă descurc?”

— Dumnezeule, Tig! Ed îl privea la fel de surprins ca și surorile Cray. Bella și Evie și-ar fi putut reveni în orice clipă și ar fi putut scutura praful de pe umeri și ar fi început ceva grav.

Ed țâșni în stradă. Un pământean terminat, gol, puțind de la lichidul proteomic, cu găuri pentru conexiunile la centrele lui energetice, cu o creastă de păr crescută doar într-o parte, cu ceva tatuaje șerpiforme. Strada Capului era pustie.

După câteva clipe, explozii și fulgere luminară ferestrele fermei de containere iar Tig ieși și el, clătinându-se, înjurând, cu mânecile hainei în flăcări de la reactorul pistolului.

Se uitară unul la altul cu priviri în care se amestecau groaza și ușurarea.

Chinezul își stinse flăcările de pe brațe și porniră împreună în noapte, ținându-se pe după umeri, amețiți de camaraderie și de chimicalele corporale.

10.Agenții plătiți

Era trei dimineața. Valentine Sprake plecase demult. Michael Kearney înaintase poticnit pe malul nordic al Tamisei apoi, ajuns printr-un pâlc de copaci i se păruse că aude o voce ceea ce l-a speriat iar și a alergat tot drumul până la Twickenham, prin vânt și întuneric, înainte să-și recapete stăpânirea de sine. Ajuns acolo încercă să priceapă ce i se întâmplă dar singurul lucru care-i veni în minte era imaginea lui Shrander.

Se gândi să o cheme pe Anna. Apoi se gândi să cheme un taxi însă mâinile îi tremurau prea tare ca să mai poată folosi un telefon așa că, în cele din urmă nu făcu nici una nici alta și o porni înapoi, către est. O oră mai târziu Anna, într-un capot lung, din bumbac, îl găsi la ușa ei. Era îmbujorată iar el îi putea simți căldura corpului de la distanță.

— Tim e la mine! Anna era nervoasă.

Kearney o privi lung.

— Cine e Tim?

Întorcându-se către cameră, Anna strigă „OK. E Michael” apoi revenind către el, îl întrebă cu reproș „Ai putea să revii mâine dimineață?”.

— Vreau doar câteva din lucrurile mele. N-o să dureze mult.

— Michael…

El o împinse la o parte și intră. Apartamentul mirosea puternic a smirnă și a ceară de lumânări. Ca să ajungă în camera unde-și ținea lucrurile, trebuia să treacă pe lângă ușa întredeschisă de la dormitorul Annei. Tim, cine-o mai fi fost și el, stătea la capul patului, sprijinit de perete, cu fața pe trei sferturi luminată de flăcăruile gălbui ale câtorva candele. Era un tip cu piele frumoasă, cu o constituție zveltă și atletică, trăsături care-l ajutau să aibă o alură tinerească cu toate că se apropia de patruzeci de ani. Ținea un pahar de vin roșu în mână și privea gânditor la el.

Kearney îl privi din cap până în picioare:

— Cine naiba mai e și ăsta?

— Michael, el este Tim. Tim, el este Michael.

— Salut! – Tim îi făcu semn cu mâna – n-am să mă ridic.

Michael se îndreptă spre camera din spate unde o căutare scurtă dădu la iveală niște blugi Levi’s și o geacă veche, neagră, din piele, care-i plăcuse prea mult ca să o arunce. Se schimbă. Era acolo și o geantă de curier cu logo-ul *Marin* pe clapă și goli în ea conținutul sertarelor micului scrin verde. Ridicându-și privirile, descoperi că Anna ștersese diagramele trase cu cretă pe peretele de deasupra scrinului. Se întrebă de ce făcuse ea asta. O putea auzi vorbind cu Tim, în dormitor. Ori de câte ori ea încerca să explice ceva, vocea ei

lua tonuri copilăroase, convingătoare. Păru să renunțe după un timp și țipă „Sigur că nu! Ce vrei să spui?”. Kearney și-o aminti când încerca să îi explice și lui într-un mod similar. Se auziră unele zgomote în spatele ușii și Tim își strecură capul afară privind de jur împrejur:

— Nu te băga. Sunt și-așa destul de nervos.

— Mă întrebam dacă ai cumva nevoie de ajutor.

— Nu, mulțumesc.

— Știi, e cinci dimineața și ai apărut aici plin de noroi.

Kearney săltă din umeri.

— Știu. Știu…

Anna, furioasă, rămase în ușă privindu-l cum pleacă.

— Ai grijă, îi spuse el cât de călduros putu.

Coborâse deja două etaje când îi auzi pașii ei în spate.

„Michael”, îl striga ea, „Michael”. Neprimind nici un răspuns, ea l-a urmat până în stradă, desculță și doar cu cămașa de noapte pe ea, continuând să-l strige. „Te-ai întors pentru încă un futai?” Vocea ei răsuna pe strada pustie. „Asta voiai?”.

— Anna, e cinci dimineața.

— Nu-mi pasă. Te rog să nu mai vii aici. Tim e drăguț și mă iubește cu adevărat.

Kearney zâmbi:

— Mă bucur.

— Nu, nu te bucuri. Nu te bucuri – îi răspunse Anna țipând.

În spatele ei, Tim ieși din clădire. Era îmbrăcat și în mână avea cheile de la mașină. Traversă fără să se uite la Anna sau la Kearney și se urcă în mașină. Coborî geamul de pe partea șoferului dorind parcă să spună ceva unuia din ei dar renunță și demară. Anna privi uimită după el apoi izbucni în plâns. Kearney o apucă pe după umeri iar ea își sprijini capul de pieptul lui spunându-i cu voce mică „Sau te-ai întors să mă omori așa cum ai făcut și cu celelalte…”

Kearney porni spre stația de metrou Gunnersbury. Telefonul țârâi pe neașteptate dar el nu îi dădu nici o atenție.

*

Heathrow, terminalul 3, liniștit, după o noapte lungă, păstra o ușoară căldură uscată. Kearney cumpărase lenjerie de corp și câteva articole de toaletă și stătea acum într-o zonă de așteptare citind *Gardianul* și luând înghițituri mici dintr-o cafea espresso dublă.

Femeile din spatele ghișeelor comentau aprins ceva de la „știri”. „Nu mi-ar place să trăiesc o veșnicie” spusese una din ele mai înainte.

— Poftim restul, dragă.

Kearney, care se aștepta să-și vadă numele pe pagina a doua a ziarului ridică privirea. Vânzătoarea îi zâmbi:

— Să nu uiți restul!

Găsise doar numele femeii pe care o omorâse în Midlands; nimeni nu căuta o *Lancia Integrale.*

Împături ziarul și se uită lung la un grup de asiatici care-și croiau drum spre sala de așteptare pentru un zbor al companiei LAX. Telefonul îi ciripi din nou. Îl scoase: mesaj vocal.

„Salut” spuse vocea lui Brian Tate. „Te-am căutat pe-acasă”. Părea iritat. „Mi-a venit o idee acum 2 ore. Sună-mă dacă primești mesajul.” Urmă o pauză și Kearney crezu că se terminase dar Tate adăugă: „Chiar mă interesează. Gordon a fost iar aici după ce ai plecat. Așa că sună-mă.”

Kearney închise telefonul și rămase cu privirea pe el. Peste vocea lui Tate auzise mieunatul pisicii albe care încerca să atragă atenția. „Justine!” zâmbi el.

Căută prin geanta de curier până găsi zarurile Shrander. Le luă în mână. Erau calde mereu. Simbolurile de pe ele nu erau în nici o limbă sau sistem numeric cunoscute de el, antice sau moderne. Pe o pereche de zaruri obișnuite, fiecare simbol s-ar fi găsit pe ambele zaruri. Aici nu. Kerney le privi cum se rostogoliră pe tablia mesei și cum se opriră în cafeaua vărsată din jurul ceștii lui goale. Le studie un moment apoi le luă și le aruncă în geantă unde îndesă grăbit și ziarul și telefonul. Și plecă.

— Restul, dragă!

Femeile se uitară după el, apoi una la cealaltă. Una din ele dădu din umeri. În clipa aceea Kearney era deja la spălător tremurând și vomitând. Când ieși o găsi pe Anna așteptându-l. Aeroportul Heathrow se trezise de-acum. Oamenii se grăbeau să plece în călătorie, să dea telefoane, să înainteze. Anna stătea, fragilă și apatică în mijlocul îmbulzelii uitându-se la toate chipurile celor care treceau pe lângă ea. De câte ori credea că îl vede, i se lumina fața. Kearney își aminti când o cunoscuse la Cambridge. La scurt timp după ce s-au cunoscut, un prieten îi spusese „Era s-o pierdem odată. O să ai tu grijă de ea, nu-i așa?”. Rămăsese nedumerit de acest avertisment și cu imaginea Annei ca un pachet de care ai uitat dar numai până ce o găsise în baie, o lună mai târziu, plângând și privind în gol, cu venele tăiate la mâini. Acum, ea îl privi și-i spuse:

— Știam că ești aici.

Kearney se uita la ea neîncrezător. Începu să râdă. Anna râse și ea.

— Știam că vei veni aici, repetă ea. Ți-am adus câteva dintre lucrurile tale.

— Anna…

— Nu poți fugi la nesfârșit, știi doar.

Asta îl făcu să râdă și mai tare după care se opri brusc.

*

Adolescența lui Kearney trecuse ca un vis. Când nu era pe câmp, era la casa imaginară pe care el o numise Casa Grozamei, cu pâlcurile sale de pini, cu peticele de sol nisipos cu iarbă neagră și buruieni, cu râpele pline de flori și bolovani. Era vară mereu. Își privea verișoarele, elegante, cu picioare lungi, alergând goale pe plajă, în zori; le auzise șoptind în mansardă. Îi era tot timpul greață de la masturbare. La casa Grozamei era mereu ceva mai mult. Era mereu ceva mai mult după aceea. Respirație întretăiată, un miros sărat ivit brusc într-o cameră goală, un murmur de surpriză. „Visarea asta nu-ți folosește la nimic", spunea mama lui.

Toți îi spuseseră așa dar el descoperise numerele. Descoperise cum aceeași secvență descria și structura unei galaxii și a unei cochilii spiralate. Ordinea și determinarea, haosul și ordinea ivită pe neașteptate: noile unelte ale fizicii și biologiei. Kearney le văzuse cu ani înainte ca modelarea pe calculator să facă artă proastă din regulile lui Mandelbrot, învârtejindu-se turbulente în inima lucrurilor. Numerele l-au făcut să se concentreze mai mult, l-au încurajat să le dea atenție. De la fuga de școală cu amestecul ei de plictiseală și nebunie, ajunsese să o dorească. Numerele l-au făcut să vadă că fără școală nu ar mai fi putut ajunge la Cambridge, unde să poată să înceapă să lucreze cu adevăratele structuri ale lumii.

Descoperise numerele. În primul său an la colegiul Trinity, cineva îi arătase Tarotul. O chema Inge. El o dusese la Brown's și la rugămintea ei, la un film numit „Pisica Neagră, Pisica Albă" de Emir Kusturica. Inge avea mâini lungi și un râs enervant. Era de la alt colegiu. „Privește!", ordonase ea iar el se aplecase în față, să vadă mai bine. Cărțile erau împrăștiate pe vechea fața de masă împletită, irizând fluorescent în lumina slabă a după-amiezii, fiecare dintre ele ca o fereastră către lumea măreață și uitată a simbolurilor. Kearney fusese uimit. „Nu am mai văzut așa ceva", spusese el. „Fii atent", poruncise ea. Arcana Majoră se deschisese ca o floare, combinând înțelesuri pe măsură ce ea vorbea. „Dar e ridicol", spusese el iar fata îl ațintise cu privirea întunecată, fără să clipească.

Matematică și profeție. Kearney realizase pe dată că exista o legătură între ele chiar dacă nu o putea defini. Apoi, în dimineața următoare, așteptând un tren spre King's Cross, identificase o relație între fluturarea cărților din camera liniștită și vânzoleala indicatoarelor mecanice de destinație din stația de metrou. Similaritatea se baza pe o metaforă, trebuia să admită asta, pentru că în timp ce prezentarea cărților de tarot era – sau părea – să fie aleatorie, secvențele destinațiilor erau – sau păreau – să fie determinate. Decisese totuși să încerce imediat o serie de călătorii

sugerate de prezentarea cărților de tarot. Câteva reguli simple aveau să determine direcția fiecărei călătorii și în onoarea metaforei, aveau să fie făcute întotdeauna cu trenul.

Încercase să-i explice asta lui Inge. „Evenimentele pe care noi le vedem ca fiind aleatorii, adeseori nu sunt întâmplătoare – îi spusese el în timp ce îi privea mișcările mâinilor amestecând și aranjând cărțile – sunt doar impredictibile”. Era nerăbdător ca ea să înțeleagă diferența. „Ei, doar un pic de distracție” răspunsese ea. În cele din urmă ajunsese în pat cu ea și constatase cu surprindere că nu reușea să o penetreze. Dacă pentru Inge asta a însemnat sfârșitul relației, pentru Kearney s-a dovedit a fi începutul a ceva cu totul nou. Și-a cumpărat propriul său joc de Tarot, un set Crowley, cu imaginile pline de testosteron arhaic și nebun – și fiecare călătorie pe care a făcut-o după aceea, tot ceea ce a învățat și realizat, l-a dus mai aproape de Shrander.

*

— La ce te gândești? l-a întrebat Anna după aterizarea la New York.

— Mă gândeam că lumina soarelui transformă orice.

De fapt se gândea la cum sunt transformate lucrurile din cauza fricii. Un pahar de apă minerală, părul de pe dosul palmei, fețele oamenilor de pe o stradă centrală. Frica făcuse ca toate aceste lucruri să devină atât de reale pentru el, încât, temporar, nu găsea nici un mod de a le descrie. Până și imperfecțiunile paharului de sticlă, petele și zgârieturile minuscule de pe el, deveniseră oarecum semnificative prin ele însele și mai puțin semne ale uzurii.

— A, da, zise Anna, pariez că la asta.

Stăteau într-un restaurant de la marginea Pieței Fulton. Cele șase ore de zbor o făcuseră să fie la fel de dificilă ca și un copil.

— Ar trebui să spui mereu adevărul, spuse ea, dăruindu-i unul dintre zâmbetele acelea strălucitoare și neîmblânzite care-l captivaseră atât de mult pe când aveau amândoi douăzeci de ani.

Au avut de așteptat patru ore până la decolare. Ea moțăise în cea mai mare parte a călătoriei și se trezise obosită și înțepenită. Kearney se întreba cum avea să se descurce cu ea în New York. Se întreba de ce acceptase să vină cu el.

— La ce te gândeai de fapt?

— Mă gândeam cum să scap de tine.

Ea râse și-l mângâie pe braț.

— Asta nu-i chiar o glumă, nu-i așa?

— Ba firește că este. Uite!

Se spărsese o țeavă de aburi dintr-un sistem vechi de încălzire centrală care trecea pe sub șosea și la colțul străzii Fulton, aburul se

ridica din trotuar înmuind asfaltul. Era o priveliște obișnuită dar Anna, încântată, îl apucă strâns de braț pe Kearney.

— Suntem într-un cântec de Tom Waits, exclamă ea. Cu cât îi era zâmbetul mai strălucitor, cu atât părea să fie mai aproape de-un dezastru. Kearney scutură din cap și după câteva clipe scoase săculețul din piele care adăpostea zarurile Shrander. Desfăcu șnurul și lăsă zarurile să-i cadă în mână. Anna încetă să mai zâmbească și-i aruncă o privire tăioasă. Strânse picioarele lungi și se lăsă pe scaunul ei depărtându-se de Kearney.

— Dacă-ncepi să dai și-aici cu chestiile alea, te las aici cu ele. Te las singur.

Trebuia să sune mai puțin a amenințare decât fusese de fapt. Kearney cântări spusele ei apoi strada aburindă.

— Nu-l simt pe-aproape. Măcar odată. Poate că n-o să am nevoie de ele. Și puse zarurile încet, la locul lor în săculeț. În Grove Park, în apartamentul tău, în camera în care îmi țineam lucrurile, erau niște desene făcute cu creta pe peretele de deasupra scrinului verde. Spune-mi de ce le-ai șters.

— De unde să știu? răspunse ea cu indiferență. Poate că mă săturasem să le tot văd acolo. Poate-am crezut că trebuia s-o fac mai demult. Michael, ce facem noi aici?

— N-am idee, îi răspunse el râzând.

Fugise trei mii de mile iar acum că teama i se mai domolise, își dădea seama că habar n-avea de ce venise aici și nu plecase în altă parte.

Mai târziu în după-amiaza aceea, s-au mutat în apartamentul unui prieten de-al lui, în Momingside Heights. Primul lucru pe care Kearney l-a făcut a fost să dea telefon lui Brian Tate, la Londra, la laborator. Când a văzut că nu-i răspunde nimeni a încercat acasă la Tate. Și acolo i-a răspuns tot robotul. Kearney lăsă jos receptorul frecându-se nervos pe bărbie.

În următoarele câteva zile a cumpărat haine noi de la Daffy’s, cărți de la Barnes & Noble și un laptop ieftin de la un magazin de lângă Union Square. Anna a făcut și ea cumpărături. Au vizitat galeria Mary Boone și mănăstirea medievală Cuxa la anexa din Fort Tryon Park a Muzeului Metropolitan de Artă. Anna a fost dezamăgită „Mă așteptam să arate mai veche. Mai uzată.”

După ce au terminat s-au așezat să bea o bere New Amsterdam apropierea West End Gate.

Noaptea, în căldura maronie a apartamentului, Anna a tot suspinat și oftat, umblând agitată de colo colo și îmbrăcându-se și dezbrăcându-se.

11.Visurile mașinii

Locația lui Billy Anker, dezvăluită de Unchiul Zip, era la câteva zile de Motel Splendido, în jos pe Plajă. Până la vadurile gravitaționale și vânturile de particule corozive din Golful Radio, navigația nu punea nici un fel de probleme. După ce Seria Mau a verificat sectorul uman de pe supercargou, nu i-a mai rămas nimic de făcut așa că matematicile *Pisicii Albe* au preluat controlul navei iar pe ea au trimis-o să doarmă. Nu putea să le reziste.

Visurile și coșmarurile au țâșnit din ea ca un catran fierbinte…

Visul obișnuit era cu imagini din copilărie. Presupunea că amintirile sunt ale ei. Într-o lumină ciudată și clară în același timp, imaginile apăreau și dispăreau, încadrate ca niște fotografii arhaice și însoțite de muzică la pian. Tot felul de oameni și întâmplări. O zi frumoasă. Un pui de animal. O barcă. Râsete. Ceață, apoi un chip foarte apropiat de al ei, cu buzele mișcându-se cu insistență, hotărâte să îi spună ceva ce ea nu voia să audă. Asemenea unei povești, ceva se străduia să i se prezinte.

Imaginea de final era cu o grădină umbrită de dafini și de mesteceni albi, având în centru o femeie brunetă, frumoasă, cu ochi căprui, rotunzi și cu privire deschisă. Zâmbetul ei arăta încântare și ironie în același timp. Era zâmbetul unei studente pline de viață ușor surprinsă de noua postură de mamă. În fața ei erau doi copii, o fată de șapte ani și un băiat de zece, ambii semănându-i vizibil la ochi. Băiatul avea părul foarte negru și ținea în brațe un pisoi. În spatele lor, cu o mână pe umărul femeii, cu gândurile aiurea, stătea un bărbat. Să fi fost tatăl? Cum ar fi putut să afle? Părea foarte important. Seria Mau cerceta detaliile imaginii cât de mult posibil apoi imaginea dispărea ușor într-un fum cenușiu lăsând-o cu ochii umezi.

Urma un alt vis, ca un comentariu la cel dinainte…

Seria Mau privea un perete de interior, acoperit cu mătase sidefie, brodată. După un timp, în cadrul imaginii apărea partea superioară unui bărbat înclinându-se către ea. Înalt, subțire, îmbrăcat cu frac negru și cămașă albă, scrobită. Mâinile înmănușate cu alb țineau, una un joben și cealaltă, un baston din lemn de abanos. Șuvițele brunete erau date cu briantină și stăteau lipite de cap. Avea o privire albastru-deschis penetrantă și mustăți subțiri, negre, cu vârfuri ca de penel. Își dădea seama că el se înclină către ea. Îi zâmbea după un timp lung, în care el ajungea în câmpul ei de vedere cât de mult putea fără să și pășească. În acest moment, peretele acoperit cu mătase brodată era înlocuit de un grup de trei ferestre arcuite dând către strălucirea maiestuoasă, aspră și orbitoare a Sectorului Kefahuchi. Observa că imaginea era ca și cum camera s-ar fi rostogolit prin spațiu. Încet,

omul în frac se retrăgea din imagine.

Dacă scopul acestui al doilea vis era să-l lămurească pe cel precedent, era un scop neatins.

În containerul ei, Seria Mau se trezi trăind un moment de profundă deșertăciune.

— Am revenit, se adresă ea furioasă către matematicile navei. De ce mi-ați dat visurile astea? Pentru ce?

Nici un răspuns.

Matematicile o treziseră, se retrăseseră tăcute de la comanda navei în spațiul lor propriu și începuseră să sorteze cuantele provenind de la evenimentele de navigație semnificative din spațiul non-local, utilizând o tehnică numită rezonanță stohastică. Fără să știe prea bine de ce, Seria Mau fusese lăsată cu o senzație de furie și de neterminare. Matematicile puteau să o trimită la somn oricând ar fi vrut. Ar fi putut să o trezească oricând ar fi vrut. Erau inima navei într-un mod în care ea nu ar fi putut fi. Habar nu avea cum fusese, ce fusese, înainte ca tehnologia K să o conecteze atât de complex cu matematicile. Matematicile o învăluiau amabile, blânde, răbdătoare, inumane, de o vârstă cu Haloul. Aveau permanent grijă de ea. Dar motivațiile lor îi erau total necunoscute. „Uneori vă urăsc”, le informă ea. Onestitatea o determină să revină cu o corectură: „Uneori mă urăsc și pe mine”.

Seria Mau avea șapte ani când văzuse pentru prima oară o navă K. Impresionată contrar voinței personale, de aspectul pragmatic ale navei, strigase emoționată „Vreau să *fiu* așa ceva nu doar s-o am”. Asta dorise ea atunci. Era un copil liniștit, interiorizat, deja în confruntare cu forțele dinlăuntrul ei și-atunci ceva părea că îi strigase „privește” și o scuturase ca pe-o cârpă, ceva, un sentiment care avea să fie ca un maestru de ceremonii pentru toate celelalte.

Asta dorise atunci iar acum se răzgândise și se temea că este prea târziu. Pachetul de programe al Unchiului Zip o provocase cu promisiunile lui pentru ca mai apoi să nu rezolve nimic. Prudentă, îl izolase de restul navei.

*

Partea vizibilă a programelor zăcea pe un platan dintr-o încăpere mică, situată în sectorul uman al navei, într-o cutie de carton roșu șters, legată cu o fundă verde strălucitor. Unchiul Zip îi prezentase pachetul în felul lui caracteristic, cu o carte de vizită împodobită cu îngerași, cununi de laur și candele aprinse, semnată și cu un buchet din două duzini de trandafiri cu coada lungă. Trandafirii zăceau acum împrăștiați pe platan, cu petalele tremurând ușor ca sub o adiere rece.

Cutia era ultima de felul ei. Tot ce era înăuntrul ei era foarte vechi. Unchiul Zip doar îi pusese funda. Nici el nici altcineva nu ar fi putut

spune scopul ei original. Unele dintre artefacte aveau o identitate proprie și utilizări perimate de milioane de ani. Erau ieșite din uz, sparte sau destinate să facă ceva de neimaginat. Fuseseră abandonate și supraviețuiseră celor care le creaseră și utilizaseră. Orice încercare de a le înțelege era ca o ghicitoare. Oameni ca Unchiul Zip puteau să stabilească o punte software dar nimeni nu ar fi putut spune ce avea să fie în partea cealaltă. În cutie se găsea un cod, periculos prin însăși existența lui, precum și o infrastructură nano-tehnologică pe care era de presupus că putea fi rulat codul respectiv dar când comandai rularea, se auzea o sonerie politicoasă, ceva ca o ceață albă părea să se împrăștie pe trandafirii din jur și o voce feminină întreba de Dr. Haends. „Nu știu ce e asta” răspundea furioasă Seria Mau iar cutia repeta ca și cum nu ar fi auzit-o.

— Nu înțeleg ce vrei! – admise Seria Mau.

— Dr. Haends la chirurgie, vă rog.

Aburul continua sa acopere trandafirii până ce Seria Mau comanda oprirea rulării. Dacă ar fi putut să îl miroasă, ar fi mirosit a migdale amare și a vanilie. Pentru o clipă, Seria Mau își aminti aceste mirosuri cu atâta putere încât ameți, întregul ei sistem de simțuri părea că rupe legăturile vechi de douăzeci de ani cu Pisica Albă și că începe să se rostogolească neajutorat în noapte. În containerul ei nu vedea nimic, se simțea ca bătută, dezechilibrată, dezorientată. Speriată de posibilitatea de a se pierde, de a muri, de a nu mai fi deloc. Monitorii se adunau neliniștiți prin colțuri, ca niște pânze de păianjen, șușotind și comentând, frângându-și mâinile. „Ceea ce s-a făcut”, își reaminteau, „și ceea ce a rămas nefăcut”. „Este doar un copil”, spuneau la unison.

Plânsetul ei cu greu putea să cuprindă forța supărării și dezgustului de sine și furiei nerostite. Indiferent ce le spusese pe când erau pe orbita de parcare de lângă Motel Splendido, acum își schimbase punctul de vedere, dorea să fie din nou umană. Chiar dacă, atunci când privea la pasagerii ei, se întreba de ce ar dori așa ceva.

*

Erau patru sau cinci, greu de numărat pentru că una dintre femei era clona celeilalte. Veniseră la bord cu aproape o tonă de echipament generator de câmp și cu o atitudine plină de încredere. Hainele lor aveau un aspect practic până îți dădeai seama cât de fragile erau materialele din care erau făcute. Părul femeii era tăiat scurt și dat cu puțin gel, atât cât să îi susțină autoritatea. Bărbații aveau implanturi de recunoaștere discrete, logo-uri animate ale corporațiilor trecute. Pisica Albă, cu aspectul ei militar și formele care să împiedice detectarea, trezise adolescenții din ei. Nici unul dintre ei nu mai

vorbise până atunci cu un căpitan K. Au salutat timid, neștiind în ce direcție să privească. Apoi, imediat ce au crezut că sunt singuri, s-au întrebat unul pe altul dacă e un căpitan ciudat sau s-o fi întâmplat ceva.

— Vă rog să păstrați curățenie în cabine, i-a întrerupt Seria Mau.

Le-a monitorizat îndeaproape activitățile, mai ales pe cele sexuale, desfășurate aproape continuu, cu nanocamere pozate pe la colțuri sau în cutele hainelor sau plutind prin încăperi, asemenea unor fire de praf. Conectate la orice moment, nanocamerele transmiteau imagini ale vieții umane, prost luminate, ca luate sub apă: cum mâncau, cum exersau, cum defecau, cum se împreunau, cum se spălau pentru ca mai apoi să se împreuneze iar. Seria Mau pierdu șirul combinațiilor, al feselor săltate și al picioarelor încolăcite. În orice moment ar fi deschis sunetul, ar fi auzit un „da" șoptit. Toți bărbații făceau sex cu una dintre femei, apoi și cealaltă femeie făcea sex cu ea iar bărbații priveau. În viața de zi cu zi, clona era o ființă maleabilă, tandră, înclinată să izbucnească în plânsete furioase sau să ceară consiliere financiară. Spunea deseori că se simte nesigură. În aproape orice privință. Bărbații făceau sex cu ea, dormeau apoi o întrebau pe Seria Mau dacă ar putea să oprească gravitația artificială. „Mă tem că nu", mințea ea.

Era deopotrivă dezgustată și fascinată de ființele umane.

Rezoluția slabă a nanocamerelor dădeau acțiunilor lor un aspect similar viselor ei. Să fi fost vreo legătură?

Exersa murmurul „oh, da, așa".

Și în același timp examina echipamentul stivuit în cala *Pisicii Albe.*

Pe cât putea să își dea seama, nu era nici pe departe destinat unor activități ex geologice ci pentru menținerea unei mici cantități de izotopi în stări deosebit de exotice. Pasagerii ei erau prospectori veniți în Plajă, ca mulți alții, în căutarea unui câștig.

Deveni furioasă fără vreun motiv aparent așa că matematicile o trimiseră iar la somn.

*

Au trezit-o aproape imediat.

— Privește!

—Ce?

— Cu două zile în urmă am desfășurat senzori de particule la pupa – spuneau „pupa" cu toate că termenul nu avea nici un fel de semnificație dat fiind geometriile implicate – și au detectat evenimente cuantice semnificative. Acesta este rezultatul.

— *Două* zile?

— Rezonanța stohastică cere timp.

Seria Mau studie informațiile primite în containerul ei sub forma unei diagrame. Ceea ce putea să vadă era limitat de posibilitățile *Pisicii Albe* să prezinte zece dimensiuni spațiale în numai patru. Un spațiu gri radiant și în apropierea centrului puteai vedea, înnodați, doi viermi de lumină galbenă, într-o neîntreruptă mișcare pulsatilă și schimbare de culoare. Imaginii i se puteau aplica numeroase grile pentru a obține diverse regimuri și analize.

— Ce este?

— Consider că este o navă.

Seria Mau studie imaginea din nou, aplicând diverse criterii.

— Nu seamănă cu nici una dintre navele de care știu. E cumva veche? Și ce caută aici?

— Nu pot răspunde la întrebare.

— De ce?

— Nu sunt complet sigură unde se află.

— Scutește-mă. Până la urmă știi ceva util?

— Ne urmează cu aceeași viteză cu a noastră.

— Asta-i imposibil. Nu pare să fie o navă K. Ce vom face?

— Continuăm să sortăm cuantele.

Seria Mau iniție o linie de comunicare spre sectorul uman al navei.

Acolo, unul dintre bărbați tocmai afișase un display holografic și prezenta ceva celorlalți iar femeia-clonă stătea într-un colț, vopsindu-și unghiile, făcând tot felul de comentarii nepotrivite și râzând cu un soi de malițiozitate lipsită de vlagă la tot ce spunea bărbatul.

— Ce nu pot să înțeleg este de ce *ea* nu trebuie niciodată să facă asta. Eu *trebuie* să o fac, ea nu.

Display-ul era ca un cub mare de fum, prezentând imagini din roiul de stele al Golfului Radio, incluzând printre altele și Suntory-4 și 3-Alpha-Ferris-VII. Nori de gaz cu temperatură joasă se tulburau și învârtejeau lăsând să se vadă, ici și colo, bătrâne pitice brune asemeni unor bețivani traversând un drum în ceață. O planetă a fost adusă în prim plan. Era colorată ca o ciupercă și ornată cu fâșii catifelate cu cromatica sulfului fierbinte. Au urmat imagini de la suprafața planetei. Nori, ploi curgând haotic, mai mult chimie decât vreme. Câteva construcții non-umane abandonate de două sute de mii de ani, ceva cu aspect de labirint. *Ei* lăsau adeseori în urmă labirinturi ca acesta. „Ceea ce vedeți aici este vechi. Foarte vechi.” concluzionă bărbatul. Brusc, în display a apărut un asteroid cu vedere directă asupra Sectorului Kefahuchi, ca o bijuterie pe o catifea neagră.

— Cred că o lăsăm pentru o călătorie viitoare.

Râseră cu toții exceptând clona care, întinzându-și mâinile în față, întrebă:

— De ce mă urâți cu toții atât de mult – privindu-i printre unghiile roșu strălucitor – că mă puneți pe *mine* să o fac, nu pe ea?

Bărbatul se duse la ea și o ridică ușor, în picioare. O sărută.

— Ne place să o facem cu tine pentru că te iubim. Te iubim cu toții.

Apucă una din mâinile ei și îi examină unghiile.

— Este un moment istoric!

Holograma clipi, se mări la aproape doi metri și începu să prezinte fața clonei la orgasm. Gura ei era deschisă, ochii larg deschiși de plăcere sau de durere – Seria Mau nu putea face diferența. Nu puteai ști ce i se făcea. Se așezară cu toții jos, să privească holograma cu aceeași considerație pe care o arătaseră imaginilor din Golful Radio, vechilor artefacte extraterestre, marilor secrete, lucrurilor pe care le doreau atât de mult. Curând, trecură iar, cu toții, la activități sexuale.

Seria Mau care începuse să se întrebe asupra motivului real al prezenței lor acolo, îi privi suspicioasă un timp apoi deconectă.

Visurile au continuat să o chinuie.

O lăsau cu impresia despre sine ca despre un origami prost realizat, ca despre un spațiu plisat ca un acordeon, să aibă conținut peste posibil sau acceptabil, plin de materie invizibilă precum Haloul. Oare așa visau ființele umane despre ele? Nu avea nici cea mai mică idee.

Zece zile din călătorie a visat o călătorie cu vaporul pe un fluviu numit *Perla Nouă.* Mama le spunea că este mai lat de o milă. De pe fiecare mal, vegetație luxuriantă atârna către apa ale cărei valuri păreau solide și sidefate. Emana miros de vanilie și migdale. Mamei îi plăcea la fel de mult ca și copiilor. Își lăsa picioarele să atârne în apa rece și perlată și râdea și repeta într-una „Cât suntem de norocoși!”. Copiii iubeau ochii ei căprui. Iubeau entuziasmul ei pentru toate câte erau pe lume.

„Cât suntem de norocoși!”

La schimbarea de scenă, întunecime apoi grădina cu laurii ei întunecați, vorbele încă îi răsunau în urechi.

Era după amiază. Ploua. Bătrânul care era tatăl și puteai vedea la el cât este de încurcat și chinuit de responsabilitatea asta, cât efort trebuia să depună, făcuse un foc mare. Cei doi copii stăteau și-l priveau cum aruncă lucruri pe foc. Cutii, hârtii, fotografii, haine. Fumul zăcea deasupra grădinii, în straturi plane, păcălit de iarna timpurie. Priveau inima focului. Mirosul, ca la oricare alt foc mare, îi emoționa contrar voinței lor. Stăteau îmbrăcați cu pelerine, mănuși și cizme, triști și vinovați în asfințitul rece, privind flăcările și tușind de la fumul cenușiu.

Era prea bătrân ca să fie tată, părea să pledeze el. Prea bătrân.

Tocmai când situația devenise de nesuportat, cineva smulse visul la o parte.

Seria Mau se găsi privind într-o vitrină luminată de magazin. Era o

vitrină retro, plină de obiecte retro, de pe Pământ. Lucruri pentru scamatori, lucruri pentru copii, făcute din plastic prost, pene, cauciuc ieftin, obiecte neînsemnate la vremea lor dar acum de mare valoare pentru colecționari. Erau jurubițe de fals lemn dulce, era și o inimioară de îndrăgostit care se lumina singură cu ajutorul diodelor de dragoste dinlăuntrul ei, erau și ochelari cu raze x și pantofi-elevator. Era și o cutie neagră, japoneză, unde puneai o bilă de biliard pe care apoi nu o mai găseai niciodată deși o puteai auzi cum zuruie. Era și paharul cu față reflectată pe fundul ei și care se dovedea a nu fi fața ta. Erau și inelul și cătușele pe care nu mai puteai să le scoți.

Cum privea, omul cu joben negru își apleca încet bustul în vitrină. Jobenul era pe cap. Își scosese mănușile albe și acum le ținea în mână la un loc cu frumosul baston de abanos. Zâmbetul nu i se schimbase, era tot cald și cu o umbră de ironie sclipitoare în el. Era un om care știa prea multe. Încet și cu o mișcare amplă, își scotea pălăria cu mâna liberă și o plimba maiestuos deasupra lucrurilor din vitrină ca și cum le-ar fi oferit pe toate lui Seria Mau. În același timp, observa Seria, se oferea și pe el însuși. Într-un fel, el era acele obiecte. Zâmbetul lui nu se schimba niciodată. Își punea încet pălăria pe cap, se îndrepta într-o liniște politicoasă și dispărea.

O voce rostea „În fiecare zi, viața trupului trebuie să uzurpe și să dezmoștenească visul. Chiar dacă nu ai mai crescut, acesta este ultimul lucru văzut pe când erai copil”.

Seria Mau se trezi tremurând.

Și continuă să tremure până când matematicile navei se milostiviră de ea afluind containerul, materia proteică din el, cu proteine complexe, artificiale.

— Atenție, avem probleme.

— Arătați-mi.

Diagrama de semnale apăru iar.

În centrul ei, dacă zece dimensiuni redate în patru pot avea vreun centru, curbele de probabilitate erau atât de apropiate că deveneau un solid, un obiect inert, cu contururile unei nuci, contururi care nu se mai modificau aproape deloc. „Prea multe ghicitori” a fost primul gând al Seriei Mau. Semnalul original complicându-se la infinit, se sfârșise în pepita asta stohastică încă și mai enigmatică.

— Zadarnic.

— Așa se pare, răspunseră matematicile pe un ton egal, dar dacă trecem la un alt regim, care să corecteze deplasarea fluxului și trecem pe N la o valoare suficient de mare obținem…

Urmă un salt. Hazardul trecu în ordine. Semnalul se clarifică și se împărți în două, cu componenta mai slabă, colorată în violet închis, apărând și dispărând cu frecvență mare.

— Ce vedem?

— Două nave, explicară matematicile. Semnalul stabil este o navă K. Calată pe fază cu matematicile ei, ca la navele Nastic grele. Probabil că este un crucișător. Avantajul metodei este că nimeni nu poate descifra urma lor. Dar aste e doar partea vizibilă. În realitate utilizează o navă K pe post de unealtă de navigație. Nu am mai văzut așa ceva până acum. Cine a scris codul este aproape la fel de bun ca și noi.

Seria Mau rămase privind la display.

— Și ce fac?

— Ne urmăresc.

12.Adăpostul

Tig se simțea pierdut dar refuza să accepte ideea. Lipsit de adrenalină, era împietrit într-un soi de pasivitate încordată.

Ed Chianese, cu urechile încă răsunându-i de vocile demonilor, continua să-l urmeze pe Vesicle pentru că nu se putea gândi să facă altceva. Era flămând și nu se simțea în apele lui.

După ce scăpaseră de surorile Cray, hoinăriseră pe străzi la est de Strada Capului până ce se treziră pe o înălțime situată la intersecția dintre *Yulgrave, Groapa Yul* și *Demesne, Domeniului.*

De aici puteau observa întreaga curbură a orașului, năclăită cu lumină la intersecțiile importante, până jos, la docuri.

Cu un aer de încredere recâștigată, cu brațele larg deschise, Vesicle rosti:

— Adăpostul!

Plonjând în labirintul de lumină și întuneric, rătăciră din nou la întâmplare, sub colții vântului care se pornise și el din nou, până ce se treziră înapoi pe Yulgrave, întunecată, pustie, plină de ecouri, întinzându-se până departe printre depozite și magazii, pentru totdeauna.

Aici au fost martorii unei întâmplări atât de stranii încât Ed Chianese și-a scos-o din minte pentru multă vreme. Prea multă, după cum s-a dovedit ulterior.

Pe moment, singurul lui gând a fost că „nu se întâmplă nimic”.

Pe care l-a schimbat cu „se întâmplă dar sunt în container”.

— Sunt încă în container? – întrebă el cu voce tare.

Nici un răspuns.

„Poate că sunt altcineva”, gândi el.

Zăpada continua să cadă dar aerul cald dinspre Golful Zgurii, contaminat cu mirosul instalațiilor de la țărm și al uzinelor de distilare, o dizolva în zloată căzând printre lămpile cu vapori de mercur ca niște rotocoale de scântei din vreo nicovală nevăzută. Pășind printre scânteieri, venea spre ei o femeie micuță, durdulie, cu aspect oriental, purtând un cheongsam ornat cu frunze aurii – un chimonou tradițional – despicat până la coapse. Pasul ei avea nervozitatea specifică folosirii tocurilor înalte pe vreme rea. Câteva momente, Chianese a fost convins că nu este ceva aievea. În clipa următoare convingerea îi dispăruse. Clipi. Se frecă cu mâinile pe față și pe ochi. Halucinațiile, coșmarurile, amintirile aiurea erau ceva obișnuit pentru un avatar.

— O vezi și tu? – îl întrebă pe Vesicle.

— Nu știu, răspunse acesta cu indiferență.

Ed Chianese privea în jos la femeie iar ea privea în sus la el.

Era ceva deosebit de înșelător la fața ei. Dintr-un unghi de vedere avea chipul frumos, oval, cu pomeții înalți, specific orientalilor. Dacă se întorcea sau dacă își schimba Ed unghiul de privire, chipul ei se încețoșa și se transforma într-un chip îngălbenit și ridat de vârstă. Rămânea același chip. Fără nici-o îndoială. Dar era într-o schimbare continuă. Uneori era tânăr și bătrân în același timp. Efectul era devastator.

— Cum faci asta? o întrebă Ed, șoptit.

Fără să își dezlipească ochii de la femeie, Ed întinse o mănă către Tig Vesicle.

— Dă-mi arma!

— Ce? E a mea.

— Dă-mi arma – repetă Ed formulând cuvintele cu mare atenție.

Femeia dădu la iveală o cutiuță aurie, o deschise și scoase din ea o țigaretă ovală.

— Ai o flacără? Ed Chianese!

O privea de jos în sus cu fața aia schimbătoare, frumoasă, cețoasă, bătrână.

O rafală iute de zloată îi învălui pe amândoi cu scânteieri portocalii. Ed apucă Hi-Lite-ul din mâna lui Tig și trase drept în chipul din fața lui. „Drept între ochi” avea el să spună mai târziu, „am împușcat-o drept în față, drept între ochi”.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Femeia continuă să stea acolo, privindu-l de jos în sus. Apoi se descompuse într-un flux de fire de praf aurii și energice care izbucni din locul de impact și se alătură scânteierilor ploii. Mai întâi se dizolvă capul apoi corpul, destul de lent, ca un foc de artificii. Fără nici un sunet însă. La urmă, Ed mai auzi odată glasul, ca un murmur, „Ed… Ed Chianese”.

Strada era goală iar. Ed privi în jos la țeava armei din mână apoi privi la Tig Vesicle care se zgâia la cer cu capul dat pe spate atât de tare că ploaia îi cădea drept în gură.

— Isuse.

Ed aruncă arma și fugiră amândoi de acolo. După un minut sau două Ed se opri și se rezemă de un zid. „Nu-i de mine chestia asta. Tu cum te simți?” Privi năuc în sus către stele. Și ele arătau ca niște scânteieri, repezindu-se în spirala care se topea, chiar deasupra depozitelor, în negura trandafirie a sectorului Kefahuchi. Asta îi aminti lui Ed ceva ce uitase să întrebe:

— Hei, Tig, pe ce planetă mă aflu?

Vesicle se uită la el cu surprindere.

— Haide, fii cinstit, oricui i se poate întâmpla.

*

New Venusport, *Noul Port Venusian,* fusese primul avanpost terestru în halou.

Orașele militare se desfășuraseră în emisfera sudică. Componente ale corporației EMC, erau mai degrabă niște zone de comerț liber de taxe care atrăgeau emigranții tot așa cum găurile negre atrag gazul norilor stelari. Atrăgeau pe cei înfrânți, pe proști și pe cei slabi. Atrăgeau Oamenii Noi așa cum lumina atrage fluturașii. Te duceai în New Venusport pentru că nu aveai unde în altă parte.

New Venusport era o mare bază de întreținere și reparații. Nave K îi umpleau cerul sau țâșneau spre orbită cu viteze de 50 mach. Zi și noapte se ghemuiau în nișele pentru întreținere cu lumini de arc electric lucind de-a lungul carenelor întunecate. N-aveau odihnă. Scintilau în și în afara spectrului vizibil după cum culegeau date sistemele lor de navigație, din cele zece dimensiuni spațiale. Nu decuplau niciodată sistemele de siguranță și nici pe cele de stabilire a poziției țintelor și drept urmare, aerul din preajma lor era copt de radiații de tot felul. Lucrul în apropierea lor însemna să porți costum de plumb. Până și vopseaua de pe ele era un pericol mortal.

Prin alte părți contractorii corporației EMC acoperiseră solul cu steril de la minele de suprafață, mari cât continentele, mine în care foloseau mașinării dirijate și puse în mișcare de vechi tehnologii extraterestre. Apăsau pe butonul de pornire, se lăsau pe spate, se uitau unii la alții cu încântare comentând „chestia asta ar putea *decoji* o planetă întreagă.”

În orașe, apa și mâncarea erau infecte și nu știai ce venea odată cu apa de ploaie. Oamenii Noi îngrămădiți în Adăposturi și prădați de gangsteri, de polițiști fanatici și de poliția corporației EMC, porneau la muncă dis-de-dimineață, năuci, tușind și tremurând și curbându-și umerii într-un mod stângaci. Dar nu erau chiar toate atât de rele. Noile reguli corporatiste privind siguranța la locul de muncă, autoimpuse și respectate, măriseră cu câteva puncte speranța de viață a unui muncitor mascul. Se ajunsese la douăzecișipatru de ani. Toată lumea confirma că este un avans serios.

Între timp, răspândite în emisfera nordică, enclavele corporatiste se construiau asemenea Pământului Antic.

Susțineau dezvoltarea de orașe mici, cu piețe comerciale, numite Saulsington sau Brandett Hersham, cu trenuri curate care se deplasau pe șine amplasate pe câmpii de teren arabil. Bărbații EMC alegeau femei înalte, frumoase cărora le cumpărau haine de iarnă din blană adevărată, de culoarea mierii. Femeile alegeau bărbați din managementul superior, îi iubeau cu devotament nebun și feroce și le dăruiau copii frumoși cu părul de culoarea mierii. Aveau biserici din piatră cenușie cu clopotnițe ca niște pălării de vrăjitoare. Luncile afluenților lui New Pearl River, *Noul Râu al Perlei,* aveau flori sălbatice

toată vara și lacuri înghețate, late de o milă, iarna. Numai bune de patinaj.

Mergeai la New Venusport dacă erai norocos, dacă erai un muncitor puternic sau dacă erai și una și alta. Corporația te trimitea aici la o slujbă dar tu mergeai pentru cerurile albastre, norii cumulus și ploile curate. Pentru caii frumoși și îngrijiți cu atenție. Pentru sporturile în aer liber. Și găseai așa o mâncare bună în Saulsington… și mulțimea de *brânzeturi*…

Pentru New Venusport, broșurile de recrutare precizau: planeta de calitate.

Adăpostul ocupa un cvartal întreg mărginit pe două părți de docuri, terenul viran rămas în locul unui vechi accident industrial pe cea de a treia parte iar pe cea de a patra de Strada Tensiunii, limita de vest a districtului de frontieră.

Înăuntru lumina era aprinsă permanent – lumina de la holograme sau cea a lămpilor adaptate pentru ochii Oamenilor Noi – așa că domnea un fel de amurg gri-albăstrui, asemănător luminii monitoarelor antice. Brambureala de cămăruțe cu pereți din placaj ușor și fără uși era tot timpul aglomerată iar atmosfera era încinsă. Nu existau coridoare și era foarte greu să te orientezi. Niciodată nu știai unde te afli. Ca să mergi de la una la alta, treceai printr-o a treia. Ca să ajungi la o ieșire, trebuia să treci prin vreo treizeci de cămăruțe. Uneori chiar și aceste cămăruțe erau împărțite în spații mai mici.

— Ei bine, am ajuns acasă. – spuse Tig Vesicle.

Ed Chianese, tremurând încă din cauza ieșirii bruște din container, privi în jur și răspunse scurt:

— Fain. E drăguț.

În oricare dintre cămăruțe erau opt sau nouă oameni moșmondind ceva – făceau mâncare sau spălau rufe, greu de precizat. Uneori erau mai mulți. Aveau un miros specific, greu de definit, ceva amintind de scorțișoară amestecată cu untură. Dormeau pe saltele întinse direct pe podea. Bărbații își întindeau picioarele în modul acela ciudat, specific, așa că era imposibil să nu dai peste ei când treceai dintr-o cămăruță în alta. Te priveau o clipă cu ochi goi, lipsiți de expresie, ca ai animalelor, apoi reveneau la ale lor – mulți dintre ei se masturbau. Femeile își țineau părul strâns deasupra creștetului oval. Purtau rochițe simple, fără umeri, în nuanțe de ocru. Limbajul corpului lor spunea că trebuiau tot timpul să facă ceva, să fie ocupate cu ceva, să nu își amintească unde se află. Copii alergau aproape peste tot, jucându-se de-a căpitanii sau navele K. Postere populare cu sectorul Kefahuchi erau lipite pe aproape toți pereții. Oamenii noi aveau un fel de cult centrat pe ideea că ei erau originari de undeva din Sectorul Kefahuchi. Era la fel de trist ca aproape tot ce avea legătură cu existența lor – până și copiii știau de unde au venit și nu era vorba de

vreun loc din Sector!

La un moment dat Tig Vesicle se opri, puțin nesigur, într-una din cămăruțe – semănând leit cu celelalte:

— Da. Am ajuns acasă.

Într-unul dintre colțuri era o femeie care arăta ca și el și stătea cu privirile pierdute la holograma de pe perete.

— Ea este Neena. Ea este soția mea.

Ed privi în jos la femeie și un rânjet mare i se contura pe față.

— Salut. Mă bucur să te văd, Neena. Ai ceva de mâncare?

*

În fiecare cămăruță era câte o plită, o mașină de gătit ieftină. Oamenii noi mâncau un fel de supă de tăiței. Uneori aveau în supă și un fel de cuburi ca de gheață doar că fierbinți și albăstrii.

Ed stătu în adăpost vreme de patru săptămâni. Dormi pe o saltea așezată direct pe podea, ca toți ceilalți. În timpul zilei, când Tig ieșea în oraș să facă ceva bani din droguri fără să fie găsit de surorile Cray, Ed se uita la holograme și mânca ce îi gătea Neena. Timpul trecea tare greu. Era ca un refugiat. Era penibil, chinuitor. Era departe de actualitate și simplul fapt că trăia printre ciudații de Oameni Noi înrăutățea situația. Continua să se chinuie să își amintească cine este el de fapt. Putea doar să și-l amintească pe Ed cel fictional, o adunătură de evenimente limpezi ca ziua dar care nu avuseseră loc aievea.

În După-amiaza celei de a treia zi, Neena Vesicle îngenunche lângă el, pe saltea:

— Aș putea să te ajut cu ceva?

Ed o privi cu atenție.

— Știi, cred că da.

Își puse mâinile pe coastele ei și încercă să o determine să îngenuncheze peste el. Femeii îi trebuiră câteva clipe bune să înțeleagă ce voia Ed. Apoi încercă să se supună, într-un mod serios și neîndemânatic. „Sunt doar brațe și picioare”. Nici un fel de miros nu venea dinspre ea până ce Ed începu să o mângâie. Apoi fu învăluită de un fel de dulceață groasă. De fiecare dată când Ed o mângâia într-un loc nou, ori zvâcnea dintr-un picior ori exclama ținându-și respirația ori se cambra înfiorată.

Privi în jos la mâinile lui Ed care îi ridicau rochia spre piept.

— Oh, ia te uită la tine! Adică la mine.

Râdea. Coastele ei se articulau într-un mod de neînțeles pentru Ed.

— E-n regulă? Am luat-o cam rău pentru tine. Un pic.

Sâsâi. Își trecu o mână peste față, peste creștet.

— E bine?

Izolarea din container își spunea cuvântul. Devenise organică, celulară. Dar era și un fel de neliniște datorită despărțirii de container. Era strigătul dorinței de a reveni în lumea dragă pe care o pierduse. Fără să fie un remediu, sexul era totuși de ajutor. Avatarii scoși din containerul lor erau avizi după sex. Pentru ei, sexul era ca o morfină.

— E bine așa. Da. E bine.

În cele patru săptămâni cât a stat în adăpost a ajuns să fie imitat de toți cei de acolo. Mai fuseseră ei vreodată atât de aproape de o ființă umană? Ce însemna asta, mai exact, pentru ei? Veneau în ușa cămăruței și îl priveau cu un soi de pasivitate posomorâtă. Oricare gest de-al lui, orice mod de a vorbi, se răspândea în tot adăpostul în mai puțin de o oră. Copiii îl imitau din cămăruță în cămăruță. Neena Vesicle îl imita și când făcea sex cu ea.

— Depărtează-ți picioarele mai tare, îi sugera ea. Iar acum, eu în tine – râzând – adică tu în mine. Râdea iar. Oh, Dumnezeule, e grozav. Haide, mai tare! Hai!

Ea era perfectă pentru el pentru că era străină și mai greu de înțeles decât el. Când terminau, ea zăcea stângace în brațele lui și zicea „E fain. Este chiar bine. Cine ești tu Ed Chianese?” Erau mai multe moduri de a răspunde dar ea avea preferințele ei. Dacă el răspundea cu „sunt un avatar” ea îl privea nemulțumită, chiar furioasă. După câteva zile el începu să simtă că își revine după ieșirea bruscă din container.

Începu chiar și să își amintească evenimente reale din viața lui Ed Chianese.

— Aveam datorii. Cred că sunt dator peste tot în univers.

Privi în jos către ea. Fix. Câteva clipe ea îi susținu privirea apoi se uită în altă parte ca și cum nu ar fi vrut.

— Șșș… Șșș…

— Cred că toți vor să-și recupereze banii sau să mă termine. Ce s-a întâmplat în ferma de containere a fost o luptă între doi creditori.

Neena îi luă mâinile într-ale ei.

— Nu, ăsta nu ești tu.

— Îmi amintesc de pe vremea când eram copil…

— Cum era?

— Nu știu. Mama murise, soră-mea fugise. Tot ce îmi doream era să conduc rachete.

Neena zâmbi.

— Toți băiețeii doresc așa ceva.

13.Plaja monstrului

Kearney și Anna erau în New York de o săptămână. Apoi Kearney văzu iar Shrander-ul. Era pe strada 110, la gara Cathedral Parkway, într-un moment de lâncezeală, într-o secvență goală a zilei. Peroanele erau goale dar se simțea că de curând fuseseră pline; coloanele centrale din oțel nituit mărșăluiau în întunericul everberant din ambele direcții. Kearney crezu că aude ceva ca un fâlfâit de pasăre și când își ridică privirile, văzu Shrander-ul atârnând. Mai bine zis, văzu căpățâna lui.

— Încearcă să-ți imaginezi – îi spusese mai demult Annei – ceva ca un craniu de cal. Nu un *cap* de cal ci craniul, o atenționase el.

Craniul unui cal nu seamănă deloc cu capul calului ci cu o enormă foarfecă curbată sau cu un cioc osos ale cărui două jumătăți se întâlnesc doar la partea superioară.

— Imaginează-ți, îi mai spusese el, ceva rău, inteligent, cu un aspect lipsit de noimă și care părea să nu poată vorbi. Câteva fâșii sau șuvițe de carne atârnau și fluturau din el. Până și umbra lui era ceva greu de suportat privirii.

Era mai mult decât putea îndura să vadă, singur pe peronul de la Cathedral Parkway. Se mai uită o clipă, apoi o rupse la fugă. Nu auzise vreo voce dar cu siguranță îi spusese ceva. Un pic mai târziu se trezi plimbându-se fără țintă prin Cathedral Park. Ploua, reveni în apartament. Tremura și se simțea întors pe dos.

— Ce s-a întâmplat – îl întrebă Anna – ce Dumnezeu e cu tine?

— Împachetează.

— Schimbă-ți hainele măcar, îi spuse ea.

El își schimbă hainele, ea împachetă apoi închiriară o mașină de la Avis și Kearney conduse cât putu de repede pe Henry Hudson Parkway și apoi afară din oraș. Spre nord.

Traficul era agresiv, străzile întunecate și murdare se înnodau intersecție după intersecție la fel ca și nervii lui K. După mai puțin de o oră Anna trebui să preia volanul cu toate că el nu ar fi vrut să renunțe dar nici nu mai vedea nimic din cauza durerii de cap sau a ceții luminilor de pe stradă. Până și interiorul mașinii părea umplut de noapte și de vremea urâtă. Stațiile de radio locale nu se prezentau, doar secretau muzica rap ca pe o nouă formă de viață.

„Unde suntem?”, „Ia-o la stânga” – strigătele lor încercau să acopere muzica – „La stânga!”, „Opresc!”, „Nu, nu, dă-i-nainte!

Erau ca niște marinari în ceață. Kearney se uita neajutorat prin parbriz apoi se rostogoli pe bancheta din spate și adormi instantaneu.

Se trezi câteva ore mai târziu, într-un refugiu de pe autostrada interstatală 93. Auzise un zgomot animalic, pătrunzător, gotic. Era

Anna, îngenuncheată pe scaunul din dreapta-față, cu spatele la parbriz și rupând pagini la întâmplare din ghidul rutier primit odată cu mașina.

Le smulgea una câte una și le arunca la picioare tânguindu-se șoptit „Nu știu unde mă aflu, nu știu unde mă aflu, nu știu unde mă aflu...”

Era atât de multă furie și suferință în Pontiacul albastru și ieftin – pentru că Anna își irosise toată viața și nu ar fi fost în stare să-și revină atunci – încât el adormi la loc. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un indicator rutier la aproximativ 400 de yarzi în față (365,76 m) reflectând schimbător farurile camioanelor care treceau pe acolo. Apoi se făcu ziuă și erau în Massachusetts.

Anna găsise o cameră de motel la Mann Hill Beach, aproape de sudul Boston-ului. Părea să fi depășit depresia de peste noapte. Stătea în parcare, în lumina palidă a soarelui, clipind din cauza luminii reflectate de apele Oceanului și legănând cheile camerei prin fața lui Kearney până când acesta se ridică, căscând, de pe bancheta din spate a mașinii.

— Vino să vezi! îl zori ea. Nu-i așa că e drăguță?

— E o cameră de motel, acceptă Kearney în timp ce privea suspicios la perdelele din hârtie imitând o țesătură în dungi. E-o cameră de motel din *Boston*.

*

Stăteau în Mann Hill Beach de mai mult timp decât stătuseră în New York.

În fiecare dimineață coasta era învăluită în ceață dar se risipea curând iar pentru restul zilei totul era înălbit de lumina clară a soarelui de iarnă. Noaptea puteau vedea, dincolo de golf, luminile din Provincetown. Nimeni nu mai venise pe acolo.

La început Kearney cercetase camera la fiecare câteva ore și dormise doar cu veioza aprinsă. În cele din urmă s-a liniștit. În tot acest timp Anna hoinărea de-a lungul și de-a latul plajei, aduna cu un entuziasm dezorientat tot felul de obiecte aduse de valuri la mal și conducea, prudent, Pontiacul până în Boston, să servească ceva frugal în restaurante italienești. „Ar trebui să vii cu mine” spunea ea. „E ca o vacanță. Ți-ar prinde bine”. Apoi se examina în oglindă și întreba „M-am îngrășat, nu-i așa? Sunt prea grasă?”

Kearney stătea în cameră cu televizorul deschis dar cu sonorul oprit – un obicei luat de la Brian Tate – sau asculta un post local de radio, specializat în muzica anilor ’80. Chiar îi plăcea asta pentru că îl făcea să se simtă convalescent, adormit pe jumătate. Apoi într-o seară au ascultat vechiul cântec al lui Tom Waits „Metroul spre centru”

(„Downtown Train”).

Nu-i plăcuse niciodată dar de data asta, de la primul acord, se simți atât de transpus în propria-i adolescență încât rămase perplex. Nu reușea să înțeleagă cum de îmbătrânise atât de nemilos, cum de ajunsese într-o cameră de motel cu cineva necunoscut, cineva pe care urma să o întâlnească de aici încolo, o femeie mai în vârstă decât el și care, când îi atingea umărul slab, îi arunca priviri furișe și zâmbitoare, îi dădură lacrimile. Fusese doar un moment de confuzie dar fusese devorator și el simți că prin acceptare îi făcuse posibilă existența. De acum încolo avea să-l urmeze necruțător precum Shrander-ul. Mereu va aștepta să-l cuprindă din nou. Poate că într-un anume fel *era* Shrander-ul și avea să-l roadă clipă de clipă dacă nu făcea repede ceva. Așa că în dimineața următoare se trezi înaintea Annei luă Pontiacul și merse în Boston.

Acolo cumpără o minicameră Sony. Petrecu ceva timp până ce găsi sârmă moale, acoperită cu plastic, din cea pe care o folosesc grădinarii dar găsi destul de ușor un cuțit de bucătărie, din oțel. Pe negândite, porni spre Bacon Hill și cumpără două sticle de Montrachet. La întoarcere spre mașină, se opri o clipă pe malul sudic al Charles River Basin și privi vis-à-vis la MIT (Massachusetts Institute of Technology). Îl sună pe Brian Tate. Nici un răspuns.

Înapoiat la motel o găsi pe Anna goală, pe pat, cu picioarele sub ea, plângând. Era abia zece dimineața și ea prinsese deja, în pioneze, peste tot, pe pereți și pe uși, biletele cu tot felul de texte. „De ce ești îngrijorată?” . „Niciodată să nu faci mai mult decât poți”.

Erau ca niște faruri pentru marinari proști, rătăciți într-o strâmtoare cunoscută. În baie mirosea vag a vomă iar ea încercase să acopere mirosul stropind înjur cu parfum. Deja arăta mai slabă. El o luă de după umeri:

— Capul sus, spuse el.

— Puteai să-mi spui că vrei să ieși.

Kearney luă mini-camera Sony și-i spuse:

— Uite! Hai să ne plimbăm pe plajă.

— Nu vorbesc cu tine.

Dar Annei îi plăcea enorm să fie filmată. Tot restul zilei, în timp ce pescărușii se repezeau cu iuțeală în apele puțin adânci sau planau ca zmeiele deasupra plajei, ea alergă, se rostogoli și poză așezată pe nisipul alb, în lumina limpede și cu privirile spre ocean.

— Dă-mi să văd… Dă-mi să văd…

Urmau râsete și chicoteli de plăcere pe măsură ce imaginile, șuvoi de bijuterii, curgeau pe micul ecran. Nu putea să aibă răbdare să le vadă pe televizor. Avea nerăbdarea unei puștoaice de 14 ani. Uneori părea să spună că tragedia ei personală era că viața nu îi permisese să rămână la vârsta de 14 ani.

— Aici a fost ceva ce nu știi, spuse ea.

Se opriră pe o dună și ea îi povesti despre monstrul marin din Mann Hill…

Noiembrie 1970: trei mii de livre de carne (=1,38 tone) putrezesc, spălate de valuri, pe nisipul Massachusetts-ului. A doua zi, se adună o mulțime de oameni, veniți cu mașinile tocmai din Providence sau din Boston. Părinții se holbează la înotătoarele cărnoase. Copiii se agită, se apropie, se sperie, fug țipând și apoi o iau de la capăt. Chestia aia e prea descompusă ca să mai poată fi identificată și cu toate că structura ei osoasă seamănă cu a unui Plesiosaur, toți sunt de acord că furtuna a adus la mal doar rămășițele unui rechin ceva mai mare, nimic exotic.

Până la urmă toată lumea a plecat acasă dar controversele au continuă vreme de 30 de ani…

— Pariez că nu știai asta! spuse Anna, lăsându-se pe spate către pieptul lui Kearney și încurajându-l să o cuprindă cu brațele. Chiar dac-o să spui că știai.

Ea căscă și privi în larg către golf care se întuneca precum o crustă fină pe o picătură de mercur.

— Sunt frântă dar mă simt excelent.

— Ar trebui să te culci mai devreme.

*

În seara aceea ea bău aproape tot vinul, râse mult, se dezbrăcă și adormi pe neașteptate. Kearney trase păturile peste ea, trase perdelele imitație de stofă și conectă camera video la televizor. Stinse lumina și pentru o vreme derulă neatent imaginile filmate pe plajă. Se frecă la ochi. Anna sforăi brusc și bolborosi ceva neinteligibil. Ultimele imagini prinse de cameră, prost luminate și cu granulație mare, o arătau pe Anna în colțul camerei, când ajunsese la descheiatul blugilor. Sânii erau deja dezgoliți iar ea își întorcea capul ca și cum Kearney tocmai i-ar fi vorbit. Avea ochii larg deschiși iar gura dulce dar obosită de acceptări, părea să știe ce avea să urmeze.

Opri imaginea aia pe ecran, găsi o pereche de foarfeci și tăie două, trei lungimi din firul pe care-l cumpărase dimineața și le puse la îndemână pe măsuța de la capul patului, își scoase hainele, scoase cuțitul de bucătărie din ambalajul de plastic, trase pătura la o parte și privi în jos, la ea.

Stătea ghemuită, cu mână peste genunchi. Spatele și umerii ei erau slabe și nemusculoase, ca la un copil, cu șira spinării proeminentă și vulnerabilă. Fața ei, din profil, arăta ascuțită și scobită ca și cum somnul nu ar fi ajutat-o să se dumirească asupra enigmei propriei existențe.

Kearney stătea deasupra ei, sâsâind printre dinți, furios pe șirul de

întâmplări care o adusese pe Anna aici. Și care îl adusese și pe el. Era gata să treacă la acțiune când se gândi că ar fi fost bine să dea cu zarurile Schrander-ului, ca să fie sigur.

Probabil că ea a auzit zgomotul zarurilor rostogolindu-se pe masă pentru că, atunci când Kearney se întoarse către ea, era trează și îl privea buimăcită de somn. Gura îi mirosea rău din cauza vinului băut. Ochii ei văzură cuțitul de bucătărie, firele, erecția neobișnuită a lui Kearney și incapabilă să înțeleagă ce se petrece, întinse o mână să-l tragă lângă ea.

— Vrei să faci sex cu mine?

Kearney negă din cap oftând. Încercă să se desprindă de brațele ei.

— Știu. Vocea Annei era schimbată. Am știut din totdeauna că până la urmă ai să o faci și cu mine.

Kearney se desprinse cu blândețe, puse cuțitul pe măsuța de la capul patului și-i șopti:

— Genunchii sus, hai.

Ea se conformă, stingherită și nedumerită.

— Am chiloții pe mine.

— Șșșt.

El o ținu cu mâna, ea se apropie, scoase un sunet mic și se puse în mișcare imediat.

— Hai și tu, hai și tu…

O avu acolo, în tăcere, până când ea își îngropă fața în pernă și încetă să se mai controleze…

Destupă sticla cu vin și o servi cu jumătate de pahar și zăcură apoi pe pat privind la televizor.

Anna pe plajă apoi Anna dezbrăcându-se apoi cum camera cobora pe o parte a corpului ei și urca pe cealaltă și când se plictisiră, trecură la știrile CNN. Kearney mări volumul la timp ca să audă „… Sectorul Kefahuchi, numit așa după descoperitorul lui."

Pâlpâind pe ecran în culori nenaturale, apăruse un obiect cosmic neînțeles. Nu semăna cu nimic din ce văzuse până acum. Un nor de gaz rozaliu un strop de lumină strălucitoare în centru.

— E frumos, comentă Anna cu voce sugrumată.

Kearney, invadat brusc de sudoare, opri din nou volumul sonor.

— Uneori am impresia că toate aste nu sunt decât niște prostii.

— Dar e frumos totuși, obiectă ea.

— Nu-i așa. Nu arată așa nici pe departe. Nu seamănă cu nimic din cele cunoscute. Acolo vezi doar niște date de la un telescop cu raze X. Doar niște numere frecate să iasă o imagine. Uită-te și tu în jur. Toate sunt făcute din numere. Numai statistici. Încercă să îi explice câte ceva despre fizica cuantică dar ea îl privi amețită.

— Lasă, nu-i nimic. Acolo nu e chiar pustiu. Ceva numit decoerență ține lumea adunată așa cum o vedem iar tipi ca Brian Tate

lucrează să afle matematici care să ne ajute să depășim această situație. Cât de curând, vom putea trece dincolo de decoerență călare pe matematici și toate chestiile astea – făcu un gest spre TV și spre umbrele din încăpere – vor însemna tot atât de mult pentru noi cât și pentru un foton.

— Și asta cât înseamnă?

— Nu prea mult.

— Îngrozitor. Pare să fie periculos. De parcă totul – făcu un gest vag, cu mâna – va da în clocot. Și se va pulveriza.

Kearney întoarse privirile către ea:

— O face deja. Se săltă într-un cot și luă câteva înghițituri de vin. Acolo este deja dezordine. Se pare că spațiul nu înseamnă nimic de unde rezultă că și timpul este lipsit de semnificație. Râse. Într-un fel, aici e toată frumusețea.

— Vrei să facem sex din nou? întrebă ea cu voce mică…

*

A doua zi reuși să îl prindă pe Brian Tate la telefon și-l întrebă:

— Ai văzut prostia aia de ieri de la televizor?

— Poftim?

— Obiectul detectat cu raze X, ce-o mai fi fiind și ăla. Am auzit pe cineva de la Cambridge vorbind despre Penrose și despre ideea unei singularități fără orizont de evenimente, prostii de genul ăsta…

Tate părea să fie agitat și confuz:

—N-am auzit de nici-un obiect. Michael, trebuie să vorbesc cu tine…

Legătura se întrerupse. Kearney privea furios la telefon, gândindu-se la definiția lui Penrose pentru orizontul evenimentelor nu ca la o limitare a cunoașterii umane ci ca la o *protecție* împotriva colapsului legilor fizicii, să nu se extindă în univers.

Porni televizorul. Rămăsese pe CNN iar acolo, nimic nou.

— Ce-i? întrebă Anna.

— Nu știu. Te superi dacă mergem acasă?

Porniră cu Pontiacul spre aeroportul Logan International. Trei ore mai târziu, zburau deasupra coastei Newfoundland care, de la înălțimea aceea părea o pată de mucegai direct pe apele oceanului. Avionul străbătu o pătură de nori și țâșni în lumina orbitoare a soarelui.

Anna părea să fi dat uitării întâmplările nopții trecute, își petrecu majoritatea timpului călătoriei privind în jos la nori cu un zâmbet palid și ironic pe față. La un moment dat luase mâna lui Kearney și-i șoptise „Îmi place aici, sus” dar nu primise nici un răspuns, Kearney fiind cu gândul la alte călătorii.

*

În cel de al doilea an la Cambridge, Kearney dimineața lucra iar După-amiaza și-o petrecea cu cărțile de Tarot. Pentru sine, alegea totdeauna Nebunul.

„Noi mergem înainte mânați de puterea adânc înrădăcinată a dorinței”, spunea Inge înainte să își găsească pe cineva care să i-o tragă mai bine. „Asemeni Nebunului care pășește la nesfârșit de pe stânca lui către spațiu, tot așa și noi, suntem niște prezențe care se străduie să umple golul care ne atrage spre înainte.” La vremea respectivă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vrea Inge să spună. Considera că e o vorbă învățată și folosită să facă conversația mai interesantă dar a rămas cu ea în minte și din acele zile, orice deplasare avea să fie, din orice punct de vedere, o călătorie.

Trebuia să scoată Nebunul din pachet înainte de orice etalare. Târziu în după amiază, când lumina începea să părăsească încăperea, cartea lăsată pe brațul fotoliului strălucea spre el, mai mult ca un eveniment decât ca o imagine.

Cu reguli simple, o etalare determina drumul care avea să fie făcut. De exemplu, dacă la etalarea cu o singură carte ieșea Sceptrul, Kearney avea să meargă spre nord dacă deplasarea urma să fie făcută în a doua jumătate a anului sau dacă la a doua carte întoarsă ieșea Cavalerul. Celelalte reguli, ale căror clauze și contra-clauze le intuia pe măsură ce etala și re-etala cărți, acoperea direcțiile sud, vest și est ba chiar și hainele pe care urma să le folosească.

Niciodată nu mai etala cărți după ce pornea la drum. Avea prea multe de făcut. Oriunde ar fi privit, găsea ceva nou în peisaj. Grozamă răspândită pe delușorul cu casă gospodărească în vârf. Coșuri de fabrică dizolvate într-o revărsare orbitoare de lumină solară. O gazetă deschisă la căderea pe podeaua vagonului cu un zgomot asemenea unei rafale de ploaie pe o fereastră. Între evenimente, reveria izbucnea de la sine, fără întreruperi, ca un sirop auriu. Se întreba cum ar putea să fie vremea în Leeds sau în Newcastle, deschidea „Independentul” să afle și dădea peste „Economia globală pare să se păstreze pe un curs liniștit”. Brusc, observă ceasul de la mâna femeii de pe bancheta cealaltă a compartimentului. Era făcut din plastic transparent care lăsa vederii mecanismul interior și privind în complexitatea de rotițe verzui și lucitoare, ochiul pierdea poziția acelor!

Ce căuta el? Singurul răspuns care i-a venit a fost plăcerea stârnită de vederea botului galben curat al unui *Intercity* care venea din sens opus.

Dimineața lucra. După-amiaza etala cărțile de Tarot. În weekenduri călătorea. Uneori o zărea pe Inge prin oraș. Când îi spusese de cărți ea

îl mângâiase cu un fel milă îndurerată. Era întotdeauna drăguță și ușor nedumerită. „E doar o joacă” repeta ea. Kearney avea nouăsprezece ani. Fizica matematică i se deschidea precum o floare, revelându-i viitorul. Dar viitorul nu era de ajuns. Pe măsură ce făcea călătoriile, devenea tot mai convins că urma să își deschidă o „a cincea direcție”, numai a lui, care avea să îl conducă spre adevărata Casă a Grozamei unde să trăiască de adevăratelea visele din copilărie, când totul era plin de promisiuni și predestinare și lumină.

*

— Michael!

Kearney privi de jur împrejur, neînțelegând unde se află.

Lumina transformă orice: paharul de plastic plin cu apă minerală, părul de pe dosul mâinii, aripa unui avion la o mie de metri deasupra Atlanticului. Toate aceste lucruri puteau fi recuperate să fie ele însele pentru un anumit timp. Echipajul începuse să se foiască pe intervalul dintre scaune și să golească sacii de la fotolii. Scurt timp motoarele se auziră mai tare apoi avionul reintră în nori. Vaporii se tulburară atrași în turbulențele create de aripi, pista de aterizare deveni vizibilă iar ziua luminoasă se transformă în spațiile umede și bătute de vânturi ale aeroportului Heathrow.

— Aterizăm. Anna era emoționată, se prinsese de brațul lui și privea pe hublou. Aterizăm.

În final toate călătoriile duceau spre, evident, spre Schrander. Schranderul îi aștepta, de mult, la pândă, să îi prindă.

14.Alaiul fantomă

Seria Mau deschise o linie de comunicație către sectorul oamenilor și-i descoperi adunați iarăși în jurul afișorului de holograme. De data asta era prezentată una dintre instalațiile din cala *Pisicii Albe,* în timp ce era utilizată într-un deșert cu nisip măsliniu și cu grămezi de bolovani cu aspect de rocă topită care, la o privire mai atentă, se arătau a fi niște ruine.

— Tipii știau să se distreze, rosti unul dintre bărbați, materia asta a fost topită la 12000 de grade Kelvin, poate mai mult, scoase de vreun emițător gamma de bandă largă. Arată de parcă ar fi adus aici o stea mai mică. Cu un milion de ani în urmă. Și se băteau pe bunuri vechi și ele de un milion de ani. Isuse! Priviți aici!

— Isuse, repetă femela-clonă, ce plictiseală împuțită.

Râseră toți și reveniră la afișor. Cele două femei, îmbrăcate amândouă cu niște rochii drepte din ceva cu aspect mătăsos și de un roz strident stăteau cu mâinile la spate.

Seria Mau îi privea curioasă și furioasă în același timp. Nu știau decât să facă sex, să se bată și să se bage. Vorbeau numai de împărțirea profitului, evenimente artistice pe care le văzuseră și vacanțe în Nucleu. Și despre ce mai cumpăraseră sau voiau să cumpere. Ce folos ar fi putut aduce cuiva eventual lor înșiși? Ce aduseseră cu ei pe navă?

— Ce-ați adus cu voi pe nava mea?, întrebă Seria Mau cu voce tare.

Oamenii tresăriră și se priviră – cu vinovăție, consideră Seria Mau. Priviră în jur să vadă de unde venea vocea.

— De ce-ați adus chestia aia la bord?

Și tăie legătura înainte ca ei să poată răspunde ceva, revenind la monitorul propriu. Acolo era nava tip K și legată de ea, ca o cămilă oarbă la capătul unei funii, era crucișătorul Nastic. Îl identificase. Comparase semnalele lui caracteristice cu ce se găsea în bazele de date ale *Pisicii Albe.* Un crucișător de înaintare numit *Atingerea Vidului* și al cărui comandant o plătise pentru ambuscada asupra *Vieții feerice.* Și îi spusese „Știu unde mergi”. Aflată în container, pe Seria Mau o trecură fiorii la amintirea acestor vorbe.

— Ce fac?, se adresă ea către matematici.

— Stau acolo unde sunt.

— Au de gând să mă urmeze peste tot unde mă duc, țipă Seria Mau. Nu pot suporta așa ceva. Urăsc asta. Nimeni nu ne poate urmări. Nimeni nu-i atât de priceput.

Matematicile raționară…

— Sistemul lor de navigație este aproape la fel de înzestrat ca și

mine. Pilotul lor este militar. Este mai priceput ca tine.

— Scapă de ei, ordonă ea matematicilor. Voi mi-ați adus asta, îi acuză apoi pe oameni. Bărbații din grup deveniră neliniștiți. Încă mai aruncau priviri încolo și încoace de parcă ea ar fi fost o prezență alături de ei. Cele două femele își vorbeau în șoaptă, ținându-se de mâini. Acum nu mai puteai spune care dintre ele e clonă. „Opriți chestia aia...” – oamenii opriră afișorul de holograme – „și spuneți-mi ce folos aduceți voi cuiva”. În timp ce oamenii încercau să găsească un răspuns, un tremur ușor străbătu structura Pisi*cii Albe.* Iar o clipă mai târziu se auzi o sonerie.

— Ce-i? – se repezi Seria Mau cu întrebarea.

— Vin peste noi, raportară matematicile. Jumătate de *lumină* în ultimele treizeci de nanosecunde. Nu este grav dar va fi în curând.

— Juma’ de *lumină*? Nu cred!

— Ce vrei să fac?

— Armează tehnica de luptă.

— Acum cred că ei tocmai încearcă...

— Pune ceva între noi. Ceva mare. Și asigură-te că acoperă toate frecvențele particulelor. Vreau să nu vadă nimic, să fie orbi. Lovește-i dacă poți dar asigură-te că nu ne pot vedea.

— Un sfert de *lumină,* raportară matematicile. Alarmă!

— Mda. Chiar e priceput.

— E aici. La câțiva kilometri.

— Suntem la 95 de nanosecunde de un dezastru. Unde-i tehnica de luptă?

Se auzi un ușor bâzâit prin carcasă iar afară, în vidul gri-uniform de dincolo, erupse o lumină puternică. În încercarea de a proteja partea materială a clientului său, alcătuirea Pisicii Albe se stinse pentru o nanosecundă și jumătate, timp în care tehnica de luptă își lansase încărcătura la lungimea de undă maximă. Razele X au ridicat temperatura din spațiul local la peste 25000 de grade kelvin, celelalte particule au orbit toate tipurile de senzori iar subspațiile temporare au scăzut în dimensiuni fractalice din fierberea singularității create de arme. Unde de șoc au cântat prin mediul fluxurilor reversibile precum vocile îngerilor, asemeni primei muzici care rezonase prin vâscozitatea substanței universului primordial înainte ca protonul și electronul să se lege din nou. Sub acoperirea acestui moment, nu atât prin suplețe cât prin crudă nebunie și metafizică, Seria Mau stopa motoarele și scoase nava în spațiul ordinar. Pisica Albă licări înapoi în existență la zece ani-lumină de orice altceva. Era singură.

— Vezi? Nu a fost chiar atât de priceput.

— Trebuie să spun că s-a retras înaintea noastră. Dar nu știu dacă a luat cu el și crucișătorul Nastic.

— Îl putem vedea?

— Nu.
— Atunci du-ne undeva și ascunde-ne, ceru Seria Mau.
— Contează unde?
— Deocamdată nu.
Și Seria Mau se retrase epuizată în container.
În spatele lor – dacă „spate” poate avea vreun înțeles într-un spațiu cu patru dimensiuni temporale și zece spațiale – explozia încă se stingea ca un fel de imagine remanentă în ochiul vidului. Totul se desfășurase în patru sute cincizeci de nanosecunde. Nimeni din zona oamenilor nu observase ceva. Păreau surprinși doar de întreruperea bruscă a convorbirii.
În ce mai rămăsese din secundă, în continuarea visului, Seria Mau reveni în grădină.
La câteva săptămâni după foc, casa era încă plină de urmele lui. Fumul se infiltrase peste tot. Totul era contaminat. Toate acele lucruri vechi pe care tatăl le arsese, reveneau prin propriul fum care se lăsase pe rafturi, pe mobilă, pe traverse. Reveneau sub forma unui miros. În paltoane și cu fulare la gât, cei doi copii stăteau lângă cercul de cenușă ca un bazin negru în mijlocul grădinii. Își puseseră vârfurile pantofilor drept la margine și priveau în jos la ele. Se priveau unul pe celălalt cu un fel de surpriză solemnă în timp ce tatăl se auzea mergând prin casa din spatele lor. Cum putuse să facă așa ceva? Cum putuse să comită o greșeală atât de mare? Se întrebau ce putea să urmeze.
Fata nu mânca. Refuza să bea și să mănânce. Tatăl privea la ea de sus, cu o figură serioasă. O apuca de mâini astfel încât ea trebuia să privească în ochii lui. Ochii lui căprui erau atât de decolorați că băteau spre portocaliu. Oamenii ar fi numit acești ochi rugători. Erau plini de o rugă mută.
— Va trebui ca tu să fii mama, spunea el. Poți să ne ajuți? Poți să fii tu mama?
Fata fugea în fundul grădinii și plângea. Nu voia să fie mama cuiva. Voia să aibă ea o mamă. Dacă și acest fapt era parte a vieții, ei nu-i plăcea. Nu avea încredere într-o viața ca asta. S-ar fi dus totul naibii. Alerga dintr-o parte într-alta a grădinii, cu brațele larg deschise și făcând zarvă mare până când fratele ei râdea și i se alătura iar tatăl ieșea și o făcea să îl privească în ochii aceia căprui și o întreba iar dacă nu ar fi vrut să fie ea mama. Ea privea departe de el cât de tare putea. Știa ce greșeală imensă făcuse el: dacă e greu să te desprinzi de o fotografie este și mai greu să te desprinzi de un miros.
— O putem avea înapoi, propunea ea, o putem avea înapoi ca și clonă. E ușor. Ar fi mai ușor.
Tatăl nega din cap și explica de ce nu ar fi vrut asta.
— Atunci nu voi fi mama, răspundea fata, voi fi ceva mai bun.

Matematicile i-au ascuns frumos. Au găsit un soare mic de tip G, puțin obosit dar cu un șir de planete care luceau ca niște hublouri în noapte.

Ceea ce era de remarcat la acest sistem numit *Șlițul lui Perkins* era alaiul de vehicule străine care cădeau unul în spatele celuilalt pe o lungă orbită de cometă al cărei afeliu era pe la jumătatea distanței față de cea mai apropiată stea. Aveau lungimi între unul și treizeci de kilometri, aveau carcasele ca o coajă tare și subțire, în culori gri fără luciu, cu forme neregulate de asteroid – cartof, clopot mut, descentrate și cu găuri – și fiecare acoperită de un strat gros din praful scos de o catastrofă stelară lipsită de imaginație și nu foarte recentă. Praful vieții chiar dacă nu era nici un semn de viață pe acolo. Oricine-ar fi fost proprietarul lor, le abandonase cu multă vreme înainte ca proteinele să apară pe Pământ. Vastele lor spații nautiloide interne erau curate și goale de parcă nimic nu ar fi trăit vreodată acolo. Din când în când o parte a alaiului cădea în soare sau plonja navă cu navă în giganta gazoasă a sistemului.

Alaiul fantomă era principala resursă economică a *Șlițului lui Perkins*. Exploatau navele astea ca pe orice altă resursă. Nimeni nu știa ce făcuseră cândva și cum de ajunseseră acolo sau cum să le folosească. Așa că le tăiau și le topeau acolo jos și le vindeau prin intermediari către unele corporații din Nucleu. Era cel mai simplu lucru de făcut. Erau economia locală. Cele mai uzate erau înconjurate de nori din resturi de obiecte, unele mai surprinzătoare ca altele: cenușă și zgură, structuri interne de neînțeles făcute din metale pe care nu le voia și nici nu le înțelegea nimeni, deșeuri. *Pisica Albă* găsi un loc acceptabil într-unul din acești nori, nor în care cea mai mică bucată era de două sau de trei ori mai mare ca ea și se abandonă acestui atractor dezordonat. Închise motoarele și instantaneu, se pierdu, deveni statistică.

Seria Mau Genlicher se trezi furioasă din ultimul ei vis și deschise o linie de comunicație către cargou.

— Aici coborâți.

Azvârli echipamentul din cală apoi deschise către vid și zona oamenilor. Aerul fâsâi ușor și în curând nava tip K avea și ea propriul norișor de gaze înghețate, bagaje și bucăți de îmbrăcăminte. Printre ele pluteau cinci corpuri albastre și decompresate. Două dintre ele încă erau unite de actul sexual. Clona era cel mai greu de eliminat. Încă se ținea, țipând, de mobilier. Aerul vâjâia pe lângă ea dar ea nu accepta sa fie evacuată. După un minut, lui Seria Mau i se făcu milă, închise deschizăturile și refăcu presiunea în zona oamenilor.

— Sunt *cinci* corpuri acolo, afară, se adresă ea matematicilor. Trebuie că și unul dintre bărbați era o clonă.

Nici un răspuns.

Monitorii stăteau pe la colțuri cu mâinile la gură. Se uitau în altă parte.

— Nu vă uitați așa la mine. Oamenii ăia au adus cu ei la bord un soi de emițător-receptor automat. Cum altfel am fi putut fi urmăriți?

— Nu era nici un emițător, spuseră matematicile.

Monitorii se foiau ca algele din apă, întrebându-se cu voci mici, șoptite, ca de hârtie „Ce-a făcut ea? Ce-a făcut?”. Și tot ei răspundeau „I-a omorât pe toți. Pe toți”.

Seria Mau îi ignora.

— Trebuie să fi fost ceva.

— Nimic, oamenii ăia erau doar niște oameni.

— Dar…

— Doar niște oameni.

— Lasă. Nimeni nu e inocent.

*

Clona rămăsese ghemuită într-un colț. Scăderea presiunii aerului smulsese aproape toate hainele de pe ea și acum stătea pe vine, cu brațele în jurul corpului. Pielea ei era iritată și înroșită de la aerul care țâșnise afară. Ici și colo de-a lungul coastelor subțiri, vânătăi negricioase indicau locurile unde suferise impactul obiectelor absorbite de vid. Privirile-i sticleau de neînțelegere și de o isterie greu stăpânită. Era șocată și nedumerită, nereușind să aprecieze cele întâmplate, încăperea mirosea a vomă și a lămâie. Pereții ei erau scrijeliți de anexele și armăturile smulse. Când Seria Mau a vorbit, clona a aruncat câteva priviri speriate în jur și s-a înghesuit și mai tare în colțul ei.

— Lasă-mă-n pace, strigă clona.

— Gata, au murit toți, o informă Seria Mau.

— Ce?

— De ce le-ai permis să se poarte așa cu tine? I-am văzut. Am văzut tot ce ți-au făcut.

— Du-te dracului. E ceva de necrezut. O mașină tâmpită îmi ține lecții după ce tocmai i-a ucis pe toți.

— Le-ai permis să se folosească de tine.

Clona își strânse brațele și mai tare. Lacrimile-i curgeau șiroaie pe fiecare parte a nasului.

— Cum poți să spui așa ceva? Ești doar o mașină tâmpită. Eu îi iubeam!

— Nu sunt o mașină, preciză Seria Mau.

— Dar ce? – râse clona.

— Sunt un căpitan K.

Clona afișă o figură dezgustată și obosită.

— Aș da orice să nu ajung ca tine.

— La fel și eu.

— Mă omori și pe mine acum? – întrebă clona.

— Vrei să o fac?

— Nu!

Clona își pipăi buza lovită și se uită deprimată prin încăpere.

— Nu cred să fi scăpat ceva din hainele mele.

Brusc, izbucni în plâns, dârdâind:

— Sunt toate acolo, afară, nu-i așa? Cu prietenii mei. Toate hainele mele bune, nu-i așa?

Seria Mau ridică temperatura încăperii.

— Monitorii pot să rezolve această problemă. Pot să mai fac ceva pentru tine?

— Ai putea să mă duci undeva unde sunt oameni adevărați – răspunse clona după un moment de gândire.

*

Planeta ocupată din acel sistem se numea Perkins IV dar locuitorii ei preferau să-i spună New Midland. Fusese teraformată, conform uzanțelor. Avea o agricultură tradițională, câteva uzine de asamblare stil FTZ și două sau trei orașe de 50-60000 de locuitori, toate pe un continent din emisfera nordică. Agricultura producea în principal cartofi și sfeclă plus o varietate locală de dovlecel care se vânduse foarte bine peste tot în Plajă până când un croitor găsise o cale de a-l obține mai ieftin. Asta fusese soarta tuturor sistemelor agricole tradiționale de trei secole și ceva încoace. Orașul mai mare avea cinematografe, clădiri municipale și biserici. Ei se considerau oameni obișnuiți. Croitoria nu prea se practica pe acolo, poate din cauza senzației de nenatural pe care o inspira. Aveau o religie mai degrabă pragmatică iar la școală învățau despre alaiul fantomă și despre cum putea fi el exploatat.

În acea primă zi de luni din primăvara timpurie și furtunoasă, copii jucau un joc care începea cu „m-am dus la piața de particule și-am cumpărat…”.

Ajunseseră la „… un boson Higgs, câțiva mezoni K neutri și un kaon neutru vechi care tocmai s-a descompus în doi pioni…” când o zguduire plată a făcut să vibreze ferestrele și un obiect triunghiular, cenușiu-mat, acoperit cu guri de aspirație, dispozitive și fel de fel de protuberanțe, se ivi deasupra orașului și se opri la vreo treizeci de metri deasupra. Era Pisica A*lbă. Copiii* se repeziră la ferestrele școlii, strigând și țipând veseli.

Seria Mau coborî clona pe sol printr-una din porțile pentru marfă:

— La revedere.

Clona nu îi dădu nici o atenție. De cinci ore îți spunea într-una „Eu îi iubeam și știu că și ei mă iubeau pe mine". Privi de jur împrejur la clădirile municipalității, la parcul de tractoare, la curtea școlii și la resturile de hârtie din praful de pe jos. „Ce fundătură. Șlițu' lu' Perkins" Râse. Se îndepărtă câțiva pași de nava K, aprinse o țigaretă și se opri în stradă așteptând să apară cineva și să o ia la plimbare. Chiar așa și arată. Seamănă cu un loc care ar putea fi numit „Șlițu' lu' Perkins".

Izbucni iar în plâns dar asta nu se putea vedea din școala unde copii stăteau lipiți de ferestre, băieții privind-o timid iar fetițele invidiind-o pentru rochia de mătase roz, pantofii de piele cu toc înalt și unghiile stacojii. Când aveau să crească mari, băieții urmau să o salveze din necazuri pe undeva prin Nucleu, printre doctorii de gene și clonele vagaboande iar ea avea să fie recunoscătoare și să îi recompenseze arătându-le sfârcurile sânilor. Ba poate și să le atingă, bune și calde…

Probabil că intuind ceva din toate acestea, clona se întoarse și lovi cu putere în carena *Pisicii Albe.*

— Dă-mi voie înăuntru.

Poarta cargoului se deschise.

— Trebuia să te lămurești, spuse Seria Mau.

Flotilele de interceptoare locale lansate pe când nava de tip K pătrundea în păturile superioare ale atmosferei, se iviră și ele după un minut sau două și se grupară în formațiuni de atac.

— Ia te uită și la idioții ăștia – comentă Seria Mau – apoi continuă pe un canal deschis „V-am spus că nu stau".

Părăsi zona gravitațională aproape vertical, o torță cu aproape 40 Mach lăsând în urmă un nor slab dar totuși vizibil de gaz ionizat.

Copiii chiuiră iar. Tunetul se rostogoli de jur împrejurul planetei, întâlnindu-se cu sine cum venea pe cealaltă parte.

*

Privit din afara atmosferei, Șlițul lui Perkins arăta ca un ochi bolnav de cataractă. Clona stătea în încăperea ei, privind apatică în jos în timp ce monitorii se foiau în jurul ei, întinzându-se să o palpeze și tânguindu-se în limba lor.

— Puteți să renunțați la activitatea asta înainte de pornire.

Seria Mau lansă o pereche de interceptori orbitali cu unul dintre manipulatoarele joase, consultă matematicile, porni motoarele cu flux reversibil și își orientă nava către bezna fără sfârșit.

Câteva zeci de nanosecunde mai târziu, un obiect cunoscut se desprinse neobservat de alaiul fantomă și porni după ea. Fuselajul lui purta urmele unui eveniment recent, de temperatură foarte înaltă.

15.„Omoară-I, Bella”

Ed se asigura totdeauna să vorbească atât cu Tig cât și cu Neena.

Pe stradă era greu. Poliția era peste tot. Surorile Cray erau peste tot. (Ed le simțea cum se îngrijeau de sporirea abuzurilor lor în nopțile New Venusport-ului, reci și crude ca niște pești de pradă. Era conștient că nu trebuie să se simtă în siguranță acolo, în adăpostul unde se aciuia doar plancton, ca el, aproape de suprafața, în lumina albastră estompată.) Seara, Tig venea din ce în ce mai târziu. Era totdeauna flămând și niciodată nu avea timp să mănânce. Mersul lui era tot mai incoerent pe măsură ce se acumula oboseala.

„Sunt eu, Tig” spunea din ușă, ezitant, de parcă nu ar fi vrut să intre fără acceptul lui Ed.

În unele nopți, Ed ieșeau cu el pe străzi. Rămâneau în partea de sus a orașului și încercau să mai cumpere sau să mai vândă câte ceva. Comerț mărunt la colțul străzii. Ici și colo. Nu a lăsat niciodată să se înțeleagă că l-ar fi bănuit pe Ed că-i regulează nevasta. Printr-o înțelegere nerostită, nu menționau niciodată numele surorilor Cray. Nu aveau cine știe ce în comun așa că de cele mai multe ori vorbeau despre Ed. Pentru Ed era convenabil, vorbitul îl ajuta. În cea de a treia săptămână, grație generozității lui Neena, începu să recupereze perioade mari din trecutul lui. Problema era că nu se legau deloc între ele. O analepsie neașteptată. Imagini, oameni, locuri, întâmplări reținute de o cameră șovăielnică sub o lumină slabă. Textura de legătură lipsea. Nu existau povești cu sau despre Ed.

— Știu câțiva tipi uluitori – începu el pe neașteptate, într-o seară, sperând că verbalizarea amintirilor l-ar fi ajutat la clarificarea lor – tipi de-a dreptul nebuni, tipi cu niște vieți fascinante.

— Ce fel de tipi?

— Știi, tipii ăștia sunt peste tot în galaxie și ei chiar o fac. Sunt peste tot… Se distrează.

— Ce fac?

Ed era nedumerit cum de se făcea că Tig nu știa deja.

— Orice, totul.

Stăteau la colțul intersecției Dioxina cu Photino. Era două sau trei și jumătate dimineața. Nu prea era mișcare pe stradă. De fapt strada era pustie. Deasupra, cerul era plin de stele iar dintr-un colț, Sectorul Kefahuchi strălucea feroce spre ei, ca un ochi rău.

Fără să vrea, Ed făcu un gest desemnând tot ce ea în jurul lor și repetă:

— Chiar toate.

Și iată la ce se referea Ed:

De mic, Ed Chianese fusese un hoinar și un căutător de senzații tari. Nu își amintea de pe ce planetă provenea. „Poate că e chiar asta”, râdea el. Plecase de acolo cu prima ocazie, planeta nu avea nimic potrivit pentru el. Era un băiat înalt, necizelat, brunet, căruia îi plăceau pisicile, excitat fără vreun motiv anume și se simțindu-se mult mai liber decât cei de o seamă cu el, chiar dacă fuseseră mai bine îngrijiți. Călărea nave cu flux reversibil. Timp de vreo trei ani făcuse drumuri scurte, de la o planetă la alta, până când a ajuns la frontiera Plajei. Aici întâlni oameni pentru care viața nu însemna nimic până ce nu ajungeau în situația de a o pierde.

Asta însemna să faci *Kefahuchi Boogie.* Adică prospecțiuni si *entrada,* deschideri. Însemna să surfezi anvelopele stelare în rachete pentru un singur om numite nave de scufundare, făcute din nimic altceva decât matematici, câmpuri magnetice și un fel de carbon inteligent. Nu erau mulți care să facă așa ceva.

Însemna să alergi prin vechi labirinturi străine risipite de la o margine la cealaltă a sistemelor artificiale din halou.

Ed fusese foarte bun la așa ceva. Făcuse Cassiotone 9 în cel mai bun timp de după Al Hartmeyer pe bătrâna lui *Heavyside Layer, Orizont înnourat,* și despre care, toată lumea era de acord să afirme că la vremea lui fusese un tip dat naibii.

Nimeni nu depășise adâncimea realizată de Ed în labirintul de pe Askesis pentru că nimeni nu mai încercase să pătrundă acolo.

Făceai așa ceva pentru banii contractați cu vreo subsidiară împuțită a EMC. Sau de dragul sportului. Indiferent de motiv, Ed se învârtise și el câțiva ani printre tipi de genul ăsta, prospectori, deschizători, piloți stelari, performeri ai tehnicii în căutare de mașinării străine, mari, complicate. Erau și femei. Ed era în hotelul *Venice* de pe *France Chance IV, Ocazia Franceză IV,* în ziua când Liv Hula a ieșit cu hiperscufundătorul ei *Saucy Sal, Cocheta Sal,* din fotosfera soarelui local. Nimeni nu mai pătrunsese așa vreodată. În acel moment de glorie uralele se puteau auzi de la ani-lumină. A fost prima care încercase așa ceva, la naiba, fusese *prima.* Ed trăise patru săptămâni pe transportorul parcat lângă *Tumblehome, Casa Dezordonată,* în timp ce Dany Lefebre aștepta ca boala necunoscută pe care-o căpătase să-și urmeze cursul. Ed o recuperase. Pe jumătate nebună. Pe jumătate moartă. Ed nici măcar nu apucase să o cunoască mai bine.

Peste tot pe unde apărea vreo provocare și oamenii se adunau să participe, era și Ed. „Mai departe” își spuneau unii altora. „Hei, mai departe!”

Apoi s-a întâmplat ceva, nu-și amintea ce, și s-a îndepărtat de toate acestea. Poate fusese cineva cunoscut. Poate făcuse el ceva. Poate

fusese Dany privindu-l și incapabilă să îi mai vorbească vreodată. Lacrima de pe fața ei.

După aceea, viața lui Ed păruse că o ia nițel la vale chiar dacă la fel de trepidantă. A luat *proasavin* D2 pe *Badmarsh, Balta Rea.* Iar în orașele orbitale din Roiul Kauffman și-a injectat heroina terestră combinată cu ribozomi de saguina manipulată genetic. Când rămânea fără bani făcea orice, fura, vindea, codoșea. Nu prea mult. Bine, poate mai mult. Dar dacă mâinile lui nu erau curate inima era plină de dragoste de viață și unde găsești mai multă viață decât la limita spre moarte?

Asta era credința lui de când soră-sa îl părăsise. Apoi pornise către Plaja de lângă Sigma Terminus unde se alăturase unor tipi asemenea legendarului Billy Anker, care la vremea aia era obsedat de Radio RX-l.

— Omule – strigă Ed spre Tig – nici nu-ți mai spun de realizările tipului ăsta. Rânji. În câteva cazuri eram la bord cu el. Dar nu în cele mai grozave.

Vesicle era nedumerit. El avea copii. O avea pe Neena. Avea o viață. Și nu înțelegea rostul acțiunilor lui Ed.

Dar nu asta era adevărata problemă.

Ar fi vrut să știe cum de ajunsese Ed să fie un avatar, avatarul fiind tot ce se putea mai diferit de ce îi povestise Ed. Ce rost aveau fanteziile ieftine dintr-un container după ce ai surfat pe raza Schwartzchild a unei găuri negre?

Ed rânji iar în felul lui delăsător:

— Eu cred că după ce ai făcut tot ce se poate face mai bine, este cazul să începi să faci și invers.

Adevărul însă era că nu era sigur de nimic. Poate că fusese un avatar din totdeauna. Un avatar latent care își cerea drepturile la existență. Până în ziua când, la un colț, pe cine știe care dintre planete, văzuse „Fii orice vrei să fii!” Le făcuse pe toate celelalte așa că, de ce nu? De atunci, posibilitatea de a fi orice dorea îl costase dacă nu totul, atunci aproape totul. Mai mult, dacă nu fusese cine știe ce de capul lui în acele zile din trecut, acum era și mai rău.

Și decise în sinea lui că imediat ce avea să facă rost de bani, avea să intre din nou într-un container.

*

Nu se mai putea așa. Ed știa. Avea vise vinovate. Se trezea noaptea copleșit de sentimentul dezastrului. În cele din urmă, au venit toate deodată, într-o dimineață, pe când făcea sex cu Neena.

În fiecare zi, periodic, adăpostul trecea prin clipe în care agitația trecea în liniște ca să revină ulterior. De trei sau de patru ori pe zi.

Pentru Ed, perioadele de liniște aveau ceva fantomatic. Curenți de aer rece treceau de la o nișă la alta. Imagini ale Sectorului Kefahuchi licăreau de pe posterele ieftine atârnate ca niște icoane religioase. Copiii dormeau sau erau afară, pe maidanele dinspre docuri. Situația era înrăutățită de sunetele ocazionale ale unor strănuturi sau suspine. Te simțeai golit pe dinăuntru. Dacă așa fuseseră toate diminețile dinainte, acum părea că viața umană s-ar fi oprit de tot, peste tot, nu doar acolo.

Ed auzea doar respirația neregulată a Neenei. Ajunsese într-o poziție ciudată, cu obrazul lipit de un perete și cu un genunchi sub ea. „Împinge mai tare” bolborosea ea. Asta l-a determinat pe Ed, plin de amintiri și de melancolie, să-și schimbe ușor poziția și să ajungă astfel să vadă, de-a lungul spatelui alb, silueta umbrită a celui care îi observa. Pentru o clipă, Ed a crezut că avea o halucinație cu tat-su. Un soi de tristețe sângerândă se revărsa asupra lui, o amintire pe care nu o putea identifica. Se cutremură („Daa”, rosti Neena, „Ohh, da, da, da...”) și închise ochii.

— Isuse, Tig, tu ești?

— Da, eu sunt.

— Nu ai mai venit niciodată atât de devreme.

În timp ce privea șovăitor prin încăpere, Vesicle părea mai degrabă nedumerit decât rănit.

— Tu ești, Neena? întrebă el.

— Bineînțeles. Ea părea furioasă și nerăbdătoare. Îl împinse pe Ed la o parte, se ridică, își îndreptă rochia și-și trecu mâinile prin păr. Cine te așteptai să fie?

Câteva clipe, Tig păru să stea pe gânduri.

— Nu știu.

După alte câteva clipe, privi direct la Ed și spuse:

— Nu mă așteptam să fie altcineva. Cred...

— Cred că am să plec. Ed se temea, să se miște.

Neena îi aruncă o privire:

— Ce? Nu! Nu vreau. Se întoarse brusc și se îndreptă către plită. Aprindeți luminile. E frig.

— Știi că nu ne putem reproduce cu ei, nu? o întrebă Tig.

Umărul ei stâng părea să tremure de la sine.

— Vreți tăiței? Pentru că asta-i tot ce avem.

De-acum, inima lui Ed nu mai bătea așa de tare, puterea de concentrare îi revenise și auzea din nou zgomotele adăpostului. La început păreau să fie cele obișnuite – țipetele copiilor, sonorul hologramelor, zăngănelile domestice. Apoi auzi voci stridente. Strigăte care se apropiau. Apoi, două sau trei explozii.

— Ce-i asta? Oamenii fug. Ascultați!

Neena privi către Tig. Tig privi către Ed. Se priveau unul pe altul,

toți trei.

— Surorile Cray. Au venit după mine.

Neena reveni la plită întrucât nu o interesa subiectul.

— Vreți tăiței? repetă nerăbdătoare.

— Ia arma, Tig.

Vesicle o luă din ceva care semăna a seif. Era învelită într-o cârpă. O despachetă, o privi o clipă după care o oferi lui Ed șoptindu-i:

— Ce facem?

— Fugim.

— Și copiii? strigă Neena. Nu-mi părăsesc copiii!

— Tu poți să vii mai târziu – îi răspunse Ed – pe mine mă vor.

— Dar *n-am mâncat nimic,* obiectă Neena ținându-se de plită.

În cele din urmă au luat-o cu forța și și-au croit drum către ieșirea spre strada Tensiunii.

A durat o veșnicie. Au greșit drumul de nenumărate ori. Și nu prindeau viteză de loc. Neena trăgea înapoi cât putea ori apuca în direcții greșite. De fiecare dată când treceau de o ușă, deranjau ceva sau pe cineva. Fiecare nișă părea conectată la toate celelalte. Dacă adăpostul semăna cu un labirint dintr-un coșmar ieftin, tot așa părea să fie și urmărirea: tocmai când părea să slăbească, iar Ed credea că se poate liniști, izbucnea din altă direcție și mai energică decât până atunci. Izbucnea un schimb de focuri, se depărta, se scurgea într-o liniște. Se auzeau țipete și explozii. Cine trăgea printre ecourile încăperilor pline de fum albăstrui? În cine? Puștani mărunței, înarmați, purtând pelerine de ploaie? Cultivari de unică folosință cu fildeși de-un metru? Siluete de bărbați femei și copii împrăștiindu-se din fața fulgerelor armelor.

Neena Vesicle privi înapoi. O străbătu un fior, apoi izbucni în râs:

— Știți, n-am mai alergat așa de când mă știu!

Apucase brațul lui Ed. Ochii ei, vioi și ușor defocalizați de emoție licăreau spre ai lui. Ed îi mai văzuse așa și îi răspunse râzând:

— Ușurel, copilă!

Puțin după asta, lumina se făcu mai mult gri decât albăstruie. Aerul se răci. Împrăștiară mâncarea cuiva pe podea – Ed avu timp să vadă arcul de lichid, un vas ceramic învârtindu-se pe cant, ca o monedă, o imagine a Sectorului Kefahuchi licărind dintr-o hologramă în sunetul unei muzici de catedrală – și ajunseră afară, în Strada Tensiunii, gâfâind și bătându-se pe spate.

Ningea iar. Straint, o priveliște din ziduri și lumini stradale, se întindea în fața lor ca un canion plin de confeti.

Ed tremura. „Scânteieri” îi veni în minte pe neașteptate. „Scânteieri în toate cele. La dracu.”

După un minut, începu să râdă:

— Am reușit.

Tig Vesicle izbucni și el în râs.

— Am reușit – rosti Neena experimental. Repetă încă o dată sau de două ori. Am reușit!

— Tu ai reușit cu siguranță, dragă – fu de acord Bella Cray.

— Ne-am gândit că o să ieșiți pe partea asta – rosti sora ei, Evie.

— De fapt am pus pariu, completă Bella.

Stăteau amândouă acolo, în mijlocul străzii, în ninsoare, așteptând. Erau echipate complet și strângeau la piept poșetele lor uriașe, ca niște femei ieșite la distracție la marginea sectorului confecțiilor, la șapte seara, gata să se îmbete sau să ia droguri și să afle ce are lumea de oferit. Ca să se ferească de frig, își puseseră niște jachete din imitație de blană, lungi până în talie, peste bluzele lor de secretară. Bella avea și o pălărie *pillbox,* din același material cu jachetele. Picioarele lor goale fuseseră vopsite în roșu și băgate în cizmulițe de iarnă, din piele de vițel.

Evie Cray începu să deschidă fermoarul poșetei ei.

Se opri la jumătatea mișcării surprinsă să o mai vadă încă pe Neena acolo:

— Oh, tu poți pleca dragă, nu avem nevoie de tine.

Neena Vesicle privea când la Ed când la soțul ei.

Făcu un gest neîndemânatic:

— Nu.

— Hai du-te. Pe mine mă vor – rosti Ed cu blândețe.

Neena scutură din cap cu încăpățânare.

— Poți pleca – reveni Ed.

— Pe el îl vrem – aprobă Evie Cray. Tu poți pleca, dragă.

Tig Vesicle o prinse pe Neena de mână. Îl lăsă să o îndepărteze un pas sau doi deși rămăsese cu trupul și cu ochii spre Ed.

El îi zâmbi cu cel mai frumos zâmbet al său. „Du-te” rosti el în tăcere, din buze, apoi cu voce tare:

— Mulțumesc pentru tot.

Neena îi răspunse cu un zâmbet incert.

— Că veni vorba – interveni Evie Cray – îl vrem și pe bărbatul tău.

Băgă mâna în poșetă, dar Ed scosese deja Hi-Lite-ul și îi proptea țeava în față, deformându-i pielea sub ochiul stâng.

— Ține-ți mâna în poșetă, Evie.

— Omoară-l, Bella!

Ed se trezi privind peste capul lui Evie drept în țeava uriașului pistol Chambers pe care Bella îl îndreptase spre el. Ridică din umeri:

— Omoară-mă, Bella.

Tig Vesicle observă scena câteva clipe și dădu să se retragă. Încă o mai ținea pe Neena de mână.

— La revedere, Ed.

Se întoarse și porni în fugă, în josul străzii. La început a trebuit să

o împingă pe Neena dar mai apoi ea își reveni și alergă și ea cu toată seriozitatea.

Semănau cu niște păsări stângace. Zăpada se rotea în jurul lor, acoperind parțial membrele lor prost articulate și felul bizar de a alerga.

Ed Chianese se simțea ușurat, pentru că le datora o mulțime fiecăruia. Spera că vor ajunge la o înțelegere și se vor întoarce la copiii lor și vor fi fericiți.

— Hei, mai departe! Mai departe!

— La dracu, spuse Evie Cray.

Se auzi o bubuitură puternică de la Chambers-ul ei din poșetă, un fulger zbârnâi către josul străzii iar Ed, surprins, trase în Evie, drept în față.

Ea deveni rigidă și căzu pe spate, în brațele Bellei care apăsase și ea pe trăgaci așa că trase și ea în ceafa lui Evie.

Ed o lăsă pe Evie să cadă, păși într-o parte și propti Hi-Lite-ul iar, sub bărbia Bellei de data asta.

— Bella, sper că era un cultivar. Și aruncă arma înainte să o încasezi și tu.

Bella privi în jos la trupul surorii ei apoi la Ed.

— Să te ia dracu. Lăsă pistolul să cadă. N-ai să mai găsești adăpost nicăieri. Niciodată.

— Nu era cultivar deci. Asta e, îmi pare rău.

A așteptat să fie sigur că Tig și Neena scăpaseră și ei apoi adună toate armele și porni în fugă apucând-o în direcția opusă lor.

Habar nu avea încotro să o ia. Zăpada se transformase în ploaie.

O auzea pe Bella Cray cum striga după pistolari. Privind în urmă o zări pe Bella cum se străduia să o ridice pe soră-sa. Rămășițele capului lui Evie căzură cu zgomot pe jos. Zdrențe umede în lumina străzii. Punct ochit, punct lovit – gândea Ed – drept între ochi.

16.Capitalul de asociere și risc

În ziua în care ajunse înapoi la Londra, Michael Kearney închise casa din Chiswick și se mută în apartamentul Annei.

Nu avea multe de mutat, ceea ce însemna un avantaj pentru că Anna strângea o mulțime de lucruri ca să se autoizoleze de propriile gânduri.

Pentru început, apartamentul era un adăpost bun: linear în plan dar fiecare cameră avea o dimensiune diferită sau funcționa ca un pasaj între alte două. Niciodată nu știai unde te afli. Nu era prea multă lumină naturală. Ea redusese luminozitatea și mai tare vopsind pereții cu un fel de galben Tuscan și montând în partea superioară teracotă foarte deschisă la culoare.

Bucătăria și baia erau minuscule iar cea din urmă fusese ornamentată cu peștișori albastru-auriu. Peste tot erau măști, panglici, lămpi chinezești, bucăți de draperii prăfuite, candelabre din bucăți de sticlă și fructe uscate, mari, din țări în care ea nu fusese niciodată. Cărțile căzuseră de pe rafturile din lemn moale, încovoiate de la greutate, pe podeaua de culoarea melasei.

Kearney intenționase să folosească futonul, cuvertura japoneză, matlasată, din camera din spate dar imediat ce se așeza pe el, inima o lua la trap și se simțea copleșit de temeri inexplicabile așa că, după vreo două nopți, începu să doarmă în patul Annei. Probabil că și asta a fost o greșeală…

— E ca și cum am fi din nou căsătoriți, observă Anna într-o dimineață, în timp ce se trezea zâmbindu-i strălucitor și dureros în același timp.

Când Kearney ieși din baie, ea pregătise ouă-omletă, pâine prăjită și *croissante*. Era 9 dimineața, iar masa era aranjată cu grijă, cu suporturi, șervețele și lumânări aprinse.

În general, Anna părea că se simte mai bine.

Se înscrisese, la Centrul Artistic Waterman la niște cursuri de yoga. Încetase să-și mai scrie bilețele cu toate că le lăsase pe cele vechi fixate cu pioneze pe spatele ușii dormitorului de unde îl confruntau pe Kearney cu responsabilități emoționale uitate.

Cineva te iubește. Petrecea mult timp, în fiecare noapte, privind baia de lumină de la becurile stradale, reflectându-se pe tavanul camerei, ascultând murmurul traficului peste podul Chiswick.

Imediat ce se simți restabilit, merse în Fitzrovia, să se întâlnească cu Tate.

*

Era o luni după-amiază urâtă. La est de șoseaua Tottenham Court, ploaia golise străzile.

Apartamentul în care își aveau laboratorul, o anexă a Colegiului Imperial lăsat recent în grija economiei de piață, avea drept cale de acces o zonă de subsol curată dar sumbră, cu o plăcuță de identificare satinată și cu grilaje noi, din oțel vopsit în negru. Câteva străzi mai spre est ar fi găzduit o agenție literară. Ventilatoarele erau pornite și făceau zgomot. Prin ferestrele glazurate Kearney putea să vadă pe cineva mișcându-se. Se auzea sunetul slab al unui radio. Kearney coborî scările și tastă codul său de acces pe *keypad*-ul ușii. Văzând că nu funcționează, apăsă butonul interfonului și așteptă ca Tate să-i deschidă. Interfonul suna, dar nimeni nu venea să îi deschidă. După câteva clipe, strigă la Tate.

— Brian?

Apăsă interfonul din nou apoi îl ținu cu degetul. Nici un răspuns. Se întoarse în stradă și privi prin grilaje. De data asta nu mai văzu pe nimeni mișcându-se și tot ce auzi fu zgomotul ventilatoarelor.

— Brian?

După câteva încercări ajunse la concluzia că se înșelase. Laboratorul era pustiu.

Kearney își ridică gulerul jachetei de piele și porni în direcția zonei centrale a orașului. Nu ajunsese la capătul străzii când îi veni ideea să îl sune pe Tate la el acasă. Răspunse soția lui Tate.

— Nu-i acasă. E absolut absent, ca să zic așa. A plecat înainte să mă trezesc eu. *Dacă* a fost acasă astă-noapte – completă ea sec. Când îl vezi, spune-i că iau copiii și mă înapoiez în Baltimore. Serios.

Kearney se uita țintă la telefon încercând să-și amintească numele sau chipul ei.

— Ei, continuă ea, de fapt… nu vorbesc serios. Dar o s-o fac în curând.

Neauzind nimic de la el, femeia strigă în telefon:

— Michael?

Kearney își aminti că numele ei era Elisabeth iar lumea îi spunea Beth.

— Iartă-mă, Beth.

— Vezi? Toți sunteți la fel. De ce nu suni la nenorocita aia de ușă până se trezește? Crezi că e cu vreo femeie? Aș fi ușurată. Ar fi mai uman.

Kearney spuse:

— Uite ce e, așteaptă puțin, eu…

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Tate urcând scările dinspre apartament, apoi cum se opri un moment să privească și în stânga și în dreapta, apoi cum traversă strada și se îndreptă cu pași repezi către strada Gower.

— Brian!

Telefonul îi prinse vocea și începu să țipe cu repeziciune la el. Închise legătura și alergă după Tate strigând:

— Brian! Eu sunt! Brian, ce mama dracului se petrece?

Tate nu dădea semne că ar fi auzit. Își înfipsese mâinile în buzunare își adusese umerii în față și continua să meargă. Începu să plouă și mai tare.

— Tate!

Tate aruncă o privire peste umăr, surprins, apoi o luă la fugă.

Când Michael l-a ajuns din urmă, în Piața Bloomsbury, abia mai răsuflau și unul și celălalt. Kearney îl înșfăcă pe Tate de umerii jachetei sale gri, de schior, și îl întoarse cu fața.

— Lasă-mă-n pace, spuse Tate și rămase pe loc, înfrânt și cu apa curgându-i șiroaie pe față.

Kearney îi dădu drumul.

— Nu înțeleg, ce se-ntâmplă?

Tate își trase sufletul și reuși să articuleze:

— M-am săturat de tine.

— Ce?

— M-am săturat de tine. Trebuia să fim împreună în povestea asta. Dar tu nu ești niciodată aici și nu răspunzi la telefon iar acum, afurisitul de Gordon vrea să vândă patruzeci și nouă de procente din afacerea noastră unei bănci comerciale. Eu nu mă bag la partea financiară. Nu e treaba mea. Unde ai fost în ultimele două săptămâni?

Kearney îl prinse de antebrațe.

— Uită-te la mine. *Totul este în regulă.* Se strădui să râdă. Isuse, Brian. Uneori ești tare dificil, omule.

Câteva momente Tate îl privi cu furie apoi râse și el.

— Hai să mergem la *Apa Limpede* și să bem ceva.

Dar Tate nu se lăsa cu una cu două. Nu-i plăcea *Clubul Apa Limpede.* Și avea mult de lucru.

— Presupun că după aceea vei putea veni cu mine la laborator, da?

Kearney își permise un zâmbet și fu de acord cu Tate că ăsta era cel mai bun lucru de făcut.

Laboratorul lor mirosea a pisici, a mâncare stătută și a bere *Giraffe.*

— Aproape în fiecare noapte dorm aici, pe jos – se scuză Tate – nu reușesc să-mi fac timp să trec pe-acasă.

Pisicile scormoneau în coșul cu cartoanele de la hamburgeri de lângă birou. Ciulira urechile la intrarea lui Kearney. Motanul veni repede la el și porni să se frece de picioarele lui. Pisica rămase pe loc, lumina transformându-i blănița albă într-o aureolă transparentă, așteptând să se ducă el la ea. Kearney, râzând, își plimbă mâna peste căpșorul ei ascuțit.

— Ce mai casă de primadone, vorbi el pisicii.

Tate îl privea nedumerit.

— Le-a fost dor de tine, spuse el. Dar uite aici.

Au strâns gunoiul din jurul credenței din spatele camerei și s-au așezat în fața unuia dintre cele mai mari display-uri.

Pisica se foi pe acolo cu coada ridicată, parcă în căutarea unei prăzi, apoi se așeză pe umărul lui Kearney și porni să toarcă.

Tate prelungise viața uzuală a unui q-bit de opt până la zece ori. Rezultatele testelor se perindau prin fața ochilor lor, unul după altul, ca niște trâmbe de activitate sinaptică în spații libere de decoerență.

— Nu-i un calculator cuantic, preciză Tate după ce Kearney îl felicitase, dar cred că am luat-o înaintea echipei lui Kielpinski. Înțelegi acum de ce am nevoie de tine aici? Nu vreau ca Gordon să ne vândă ca pe niște gogoși tocmai acum când putem cere orice oricui.

Întinse mâna până la tastatură dar Kearney îl opri.

— Dar cealaltă chestie?

— Care cealaltă chestie?

— Defectul din model sau ce o fi fost.

— Ah, păi, am făcut tot ce am putut.

Apăsă pe câteva taste și lansă un alt program. Apăru o fulgerare de lumină albăstruie, ca de gheață. Pisica strânse cu ghearele umărul lui Kearney. Apoi, sistemul Beowulf începu să simuleze spațiul și pe ecranul din fața lor înflori testul de mai înainte, mult mai lent și mai clar. Ceva se acumulă în spatele semnalelor și izbucni de la o margine la cealaltă a ecranului. Un milion de lumini colorate și clocotitoare se rotiră ca un banc de peștișori speriați. Pisica albă de pe umărul lui Kearney se repezise la display cu atâta forță încât căzu pe jos amețită. Treizeci de secunde pline, fractalii se revărsară și se înghiontiră de la o margine la cealaltă a ecranului. Totul încetă la fel de brusc cum izbucnise. Pisica se agită încă vreo jumătate de minut, cu blănița ei albă reflectând lumina albastră ca de gheață a display-ului, apoi își pierdu interesul și se apucă, afectată, să-și spele blănița.

— Ce înțelegi din asta? zise Tate. Kearney!

Kearney stătea cuprins de un fel de oroare ancestrală, mângâind pisica. Văzuse ceva chiar înainte de izbucnirea fractalilor, exact în momentul în care modelul lor cedase. Cum să scape, cum să se salveze? Cum să pună cap la cap tot ce vedea și știa? Reuși să articuleze cu greu:

— Probabil că este un artefact.

— La asta m-am gândit și eu, comentă Tate. Și nu ne este de nici un folos. Poate pentru amuzamentul pisicilor. Râse.

Kearney nu-i răspunse, așa că Tate o lăsă baltă și se apucă să pregătească alt test. Vorbi după vreo cinci minute ca și cum ar fi continuat o conversație:

— Ah, da, a venit pe, aici un obsedat. voia să te vadă. A venit de

mai multe ori. Îl chema Strake.

— Sprake – îl corectă Kearney.

— Asta am și spus.

Kearney se simți, deodată, ca și cum s-ar fi trezit în toiul nopții că este lipsit de noroc. Lăsase pisica din brațe și privea aiurea prin laborator întrebându-se cum de-l găsise Sprake acolo.

— A luat ceva? A văzut monitoarele?

— Cred că glumești – râse Tate – nu l-am lăsat să intre. S-a foit pe aici, prin zonă, dând din mâini și perorând într-o limbă pe care n-am recunoscut-o.

— Lătratul lui e mai rău decât mușcătura.

— După a doua vizită am schimbat codul de acces de la ușă.

— Am observat.

— Pentru orice eventualitate, se apără Tate.

*

Kearney îl întâlnise pe Sprake cam la cinci ani după ce furase zarurile. Întâlnirea avusese loc într-un tren de navetiști, aglomerat, trecând prin Kilburn spre Euston. Pereții de la Kilburn erau acoperiți cu *graffitti,* explozii de roșu, purpuriu și verde realizate cu grijă și entuziasm, forme asemenea unor focuri de artificii, forme asemenea unor fructe tropicale zemoase, efecte ale suprafețelor lucitoare. *Eddie, Daggo, Mince,* nume mai degrabă desenate decât scrise. După ce le vedeai, aproape toate deveneau înăbușitoare și obtuze.

Cu toate că peronul de la Kilburn era gol, trenul a avut o oprire lungă de parcă ar fi fost așteptat cineva. Într-un târziu, cineva s-a suit în tren. Un tip cu părul roșu, privirea decolorată și dură, cu o cicatrice veche și îngălbenită pe tot obrazul stâng. Purta o uniformă militară de la stocuri, cu centură, fără cămașă sau tricou pe dedesubt. Cu toate că ușile fuseseră închise, trenul nu se pusese în mișcare. Imediat ce s-a suit, tipul și-a pregătit o țigară și a început să fumeze cu ușurare, zâmbind și salutând pe cei din jur cu înclinări ușoare ale capului. Bărbații își admirau pantofii lustruiți sau schimbau priviri inflamate. Femeile studiau masa de păr nisipiu de pe pieptul tipului. Cu toate că ușile fuseseră închise, trenul rămăsese pe loc. Tipul își săltă mâneca să vadă cât e ceasul și atunci se putu observa pe interiorul încheieturii, tatuat, cuvântul FUGA. Tipul rânji către *graffitti.* „Ei îi spun *bombardament* – explică el către una din femei – Așa ar trebui să ne trăim și noi viețile." Femeia deveni brusc interesată de ziarul pe care îl avea la ea.

Sprake aprobă cu o mișcare a capului, ca și cum ea ar fi răspuns ceva. Își scoase țigara din gură și-i examină filtrul poros, turtit, plin de salivă.

„Acum, voi toți, grămadă. Arătați ca o grămadă de fanfaroni sătui.” Erau acolo lucrători IT de corporație și agenți imobiliari, tineri, în jur de douăzeci și cinci de ani, afișându-se cu cravate de firmă sau umeri vătuiți la sacouri, să semene puternicilor finanțiști din Oraș. „Asta vreți?” Râdea. Strigă: „Ar trebui să bombardăm și noi pereții închisorii cu numele noastre”. Cei din imediata apropiere se depărtară de el astfel încât rămase doar Kearney.

— Cât despre tine – privea cu interes către Kearney, ținându-și capul într-o poziție ciudată, ca o pasăre de pradă și continuă scăzând tonul vocii, că abia mai putea fi auzit – trebuie să continui să ucizi, nu-i așa? Pentru că doar așa îl poți ține la distanță. Am dreptate?

Întâlnirea avea deja acea anxietate acută, aura și reaua presimțire epileptică pe care, în veghea indusă de Shrander, o avuseseră multe dinaintea ei, ca și cum entitatea ar fi împrăștiat o iluminare proprie. Pe atunci Kearney încă se mai considera ca un fel de ucenic sau de explorator. Încă mai spera să descopere ceva pozitiv. Încă mai considera că retragerea din fața Shrander-ului era însoțită de o traiectorie în sens opus, o mișcare *înspre* el, ceva din care că continue cu o transformare. Adevărul însă era că până la întâlnirea cu Sprake, dăduse cu zarurile, călătorise la întâmplare și nu ajunsese nicăieri, cât pentru o viață întreagă. Simți o încercare de *vertigo,* poate din cauza deplasării trenului, la început încet apoi tot mai repede, spre Hampstead South, și întinse o mână către umărul lui Sprake, să se țină de el.

— De unde știi? Vocea îi răsuna aspră și amenințătoare. Un ton pe care nu îl mai avusese de multă vreme.

Sprake îl ținti cu privirile preț de o clipă: „Un ghiont e la fel de bun ca o clipire din ochi. Pentru un cal chior”, spuse el adresându-se celor din jur apoi se feri, viclean, și Kearney, dezechilibrat, dădu peste femeia care se ascundea în spatele ziarului.

Kearney se îndreptă, își ceru scuze și realiză instantaneu cât era de bun corpul lui la metafore: *vertigo.* Era în zbor. Nimic nu putea să iasă bun din asta. Cădea în continuu din momentul în care zarurile ajunseseră în mâna lui.

Coborî din tren împreună cu Sprake, traversară împreună mulțimea zgomotoasă și ieșiră împreună pe Calea Euston.

*

În anii care au urmat, au dezvoltat ceea ce ei au considerat ca fiind teoria lor despre Shrander chiar dacă nu conținea nici un fel de explicații și era articulată ici și colo doar de acțiunile lor. Într-o după-amiază de sâmbătă, în trenul spre Leeds, au omorât o bătrână în spațiul dintre vagoane și înainte să o înghesuie în cabina toaletei, au

scris la subsuoara ei, cu un pix cu gel roșu „Trimite-mi inima unui eon / Caută înăuntru” A fost primul lor efort comun. Mai târziu, într-o inversare ironică a traiectoriei, flirtaseră cu incendierile și cu uciderea de animale. La început Kearney simțise o oarecare ușurare fie și considerând numai complicitatea, camaraderia lor. Fața lui, scofâlcită de parcă ar fi fost mort, se relaxa. Reușise să acorde mai mult timp lucrărilor lui.

În cele din urmă complicitatea lor a fost singurul câștig. În pofida actelor destinate să le aducă împăcarea, circumstanțele rămâneau neschimbate iar Shrander-ul îi urmărea peste tot unde mergeau ei. În acest răstimp, Sprake începuse să îi ocupe aproape tot timpul. Cariera lui, lucrările lui, lâncezeau. Se despărțise de Anna. Cu toate că avea treizeci de ani, devenise sclerotic din cauza neliniștii.

Dacă o lăsa mai moale, Sprake îl aducea la linia de plutire.

— Tu încă mai crezi că nu-i real – spunea el în felul lui delicat și insinuant – nu-i așa? Dă-i-nainte, Mick. Mickey. Michael. Mie poți să-mi spui.

Valentine Sprake trecuse de patruzeci de ani, dar continua să locuiască cu părinții. Familia lui avea un magazin cu haine la mâna a doua, în North London. Mama lui, o femeie în vârstă cu un vag accent central-european, stătea toată ziua într-un fel de transă, sleită parcă de putere, cu privirile pierdute spre spațiile denaturate din reproducerile religioase de pe pereți. Fratele lui Sprake, un băiat de vreo paisprezece ani, stătea de dimineață până seara în spatele tejghelei magazinului, mestecând ceva cu miros de anason. Alice Sprake, sora, avea brațe și picioare groase, un zâmbet absent, piele măslinie, o umbră de mustață și îl privea pe Kearney, contemplativ, cu ochi mari, căprui. Dacă ar fi rămas vreodată doar ei doi, singuri, ea s-ar fi așezat lângă el, și-ar fi pus mâna umedă pe cocoșelul lui, el ar fi intrat imediat în erecție și ea i-ar fi zâmbit posesiv dezvelindu-și dinții nu tocmai buni. Nimeni nu a avut parte de un astfel de spectacol. Pe lângă celelalte limitări ale lor, întreaga familie avea o inteligență emoțională ofilită.

— Ți-ar plăcea să i-o tragi o dată, nu? Trage-i una scurtă și fierbinte, Bătrâne Mike. Pe mine nu mă interesează, nu-i treaba mea dar ceilalți doi nu te vor lăsa.

Sprake a fost cel care i-a dus în Europa.

Au ucis prostituate turcoaice în Frankfurt iar în Anvers, o creatoare de modă din Milano. Spre sfârșitul a ceea ce se transformase într-un chef de șase luni, erau în Haga. Mâncau la un restaurant italian de calitate vis-à-vis de hotelul Kurrhaus. Briza de seară împrăștia nisipul prin piață. Lampa de deasupra mesei se clătina și ea în bătaia vântului, iar umbrele paharelor se agitau neliniștitor pe fața de masă, asemenea complexelor *umbrae et penumbrae* planetare. Mâna lui Sprake se mișcase printre ele iar acum zăcea, parcă epuizată.

— Aici suntem ca niște urși în bârlog.

— Voiai să nu fi venit?

— *Crespelle* și *ricotta.* Azvârli meniul pe masă. Ce naiba or mai fi fiind și astea?

După o oră sau două, apăru acolo, din amurg, un băiat înalt cam de un metru optzeci și de vreo douăzeci și șase de ani. Avea părul dat pe spate și lipit de creștet. Purta un pantalon scurt, galben, cu bretele. În mână ținea o jucărie micuță, galbenă și ea. Deși zvelt, umerii, șoldurile și coapsele aveau rotunjimi cărnoase. Pe față avea expresia de mulțumire și de oarecare crispare a cuiva care-și expune fanteziile în public.

Sprake rânji către Kearney.

— Ia uite la ăla șopti el către Kearney – vrea să fie trimis într-un lagăr din cauza sexualității lui. Vrei să-l pocnești pentru că-i un bou. Se șterse la gură și se ridică de la masă. Voi doi ați putea să vă întâlniți.

Mai târziu, în camera lor de hotel, stăteau și se uitau la ce îi făcuseră băiatului.

— Știi, dacă nici acum nu pricepi, nimic nu te va ajuta să mai înțelegi ceva.

Kearney îl privi fără să comenteze și Sprake, făcând un gest a lehamite, ca un maestru în fața ucenicului rosti dezgustat:

— „Era un mister pentru ei că tot timpul fuseseră în credința Tatălui."

— Poftim? Vrei să repeți? rosti băiatul.

Toate promisiunile de până, atunci că va înțelege ce se petrece aduseseră prea puțin. În timp ce asocierea lor nu ajunsese niciodată să pară ceva cât de cât pozitiv și nu o eroare, Sprake se dovedise în toți acei ani ca un complice nedemn de încredere, mobilurile lui rămăseseră la fel de ascunse, chiar și pentru el însuși, ca și metafizica prin care susținea că înțelege ce se petrece. În acea după amiază din trenul spre Euston căuta un scop căruia să i se dedice și considerase că o *folie a deux,* o nebunie în doi, avea să îl ajute. Dar toată vorbăria nu folosise la nimic.

*

Era târziu. Căndeluțele pâlpâiau pe pereții apartamentului Annei. Ea dormea, vorbea în somn, dormea pe spate cu brațele date în lături. Din când în când răzbătea până la ei zgomotul traficului de pe Hammersmith, deplasându-se peste pod și dispersându-se spre vest și spre sud. Kearney dădu cu zarurile. Răpăiră împrăștiindu-se. De douăzeci de ani erau uneltele lui pentru ghicit, parte componentă a jocului de puzzle din centrul vieții personale. Le luă iar, le cântări o

clipă în palmă și le azvârli din nou să le poată privi cum saltă și se rostogolesc pe covor, ca niște insecte într-un cuptor.

Zarurile arătau după cum urmează.

Contrar culorii lor, nu erau nici din fildeș nici din os. Fiecare fațetă prezenta o rețea de crăpături fine și, mai demult, crezuse că sunt din porțelan. Era posibil să fie din porțelan. Probabil că erau antice. Apoi nu mai păreau în nici un fel. Greutatea lor, densitatea lor, îi aminteau uneori de zarurile pentru poker sau de fisele folosite în jocul chinezesc *mah-jong.* Pe fiecare fațetă era un simbol adânc incizat. Colorat. Unele dintre culori, mai ales albastrul și roșul, erau foarte intense având în vedere lumina ambientală. Celelalte erau prea slabe. Nu reușise să le descifreze. A crezut că proveneau dintr-un alfabet pictografic. A crezut că făceau parte dintr-un sistem numeric. A crezut că din când în când își *schimbau* forma de la o aruncare la alta, ca și cum rezultatele aruncării ar fi afectat sistemul. În cele din urmă a ajuns să nu mai știe ce să creadă. Dar le-a dat nume: Mișcarea Voortman, Marele Dragon, Marile Coarne ale Cerbului. N-avea nici o idee din ce parte a minții lui ieșiseră numele astea. Oricare dintre nume îl tulbura dar cuvintele „Marile Coarne ale Cerbului” îi făceau pielea ca de găină. Unul dintre simboluri semăna a cuptor, altul semăna cu o corabie, o corabie veche. Te uitai dintr-o parte și vedeai o corabie veche. Te uitai din altă parte și nu mai vedeai nimic. Privitul nu era o soluție: cum ai fi putut să știi din ce parte să te uiți? De-a lungul anilor Kearney îl văzuse pe *pi* inserat în simboluri. Apoi constantele lui Plank. Văzuse un model al șirului lui Fibonacci. Văzuse ceva despre care credea că este un cod pentru aranjamentele legăturilor hidrogenului în moleculele proteinelor primitive din setul catalitic.

De fiecare dată când punea mâna pe ele știa tot atât de puțin ca prima dată. În fiecare zi o lua de la capăt.

Stătea în dormitorul Annei Kearney și dădea iar cu zarurile.

De unde să afli cum să te uiți la ele?

Se înfioră când observă că ieșiseră „Marile Coarne ale Cerbului”. Strânse zarurile cu iuțeală și le băgă la loc în săculețul lor din piele. Nu mai putea să ia nici o decizie fără ele, fără regulile pe care le stabilise pentru interpretarea combinațiilor lor, fără să primească *un semn.* Se întinse lângă Anna și sprijinit într-un cot, privi la ea cum dormea. Arăta deprimată și în același timp liniștită. Ca o persoană foarte bătrână. Ea îi șopti numele fără să se trezească, murmură iar și-și desfăcu picioarele. Dinspre ea venea o căldură tangibilă.

Cu două nopți mai înainte Kearney găsise jurnalul ei. Scria așa:

„Privesc la fotografiile pe care mi le-a făcut Michael în America și urăsc deja femeia din ele. Aici stă pe Plaja Monstrului și ținându-și o mână deasupra ochilor, privește dincolo de golf. Aici e beată și se

dezbracă. Aici culege lemne aduse de valuri și zâmbește cu gura până la urechi. Dansează pe nisip. Aici stă pe spate sprijinită-n coate, în fața unui cămin, îmbrăcată cu niște pantaloni deschiși la culoare și o bluziță din lână. Camera în mișcare o filmează din cap până-n picioare. Râde iubitului din spatele camerei de filmat. Genunchii sunt ridicați și ușor depărtați. Corpul este relaxat și nu în ultimul rând, senzual. Iubitul ei va fi dezamăgit din cauza asta ba poate chiar și mai mult pentru că arată atât de bine. Este ceva în neregulă cu încăperea? Căminul o trădează, este un cadru nepotrivit, o scoate prea mult în evidență. Energia ei este proiectată dincolo de spațiul fotografiei. Aici realizează contact vizual. Dezastru. El e obișnuit cu o față trasă, piele și os, cu un limbaj al trupului trecând de la gramaticile durerii la ale sexului. Ea nu mai este femeia pe care o știe el, asta nu-i nici înfiorată de dorință, nici nu se strânge singură în brațe. El e obișnuit cu mai mult stres.

El nu va mai fi atras de cineva atât de vesel."

Kearney își întoarse fața de la femeia adormită și cumpăni justețea celor citite. Își aminti de ceea ce văzuse pe monitorul lui Tate. Trebuia să vorbească iar cu Sprake. Adormi gândindu-se la asta.

*

Când se trezi, Anna era îngenunchiată lângă el.

— Ții minte căciula mea rusească?

— Poftim?

Kearney se holba la ea simțindu-se prostit de somn. Privi ceasul de la mână: era zece dimineața iar draperiile erau complet date la o parte. Anna deschisese și fereastra, încăperea era plină de lumină și de zgomotele străzii. Anna ținea un braț la spate și se aplecase în față sprijinindu-se cu toată greutatea pe celălalt braț. Decolteul cămășii de noapte, căzut, lăsa să i se vadă sânii. Din motive personale și complicate, Anna nu-l încurajase niciodată pe Kearney să se atingă de sânii ei. Mirosea a săpun și a pastă de dinți.

— Am fost la cinema în Fulham, să vedem un film de Tarkovski, cred că era *Oglinda,* dar am ajuns în altă parte și era foarte frig și te-am așteptat mai mult de o oră pe treptele de la intrare. Când ai ajuns în sfârșit la mine, singurul lucru la care te uitai era căciula mea rusească.

— Îmi aduc aminte de căciula asta. Spuneai că te face grasă.

— Lată. Spuneam că îmi lățește fața. Iar tu, fără să eziți o clipă, ai spus „îți face fața ta, fața ta. Asta-i tot Anna: fața ta." Știi ce mai ziceai?

Kearney negă cu o mișcare a capului. Tot ce își amintea era cum o căuta furios, prin cinematografele din Fulham.

— Spuneai „la ce bun să irosești din viață cerându-ți iertare?”
Ea privi în jos, la el, și după o pauză, zise:
— Nici nu pot să-ți spun ce mult te-am iubit pentru asta.
— Mă bucur.
— Michael?
— Ce?
— Vreau să mi-o tragi în timp ce port căciula mea rusească.
Aduse în față brațul pe care, până atunci îl ținuse la spate și în mână avea ceva gri, mătăsos, de mărimea unei pisici. Kearney începu să râdă. Anna râse și ea. Își puse căciula pe cap și instantaneu, arătă cu zece ani mai tânără. Zâmbetul ei era larg, atrăgător, vulnerabil ca și încheieturile ei. „N-am putut niciodată să înțeleg pe cineva care și-a pus căciulă rusească să se uite la un film de Tarkovski”, spuse el. Îi strânse cămașa de noapte în zona lombară și o pătrunse. Ea gemu. Era încă în stare să gândească așa cum făcea deseori „poate că a fost destul și voi fi în sfârșit eliberat, voi putea trece de zidul dintre mine și mine însumi.”
„Poate că asta o va salva de mine”
Mai târziu, a dat un telefon și drept urmare, în după-amiaza aceea, l-a întâlnit pe Valentine Sprake patrulând pe lângă șirul de taxiuri din stația Victoria cu doi sau trei porumbei încurcându-se printre picioarele lui. Toți erau șchiopi. Sprake era iritat.
— Să nu mă mai suni niciodată la numărul ăsta!
— De ce?
— Pentru că nu vreau eu.
Nu arăta prin nimic că și-ar fi amintit ce se întâmplase la ultima lor întâlnire. Relația lui cu Shrander-ul, zborul lui, dacă acceptai o astfel de comparație, era la fel de particulară ca și a lui Kearney, la fel de particulară ca o nebunie: un dialog atât de interiorizat încât putea fi doar dedus, parțial și imprecis, din suma acțiunilor. Kearney îl luă într-un taxi și porniră prin traficul dens din centrul Londrei, spre valea Lea unde zonele industriale și hipermarketurile încă erau încastrate cu o împletitură de străzi rezidențiale, mai vechi și mai noi, nici curate nici murdare, locuite de alergători de prânz și pisici sălbăticite pe jumătate. Sprake privea posac pe fereastra taxiului, la ziduri și la casele pustii. Părea că își vorbește singur, șoptit.
— Ai văzut chestia asta – Kefahuchi? îl întrebă Kearney într-o doară. La știri.
— Care știri?
Pe neașteptate, arătă spre florile expuse direct pe pavajul din fața unei florării. „Credeam că sunt coroane”, rosti râzând tăios, „sumbre, cu toate că sunt colorate”.
După aceea starea lui sufletească se amelioră puțin chiar dacă a continuat să mormăie „știri” plin de dispreț până când au ajuns la

birourile MVC Kaplan, liniștite, calde și pustii la finele acelei zile de muncă.

Gordon Meadows își începuse cariera în domeniul genetic, cu acțiuni de brevetare apoi, după lansarea mai multor medicamente specializate pentru o firmă de produse farmaceutice din Elveția, trecuse în domeniul finanțelor. Se specializase în finanțarea de idei, cercetări excentrice și repuneri în activitate. De regulă lansa un balon de săpun, sprijinea finanțarea și publicitatea, menținea ideea în platou, răspândea informațiile unde trebuie și-și extrăgea profitul cu un pas, doi înainte ca produsul să intre pe fluxul obișnuit. Dacă nu puteai ajunge atât de departe, te vindea pe ce putea să mai scoată. Drept urmare, *Meadows Venture Capital* avea o structură de sticlă strălucind incomod printre fațadele ornate cu aluminiu ale unui parc prin de „excelență" Walthamstow. Și nimeni nu-și mai amintea de Kaplan, un hiperintelectual perplex care, incapabil să se adapteze la mentalitatea și provocările pieței libere, revenise pentru o scurtă perioadă la biologia moleculară înainte de a deveni profesor într-o universitate generalistă din Lancashire.

Meadows era înalt și subțire, zvelt ca o trestie.

Când Kearney l-a întâlnit prima oară, Meadows tocmai repurtase câteva succese răsunătoare în domeniul farmaceutic și avea aspectul la modă al antreprenorului de internet, cioc și păr blond tuns foarte scurt. Acum purta costume *Piombo,* iar locul lui de muncă având o vedere sinistră asupra copacilor de pe marginea vechiului canal de navigație, părea să fi fost mobilat ca dintr-un număr al revistei *Wallpaper*. Fotolii *B&B Italia* stăteau în fața unui birou dintr-o bucată de sticlă re-topită pe care, ca și cum ar fi avut vreo legătură, erau așezate un calculator *Mac Cube* și un filtru de cafea *Sottsass*. Meadows stătea în spatele acestui birou privindu-l pe Valentine Sprake cu amuzament prudent.

— Trebuie să ne prezinți – îl atenționă el pe Kearney.

Sprake, care reușise un puseu de febră pe când urcau cu liftul, stătea cu fața lipită de zidul de sticlă al clădirii, holbându-se în jos la două sau trei grămezi de material pentru ambalare, de mărimea unor refrigeratoare, plutind pe canal în amurgul care se lăsa.

— Să-l lăsăm pe el pentru mai târziu, el are o idee grozavă pentru un medicament nou – propuse Kearney de la celălalt capăt al biroului. Brian Tate este îngrijorat în ceea ce te privește.

— Serios? Îmi pare rău.

— Zice că vânezi rezultate. Se teme că ai putea să ne vinzi lui Sony. Noi nu vrem așa ceva.

— Crezi că Brian este…

— Gordon, trebuie să îți explic de ce nu vrem așa ceva? Nu vrem pentru că Brian este o *prima donna.* Trebuie să arăți încredere față de o

prima donna. Uite, încearcă un experiment mental. Kearney își ridică mâinile cu palmele în sus. Privi la cea din stânga. „Lipsă de încredere” rosti el, apoi, privind spre cea dreapta, rosti „fără computer cuantic”. Repetă pantomima de mai multe ori… Gordon, ești suficient de inteligent ca să pricepi legătura dintre ele?

Meadows râse.

— Cred că ești mai puțin naiv decât sugerezi. Iar Brian este, cu siguranță, mult mai puțin nervos decât pretinde. Să vedem… Apăsă câteva taste pe monitor înfloriră foi de calcul, ca niște fructe coapte. Rata voastră de consum e destul de mare. Își ridică palmele în sus și mimă și el cum făcuse Kearney mai înainte. „Fără bani – fără muncă”. Avem nevoie de fonduri noi. Iar o mișcare ca asta – atâta vreme cât am considerat-o bună pentru știință – ne va lărgi posibilitățile, nu le va limita.

— Care „noi”?

— Nu asculți. Brian ar avea propriul departament. Asta ar face parte din pachet. El se întreabă însă dacă tu, Michael, muncești destul de mult. Este îngrijorat în această privință.

— Eu cred că tu vrei să ne vinzi. Fii atent! Nu încerca!

Meadows își examina mâinile.

— Devii paranoic, Michael.

— Imaginează-ți ce-ar fi să fie așa!

Valentin Sprake părăsi priveliștea care se întuneca și cu pas iute și smucit, traversă încăperea ca și cum ar fi văzut acolo, în mlaștini, ceva ce l-ar fi surprins. Se întinse peste biroul lui Meadows, luă cafetiera și bău direct din ea.

— Săptămâna trecută – se adresă el lui Meadows – Urizen a revenit printre noi iar numele Lui este Vechea Anglie. Suntem cu toții în voia valurilor mării spațio-temporale de aici. Gândește-te și la asta.

Se depărtă de birou și rămase drept, cu brațele la piept.

Meadows părea amuzat.

— Ce înseamnă *asta* Kearney?

— Nu mă-ntreba, răspunse Kearney cu mintea în altă parte.

În drum spre ieșire, adăugă:

— Și nu-l mai împinge de la spate pe Brian.

— Nu vă pot proteja pe amândoi, la nesfârșit – strigă Meadows după ei.

Auzind asta, Kearney știu că Meadows îi vânduse deja lui Sony.

Pentru a crea oaze de intimitate în clădirea de sticlă a *MVC Kaplan,* fuseseră utilizate panouri super ușoare în culori pastelate. Primul lucru pe care Kearney îl văzu la ieșirea din biroul lui Meadows a fost umbra Shrander-ului proiectată cumva *dinlăuntrul* clădirii pe unul dintre aceste panouri. Era în mărime naturală, ușor neclară și difuză la început, întărindu-și contururile mai apoi și rotindu-se în jurul

propriei axe ca o crisalidă atârnând de un tufiș. Pe măsură ce se rotea, se auzea din ce în ce mai tare un fel de foșnet pe care nu îl mai auzise de douăzeci de ani și un miros pe care îl recunoștea. Simți cum trupul i se răcește și înțepenește de frică. Dădu câțiva pași îndărăt apoi fugi înapoi în birou, îl apucă pe Meadows de piepții hainei, peste biroul de sticlă și-l pocni de trei sau de patru ori peste obrazul drept.

— Dumnezeule, zise Meadows cu voce firavă, ahh…

Kearney îl trase peste birou, afară din încăpere timp în care Sprake ieșea din lift.

— L-am văzut! L-am văzut!

Sprake rânji:

— Nu mai e aici.

— Mișcă-te dracului. E mai aproape ca niciodată. Vrea să fac ceva.

Împreună, l-au înghesuit pe Meadows în lift și au coborât trei etaje. În timp ce-l târau prin foaier, păru că își revine. „Kearney?” întrebă de mai multe ori, „Tu ești? Ce-i cu mine? Ce s-a întâmplat?”. Kearney îi dădu drumul și începu să-l lovească în cap. Sprake reuși să se strecoare între ei și să-l țină pe Kearney să se calmeze. L-au dus pe Meadows la marginea canalului și ținându-l de picioare, l-au scufundat cu fața în apă. Arcuindu-se, el a încercat să-și țină capul deasupra apei, dar la un moment dat a renunțat cu un geamăt. Bule de aer ieșiră la suprafața apei.

— Hristoase, e mort?

Sprake rânji iar:

— Eu aș zice că da.

Sprake își lăsă capul pe spate până ce putu să privească drept la stelele firave de deasupra Waltamstow, își ridică brațele la nivelul umerilor și porni să danseze, îndreptându-se lent spre nord, către Edmonton.

— Urizen! – strigă el.

— La dracu. Și Kearney porni în fugă în direcția opusă și fugi tot drumul până la podul Lea unde se sui într-un minibus spre parcul Grove.

*

Fiecare omor îi amintea de casa Shrander-ului pe care, într-un fel, nu o părăsise niciodată. Căderea lui începuse de acolo. Conștiința îl ținea prizonier acolo. Din alt punct de vedere, urmărirea lui de către Shrander în toți acești ani era chiar această cunoaștere, această decădere permanentă în cunoașterea propriei prăbușiri. Când omora și în special când omora femei, se simțea ușurat de ceea ce știa. Pentru o clipă, se simțea ca și cum ar fi scăpat iar.

Podele prăfuite, desfundate, cenușii, perdele ca o plasă, lumină

cenușie și rece. O casă oarecare pe o stradă oarecare. Shrander-ul, intact, de necontestat, durabil, stătea în camera de sus, cu privirile pierdute pe fereastră, ca un magistru, ca un căpitan de corabie. Kearney fugea de el mai ales din cauza mantoului pe care îl purta. Era speriat de mirosul lânii ude. Mirosul acesta avea să fie ultima lui senzație neștirbită.

Ciocul se deschidea. Cuvinte erau rostite. Panica – a lui, proprie – umplea încăperea ca un fluid, un albuș sau o gelatină cu așa o consistență încât se simțea forțat să se întoarcă și să înoate până la ușa deschisă. Mâinile se mișcau ca pentru înot în timp ce picioarele alergau într-o mișcare lentă și fără rost. Se împletici pe holul de la intrare și apoi în jos pe scări, plin de teroare și extaz, cu zarurile în mână, direct în strada ploioasă, căutând pe cineva, să-l omoare. Știa că nu are scăpare dacă nu ucide. Un fel de gravitație laterală îi veni în ajutor: căzu tot drumul de la casa Shrander-ului până la stația de metrou. Călătoriile, spera el, aveau să fie o îndepărtare de pierzanie, o îndepărtare spre o situație mai bună, spre mai multă îndurare.

Era o după-amiază umedă și târzie de iarnă. Trenurile abia se mișcau, supraîncălzite, pustii.

Totul era foarte, foarte, foarte lent.

Luă o cursă locală care-și măcina drumul spre Buckinghamshire.

De fiecare dată când își cobora privirile spre zarurile din mână, lumea din jur se clătina, iar el trebuia să privească în altă parte. Stătea acolo asudat până ce cu două sau trei stații înainte de Harrow-on-the-Hill i se alătură o femeie cu pielea tăbăcită, și foarte obosită. Purta un costum negru-business. Într-o mână ducea o servietă, iar în cealaltă o pungă de plastic Marks & Spencer. Se foi cu telefonul mobil, răsfoi o cărticică de autodezvoltare cu un titlu de genul „De ce să nu am ce vreau?". Două stații mai departe, spre nord, trenul încetini apoi se opri de tot. Ea se ridică și se apropie de ușă pregătindu-se de coborâre, cu privirea spre peronul întunecat și ghereta luminată de unde se puteau cumpăra bilete. Bătea din picior. Își privi ceasul. Soțul o aștepta în parcare, cu Saab-ul și urmau să meargă drept la sala de forță, în susul și în josul trenului, alte uși se deschideau și se închideau, oamenii grăbindu-se să iasă. Privi nervoasă în stânga și în dreapta. Privi la Kearney. În pustietatea supraîncălzită, călătoria ei se întinse ca o gumă de mestecat, apoi plesni.

— Scuzați-mă, se pare că nu vor să mă lase să cobor.

Râse.

Kearney râse și el.

— Să vedem ce putem face.

Cinci sau șase lănțișoare de aur, toate purtând inițiala ei sau numele ei de botez ca pandantiv, atârnau peste tendoanele proeminente ale gâtului.

— Să vedem ce putem face, Sophie.

Când el se întinse să pipăie urma de machiaj din colțul gurii ei, trenul se mișcă ușor înainte. Când căzu, cumpărăturile ei se împrăștiară pe jos. Ceva, asemenea unor foi de salată, împăturite, se rostogoli din sacoșa de plastic, în lungul vagonului. Peronul lunecă înapoi și fu înlocuit de noaptea neagră. Ușile nu se deschiseseră niciodată.

*

Kearney, așteptând dintr-un moment în altul să fie descoperit, trăia de la un program de știri la altul. Nimic despre Meadows însă. Partea superioară a unui corp recuperat din apele Tamisei în apropiere de podul Hungerford s-a dovedit a fi a unei femei. Un al doilea corp, găsit în Peckham, era al unui băiat nigerian. În afară de aceste incidente, nimic. Kearney privea la televizor cu neîncredere crescândă. Nu putea înțelege cum era posibil să scape. Nimeni nu iubește un capitalist cu afaceri riscante – se trezi gândind într-o noapte – dar nici chiar așa.

„Iar acum, sport”, spuse prezentatoarea cu un zâmbet strălucitor.

Kearney își dădu seama că se temea mai puțin să fie descoperit pentru omor decât se temea de Shrander. Avea să fie Meadows de ajuns pentru a-l ține departe? Un moment era încrezător, în momentul următor își pierdea orice speranță. Un simplu zgomot de pe stradă îi făcea inima să bată cu putere. Ignora telefonul care suna adeseori dimineața, de două, trei ori. Mesajele se adunau pe robot dar nu catadicsea să le afle. În schimb, dădea cu zarurile, obsesiv, privindu-le cum se rostogoleau pe podea depărtându-se de el, ca niște bucăți de os uman. Nu putea mânca, iar cea mai mică ridicare a temperaturii îl făcea să asude abundent. Nu putea dormi și, când totuși o făcea, visa cum este omorât. Când se trezea din vis, plin de un amestec de depresie și neliniște, supărat pe lumea întreagă, o găsea pe Anna întinsă lângă el, plângând și șoptindu-i cu mândrie „E-n regulă. Te rog. Totul este în regulă.”

Neîndemânatică și lipsită de practică, își încolăcea strâns brațele si picioarele în jurul lui, de parcă ar fi vrut să-i înăbușe jalea. Încercările Annei de a mângâia pe altcineva erau atât de neobișnuite încât Kearney o alunga terorizat și se întorcea de bună voie la visele lui.

— Nu te înțeleg, i se plânse ea în dimineața următoare, ai fost atât de drăguț cu câteva zile în urmă…

Kearney se privea precaut în oglinda din baie, pândind dacă se vede cumva și altceva. Fața lui arăta ca o pungă zbârcită. În spatele lui, printre aburii cu miros de ulei de trandafiri și de miere, o putea vedea pe Anna în cadă, culoarea pielii ei fiind întărită de fierbințeala apei, bosumflată de o confuzie veritabilă. Puse jos aparatul de

bărbierit, se aplecă și o sărută pe gură. Își strecură mâna între picioarele ei. Anna se răsuci să se prezinte mai bine, gâfâind și stropind cu apă peste marginea căzii. Se auzi soneria celularului lui.

— Nu-i da atenție. Nu răspunde. Ohh…

Ulterior, Kearney reuși să își asculte mesajele.

Majoritatea erau de la Brian Tate. Tate îl sunase de câte două sau trei ori pe zi, uneori lăsând doar numărul de telefon al laboratorului, ca și cum Kearney ar fi putut să îl uite, alteori vorbind până ce robotul oprea înregistrarea. Dacă la început glasul lui suna rănit, răbdător, acuzator, nu mult după aceea devenise imperios. „Michael, pentru Dumnezeu, unde ești? Înnebunesc!”. Apelul fusese făcut la opt seara și izbucnirile de râsete din fundal sugerau că telefonase dintr-un local. Lăsă telefonul dar în mai puțin de cinci minute primi un nou mesaj, de pe un celular. Mesajul începea cu „Semnalul e atât de-mpuțit.” Continua cu ceva neinteligibil și „Datele nu sunt de nici un folos iar pisicile…” După două sau trei zile păru că își revine. „Renunț dacă nu apari!”, amenința el. „M-am săturat de toate astea”. A urmat o pauză, apoi „Michael, îmi pare rău, știu că ai fi vrut”.

După asta nu a mai fost nimic, nici un apel, până la cel mai recent în care se auzea doar „Kearney” și un fundal ca o cădere de ploaie. Kearney încercă să sune înapoi dar telefonul lui Tate era închis. Când repuse mesajul, în spatele zgomotului ploii mai auzi ceva, ca un semnal de feedback înăbușindu-se singur.

Tate rostea „Kearney?” având în fundal ploaia și feedback-ul. „Kearney?”. Era greu de descris cât de ezitant suna.

Kearney scutură din cap și își puse haina.

— Știam că ai să ieși din nou, comentă Anna.

*

Imediat ce Kearney reuși să intre, pisica neagră, motanul, fugi spre el mieunând și miorlăind pentru a atrage atenția dar el întinse brațul prea iute și pisica fugi de parcă ar fi lovit-o.

— Psss… Psss… făcu Kearney pus pe gânduri. Temperatura și umiditatea apartamentului erau riguros controlate iar el nu putea auzi nici ventilatoarele nici uscătoarele. Atinse un comutator și lumina fluorescentă cu bâzâitul aferent inundară apartamentul. Clipi. Totul, exceptând mobilierul, fusese împachetat și dus în altă parte. Pe covor erau împrăștiate resturi din materialul plastic folosit pentru ambalare. Două cutii de carton, purtând logo-ul unei firme numite *Blaney Research Logistics,* stăteau aruncate într-un colț. Bancurile și mesele de lucru mai aveau pe ele doar praful adunat în lunile de zile cât lucraseră acolo.

— Pisi?

Desenă cu degetul în praf.

Pe credența lui Tate găsi un bilet *post-it* galben, cu un număr de telefon și o adresă de e-mail.

„Iartă-mă Michael” mâzgălise Tate dedesubt.

Kearney privi de jur împrejur. Își aminti tot ce spusese Meadows cu privire la Tate. Negă din cap a lehamite. „Brian, bastard prefăcut!” Aproape că se amuza de situație.

Tate își luase ideile la Sony cu sau fără ajutorul MVC Kaplan. Cu siguranță că își planificase mutarea cu multe săptămâni înainte. Acolo însă, se întâmplase altceva, ceva mai greu de înțeles. De ce părăsise pisicile? De ce deconectase ecranele plate, le azvârlise pe jos apoi le călcase în picioare cu furie? Pe Tate nu-l puteai asocia cu mânia dezlănțuită.

Kearney vântură resturile de pe jos, cu piciorul. Pisicile vomaseră printre resturile de mâncare și de ambalaje, unele vechi de mai mult de o săptămână.

Motanul se ghemuise printre sfărâmături și-l privea ca un balaur.

— Pssst. Psst.

Se întinse către motan cu mai multă grijă de data asta și motanul se alintă de mâna lui. Coastele emaciate tremurau. Capul era ascuțit ca un topor. Ochii erau plini de ușurare și de teamă, de mulțumire și neîncredere, în același timp. Kearney îl ridică și-l ținu la piept. Îi mângâie urechile și strigă pisica pe nume privind în jur cu speranță. Nici un răspuns.

— Psst. Știu că ești aici…

Stinse luminile și se așeză pe credența lui Tate. Se gândea că dacă va lăsa ceva timp pisicii să se obișnuiască cu prezența lui, ea avea să iasă de unde se ascunsese. Între timp frate-su încetase să mai tremure și torcea cu un huruit dezarticulat, răgușit.

— Ce sunet bizar pentru un animal de talia ta. Îmi imaginez că până la urmă te-ar fi botezat Schrodinger. Așa te striga? Era chiar așa de prost?

Motanul mai toarse un timp și se opri dintr-o dată, pufnind. Și se făcu nevăzut printre grămezile de resturi de echipament și cartoane de la hamburgeri.

Kearney privi și el în jos.

— Hei? – murmură el.

Spera să vadă femela și, într-adevăr, lângă piciorul lui apăru o umbră alburie dar nu era pisica. Era o scurgere de lumină, izvorând ca un fluid de la unul dintre monitoarele sparte și lingând podeaua spre picioarele lui Kearney. „Iisuse”, strigă el. Și sări în sus. Motanul pufni speriat și se smulse din brațele lui. Îl auzi izbindu-se de podea și fugind prin întuneric. Lumina continua să izvorască din ecranul spart, un milion de puncte luminoase deplasându-se în jurul picioarelor lui

într-un rece dans fractalic și conturând forma de care se temea atât. Fiecare punct – știa prea bine – și fiecare punct care îl includea pe precedentul urmau să adopte aceeași formă, „Întotdeauna mai e ceva” șopti Kearney. „Întotdeauna mai urmează ceva”. Se ridică brusc și porni să caute ieșirea, nesigur de picioarele lui, lovindu-se de lucruri.

Nu furia fusese ceea ce îl determinase pe Tate să distrugă echipamentul ci… frica.

Kearney țâșni în stradă fără să se mai uite înapoi.

17.Deschiderile Pierdute

Ființele umane, captivate de misterul Sectorului Kefahuchi, au ajuns la porțile lui la două sute de ani după ce au ieșit în spațiu.

Erau niște nou-veniți veritabili, mânați de entuziasmul *nouveau* al unei economii de cowboy. Habar n-aveau de vreun scop sau de cum să-l atingă: știau doar că vor reuși. Nu aveau habar nici de cum ar trebui să se poarte. Au simțit că se pot face bani și pur și simplu s-au aruncat. Au pornit războaie. Au buimăcit cinci dintre rasele extraterestre care stăpâneau galaxia și le-au redus la tăcere. S-au luptat cu a șasea – pe care o numeau „Nastic" din cauza unei traduceri greșite a cuvântului Nastic pentru „spațiu" – și au ajuns la un armistițiu viclean. După aceea s-au luptat între ei.

Cauza acestui comportament era o nesiguranță metafizică în esență și exagerată în conținut. Spațiul era mare iar băieții de pe Pământ, în pofida voinței lor, erau copleșiți de ceea ce găsiseră acolo și mai ales de încurcăturile în care ajunseseră cunoștințele lor științifice.

Fiecare dintre rasele pe care le întâlniseră în calea lor prin Nucleu aveau motoare stelare bazate pe câte o altă teorie. Toate acele teorii erau valabile chiar și atunci când își anulau reciproc ipotezele de bază. Se pare că pur și simplu se putea călători printre stele indiferent de ipotezele folosite. Fie că teoria considera spațiul ca o spumă, fie că se lucra cu unde, nu era exclus ca vreun alt motor perfect funcțional pe o suprafață Einsteiniană, să se comporte foarte bine și în spațiul interstelar. Aflaseră și motoare bazate pe teorii asemănătoare teoriei superstringurilor care, contrar promisiunilor din urmă cu 400 de ani, nu oferise niciodată ceva cu adevărat funcțional.

Descoperirile astea erau o adevărată insultă așa că atunci când au reușit să-și transmită spectrele la frontiera Sectorului Kefahuchi l-au privit direct și au început să-și răspândească condamnații și dezrădăcinații în speranța că aceștia vor găsi, printre altele, și unele răspunsuri. Se întrebau de ce universul care părea atât de dur la suprafață era atât de pliabil în profunzime. Totul era posibil. Oriunde te uitai, descopereai ceva. Sperau să afle și de ce. Și în timp ce emigranții mureau în moduri pe care nimeni nu și le-ar fi putut imagina, striviți, prăjiți, expandați sau reduși la nori de particule chiar de către Sector, sufletele mai mici se îndreptau cu entuziasm către Plaja unde au dat peste Golful Radio. Au găsit noi tehnologii. Au găsit reminiscențe ale unor rase străvechi și s-au repezit la ele precum puii de *bull-terrier* la un os vechi.

Au găsit sori artificiali.

Cândva, demult, în spațiul din imediata apropiere a Sectorului Kefahuchi, se descoperise că în roiul de stele numit Golful Radio sorii

artificiali erau mai numeroși decât cei naturali. Unii fuseseră aduși acolo de prin alte părți; alții fuseseră creați *in situ.* Planete fuseseră poziționate în jurul lor pe orbite nenaturale astfel încât să se obțină o vizibilitate maximă a Sectorului. Erau protejate contra radiațiilor de câmpuri magnetice curbate sălbatic și de atmosfere înalte, între planete, în furtuna de lumină, luni solitare își croiau drumul în orbite fantastic de complexe.

Acestea erau mai degrabă faruri călăuzitoare decât sisteme stelare, mai degrabă laboratoare decât faruri și mai degrabă experimente decât laboratoare: enormi detectori destinați să reacționeze la forțele inimaginabile care se revărsau din singularitatea nestăpânită și ipotetică din centrul Sectorului.

Acest obiect avea o energie extraordinar de mare. Era înconjurat de nori de gaze fierbinți cu o temperatură de până la 50.000 grade Kelvin. Scotea jeturi și spume de materie și barionică și nebarionică. Efectele lui gravitaționale puteau fi detectate, fie și slab, până în Nucleu. Era, după cum s-a exprimat un comentator: „un loc deja vechi pe când începuseră să ardă primii quasari mari în întunericul inimaginabil al universului timpuriu". Indiferent ce era, transformase Sectorul din jur într-o zonă de găuri negre, imense acceleratoare naturale și tot soiul de resturi – un borș din spațiu, timp, și orizonturi de evenimente posibile; un ocean imprevizibil de energie radiantă și de lumină intensă. Acolo se putea întâmpla orice, legile naturale, în măsura în care ar fi existat așa ceva, fiind suspendate.

Niciuna dintre rasele antice nu reușise să pătrundă Sectorul și să se întoarcă cu informații. Fiecare își făcuse încercarea. Când au apărut și oamenii, marginea Sectorului era plină de obiecte și artefacte vechi de până la șaizeci și cinci de milioane de ani, unele dintre ele fiind urme evidente ale unor culturi mult mai stranii sau mai inteligente decât orice ai fi putut vedea azi. Toate veniseră cu teorii noi, geometrii noi, nave noi, metode noi. În fiecare zi se lansau în foc și se transformau în cenuși.

Oamenii s-au lansat din locuri precum Linia Roșie.

*

Oricine ar fi fost cel care construise Linia Roșie și soarele ei actinic și turbat, nu era nici pe departe om. În plus avea o mișcare orbitală specifică, destinată să mențină artefactul de la polul sud orientat spre o locație din profunzimea Sectorului Kefahuchi, și care imprima ritmuri dezgustătoare și nestatornice. Pe Linia Roșie, primăvara venea de două ori în cinci ani iar în următorii douăzeci venea o singură dată dar pentru un an întreg; apoi din două în două zile. Atunci când venea, avea culoarea și calitatea neonului ieftin. Jungle radio pline de

vapori și deșerturi albăstrui decapate de raze ultraviolete făceau imposibilă abordarea directă de către ființele umane deși ca o metaforă aproximativă a explorării Golfului Radio însuși, curajoșii, nenorocoșii și dislexicii morali continuau să se răspândească în valuri grăbite de emigrări neplanificate. Să caute ce? Nu știa nimeni… Se pierdeau cu repeziciune în negurile ruinelor fetide. Cei care se întorceau își schimonoseau fețele în încercarea de examinare a ceea ce găsiseră, umblau o săptămână sau două prin barurile de pe *Motel Splendido* lăudându-se că s-au întors apoi mureau de boli de nedescris, în buna tradiție *entrada*, a deschiderilor.

Seria Mau își consultă hărțile ei virtuale.. Artefactul de la Polul Sud nu poate fi analizat, pare să fie mai degrabă un receptor decât un emițător. Deși se poate spune că pe Linia Roșie există ’zi’ și ’noapte’, apariția lor nu poate fi determinată”. Acesta era locul care se întindea sub ea, atât de ambiguu și neumblat încât era o bucurie să-l privești. Pe undeva, asemănător destinului ei. Deschise o linie de comunicație.

— Billy Anker, am venit să te văd.

O voce fragmentată, estompată, deformată de electricitatea statică, răspunse cu întârziere:

— Vrei să cobori?

Seria Mau, instantaneu iritată, trase de timp:

— Am să trimit un spectru.

Billy Anker avea o față slabă, nerasă, iar părul negru era dat spre spate într-o coadă ca de cal. Vârsta lui era incertă. Pielea era închisă de lumina a mii de sori. Ochii erau gri-verzui, adânciți în orbite. Nu comunicau nimic. Dacă te plăcea, ochii lui te studiau un timp, privirea-i devenind adesea amuzată și caldă; dacă nu te plăcea, privirea îi aluneca în altă parte. Billy Anker se bucura să se afle acolo în Golf. Unii ziceau că s-ar fi născut acolo dar ce știau ei, *entradistas,* prospectori, drogați aflați într-o permanentă căutare și ale căror voci slabe, alterate de whisky-ul Carmody condimentat cu ribozomii liliecilor locali, nu spuneau altceva decât propria lor legendă înfrumusețată. El nu avea nici un fel de înțelegere față de cei ce nu simțeau asemeni lui. Sau care nici măcar nu simțeau *ceva.* „Suntem aici să vedem – spunea el – și să ne minunăm. De puțin timp. Privește asta. Da, aia, o vezi? Uite!”

Era un bărbat mic de statură, slab, activ, piele și tendoane, egoist, care purta tot timpul partea inferioară a unui costum de pilot antic, două haine de piele și o eșarfă roșu cu verde cu un nod bizar. Își pierduse două degete de la o mână într-o aterizare proastă pe Sigma Terminus, la marginea discului de acreție a celebrei găuri negre numită Radio RX-l, în apropierea căreia se afla intrarea într-o gaură de vierme artificială care, credea el la vremea aceea, era orientată în aceeași direcție cu Artefactul de la Polul Sud de pe Linia Roșie. Nu-și

pusese alte degete în loc.

Când spectrul Seriei Mau apăru la picioarele lui, o studie câteva clipe apoi întrebă:

— Cum arăți în realitate?

— Nu mare lucru, sunt o navă K.

— Da, zise Billy Anker după ce-și consultă sistemele. Așa este. Dar cum ai reușit?

— Nu-i treaba ta, Billy Anker.

— Nu-i cazul să fii atât de secretoasă. Ce mai e nou prin univers? Ce-ai văzut tu și eu nu?

Seria Mau era amuzată.

— Asta vrei tu să știi când stai în vechitura asta de rahat cu o mână în mănușă? – râse ea privind prin încăperea lui Billy Anker. Am văzut o mulțime cu toate că n-am fost niciodată în Nucleu – și-i spuse câte ceva despre ce văzuse.

— Impresionant, recunoscu el în timp ce se legăna în scaun. Nava asta a ta… Poate pătrunde adânc. Înțelegi ce vreau să spun, nu? Am auzit că o navă ca asta poate ajunge aproape oriunde. Te-ai gândit vreodată la Sectorul Kefahuchi? Te-ai gândit vreodată să te duci acolo?

— Când am să mă satur de viața asta.

Au râs amândoi, iar Billy a continuat:

— Trebuie să plecăm odată de pe Plaja asta. Cu toții. Să ne maturizăm. Să lăsăm Plaja și să ne aruncăm în spațiu…

— ... pentru ce altceva trăim, nu? îi luă Seria Mau vorba din gură. Asta voiai să spui, nu? Am auzit-o spusă de mii de bărbați ca tine. Și știi ce, Billy Anker?

—Ce?

— Toți aveau haine mai bune ca ale tale.

El se holbă surprins.

— Nu ești doar o navă K, tu ești *Pisica Albă.* Ești fata care-a furat *Pisica Albă…*

A fost rândul ei să fie surprinsă că el și-a dat seama atât de repede, dar el zâmbi și o întrebă:

— Și ce pot face pentru tine?

Seria Mau își întoarse privirea. Nu-i plăcea că un tip de pe un jaf de planetă din Golful Radio, în drum spre nicăieri, înțelesese atât de repede situația ei plus că nici măcar în postura de spectru nu reușea să facă față privirilor lui.

Înțelegea, și fără ajutorul monitorilor, trupurile și limbajul lor. Asta era o parte a problemei iar când a văzut ochii lui Billy Anker s-a bucurat că nu avea și ea ochi sensibili și irezistibili.

— Croitorul m-a trimis aici.

Fața slabă a lui Billy Anker păru să iasă din amorțeală.

— Ai cumpărat pachetul Doctorului Haends. Acum înțeleg. Tu ești persoana care l-a cumpărat de la Unchiul Zip. Fir-ar!

Seria Mau întrerupse legătura.

*

— Ei, e drăguț, zise clona.

— Asta a fost o transmisie personală, îi tăie vorba Seria Mau. Iar vrei să ajungi în vid?

— I-ai văzut mâna? Uaau!

— Știi că pot s-o fac dacă vrei. „E prea ager acest Billy Anker" își spuse Seria Mau în gând, apoi continuă cu voce tare: chiar ți-a plăcut mâna aia? Cred că exagerează.

Clona râse cu sarcasm.

— Ce poate ști cineva care trăiește-ntr-un container?

De când Seria Mau se răzgândise și nu o mai lăsase pe *Șlițul lui Perkins,* clona, pe care o chema Mona sau Moehne sau ceva de genul asta, trăia într-o stare de tulburare, cu stări schimbătoare de la o zi la alta. Când se simțea bine, simțea că întreaga ei viață urmează să se schimbe fundamental. Fustele ei erau mai roz și mai scurte. Își cânta toată ziua, pe ritmuri de plajă marină precum „Zarul ionic" sau „Lasă graba" ori ritmurile alea vechi și fantastice care fuseseră la modă în Nucleu. Când era deprimată stătea toată ziulica într-un colț mușcându-și unghiile sau uitându-se la vreo hologramă porno și masturbându-se. Monitorii o venerau și aveau grijă de ea într-un mod exagerat pe care Seria Mau nu-l îngăduise niciodată. Îi lăsa să o îmbrace în haine cu care fetele Unchiului Zip s-ar fi dus la o nuntă; sau să-i decoreze camera cu oglinzi la standardele astronomiei optice. Pentru monitori era foarte important și să o vadă mâncând bine. Iar ea era destul de isteață să le înțeleagă nevoile și să se joace cu ei. Când busola dispoziției arăta nordul, îi avea pe toți la degetul ei mic. Îi punea să-i pregătească mâncare de-a lui Elvis și bluze din lurex care-i săltau sânii și dădeau în vileag sfârcurile. I-a pus să-i schimbe lățimea pelvisului printr-o operație estetică rapidă. „Așa cum vrei tu, dragă", au răspuns. „Cum crezi tu că-ți este de trebuință". Ar fi făcut orice ca s-o înveselească. Ar fi făcut orice numai să o țină departe de capotul cu pete de mâncare. Au încurajat-o chiar și să fumeze tutun, ceea ce era de-a dreptul ilegal de douăzeci și șapte de ani.

— N-am tras cu urechea.

— De-acum înainte să nu te mai apropii de banda asta, a avertizat-o Seria Mau. Și fă ceva cu părul ăla.

Zece minute mai târziu își trimitea spectrul din nou, jos. Înapoi la Billy Anker.

— E plin de interferențe pe-aici, zise el cu înțelepciune. Probabil că

de-asta te-am pierdut.

— Poate.

Indiferent ce făcuse cândva Billy Anker, oricare-ar fi fost motivul pentru care era celebru, acum nu făcea cine știe ce. Trăia în nava lui, *Sabia Karaoke,* navă despre care Seria Mau credea că nu va mai pleca vreodată de pe *Linia Roșie.* Vegetația de neon, de un albastru spălăcit, viguroasă, crescuse peste lungimea sa normală (de aproximativ opt sute de metri) ca o iederă radioactivă pe o coloană striată de piatră. *Sabia Karaoke* era făcută din metale extraterestre și era plină de cicatricile a douăzeci de mii de ani de utilizare și a zece ani de ploi pe *Linia Roșie.* Puteai doar să încerci să ghicești câte ceva despre istoria ei dinainte de a fi găsită de Billy. Înăuntru, chestii terestre uzuale erau conectate la comenzile originale. Pachete de tuburi, fascicole de fire, afișoare TV vechi de patru sute de ani și pline de praf. Asta nu era tehnică tip K. Erau la fel de demodate ca și părțile mașinii dar în nici un caz de prost gust sau de dorit. În plus, la bordul navei *Sabia Karaoke* nu existau monitori. Dacă doreai să se facă ceva, trebuia să faci cu propriile mâini. Billy Anker nu avea încredere în monitori dar nici nu ar fi spus de ce. Stătea pe ceva ce părea să fie un vechi scaun de pilot de navă de luptă, cu o mulțime de tuburi cu lichide colorate și fire care intrau în el și o cască pe care Billy și-o putea pune pe cap oricând ar fi avut chef.

Urmărea cu privirea spectrul Seriei Mau cum dădea târcoale prin resturile de la picioarele lui.

— La vremea lui, jaful ăsta m-a dus în câteva locuri stranii.

— Te cred…

— Ei, e destul de bună, așa e.

— Billy Anker, am venit să-ți spun că pachetul de programe al Dr. Haends nu funcționează.

În prima clipă, Billy păru surprins apoi reveni la starea inițială. O expresie șireată apăru pe fața lui.

— Și vrei banii înapoi – ghici el – ei bine, nu sunt cunoscut…

— .. ca un tip care dă banii înapoi. Știu. Fii atent, asta nu-i…

— Asta e metoda, puișor. Billy Anker dădu din umeri cu tristețe dar și așa, figura lui era destul de liniștitoare. Ce-aș putea să mai zic?

— Poți să taci și să asculți. Măcar acum. Ăsta-i motivul pentru care ești singur, aici, printre lucrurile astea vechi, pentru că nu asculți niciodată, pe nimeni. Nu am venit aici ca să-mi iau banii înapoi. Dacă voiam așa ceva, îi luam de la Unchiul Zip. Numai că n-am încredere în el.

— Corect, recunoscu Billy Anker. Și atunci ce vrei?

— Vreau să-mi spui de unde-l ai. Pachetul.

Billy Anker cântări atent spusele Seriei Mau.

— Asta-i ceva neobișnuit.

— Și pachetul este deosebit.

Se priviră drept în ochi. Billy Anker bătu ușor cu degetele de la mâna bună pe brațul scaunului lui de pilot. Drept urmare, ecranele din fața lui se luminară și începură să prezinte planete. Erau mari. Veneau repede către privitor, umflându-se și înflorind ca niște entități vii, aruncându-se apoi în stânga și în dreapta înainte de a dispărea. Erau învelite cu straturi de nori învolburați, de culoare purpurie, verde, maro murdar și galben.

— Astea-s imagini pe care le-am luat în goană, preciză Billy Anker, imediat după ce au fost descoperite. Vezi cât de complexă este? Iar cei care-au construit-o n-aveau nici măcar un soare cu care să lucreze. Au cărat o pitică brună până la locul unde aveau nevoie și au aprins-o ca pe o torță.

Știau cum să facă asta și așa a apărut o stea care nu-și găsește locul în niciuna dintre secvențele pe care le știm noi. Apoi au adus giganții ăștia *opt,* de gaz, împreună cu alte șaizeci de obiecte planetare mai mici și au injectat *Linia Roșie* în cel mai complex culoar gravitațional artificial pe care l-a văzut cineva vreodată. Un fel de oscilație rezonantă a făcut restul. Tipii ăștia nu au fost amatori. Numai operațiunea asta trebuie să le fi luat un milion de ani. De ce ai începe un proiect ca ăsta și nu l-ai termina?”

— Billy Anker, nu mă interesează.

— Ei, așa, să nu te plictisești și să te mai gândești și la altele. Și mai e ceva: dacă poți face toate astea și poți mobiliza energia psihică necesară doar ca să construiești un fel de instrument, oare cât de al naibii de important este ceea ce cauți? Te-ai întrebat vreodată? *De ce* ființele alea și-au bătut capul să-si petreacă timpul așa?”

— Billy…

— În orice caz, ca urmare a acestor acțiuni precum și a altora din cursul istoriei lui, sistemul ăsta e un coșmar de particule. Interferența, după cum arată și hărțile virtuale, este la ea acasă, e ceva obișnuit. Probabil că de asta s-a și întrerupt legătura noastră de mai înainte… înțelegi? Mie mi-a părut rău pentru că îmi plăcea în mod deosebit.

Închise ecranele și privi în jos la spectrul Seriei Mau.

— Povestește-mi cum ai furat *Pisica Albă.*

*

Cabina de comandă a *Sabiei Karaoke* mirosea a praf fierbinte. Monitoarele scoteau câte un ticăit și se răceau sau porneau singure, brusc, la întâmplare. (Ele prezentau suprafața *Liniei Roșii,* o terasă erodată aici, o structură ruinată colo, nimic deosebit între cele două; reveneau constant la *Artefactul Polului Sud* care abia de se putea zări în ceața radioactivă.) O lumină intermitentă traversa pereții încăperii pe

care se vedeau hieroglife originale, asemănătoare cu ale civilizațiilor antice de pe *Pământ.* Billy Anker își masa, absent, mâna dreaptă ca și cum ar fi vrut să ușureze durerea degetelor care-i lipseau. Seria Mau știa că trebuie să dea ceva în schimbul a ceea ce dorea să obțină așa că păstră câteva momente de tăcere înainte de a vorbi iar:

— Nu eu. Matematicile au furat-o.

Billy Anker râse neîncrezător.

— *Matematicile* au furat-o? Cum adică?

— Nu știu. De unde să știu? M-au adormit. Pot face asta. Când m-am trezit eram la o mie de lumini depărtare de orice și priveam în jos, la halou. Se trezise din obișnuitele vise tulburătoare – cu toate că pe vremea aia nu apăruse încă omul cu joben și frac – și a descoperit că se afla… nicăieri. Amintirea acelei clipe o făcu să tremure în container. „Eram în spațiu. Până atunci nu mai fusesem niciodată în spațiu. Habar-n-ai. Nu știi nimic.” Ea își amintea dezorientarea, ruptura, sentimentul de panică fără nici o legătură cu situația ei. „Știi, cred că matematicile încercau să-mi arate ceva.”

Billy Anker zâmbi.

— Deci nava te-a furat pe tine nu invers, rosti el mai mult pentru sine.

— Cred că da, admise ea, dar m-am bucurat că fusesem furată. Mă săturasem până peste poate de EMC. Toate acțiunile alea „polițienești” din Zonele de Comerț Liber! Mă săturasem de politica de pe Pământ. Dar mai ales mă săturasem de mine… Ultimele cuvinte îl determinaseră pe Billy Anker să o privească cu interes sporit, așa că ea se opri. „M-am săturat de multe alte lucruri care nu te interesează pe tine.” Se chinuia să formuleze ceva. „Totuși, dacă nava m-a furat, nu a avut nici un plan. Atârna acolo. Atârna acolo în spațiu de ore întregi. După ce m-am liniștit, am dus-o înapoi în halou și am zăcut acolo luni de zile. Atunci am lăsat totul în urmă. Atunci mi-am făcut și eu planurile mele.”

— Ai devenit un hoinar solitar, comentă Billy Anker.

— Așa se spune?

— Faci jocul celui care plătește.

— Aha, și asta mă *deosebește atât de mult* de voi toți! Fiecare trebuie să își asigure traiul, Billy Anker.

— EMC te vrea înapoi. Din punctul lor de vedere, ești proprietatea lor.

Acum a fost rândul Seriei Mau Genlicher să râdă.

— Mai întâi trebuie să mă prindă.

— Cât de aproape sunt ei de tine? – întrebă Billy Anker. „Atât” – și sublinie vorba apropiind două dintre degetele mâinii bune. „Când ai ajuns aici, sistemele mele au aruncat o privire la carcasa ta. Ai fost implicată nu de mult într-un schimb de focuri. Carcasa ta are

impurități de la un dispozitiv cu raze X foarte puternic."

— N-a fost nici un „schimb de focuri", eu am fost singura care a tras." Rânji. „S-au dezintegrat în optzeci de nanosecunde", pretinse ea sperând că așa și fusese.

El ridică din umeri să arate că, deși impresionat, nu se lăsa îndepărtat de la problema în discuție.

— Dar *ei* cine erau? Sunt pe urmele tale, copilă.

— Ce știi tu?

— Problema nu e ce știu eu. Problema e ce știi *tu,* ce încerci să negi. Se vede pe tine. În felul de a vorbi.

— *Ce știi tu, Billy Anker?*

El ridică iar din umeri.

— Nimeni nu poate prinde *Pisica Albă*! țipă ea la el.

În acel moment clona Mona ieși dintre hieroglifele de pe peretele camerei de comandă a lui Billy Anker. Spectrul ei, o versiune mai mică și mai ieftină a ei, clipea ca un neon de proastă calitate. Purta pantofi „trage-mi-o", roșii și cu tocuri de 13 cm, o rochie scurtă, mulată, din latex verde pastel și un bolero din lână de angora roz. Părul ei era legat în șuvițe, cu panglici asortate la culoare.

— Oh, salut, scuze, cred că am apăsat din greșeală pe altceva.

Billy Anker părea iritat.

— Copilă, să fii mai atentă – o sfătui el.

Ea îi aruncă o privire din cap până în picioare, nepăsătoare apoi îl ignoră cu totul.

— Încercam să găsesc niște muzică, se adresă ea către Seria Mau.

— Ieși de aici.

— Nu pot. Nu știu cum – se plânse clona.

— Daca nu-ți amintești ce s-a întâmplat cu prietenii tăi, pot să-ți arăt toate imaginile.

Câteva clipe clona rămase acolo, în picioare, mușcându-și unghiile. Pe figura ei, furia lupta cu disperarea, apoi lacrimile au început să-i curgă pe obraji, strânse din umeri și dispăru încet într-un fum maroniu. Cu toate că se întreba ce se ascundea în spatele acestei situații, Billy Anker urmărise scena cu o lipsă de interes bine calculată. După un minut se adresă către Seria Mau Genlicher:

— Ai schimbat numele navei. Aș fi interesat să aflu de ce.

— Nu știu. De ce-ai face așa ceva? Stăteam acolo, atârnați în întuneric, nava, Matematicile și eu. Nu exista nimic care să ne ajute să ne orientăm cu excepția Sectorului – firav, depărtat, clipind ca un ochi bolnav. Dintr-odată mi-am amintit legenda căpitanilor primelor nave spațiale care, cu sute de ani în urmă, au utilizat transformările Tate-Kearney pentru a-și găsi drumul de la o stea la alta. Cum vedeau uneori, în nopțile lor lungi de veghe, în hologramele pentru navigație, *imaginea fantomatică a lui Brian Tate însuși,* rostogolindu-se prin vid, pe

umăr cu pisica lui cea albă. Ăsta a fost momentul când am ales numele.

Billy Anker o fixa cu privirea.

— Iisuse…

Seria Mau își trimise spectrul pe brațul scaunului lui și-l privi drept în ochi:

— Ai de gând să-mi spui de unde ai pachetul de programe al Dr. Heands?

*

Înainte ca el să poată răspunde ceva, ea a fost chemată urgent de pe *Sabia Karaoke* și dusă înapoi pe *Pisica Albă.* Alarme soft persistente umpleau nava. Pe la colțuri, monitorii își frângeau mâinile.

— Se întâmplă ceva pe aici, o informară matematicile.

Seria Mau reveni neliniștită în volumele restrânse ale containerului ei. Mădularele pe care le mai avea tremurau nervos.

— De ce-mi spui mie?

Matematicile prezentară diagrama unui eveniment vechi de cinci sau șase sute de nanosecunde. Arăta asemeni unor degete cenușii, temătoare, înnodându-se și deznodându-se pe fondul luminii spectrale. „De ce seamănă întotdeauna cu *sexul?*” se plânse Seria Mau. Matematicile, ezitând asupra modului de a răspunde, rămaseră tăcute. „Alege un regim nou” ordonă Seria Mau cu un ton iritat. Matematicile au ales un regim nou. Apoi altul. Apoi un al treilea. Era ca atunci când încerci ochelari colorați până ce poți alege ce vrei. Imaginea clipea și se schimba asemeni anticelor fotografii de vacanță într-un proiector de diapozitive. În cele din urmă ajunse să basculeze între două stări. Dacă știai exact cum să privești în intervalul dintre ele, puteai desluși, asemeni reacțiilor slabe, stafia unui eveniment. Două semnale îndepărtate, scufundate într-o ceață de gaz fierbinte și resturi de asteroizi, ceva care s-a mișcat scurt și a revenit la nemișcare. Nanosecundele s-au derulat în continuare dar nu s-a mai întâmplat nimic.

— Vezi, aici e ceva.

— Asta-i un sistem în care cu greu se poate observa ceva. Hărțile virtuale sunt clare în privința asta… și Billy Anker spune că…

— Apreciez acest lucru. Dar ești de acord că acolo este ceva? insistară matematicile.

— Da, este ceva acolo – admise Seria Mau – dar nu se poate să fie ei. Salva ar fi topit și o planetă.

Ea se gândi o clipă.

— O s-o ignorăm, concluzionă Seria Mau după o clipă de gândire.

— Mă tem că nu putem face asta – îi spuseră matematicile. „Aici se

întâmplă ceva și nu știm ce. Ei s-au furișat, ca și noi, chiar atunci când a izbucnit artileria. Presupunem că e din vina lor.

Seria Mau se zvârcoli în containerul ei.

— Cum ai putut lăsa să se întâmple asta! zbieră ea. „Puteam să-i facem gaz în optzeci de nanosecunde!”

Matematicile au sedat-o în timp ce vorbea. Ea s-a auzit pierzându-se-ncet, ca o ilustrare a relativității generale. Apoi visă că era din nou în grădină, cu o lună înainte de prima aniversare a morții mamei ei. Domnea o primăvară umedă, cu narcise galbene de pe Pământ în straturile de sub tufele de laur, un cer albastru deschis, ca pe Pământ, printre norii albi din înalt. Casa, deschizându-și cu greu ușile și obloanele după o iarnă lungă, i-a expirat pe toți trei, ca un bătrân. Fratele ei găsea un melc. Se apleca și-l înțepa cu un bețișor. Apoi îl lua de jos și alerga de jur împrejurul casei strigând „Yoiy yoiy yoiy.” Seria Mau, care avea nouă ani, era îmbrăcată îngrijit cu haina ei roșie din lână, nu se uita la el și nici nu râdea. Toată iarna visase un cal, un cal alb care pășea atât de delicat! Nu știa de unde venise dar mergea după ea oriunde s-ar fi dus, atingând-o cu botul lui catifelat.

Zâmbind trist, tatăl îi privea jucându-se.

— Ce doriți? îi întrebă el.

— Eu vreau melcul ăsta! striga fratele. Căzu și se lovi la picioare. „Yoiy yoiy.”

Tatăl râse.

— Dar tu, Seria Mau? Poți avea orice îți dorești!

Stătuse singur toată iarna, jucând șah în camera lui rece de la etaj, cu mâinile în mănuși fără degete. Plângea de fiecare dată la ora prânzului când o vedea pe Seria Mau cum aducea mâncarea. Nu voia să o lase să plece din cameră. Își punea mâinile pe umerii ei și o obliga să se uite în ochii lui răniți. Ea nu voia să se întâmple asta în fiecare zi din viața ei. Ea nu voia lacrimile lui; nu voia nici grădina lui, cu peticele ei de cenușă și mirosul de pagubă printre mesteceni. Totuși, în clipa în care se gândea așa, ea chiar îl dorea.

Ea îl iubea. Și îl iubea și pe fratele ei. Cu toate acestea, dorea să fugă departe, foarte departe de amândoi și să navigheze pe râul Perla Nouă.

Dorea să se ducă drept în sus într-un spațiu numai al ei, ținându-se de coama unui cal mare și alb a cărui respirație delicată să miroasă a migdale și vanilie.

— Vreau să nu mai fiu obligată să fiu „mama”, spuse Seria Mau.

Fața tatălui ei căzu. Se întoarse. Ea se trezi stând în ploaie, în fața vitrinei unui magazin retro.

În spatele sticlei aburite erau expuse sute de lucruri mici. Fiecare dintre ele era un fals. Dinți falși, nasuri false, buze rubinii false, păr fals, ochelari cu raze X care nu funcționaseră niciodată. Lucruri vechi,

stricate, făcute din tinichea sau plastic, al căror unic scop era să devină altceva în clipa în care le luai în mână. Un caleidoscop care îți înnegrea ochii. Jocuri de puzzle care, odată desfăcute în bucăți, nu mai puteau fi niciodată puse la loc. Cutii cu fund fals care râdeau când le atingeai. Instrumente muzicale care se bășeau când suflai în ele. Totul era fals. Era o paradigmă a lipsei de siguranță. În mijlocul lor, la loc de cinste, zăcea cutia cadou a Unchiului Zip, cu panglica de satin verde și șase trandafiri cu tulpină lungă. Ploaia se oprise. Capacul cutiei se ridică de la sine. Un substrat nanotehnologic ca o spumă albă ieși din ea și începu să umple vitrina magazinului, clopoței de orologiu răsunau ușor și vocea unei femei șoptea „Dr. Haends? Dr. Haends, vă rog. Dr. Haends, la chirurgie!”

În acest moment se auzi o bătaie ușoară dar hotărâtă dinspre interiorul sticlei. Spuma se limpezi dezvăluind vitrina în care nu se mai afla decât un obiect. Pe un fundal de satin alb cu volănașe stătea o bucată de carton alb, tare, pe care era reprodus desenul neterminat dar plin de viață al unui bărbat cu joben și frac, surprins în timp ce se pregătea să aprindă o țigară turcească ovală. Își expusese manșetele cu o mișcare ușoară. Bătuse țigara pe dosul mâinii lui albe și lungi. Încremenit în acel moment, etala un maxim de potențial elegant. Sprâncenele lui negre formau arcuri ironice. „Cine știe ce urmează?” părea să întrebe el. Țigara avea să dispară. Sau magicianul. Avea să-și dea jobenul pe spate cu capătul bastonului său din abanos și să dispară încet în timp ce Sectorul Kefahuchi se strecura în vitrină ocupând golul lăsat de magician pe fundalul de satin alb, ca un colier ieftin de pe timpul Reginei Victoria, lumina străzii sclipea fulgerător pe albul unuia dintre incisivii lui albi și totul dispărea.

Sub această imagine, cu litere îngroșate, artistic desenate, cineva imprimase cuvintele:

DR. HAENDS, CHIRURG TRANSCEDENTAL
Apare de două ori pe noapte.

Seria Mau se trezi nedumerită și descoperi containerul inundat cu hormoni benigni. Matematicile se răzgândiseră.

— Cred că suntem singuri – spuseră ele și se retraseră înainte ca Seria Mau să mai poată comenta ceva. Drept urmare, Seria Mau a cerut activarea ecranelor relevante și le-a acordat toată atenția.

— Acum nu mai sunt atât de sigură – zise ea.

Tăcere.

Apoi, se deschise o linie de comunicare cu planeta de dedesubt.

— Hei, ce s-a întâmplat? – dorea Billy Anker să știe. Vorbeai cu mine și ai dispărut pe neașteptate.

— Interferența! îi răspunse Seria Mau cu glas vesel.

— Bine, nu-mi trebuie favoruri – mormăi el. Tu vrei să știi povestea acestui pachet și poate că te voi ajuta, dar mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

Seria Mau râse.

— Nimeni nu te poate ajuta cu stilul tău vestimentar, Billy Anker. Vreau să știi asta de la-nceput.

De data asta Billy Anker a fost cel care a întrerupt legătura.

Ea își trimise spectrul jos:

— Haide, a fost o glumă. Ce vrei de la mine, ce să fac?

Se vedea cum își calcă pe inimă. Se putea vedea că avea și el motivele lui să capteze atenția lui Seria Mau.

— Voiam să vii cu mine să vezi niște chestii de pe Linia Roșie, asta-i tot. Ea fu impresionată până când vocea lui atinse acea notă pe care o mai recunoscuse odată. „Nimic special. Sau dacă vrei, la fel de special ca tot ceea ce știm aici, la frontieră...”

— Să mergem deci – îl întrerupse ea – dacă mai mergem.

În cele din urmă au fost nevoiți să renunțe la discuție pentru că începuseră să sune alarmele.

Monitorii zburau prin jur. *Pisica Albă* se pregătea cu repeziciune maximă. Ceasurile ei de luptă, resetate la zero, începură să cronometreze în femtosecunde, ultima oprire înainte de timpul real, incognoscibil, al universului. Produsele de fuziune erau împărțite între motoare și artilerie. Ca o măsură de precauție, scintila aleatoriu la întâmplare în interiorul și în afara fluxului reversibil de energie. Văzând acest comportament, Seria Mau înțelese că se aflau într-o situație de urgență.

— Ce-i? întrebă ea, imperativ, matematicile.

— Privește, o sfătuiră acestea și începură să mărească numărul conexiunilor dintre Seria Mau și *Pisica Albă* până când, în aspectele importante, Seria Mau *deveni* totuna cu nava. Exista în timpul navei. Avea conștiința navei. Ratele de procesare a datelor crescură vertiginos, cu mai multe ordine de magnitudine, față de neînsemnații patruzeci de biți pe secundă umani. Sistemul ei de simțuri, adaptat pentru paisprezece dimensiuni, răspundea cu ecouri rezultate din auto-replicare, ca o catedrală construită în spațiul mental. Acum Seria Mau era vie, exista, într-un fel, într-un loc și la o viteză care ar fi mistuit-o dacă ar fi durat mai mult de un minut și jumătate. Ca o măsură de precauție, matematicile irigau deja lichidul proteic din container cu endorfine, inhibitori de adrenalină și hormoni răciți care, operând la viteze biologice, aveau să-și facă efectul numai după terminarea întâlnirii.

— Am avut dreptate – spuseră matematicile. Vezi? Acolo!

— Văd. Îi văd pe mizerabili!

Era EMC. Nu era nevoie de nici o diagramă de semnături sau de

vreo hartă digitală. Îi cunoștea. Le cunoștea formele. Le cunoștea până și numele. Un stol de nave K – comunicatoare sunând strident de trafic fals, ținte false împrăștiindu-se în mai multe dimensiuni – apăruseră în salturi pe culoarul gravitațional al Liniei Roșii de-a lungul unei traiectorii gândite să minimizeze orice tentativă de anticipare. Alternativele pozițiilor anticipate apăreau în sistemul de senzori ai *Pisicii Albe* asemeni unor lumini de neon pe fundalul nopții din halou, una dintr-alta, una în prelungirea alteia. Anvelopa lui *Krishna Moire* în misiune militară la distanță mare de New Venusport, cuprindea pe *Norma Shirike, Kris Rhamion, Sharmon Kier* și *Marino Shirike,* grup condus de *Krishna Moire* însăși. Veneau cu matematicile interconectate ceea ce avea ca efect schimbarea permanentă a pozițiilor într-un fel de coadă împletită la întâmplare… Era un truc, o manevră clasică pentru navele K. Dar firul central al cozii (deși 'centru' este un termen lipsit de sens în astfel de împrejurări) arăta ca un obiect pe care Seria Mau îl recunoscu, un obiect cu semnătură ciudată, jumătate Nastic, jumătate uman.

În timp ce vâjâiau spre ea, *Pisica albă* scintila și vibra mimând nesiguranța și o posibilă aripă ruptă. Dispăru de pe orbită. Grupul observă. Se putea auzi râsul lor sarcastic. Plictisiți, desemnară o fracțiune din inteligența lor să o găsească. Seria Mau simulă semnătura unui satelit abandonat al Liniei Roșii, L2. Nu mai avea nevoie de probe. Și intuiția ei operase în paisprezece dimensiuni.

— Știu unde se duc.

— Și ce? spuseră matematicile. „Plecăm de aici în douăzeci și opt de nanosecunde."

— Nu. Nu pe noi. Nu pe noi ne vor.

Au urmat o sene de străpungeri cu lumini albe în stratul atmosferic superior al Liniei Roșii – lovituri de artilerie, de putere medie, lansate în flux înainte de începerea raidului – care trosniră atrăgând atenția garniturii modeste de mine și sateliți pozate de Billy Anker. Jos, pe suprafața supusă rafalelor de ploaie, *Sabia Karaoke* începea să se trezească la realitate, să-și dea seama de situație, cu comunicatoarele ezitante și cu motoarele abia încălzindu-se. O rachetă cu o mahmureală de zece ani, intrând în sistemul de senzori al lui Seria Mau ca un vierme de lumină, leneș, lovit dureros.

Prea încet! gândi ea. Prea vechi.

Deschise o linie de comunicații. „Prea încet, Billy Anker!" strigă ea. Nici un răspuns. Panicată, lovi atât de tare brațul fotoliului de accelerație că își dislocă un deget, indexul stâng. „Cobor!"

— E înțelept ce faci? doriră matematicile să afle.

— Deconectează-mă, zise Seria Mau.

Matematicile gândiră o clipă.

— Nu.

— Deconectați-mă. Suntem ceva secundar aici. Asta nu e o luptă, ci o razie polițienească. Au venit după Billy Anker iar el habar n-are ce să facă.

Pisica Albă reapăru la 200 kilometri deasupra Liniei Roșii. Loviturile de artilerie explodau în jurul ei. Cineva anticipase că ea urma să apară *acolo* și *atunci.* „Da", gândi Seria Mau, „deșteaptă treabă, lua-v-ar dracu!" Ca să răspundă cu aceeași monedă, armă o mină pe care o strecurase în calea grupului de nave urmăritoare. „Asta-i una pe care am pregătit-o mai devreme…." Grupul de nave K se sparse, orbit temporar și împrăștiat în mai multe direcții. „N-o să ne ierte pentru asta", spuse ea matematicilor. „Ăștia sunt niște javre arogante." Matematicile, care tocmai utilizau pauza pentru a-și normaliza relația cu *Pisica Albă,* nu avură nici un comentariu de făcut. Sistemul de senzori al navei intră în colaps. Toate încetiniră. „Acum, intră și ieși – ordonă ea – cât mai repede cu putință." *Pisica Albă* adoptă poziția de intrare în atmosferă. Motoarele de coborâre pulsară și aruncară flăcări vii. Afară, culorile spațiului făcură loc unor nuanțe ciudate, unsuroase, de roșu și de verde. Seria Mau comandă fără să pregete dispozitivele de frânare în atmosferă rarefiată, lăsând viteza să-și elimine impuritățile sub formă de căldură și zgomot până când nava deveni o minge de foc galben mugind pe cerul nopții. A fost o coborâre dură. Monitorii șiroiau pe acolo acoperindu-și fețele cu mâinile lor cu degete lungi și ondulându-și aripile dantelate. În sectorul uman, clona Mona, care privea afară printr-un hublou, cum stătea nava în bot, vomita energic.

Sparseră baza norilor și se opriră la 500 de metri înălțime. Găsiră *Sabia Karaoke* chiar sub ei. „Nu-mi vine să cred", zise Seria Mau. Bătrâna navă se ridicase din noroi cam un metru și se întorcea nesigur încoace și încolo, oscilând ca acul unei busole ieftine. O torță de fuziune ardea în partea din spate, dând foc la vegetația din jur și generând picături de vapori radioactivi. După douăzeci de secunde, cala ei căzu pe neașteptate și întreaga navă se prăbuși la pământ cu un geamăt, rupându-se în două cam la o sută de metri în fața motorului. „Iisuse Hristoase", șopti Seria Mau. „Aterizează!"

Matematicile spuseră că nu voiau să se implice.

— Aterizează! Nu-l las aici.

— Nu-l lași aici, nu-i așa? strigă clona Mona din sectorul uman.

— Sunteți surde?" zise Seria Mau.

— Pur și simplu nu vreau să trec peste tine.

— Taci!

Grupul *Krishna Moire,* înțelegând ce se întâmplase, se răsuci și-și făcu vânt direct în orbita de parcare cu un soi de fanfaronadă stupidă, așa cum băieții-nălucă din cultivarurile de unică folosință ocupau o

ușă să poată scuipa, să joace jocuri de noroc și să-și curețe unghiile cu replici ale unor neprețuite cuțite actoricești. Își putea permite să aștepte, între timp, pentru a evita o stagnare, *Krishna Moire* deschise o linie de comunicare către *Pisica Albă.* Semnase contractul cu Armata Terestră la o vârstă mai mică decât a Seriei Mau așa că spectrul lui, deși avea aproape doi metri înălțime și apărea îmbrăcat într-o uniformă de paradă militară incluzând cizme negre, pantaloni de călărie cu talia înaltă, bufanți, prinși sub genunchi și un smoking cu epoleți și două rânduri de nasturi, de culoare gri-porumbel, făcea gură ca un băiețel.

— Îl vrem pe Billy Anker!

— Dacă treci de mine – îl „pofti” Seria Mau.

Moire păru mai puțin sigur.

— Nu e bine ce faci, nu e bine că ni te opui – o informă el. „Ca să nu mai punem la socoteală și celelalte rele pe care le-ai făcut. Dar n-am venit după tine, nu de data asta.”

— Am făcut eu? Rele *făcute* de mine?

Afară, exploziile mărșăluiau ferm pe toată suprafața acoperită de noroi, azvârlind în sus pietre și vegetație. Ceilalți membri ai grupului de nave K, nerăbdători după așteptarea de jumătate de minut, intraseră în atmosferă și începură să caute la întâmplare. Seria Mau oftă.

— Să te ia dracu, Moire și să-nveți să vorbești.

— Ești în viață numai pentru că EMC-ului nu-i pasă de tine de nici un fel, o avertiză el în timp ce dispărea într-un fum maro. Dar se poate răzgândi. Operațiunea asta e marcată cu roșu dublu. Spectrul lui clipi, dispăru, și reveni sub forma unui text „Hei, Seria, acum am stolul meu”.

— Știu. Și ce dacă?

— Data viitoare când te voi mai vedea – promise spectrul – am să las mașina să vorbească.

— Ești o scârbă.

Între timp reușise să deschidă cargoul. Billy Anker, îmbrăcat într-un costum de colecție, se târâia spre el cu răbdarea îndârjită a handicapaților. Căzu. Se adună de jos. Căzu din nou. Își șterse vizorul. Sus, în stratosferă, grupul *Krishna Moire* se regrupase în grabă. Hibridul aștepta să vadă ce urmează, semnătura lui ambiguă tremurând ca o descriere a ceea ce se petrecuse la suprafața planetei. Cine era acolo sus, se întreba Seria Mau, împreună cu comandantul lui *Touching the Void, Atingerea Vidului.* Cine conducea aceasta operațiune militară? Jos, în sectorul pentru mărfuri, clona Mona îl strigă pe Billy pe nume. Se aplecă în afară, îi prinse mâna și îl trase înăuntru. Rampa cargoului se închise zgomotos. Ca și cum acesta fusese un semnal,

urme lungi de vapori începură să iasă din plafonul de nori pe traiectorii în unghiuri ascuțite. Nava lui Billy Anker explodă. Motoarele ei se transformară într-un suspin de radiații gamma și lumină vizibilă.

— Pornește! comandă Seria Mau matematicilor.

Pisica Albă se aprinse ca într-un arc rapid jos deasupra Polului sud, transmițând semnături fantomă, lansând ținte false și particule-de-pază.

— Uite! – strigă Billy Anker – Uită-te jos!

Artefactul de la Polul Sud fulgeră sub ei. Seria Mau îl zări foarte puțin – un zigurat metalic, inexpresiv, vechi de milioane de ani și cu latura bazei de vreo 8 kilometri – înainte de a dispărea în spate.

— Se deschide! strigă Billy Anker. Apoi, într-o șoaptă înfiorată: „Pot vedea. Pot vedea înăuntru...."

În spatele lor cerul se aprinse într-o lumină albă, iar vocea lui se transforma într-un bocet disperat. Stolul de nave K, frustrat, lovise ziguratul cu ceva din partea inferioară a arsenalului lor, ceva mare, ceva tipic EMC.

— Ce-ai văzut? – întrebă Seria Mau trei minute mai târziu, în timp ce *Pisica Albă* se ascundea în umbra Liniei Roșii, iar matematicile ei încercau să ghicească pentru ei o ieșire pe sub nasul urmăritorilor.

Billy Anker nu a știut ce să spună.

— Cum au putut să facă așa ceva? Era un obiect istoric unic și încă unul care funcționa. Mai primea încă date de undeva din Sector. Am fi putut *învăța* ceva de la obiectul acela.

Stătea în sectorul uman, cu fața albă, gâfâind și ștergându-și sudoarea de pe față cu jumătatea de sus a costumului EV plin de noroi. Monitorii fluturau și piuiau în jurul lui, încercând să-i repare degetul dislocat, dar el îi tot dădea deoparte alungându-i cu cealaltă mână.

— Obiectele astea vechi sunt tot ce avem. Sunt singura noastră resursă!

— Cine caută, găsește – îi spuse ea – se vor găsi mereu și întotdeauna mai multe, Billy Anker. Întotdeauna va fi mai fi ceva după.

— Cu toate astea, tot ce-am învățat, am învățat de la lucrul ăla.

— Și ce-ai învățat, Billy Anker?

Lovind ușor cu degetul pe o parte a nasului, el răspunse:

— Ți-ar plăcea să știi – râse ca și cum această aserțiune arăta cât de limpede și ascuțită era intuiția lui – dar n-am să-ți spun.

Era un explorator al Plajei cu toate caracteristicile de personalitate implicate. Marea lui descoperire îl scosese la mal. Trebuia să-l facă să creadă că ea era interesată de orice i-ar fi spus el.

— În schimb îți pot spune orice vrei să știi despre EMC.

— Știu deja. Ei te vor pe tine. M-au urmărit tot drumul de la *Motel Splendido* numai ca să te găsească pe tine. Și încă ceva care să-ți dea de gândit: stolul *Moire* a vrut să mă pună la încercare. Ei cred că sunt suficient de buni. Dar cine-o fi fost în cealaltă navă, n-a vrut să-i lase, să nu fi prins în focul încrucișat. Ăsta-i motivul pentru care *Krishna Moire* a lovit artefactul tău, Billy. E supărat rău pe superiorii lui.

Billy Anker rânji cu rânjetul lui șiret.

— Și sunt suficient de buni? Să te pună la încercare?

— Tu ce părere ai?

Billy Anker contemplă aprobator acest răspuns. Apoi răspunse:

— EMC nu mă vor pe mine. Ei vor ce-am găsit eu.

În containerul ei, Seriei Mau i se făcu dintr-odată frig.

— Este la bordul navei mele?

— Poți spune și așa, confirmă el. Făcu un gest menit să includă tot Golful Radio, chiar și vasta curbură a Plajei. Dar este și acolo.

18.Circul lui Pathet Lao

La câteva ore după ce o împușcase pe Evie Cray, Ed Chianese se afla pe terenul părăsit din spatele adăpostului Oamenilor Noi.

Afară era întuneric beznă, străbătut de fulgere albe în unghiuri ciudate, dinspre docuri. Din când în când, o navă K își părăsea docul pe o linie verticală de produs de fuziune și timp de două-trei secunde Ed putea vedea pe maidan movilițe, puțuri, iazuri, grămezi de deșeuri tehnologice. Domnea un miros de metal și chimicale. Din depozite se ridicau vapori ca o ceață a terenului. Ed vomă, iar cu vocile din container răsunându-i în minte. Aruncă armele în prima baltă. Ce viață avusese și acum ajunsese să omoare pe cineva! Își aminti cum se fălea în fața lui Tig Vesicle: Când ai terminat tot ce merită să fie făcut, treci la ce nu merită să fie făcut. O dâră de fum se ridica din baltă ca și cum în ea s-ar fi aflat și altceva decât apă.

Imediat după ce scăpă de arme, dădu peste o ricșă abandonată. Apărută în fața lui pe neașteptate, nepotrivită contextului, cu o roată într-o gaură plină cu apă, se întindea într-un unghi ciudat către cer. Detectând apropierea lui, reclamele de pe ambele laturi ale coviltirului se treziră la viață întrepătrunzându-se cu luminile cerului. Se auzi și muzică. O voce stârni ecouri peste maidan: Observatorul Sandrei Shen și Plante Autohtone Kharma, Încorporate Circului lui Pathet Lao.

— Nu, mulțumesc – răspunse Ed – merg pe jos. În lumina următorului fulger dinspre docuri, descoperi fata-ricșă. Era căzută în genunchi, între oiști, inspirând cu un fel de fluierat răgușit, expirând ca un mârâit. Din când în când, întregul ei corp se încorda ca un pumn și începea să tremure. Apoi părea să se relaxeze. O dată sau de două ori, râse și își spuse: Hai bărbate. Acum era concentrată asupra propriei morți, la fel cum, în timpul vieții, se concentrase asupra muncii. Ed îngenunche lângă ea. Parcă îngenunchease lângă un cal căzut.

— Oprește-te, zise el. Nu muri. Ai să treci peste asta.

Se auzi un râs chinuit.

— Ce naiba știi tu de asta, zise fata cu o voce groasă.

El simțea căldura care se revărsa dinspre ea. Avea senzația că urma să se reverse așa cu totul, până la capăt, după care avea să se oprească definitiv. Încercă să-și pună brațele în jurul ei, să o susțină, să mențină căldura înăuntru. Dar fata-ricșă era prea mare așa că o ținu de o mână.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Ce-ți pasă?

— Dacă-mi spui cum te cheamă, nu poți muri, îi explică Ed. Într-un

fel, știi, noi am stabilit un contact. Deci îmi datorezi ceva și așa mai departe… Am nevoie să nu mori.

— Rahat. Alții mor în pace, eu am parte de un avatar.

Ed fu surprins că ea își dăduse seama..

— De unde știi? N-ai cum să știi așa ceva.

Ea trase aer în piept.

— Uită-te la tine, îl sfătui ea. Ești la fel de mort ca și mine, doar că pe dinăuntru. Ea făcu ochii mici. Omule, ai sânge pe tine. Ești plin de sânge. Eu cel puțin, n-am sânge pe mine.

Asta păru să o înveselească oarecum. Dădu din cap ca pentru sine, înseninată.

— Eu sunt Annie Glyph. Mai bine zis, am fost.

— Vizitați-ne azi! izbucni pe neașteptate cipul publicitar al ricșei. Observatorul Sandrei Shen și Plantele Autohtone Kharma, incorporând Circul lui Pathet Lao. Precum și scrutarea viitorului. Profeții. Ghicit. Ateromanție.

— Muncesc în orașul ăsta de cinci ani, cu *Café électrique* și mâncare proastă. Cu doi mai mult decât celelalte.

— Ce înseamnă ateromanție?

— Habar n-am.

El se uită lung la ricșă. Plastic portocaliu și roți ieftine, cu spițe. Un produs tipic Străzii Capului. Fetele-ricșă alergau optsprezece ore pe zi pentru banii zilnici, banii pentru drogurile care le asigurau viteza, până la epuizarea definitivă. *Café électrique* și voință, cu astea se lăudau ele. În cele din urmă s-au ales numai cu un mit despre ele. Erau distruse de mitul indestructibilității.

— Cum poți trăi așa?

Dar Annie Glyph nu mai trăia așa. Ochii ei erau goi, iar ea căzu într-o parte, răsturnând și ricșa odată cu ea. Lui nu-i venea să creadă că o ființă cu atâta vitalitate poate muri. Corpul ei uriaș purta încă strălucirea sudorii. Fața ei osoasă părea pitică din cauza mușchilor gâtului și umerilor, masculinizați de inserția de testosteron pe care croitorul îl livra ca parte a kit-ului ieftin de transformare. Dar avea frumusețea unei sculpturi. Ed îl studie o clipă sau două și apoi se aplecă să-i închidă ochii.

— Ei, Annie, acum te poți în sfârșit odihni.

În acea clipă se întâmplă ceva straniu. Pomeții ei se încrețiră și tremurară tulburător. El dădu vina pe lumina agitată de la reclamele ricșei. Apoi însă, imaginea capului ei se tulbură și păru să se desfacă în lumini.

— Rahat! zise Ed. Sări în picioare și căzu pe spate.

A durat un minut, poate două.

Luminile părură să fluture în sus, către zona ușor strălucitoare unde reclamele ricșei înfloreau în aer. Apoi și luminile și reclamele

căzură ca o ploaie pe fața ei, care le primi ca pe un burete uscat care-ți șterge lacrimile. Piciorul ei stâng se contractă, apoi lovi galvanic. „La naiba” zise ea apoi își drese gâtlejul și scuipă. Împingând în noroi și cu mâinile și cu picioarele, se ridică dintr-o mișcare și odată cu ea, ridică și ricșa. Se scutură și se holbă în jos la Ed. În noaptea rece, se ridicau deja aburi de pe spatele ei.

— Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, se plânse ea.

— Erai moartă, șopti Ed.

Ea ridică din umeri. Prea mult drog. Se rezolvă cu altă doză. Vrei să mergi undeva?

Ed se ridică în picioare și dădu înapoi.

— Nu, mulțumesc.

— Hai omule, suie, e gratis. Ai câștigat o călătorie. Aruncă o privire spre stele, apoi privi încet de jur împrejur la terenul părăsit, de parcă n-ar fi știut cum ajunsese acolo. „Nu-mi amintesc de ce, da-ți sunt datoare”.

*

A fost cea mai stranie călătorie pe care o făcuse Ed vreodată.

Era 2:30 dimineața. Străzile erau pustii, tăcute, cu excepția lipăitului constant al picioarelor lui Annie Glyph. Oiștile se mișcau în sus și în jos în pas cu mișcările ei, dar cabina avea un cip care compensa efectul. Pentru Ed era ca și cum ar fi alunecat și ar fi stat nemișcat în același timp. Tot ce putea vedea din fata-ricșă erau lățimea spatelui ei și fesele masive, pictate cu albastru-electric lycra. Mersul ei era foarte economic. Era proiectată să alerge la nesfârșit. Din când în când își scutura capul și împrăștia stropii de sudoare în aureola de la reclamele ricșei. Căldura ei unduia pe lângă el protejându-l de răceala nopții. El se simțea izolat de tot ce era în jurul lor, ca și cum fiind pasagerul lui Annie Glyph îi permitea să se retragă din lume, să facă o pauză în cunoașterea misterelor ei.

Când el verbaliză ideea asta, ea râse.

— Avatar! Vă odihniți – asta-i tot ce fac nesuferiții de avatari.

— Cândva am avut și eu o viață.

— Toți spun așa. Hei, nu știi că nu trebuie să vorbești cu fata-ricșă? Chiar dacă tu n-ai treabă, ea trebuie să muncească.

Noaptea trecea în goană, cartierul confecțiilor fiind înlocuit de *Piața Unirii,* înlocuită la rândul ei de *Grădina de Est…* Reclamele EMC-ului erau peste tot. „Război!” anunțau hologramele „Ești gata?”. Annie coti scurt spre centrul Străzii Capului, care era la fel de pustiu ca și cum războiul ar fi avut deja loc. Camerele de primire în fermele de containere și prăvăliile croitorilor erau închise toate. Ici și colo câte un nenorocit bea Roses-whisky într-un bar gol în timp ce un cultivar cu

șorț ștergea tejgheaua barului cu zdreanța lui murdară și filosofa la diferențele dintre viață și formele ei înșelătoare. Aveau să-și petreacă toată noaptea așa, până-n zori când urmau să se ducă la casele lor, la fel de nedumeriți.

— Și ce-ai făcut, în viața cealaltă pe care ai avut-o? l-a întrebat Annie dintr-o dată. Viața în care zici că nu ai fost avatar.

Ed ridică din umeri.

— Un lucru am făcut sigur, începu el. Am pilotat nave de cercetare…

— Toți spuneți la fel.

— Hei, nu-i obligatoriu să vorbim.

Annie râse pentru sine. Părăsi strada Capului luând-o pe *Impreza* apoi, la colțul următor, coti pe *Linia Stelară.* Acolo, cu toate că a fost nevoită să tragă puternic pe o pantă de aproape un kilometru, respirația ei de-abia dacă s-a modificat. Limbajul ei corporal spunea discret că în viața unei fete-ricșă dealurile erau mărunțiș. După un timp, Ed reveni:

— Mi-amintesc un singur lucru, am avut o pisică. Pe când eram copil.

— Da? Ce culoare avea?

— Era neagră. Era o pisică neagră.

În minte, avea o imagine limpede a pisicii, jucându-se în hol, cu o pană colorată. Timp de douăzeci de minute, punea tot sufletul în orice îi ofereai – hârtie, o pană, un dop de plută vopsit – apoi își pierdea interesul și adormea. Era neagră și suplă, cu mișcări nervoase și fluide, o față mică ascuțită și ochi galbeni. Îi era mereu foame. Ed avea o imagine mentală clară a pisicii, dar nu-și putea aminti nimic despre căminul familial. Avea, în schimb, o mulțime de amintiri din container dar despre care știa că nu erau reale pentru că aveau o completitudine lucitoare, o structură perfectă. S-ar putea să mai fi fost o pisică dar dacă mă gândesc mai bine, cred că nu.

— Am ajuns.

Ricșa se opri cu o smucitură. Ed, aruncat înapoi în lume, privea în jur dezorientat. Garduri și porți pline de condens zăngăneau în bătaia brizei. În spatele acestei imagini, o fâșie glacială de beton se întindea spre mlaștina sărată și dunele de nisip unde se putea vedea o crustă de hoteluri și baruri amărâte, din lemn.

— Unde suntem? întrebă el. Rahat.

Când clientul nu precizează o destinație, îl aduc aici. Nu-ți place? Lucrez cu comision pentru cei de la circ. Vezi? Uite colo.

Ea îi atrase atenția spre un ciorchine îndepărtat de lumini, apoi, când văzu că el nu e impresionat, îl privi îngrijorată. Nu e atât de rău, zise ea. Au aici hoteluri cu tot ce trebuie. Este portul spațial necorporatist.

Ed se uita aiurea peste gard.

— Rahat! spuse el din nou.

— Primesc un comision ca să aduc clienți, zise Annie. Pot să te duc înăuntru dacă vrei. Sau te-aș putea duce în altă parte. Dar trebuie să plătești.

— Merg pe jos, zise Ed. N-am bani.

— N-ai bani?

El ridică din umeri.

— Nu prea mai am de niciunele, completă el.

Ea îl privea cu o expresie pe care el n-o putea înțelege.

— Acolo, eu muream, iar tu ți-ai făcut timp pentru mine. Deci eu te voi duce înapoi în oraș.

— De fapt, recunoscu Ed, n-am nici unde să mă duc. N-am bani. N-am unde să mă duc. Și nici măcar un motiv să mă duc acolo. El o vedea cum încearcă să înțeleagă. Buzele ei se mișcară puțin în timp ce îl privea. Înțelese brusc că ea avea un suflet bun și asta îl făcu să se simtă îngrijorat. Deprimat. „Ei, și ce dacă? Nu-mi datorezi nimic, mi-a plăcut cursa”.

Îi măsură corpul imens din cap până în picioare:

— Mișcarea ta e bună.

Ea se uită iar nedumerită la el și apoi în jos la ea și apoi, peste gardul legat cu lanț și poarta care zăngănea în vânt, la circul de pe țărm.

— Am o cameră acolo, zise ea. Vezi luminile alea? Dacă aduc clienți, îmi dau o cameră. Asta-i înțelegerea mea cu ei. Vrei să stai acolo?

Poarta zăngăni, aerul marin se făcu mai rece. Ed se gândi la Tig si la Neena, la ce se întâmplase cu ei.

— OK

— Dimineață vei putea să-ți cauți o slujbă.

— Mereu mi-am dorit să muncesc într-un circ…

Deschizând poarta, ea îl privi peste umăr.

— Așa fac copiii, zise ea.

Camera era puțin mai mare decât ea, cu pereți din fibră ieftină care scrâșneau și lăsau înăuntru vântul marin. Într-un colț era o toaletă și un duș într-un cub de plastic transparent; în altul, un cuptor cu inducție și câteva oale și tigăi. Avea o rogojină matlasată, rulată sus pe perete. Era un loc cât se poate de impersonal și de temporar. Mirosea a orez prăjit în ulei și a transpirație. Transpirație de *Café électrique*. Transpirație de fată-ricșă. Dar avea și câteva lucruri personale, de-ale ei, pe rafturi, mai numeroase decât ar fi putut mulți dintre ei să se laude. Avea două costume de rezervă, din lycra, trei cărți vechi și niște flori de hârtie.

— E plăcut, zise Ed.

— Nu-i nevoie să minți. E un rahat. Aș putea face ceva de mâncare sau poate vrei numai să te întinzi?

Ed nu părea să fie hotărât în vreun fel.

— Hai, știu să fiu tandră, încă nu am rănit pe nimeni până acum.

Avea dreptate. L-a cuprins cu grijă. Pielea ei măslinie, cu păr puțin, pufos, avea un miros puternic, ciudat, ca de cuișoare și gheață. Ea îl atingea ușor, îl proteja de convulsiile ei interiorizându-se foarte mult și îl încuraja cu blândețe să i-o tragă cât de tare dorea. Când se trezi la un moment dat în noapte, descoperi că ea se încolăcise în jurul lui cu o considerație jenată ca și cum nu ar fi fost obișnuită să fie cineva acolo. Venise fluxul. Ed stătea întins și asculta cum se spărgeau valurile la mal. Se auzea foșnetul vântului. Curând zorile albăstriră cerul. Simți cum circul începe să se trezească în jurul lui. Încă nu știa ce-ar putea să însemne pentru el. Respirația liniștită a lui Annie Glyph, mișcările pieptului ei îl adormiră curând.

*

Cine mai avea nevoie de circ în vremurile acelea? Haloul era un circ în sine. Circ era și pe stradă și în mintea oamenilor. Să mănânci foc? Toți erau mâncători de foc. Toată lumea avea gene stranii și o poveste de relatat. Tatuajele senzitive făceau pe oricine să semene cu „Omul Ilustrat”. Fiecare era undeva sus, pe trapezul zburător personal. Era un zbor în grotesc. Cultivarul cu fildeși de pe Calea Electrică, avatarul ghemuit în container ca un fetus, fie că știau fie că nu, formulaseră toate întrebările și toate răspunsurile posibile pe care le putea suporta acum universul. Erau propriii lor interpreți și propriii lor spectatori.

Doar extraterestru nu puteai fi, așa că Sandra Shen ținea câțiva dintr-ăștia. Și profeția era căutată deoarece nu reușise nimeni să o facă în serie. Iar în raport cu grotescul generalizat, obligat să caute altundeva emoția ieftină din miezul spectacolului, Circul lui Pathet Lao prezenta ceva de mult dispărut, normalul, prin intermediul unei serii de numere care îți tăiau respirația, inventate și uneori interpretate chiar de Sandra Shen.

Drept urmare, epoca lui Ed Chianese se putea defini ca opusul cultural față de „Micul dejun, 1950”. Oamenii se emoționau la „Cumpărând un sutien cu șină la Dorothy Perkins, 1972” sau la „Citind un roman – începutul anilor ’80” și râdeau pe înfundate la perversul „Un nou prunc” sau la „Toyota Previa cu școlarii din Vestul Londrei”, ambele din 2002.

Cel mai de succes dintre toate, cu atât mai mult cu cât era o imagine istorică, era uimitorul „Brian Tate și Michael Kearney uitându-se într-un monitor de calculator, 1999”. Aceste *tableaux,*

adevărate pietre prețioase – interpretate în spatele unui geam sub lumini puternice de clonele unor bărbați grași pe punctul de a avea un atac de cord pe peronul metroului din Zurich, sau de clonele unor femei anorexice îmbrăcate în haine sport sexy *Angeleno* din 1982, reînviau bizarul confort de pe vechiul Pământ. Aceste fantezii disperate aduceau adevăratul câștig al circului. Asemeni zânelor bune, ele binecuvântaseră Circul încă de la înființare, finanțaseră primele deplasări prin Halou, iar acum asigurau suportul anilor de declin de acolo din zona crepusculară de pe Noul Venusport.

Succesul însă este și propriul distrugător. Oamenii nu mai veneau la circ să privească. Veneau să-și vadă propriile gânduri. Nu se mai mulțumeau să asiste la trecutul dispărut, ci voiau să participe la acest trecut. Stilurile de viață retro ce se răspândeau din enclavele corporatiste erau mai puțin fidele istoriei decât un *tableau* Shen, care avea și avantajul de a putea fi mai ușor de cumpărat. Aspectul era de genul „vinerea fără formalitate". Era telefonul Ericsson și puloverul de lână italian, purtat pe umeri cu mânecile înnodate lejer în față.

Tot pe atunci, la extrema cealaltă, pe Motel Splendido, un croitor de gene, fost expediționar, reușise să se transforme într-o replică fidelă a unei stele de muzică victoriană.

În fața unei astfel de concurențe, *Madame* Shen se gândea să plece mai departe. Dar mai erau și alte motive.

*

Dacă pătrunzi prea adânc, este de așteptat să te frigi. Nu există cale de mijloc.

Ed visa la o navă de cercetare dezintegrându-se lent în fotosfera unei stele de tip G. Nava era Ed. Apoi visă că era din nou în containerul lui de avatar, dar lumea din container se dezbinase și el auzea voci din fiecare piesă de mobilier, din fiecare colț, din jupa fiecărei fete drăguțe.

Apoi, tresărind se trezi și descoperi că era deja ziuă. Auzea marea de o parte a dunelor și circul de cealaltă. Găsi două *samosa* cu legume, împachetate într-o bucată de hârtie rezistentă la grăsime, niște bani, alături de un bilețel pe care scria „Du-te să vorbești cu recepționera pentru o slujbă".

Scrisul de mână al Annei Glyph era la fel de îngrijit și corect ca și felul în care ea făcea dragoste.

Ed mâncă samosa, uitându-se liniștit prin cămăruța umplută de lumina și de aerul mării. Apoi făcu hârtia ghemotoc, făcu un duș să spele sângele de pe el și porni.

Observatorul și Plante Autohtone Kharma, incluzând Circul lui Pathet Lao, ocupau o zonă betonată cam de 10 kilometri pătrați, la

marginea portului spațial necorporatist.

Observatorul, găzduit într-o serie de containere presurizate și vase magnetice bizare, ocupa ceva mai puțin de un sfert din suprafață. Circul ocupa o singură construcție ale cărei curbe și volute fuseseră gândite să semene cu un cort de bâlci. Restul complexului era ocupat de locuințe. Exact așa cum te-ai fi așteptat – buruieni, laterale din aliaj pătat de apa sărată, vopsele bășicate și crăpate, holograme vechi cu vorbe mieroase, decolorate, dar pline de energie, care se trezeau la viață când treceai pe lângă ele, urmărindu-te, lăudându-te, amăgindu-te. Toți cei care lucrau aici erau aidoma – vii, dar deconectați. Ed se simțea și el la fel. A trebuit să traverseze pe jos toată incinta ca să găsească recepția, într-o altă clădire din lemn, alb-cenușie, sub o firmă de neon defectă.

Recepționera purta o perucă blondă.

Păr mare, platinat, ridicat într-o coafură ieftină. Avea în față un terminal holografic pe care Ed nu-l cunoștea. Acesta semăna cu un bazin pentru pești, unul de modă veche, în care, gândi el, puteai discerne în răstimpuri un curent de bule de aer, o scoică falsă deschisă către o sirenă în miniatură. Recepționera era și ea ca o sirenă. Mai bătrână decât arăta, stătea cuminte sub părul ei, o femeie micuță cu un simț al umorului și cu un accent pe care Ed nu îl putea încadra.

Când Ed a explicat scopul vizitei, întreaga chestie a luat un aer neobișnuit de oficial și i s-au cerut o mulțime de detalii, pe care, cu excepția numelui, le-a inventat pe loc.

Când îl întrebă ce știa să facă, Ed răspunse cu ușurință:

— Știu să pilotez orice fel de navă, spuse el mândru.

Recepționera se făcea că privește pe fereastră.

— Deocamdată nu avem nevoie de un pilot. După cum vezi, suntem la sol.

— Nave de cercetare, cargouri de cursă lungă, nave stelare, scufundătoare solare. Le știu pe toate și le-am pilotat – era surprins de cât de aproape era de adevăr – de la motoare cu fuziune la motoare cu flux reversibil. Chiar și unele chestii despre care nu am aflat niciodată ce sunt, echipament extraterestru dotat cu module de control terestre.

— Te înțeleg, zise recepționera. Dar nu știi să faci și altceva?

Ed se mai gândi…

— Am fost navigator pe nave Alcubiere. Știi, alea mari care îngrămădesc realitatea în fața lor pe măsură ce înaintează? Ca o cută pe o pânză. Sau poate nu chiar la fel. Oricum, spațiul este din ce în ce mai curbat, materia la fel, timpul iese pe fereastră împreună cu toate celelalte lucruri. Închis în navă nu poți face altceva decât să supraviețuiești. Navigatorii surfează tocmai pe partea asta a undei. Ies în module EVA, se așază pe anvelopă și se străduiesc să vadă ce urmează. Singurul lucru pe care-l pot vedea de acolo este propria lor

viață curgând sub ochii lor.

Se întristase amintindu-și toate cele trăite.

— Genul de slujbe pe care le avem sunt…

— Se numește undă însoțitoare. Ca navigator vezi unele chestii de-a dreptul stranii. Arată ca țiparii argintii. Migrează. E un fel de radiație, așa mi s-a explicat, dar nu o vezi ca atare. Viața ta parcă se scurge asemeni țiparilor, în timp ce tu o privești. După aceea te întrebi de ce faci o meserie ca asta. Își privi mâinile. Am surfat unda aceea și au mai fost câțiva ca mine. Oricum, pot pilota orice fel de rachetă. Cu excepția navelor K, desigur.

— ... adică ai putea să stivuiești lăzile sau să faci curat la animale. Chestii de-astea. Recepționera consultă din nou terminalul și adăugă: Sau să faci profeții.

— *Pardon*?

Ed izbucni în râs.

Ea îl privea calmă.

— Adică să ghicești viitorul, explică ea ca și cum ar fi vorbit cuiva care nu cunoștea cuvântul dar era destul de isteț să-l învețe.

Ed se aplecă și privi și el în terminal.

— Ce se întâmplă aici?

Ochii ei aveau o culoare zăpăcitoare. Uneori erau ca jadul, alteori verde ca un val marin. Uneori parcă amândouă deodată. În pupilele ei erau puncte argintii care păreau gata să se desfacă, să se împrăștie.

Brusc, recepționera închise terminalul și se ridică în picioare de parcă trebuia să plece în altă parte și nu mai avea timp să stea de vorbă cu Ed. În picioare, părea mai înaltă și mai tânără – o parte din înălțime se datora pantofilor – dar tot trebuia să se uite în sus dacă dorea să-l privească pe Ed în ochi.

Purta o jachetă din denim, deschisă la culoare, cu buzunare de cowboy și modele cu strasuri, și o fustă dreaptă din piele adevărată. Își netezi fusta pe picioare și adăugă: „Suntem mereu în căutarea unui profet”.

Ed ridică din umeri.

— Profețiile nu m-au interesat niciodată. Pentru mine e o problemă să *nu* știu viitorul. Înțelegi?

Pe neașteptate, ea îi zâmbi cu căldură.

— Îmi închipui că așa a fost. Vorbește totuși cu ea. Nu se știe niciodată.

— Cu cine să vorbesc?

Recepționera termină de netezit fusta și porni către ușă. Mersul ei legănat se completa cu balansul părului ei mare, ceea ce dădea mersului un aer interesant pentru o persoană mai în vârstă. Destul de curios însă, el părea să-și amintească acel mers. O urmă afară și rămase în capul scărilor cu mâna streașină la ochi. Acum era

dimineață de-a binelea. Lumina marină se reflecta de betonul dezgolit, lumină și căldură orbitoare pentru imprudenți.

— Cu cine să vorbesc?

— Cu *Madame* Sandra, răspunse ea, fără să se întoarcă.

Fără vreun motiv aparent, numele acela îl înfioră. El se uită cum recepționera se îndepărta spre Circul lui Pathet Lao în cortul lui de un alb orbitor.

— Hei! Unde-o pot găsi?

Recepționera continuă să meargă și-i răspunse fără să se mai întoarcă:

— Te va găsi ea pe tine, Ed. Te va găsi ea.

*

Mai târziu în dimineața aceea, Ed se așeză pe dune cu privirea către mare. Lumina era dură și violacee. Șopârle mici cu gâtul roșu țâșneau prin iarba de pe plajă printre picioarele lui. Putea auzi bașii muzicii *dub marin,* explodând dintr-un club *lounge* de undeva de pe drumul de acces. În fața lui, pe un stâlp de lemn aplecat spre nisip, un semn decolorat informa că aceea este „Plaja Monstrului”. Nu se putea spune în ce direcție era orientat indicatorul, dar Ed presupuse că drept în față. Rânji. „Mă depășește” își spuse el, referindu-se nu atât la plajă cât la derutanta Sandra Shen. Îi era din nou foame. Revenind spre cămăruța lui Annie Glyph, recunoscu niște sunete care răzbăteau din barul motelului Dunelor, o colibă din draniță ridicată în mijlocul unor buruieni dintr-o vâlcea ca o scoică de stridie.

Capul lui Ed se iți prin ușa deschisă, ieșind de sub lumina dogoritoare și pătrunzând în obscuritatea răcoroasă dinăuntru și descoperi trei bătrâni slăbănogi, cu șepci albe și pantaloni din poliester arămiu prea mari pentru ei, aruncând zaruri pe o pătură întinsă pe dușumea.

— Salut. Jocul Navei, da.

Privirea lor lipsită de interes față de el, se ridică preț de o clipă apoi reveni asupra jocului. Ochii lor erau ca niște gămălii întunecate iar albul părea coagulat de vârstă. Mustăți pătate dar pieptănate cu grijă. Piele de culoarea cafelei – din cauza soarelui. Mâini subțiri cu vene proeminente, fragile, dar numai în aparență. Vieți trăite din ce în ce mai lent, cufundate în romul *Black Heart.* În cele din urmă unul dintre ei zise încet, cu voce moale și distantă:

— E rândul tău să plătești ca să poți juca.

— E povestea capitalului, fu Ed de acord și-și băgă mâna în buzunar.

Jocul Navei…

Cunoscut de asemenea sub numele de *Entreflex, Gobetween,*

Intermediarul, această abordare frontală cu valeți și barbut, cu jargon aspru, cu arșicele sale din os uman, cu cele douăsprezece personaje-simbol colorate și al căror înțeles adevărat nu îl mai cunoștea nimeni, era endemică. Pe plan galactic. Unii spuneau că a venit odată cu Oamenii Noi, la bordul navei lor amiral, *Remove All Packaging, Aruncați Toate Ambalajele.* Alții spuneau că își avea originea pe vechile nave subluminice ale *Creditului Icenian.* Era un mod de a petrece timpul care văzuse multe forme. În cea actuală, un subtext ironic la adresa a tot ce se întâmplase mai demult, în spațiul real, se presupunea că personajele și numele pe care jucătorii le dăduseră acestora, reprezentau vestita luptă cu numărul 1000 dintre oameni și Nastic, luptă în timpul căreia, în fața numărului enorm de evenimente și condiții de luptă – enorm de multe nave spațiale, enorm de multe dimensiuni de conturnat, enorm de multe fizici diferite în spatele cărora să te ascunzi, enorm de multe strategii simultane la nivel de nanosecunde – amiralul EMS Stuart Kauffman a abandonat transformările Tate-Kearney și pur și simplu a dat cu zarurile pentru a-și alege mișcările. Ed, care îl considera mai degrabă o sursă de venit decât un subtext, jucase jocul acesta toată viața sa adultă, de la prima navă la bordul căreia fugise până la ultima navă cu care sărise. Vocile moi ale bătrânilor umpleau barul.

— Dă-mi o carte.

— Nu vrei nicio carte. Ești terminat.

— Da' acum ce mai spui?

— Spun că ești terminat de două ori.

Ed puse banii jos. Le zâmbi peste pătură și licită Ochii Șarpelui Vegan.

— Asta te aduce printre noi, îl acceptară bătrânii.

El suflă peste zarurile grele și reci la atingere, niște oase extraterestre inteligente care-și extrăgeau energia din căldura mâinii și din energia mișcării, pentru a putea schimba personajele pe măsură ce se rostogoleau. Zarurile se rostogoleau care încotro. Săreau ca niște cosași. Simbolurile, modele de interferență cu nuanțe holografice vechi, albastre, verzi și roșii, reflectau scurt și fluorescent razele de lumină cu care se intersectau. Ed văzu Calul, Sectorul, o navă-*clipper* într-o coloană de nori ca un fum. Apoi Gemenii. Ceea ce îl înfiora. Unul dintre bătrâni tuși și se întinse după romul său. Câteva minute mai târziu, când banii începură să circule dintr-o mână într-alta, fiecare tranzacție era însoțită de o atmosferă respectuoasă…

*

Ed era deja la circ de mai multe zile înainte să se întâmple ceva. Annie Glyph venea și pleca în felul ei timid și calm. Părea mulțumită

să-l vadă la sfârșitul turei ei. Întotdeauna avea ceva pentru el. Și întotdeauna părea ușor surprinsă că-l găsește încă acolo. El se obișnuise cu corpul ei uriaș mișcându-se în spatele perdelei de plastic de la duș. Ea era atât de grijulie! Numai noaptea, când transpira *Café électrique,* el trebuia să se dea la o parte să nu fie rănit.

— Îți place o persoană așa de mare ca mine? obișnuia ea să-l întrebe. Toate cele cu care ți-ai tras-o erau mici și drăguțe…

El se înfuria, dar nu știa ce replică să dea.

— Ești ok, ești frumoasă.

Ea râdea și se uita în altă parte.

— Trebuie să țin camera goală, să nu sparg ceva.

Întotdeauna, când venea dimineața, ea era deja plecată. Ed se scula târziu, lua micul dejun la *Café Surf,* pe coasta marină, și acolo afla și știrile. Războiul se apropia cu fiecare zi. Nasticii omorau femeile și copiii de pe navele civile. Nu știa nimeni de ce. Epavele navelor spațiale umpleau hologramele. Undeva pe lângă *Eridani IV,* haine de copii și artefacte casnice pluteau în derivă lentă ca amestecate cu lingura. O ambuscadă fără sens, trei transportatoare de marfă și o iolă înarmată, *La Vie Féerique, Viața Feerică,* distruse complet. Echipaje și pasageri făcuți gaz în optzeci de nanosecunde. Nu înțelegeai nimic. După ce mânca, Ed cutreiera circul în căutare de lucru. Vorbea cu o mulțime de oameni. Toți erau binevoitori, dar niciunul nu-l putea ajuta.

— Este de mare importanță să te întâlnești cu *Madame* Shen mai întâi, spuneau ei.

Căutarea ei devenise un joc pentru el. În fiecare zi alegea o nouă persoană care să o reprezinte, o figură văzută de la distanță, cu sex ambiguu, vizibilă doar pe jumătate în lumina violentă reflectată de beton.

Seara o bătea la cap pe Annie Glyph cu „Azi e aici?”, iar Annie Glyph doar râdea.

— Ed, ea e mereu ocupată.

— Dar azi e aici?

— Are treabă. Muncește în folosul altora. O s-o cunoști în curând.

— Deci, OK, uite, aia de colo e ea?

Annie era încântată.

— *Aia* e un bărbat!

— Bine, dar aia?

— Ed, *aia* e un *câine!*

Lui Ed îi plăcea agitația circului dar nu înțelegea lucrurile expuse. Stătea în fața tabloului cu Brian Tate și Michael Kearney și nu simțea decât confuzie la vederea strălucirii maniacale din ochiul lui Kearney când se uita la monitor peste umărul prietenului său, sau la vederea ciudățeniei gesticulațiilor lui Tate când se uita în sus și-n jos, sau la

vederea începutului înțelegerii viitoarei lor descoperiri schițate pe trăsăturile lor obosite. Hainele lor, însă, erau interesante.

Se descurca ceva mai bine cu extratereștrii. Uriașele containere presurizate care pluteau la un metru, un metru și ceva deasupra solului cu un fel de reziliență uleioasă astfel încât dacă le atingeai, oricât de ușor, puteai simți cum reacționează într-un mod simplu, masiv, newtonian, îl umpleau cu un fel de neliniște. Se temea de straturile lor de circuite integrate și de nervurile lor baroce care puteau fi tot atât de bine decorațiuni dar și instalații mecanice. Se temea de modul în care extratereștrii își urmăreau gardienii în tot perimetrul, de la distanță, în lumina înșelătoare a amiezii. Cu mare greutate și foarte rar, își făcea curaj să se uite prin vitrina minusculă, din sticlă armată, care-ți permitea să vezi un *Microhotep* sau un *Azul* sau un *Hysperon,* extratereștrii care ar fi trebuit să se afle în ele. Ăștia zumzăiau încet sau lansau raze luminoase, aproape invizibile, de radiații ionizante. El își imagina că privitul lor semăna cu privitul într-un fel de telescop. Îi aminteau de containerul lui de avatar. Se temea că s-ar fi văzut pe sine.

Când i-a povestit Annei Glyph, ea a râs.

— Voi, avatarii, vă temeți întotdeauna să vă priviți.

— Hai, m-am uitat o dată. O dată e de ajuns. Era de parcă ar fi fost un pisoi înăuntru, un fel de pisoi negru.

Annie zâmbea uitându-se înaintea ei la ceva invizibil.

— Te-ai uitat la tine și ai văzut un pisoi?

El o privi calm.

— Vreau să spun că m-am uitat într-o chestie de-aia cu extratereștri.

— Totuși, un pisoi, Ed? Asta-i chiar nostim.

Ed ridică din umeri.

— De-abia dacă puteai vedea ceva, continuă el. Putea fi orice.

*

Madame Shen era un anti-spectacol zilnic. Cu toate acestea, Ed credea că îi putea simți prezența acolo. Urma să vină când i-ar fi convenit, iar el avea să aibă de lucru. Între timp, se scula târziu, bea Black Heart din sticlă și stătea pe vine cu bătrânii, deasupra dușumelei de la barul motelului Dunelor, ascultându-le discuțiile ocazionale în timp ce zarurile se rostogoleau. Ed câștiga mai mult decât pierdea. De când plecase de-acasă avea acest fel de noroc. Dar continua și să obțină Gemenii și Calul și drept consecință, visele lui deveniseră la fel de tulburate ca ale lui Annie. Amândoi transpirau, se zvârcoleau, se trezeau și alegeau singura cale posibilă de ieșire. Nici nu apuca Annie să spună „Trage-mi-o, Ed. Trage-mi-o cât poți de tare” că Ed și era

încârligat pe ea. Ea era bastionul lui împotriva lumii.

— Hei, concentrează-te. Ce faci, joci prinsa? îl treziră bătrânii cu veselie.

Dacă Annie lucra până târziu, juca și Ed până târziu. Bătrânii nu aprindeau niciodată lumina în barul ăla gol. Strălucirea de neon a Sectorului Kefahuchi, strecurându-se prin ușa deschisă, era suficientă pentru ei. Ed considera că ei trecuseră de cele mai multe dintre nevoile tinerilor.

Într-o noapte, pe la zece, încă mai dădea cu zarurile când o umbră căzu peste joc. Își ridică privirile și o văzu pe recepționeră. Purta o fustă din denim, dar împodobită cu volănașe. Părul ei era coafat tot în sus și avea cu ea terminalul acela ca un vechi acvariu, ținut strâns sub un braț de parcă ar fi fost un articol de lux proaspăt cumpărat. Se uita în jos la banii de pe pătură.

— Vă considerați jucători adevărați?

— Da, ne considerăm! veni replica lor rostită la unison.

— Ei bine, eu nu cred! Dați-mi zarurile alea să vă arăt cum se joacă.

Ea luă oscioarele în mâna ei mică, își flexă încheietura și aruncă. Dublă, Caii.

— Credeți că asta înseamnă ceva?

Aruncă iar. Și iar. Doi cai, de șase ori la rând.

— Acum e bine. Asta înseamnă să fii pe calea de a obține ceva!

Șmecheria asta, evident familiară, îi făcu pe bătrâni să fie mult mai vioi ca de obicei. Râdeau și își suflau degetele de parcă s-ar fi fript. Se înghionteau și rânjeau unul la altul. Apoi și la Ed.

— Ai să vezi ceva acum, promiseră ei.

Dar recepționera negă din cap. „N-am venit să joc.” Pe chipurile lor se văzu supărarea. „Problema este că am altceva de făcut în seara asta” explică ea cu ochii spre Ed. Ei dădură din cap cum că au înțeles, apoi își lăsară privirile-n jos, să nu li se vadă dezamăgirea de pe fețe.

— Dar, ia ascultați, și la Barul Lung au rom Black Heart și știți cât de mult vă plac fetele de acolo. Ei? Ce ziceți?

Bătrânii făcură cu ochiul și rânjiră. Păreau să fie interesați de idee… Și ieșiră.

— Ah, ce țapi bătrâni! îi dojeni recepționera.

— Vin și eu, zise Ed. Nu prea avea chef să rămână singur cu ea.

— Tu să stai, îl sfătui ea șoptit. Dacă știi ce e bine pentru tine.

*

După ce plecară bătrânii, încăperea deveni parcă mai întunecoasă. Ed se holba la recepționeră, iar ea la el. Scânteieri firave se zăreau în acvariul de sub brațul ei. Ea își așeză părul cu mâna. „Ce fel de muzică

îți place?” Ed nu răspunse. „Eu ascult mult Oort Country, după cum îți poți da seama. Îmi plac temele lor pentru adulți”. Stăteau în picioare, iarăși tăcuți. Ed se uita în altă parte, pretinzând că studiază mobila veche și stricată din bar sau obloanele din șipci. De-afară, dinspre dune, veni o briză care atinse ușor obiectele din încăpere ca și cum iar fi încercat să se hotărască ce să facă cu ele. După un minut sau două, recepționera zise încet:

— Dacă vrei să o cunoști, acum este aici.

Ed simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Se ținu ferm, privind în depărtare.

— Am nevoie de o slujbă, asta-i tot.

— Iar noi avem o slujbă pentru tine, spuse o altă voce.

Luminițe începură să curgă prin încăpere de undeva din spatele lui Ed. El știa cu precizie de unde puteau veni. Nu era nimic de câștigat admițând asta, dar o recunoaștere putea strica totul. „Am văzut multe, își spuse Ed, dar nu am chef de monitori în viața mea”. Recepționera pusese acvariul jos, pe dușumea. Scânteieri albe ieșeau din nările și ochii ei. Ceva trăsese capul lui Ed astfel încât, chit că îi plăcea sau nu, trebuia să fie martor la acest eveniment, să îi dea formă recunoscându-l. Luminile erau ca o spumă. Aveau și un fel de muzică cu ele, asemeni sunetului algoritmului însuși. Curând nu mai era nicio recepționeră, numai monitorul care o opera, acum ocupat cu reasamblarea ei în chipul micuței femei orientale pe care o împușcase deja pe strada Yulgrave. Denimul fusese înlocuit de cheongsamul despicat, iar aspectul „Oort Country” fusese înlocuit de sprâncene smulse cu sălbăticie și cea mai delicată înghițire de consoane. După ce tranziția a fost încheiată, fața ei continuă să-și schimbe propriile umbre, la început bătrână, apoi tânără, tânără și din nou bătrână. Ciudată, apoi perfectă. Avea carisma unui lucru extraterestru ireal, mai puternic decât sexul, deși era perceput la fel.

— Aici lucrurile sunt cu adevărat date naibii, șopti Ed. Sper să pot fugi măcar.

Sandra Shen zâmbi în sus, către el.

— Mă tem că nu, Ed, zise ea. Nu suntem într-un container. Aici există consecințe. Vrei sau nu slujba? Înainte ca el să poată răspunde, ea continuă: „Dacă nu, Bella Cray ar vrea să-ți spună ceva.”

— Ei, asta-i o amenințare!

Ea dădu din cap într-un mod nesemnificativ. Ed privea în jos la ea, încercând să vadă ce culoare aveau ochii ei. Ea zâmbi observându-i neliniștea.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre tine, sugeră ea.

— Oh, da. Asta-i acum. Cum de știi totul despre mine deși nu m-ai mai văzut niciodată? rânji. Ce-i în acvariu? întrebă încercând să vadă dincolo de ea, recipientul fiind așezat pe dușumea. M-am tot întrebat

ce-i acolo.

— Să începem cu începutul. Ed, am să-ți spun un secret despre tine. Te plictisești ușor.

Ed își suflă degetele ca și cum s-ar fi fript.

— I-auzi, zise el. La așa ceva nu m-am gândit niciodată.

— Nu, zise ea. Nu felul acela de plictiseală. Nu plictiseala cu care te descurci când ești într-o navă de cercetare sau într-un container de avatar. Toată viața ți-ai ascuns adevărata plictiseală în spatele acesteia. Ed ridică puțin din umeri, încercă să se uite în altă parte, dar nu reuși pentru că acum ochii ei îl țintuiau cumva. Ai un suflet plictisit, Ed; ți s-a dat înainte de a te naște. Îți place să faci sex, Ed? Asta pentru ca să umpli acel gol. Îți place containerul? Și el umple golul. Preferi lucrurile riscante? Nu ești întregit, Ed, trebuie să umpli golul, asta-i toată povestea ta. Și încă ceva ce poate fi observat de orișicine, chiar și de Annie Glyph, îți lipsește o piesă.

Ed auzise asta mai des decât își închipuia ea, deși, trebuia să recunoască, de obicei în împrejurări diferite.

— Și în concluzie?

Ea făcu un pas într-o parte.

— În concluzie, acum te poți uita în acvariu.

Ed deschise gura. O închise. Prostit într-un fel pe care nu-l putuse urmări. Știa că o să facă asta din cauza plictiselii de care vorbise ea. El se uită într-o parte din cauza luminii care se scurgea prin ușa deschisă. Lumina Kefahuchi, care făcea ca Sandra Shen să fie și mai greu de văzut. Deschise gura să spună ceva, dar ea i-o luă înainte. „Spectacolul are nevoie de un profet, Ed”. Ea începu să se îndepărteze. „Asta-i deschiderea. Ăsta-i târgul. Și știi, lui Annie i-ar prinde bine niște bani în plus. Nu prea rămâne cine știe ce după ce-și ia porția de *café électrique.*”

Ed înghiți.

*

Marea șușotind în spatele dunelor. Un bar gol, plin de praf și de lumina Sectorului Kefahuchi. Un bărbat stă în genunchi, cu capul într-un soi de bazin de pești, neputând să și-l scoată, de parcă, indiferent de natura substanței, fum sau gel care îl umple, îl prinsese strâns și încearcă să-l digere. Mâinile lui trag de bazin, mușchii brațelor sunt umflați la maximum. Transpirația curge din el, dă din picioare și lovește zgomotos scândurile dușumelei și cu impresia că țipă, scoate un zgomot slab, un bocet ascuțit.

După câteva minute această activitate încetează.

Femeia orientală își aprinde o țigara fără filtru, privindu-l cu atenție. Fumează o vreme, ia un fir de tutun de pe buze.

— Ce vezi?
— Țipari. Ceva ca niște țipari care înoată, îndepărtându-se de mine.
Pauză.
Picioarele lui bat din nou toba pe dușumea. Apoi, spune cu voce groasă „Știi, se pot întâmpla prea multe lucruri."
Femeia suflă fumul, dă din cap.
— Nu ține la public, Ed. Mai încearcă. Face un gest complex cu țigara. Toate lucrurile se pot întâmpla, îi amintește ea, de parcă îi mai spusese și înainte.
— Dar *durerea!*
Ei nu pare să-i pese de durere.
— Continuă.
— Se pot întâmpla prea multe lucruri, repetă el. Știi?
— Sigur că știu, zice ea, cu o voce mai compătimitoare. Ea se apleacă să-i atingă umerii noduroși, scurt, cu gândul în altă parte, ca și cum ar liniști un animal. Este un fel de animal pe care-l cunoaște foarte bine, unul cu care are o experiență considerabilă. Vocea ei e plină de carisma sexuală a lucrurilor extraterestre inventate de demult. Sigur că știu, Ed, pe cuvânt. Dar încearcă să vezi în mai multe dimensiuni. Pentru asta-i circul, dragule. Înțelegi? E amuzament. Trebuie să le oferim ceva.

*

Când Ed Chianese își reveni, era ora trei dimineața. Zăcea cu fața în jos, în partea dinspre ocean a Motelului Dunelor. Își pipăi ușor fața. Nu era atât de lipicioasă cum se aștepta. Pielea părea mai catifelată decât de obicei, și îl durea puțin, de parcă folosise exfoliant ieftin înainte să petreacă o noapte în oraș. Era obosit, dar totul – dunele, alge aruncate pe mal de valuri arătau, miroseau și sunau foarte ascuțit. La început crezu că era singur. Dar era și *Madame* Shen, stând în picioare deasupra lui, cu pantofii ei mici care se scufundau în nisipul moale, iar Sectorul Kefahuchi ardea cerul nopții în spatele ei.
Ed gemu. Își închise ochii. Vertijul îl cuceri instantaneu, o imagine-de-după a Sectorului, ca o pioneză rotitoare fixată pe nimicul pe nimicul întunecat.
— De ce îmi faci asta? șopti el.
Sandra Shen păru să ridice din umeri.
— Asta-i slujba.
— Nu-i de mirare că nu găsești pe nimeni să o facă, încercă Ed să râdă.
El își frecă din nou fața cu mâinile. Își trecu mâna prin păr. Nimic. În același timp știa că nu va scăpa niciodată de senzația chestiei

aceleia care îl absorbea. Și mai era ceva, obiectul nu mai era în bazin. Sau dacă era, era și în altă parte…

— Ce-am spus? Am spus că vedeam ceva?

— Te-ai descurcat bine pentru prima lecție.

— Ce *este* chestia aia? Este încă pe mine? Ce mi-a făcut?

Ea îngenunche iute lângă el, atingându-i părul de pe frunte.

— Bietul de tine – Ed îi putea simți respirația pe ceafă – profeția încă este o magie neagră iar tu ești chiar în linia întâi. Dar încearcă să consideri că toată lumea e rătăcită. Oameni obișnuiți, merg pe stradă, au cu toții direcții eronate și toți trebuie să găsească drumul bun. Nu-i chiar atât de greu. Ei fac asta în fiecare zi.

Pentru o clipă păru că ar mai fi vrut să spună ceva. Apoi îl bătu ușor pe spate, luă de jos acvariul și plecă târându-și picioarele, cu recipientul sub braț, în sus pe dune și înapoi la circ.

Ed se târî prin iarba uscată într-un loc unde să poată vomita în liniște. Descoperi că își mușcase limba în timp ce încerca să-și scoată capul din acvariu.

Se hotărâse deja să încerce să uite toate chestiile pe care le văzuse acolo, înăuntru. Chestiile alea făceau ca ieșirea din bazin să pară o distracție.

19.Orologiul libertății

După ce plecă din laborator, Michael Kearney se temu să se mai oprească din mers.

Începuse să plouă. Se făcuse întuneric. Totul părea înconjurat de o coroană premergătoare unei crize de epilepsie, un tremur al luminii ca de la un neon uzat. Gura i se umplu de un gust metalic. Alerga pe străzi, bălăbănindu-se din cauza greții, ținându-se strâns de balustradele metalice pe lângă care trecea.

Nimeri drumul spre stația Russell, și de aici încolo merse cu metroul, la întâmplare. Orele de trafic aglomerat erau la început. Navetiștii se întorceau să-l privească ghemuit pe vine în cotitura vreunui pasaj murdar sau la un colț de peron, cu umerii cocoșați să nu se vadă cum agita zarurile Shrander-ului în căușul mâinilor, dar își întorceau privirea când îi vedeau fața descompusă ori simțeau mirosul de vomă de pe hainele lui. După două ore prin stațiile de Metrou, panica i se mai diminuase. Îi venea greu să se oprească din mișcare, dar cel puțin ritmul bătăilor inimii scăzuse, iar el putea începe să gândească. La una dintre revenirile în centru, băuse ceva la *Apa Limpede* și comandase și ceva de mâncare, dar fără să poată să și mănânce. După asta, mai merse puțin, pe jos, apoi luă un tren pe linia Jubileului, până la Kilburn, unde locuia Valentine Sprake, la capătul unei străzi lungi, cu clădiri victoriene, inexpresive, din cărămidă, cu beciuri înecate de gunoaie și ferestre blocate cu scânduri, care atrăgeau o populație fluctuantă de vânzători de droguri, studenți la arte și refugiați pe motive economice din fosta Iugoslavei.

Afișe politice atârnau de stâlpii de iluminat. Nici una dintre mașinile pătate și ruginite, pe jumătate urcate pe trotuar printre resturi de ambalaje și rahat de câine, nu era mai nouă de zece ani.

Kearney bătu la ușa lui Sprake, o dată, de două ori, și apoi a treia oară. El se dădu doi pași în spate și cu ploaia căzându-i în ochi, strigă în fața clădirii. „Sprake? Valentine?” Vocea lui răsună în josul străzii. După un minut, ceva îi atrase atenția asupra uneia dintre ferestrele de la ultimul etaj. Își lungi gâtul să se uite, dar tot ce se putea vedea era doar o bucată de perdea din plasă gri și reflecția luminii stradale pe sticla murdară.

Kearney întinse mâna spre ușă iar aceasta, parcă răspunzând intenției lui, se deschise singură. Kearney se dădu doi pași înapoi, surprins.

— Iisuse!

Preț de o clipă crezu că văzuse un chip trăgând cu ochiul la el, din spatele ușii. Pătat de luminile străzii, mai jos decât te-ai fi așteptat să îl vezi, ca și cum un copil ar fi fost trimis să răspundă la ușă, un copil

chiar foarte mic.

Înăuntru nu se schimbase nimic. Nu se mai schimbase nimic încă din anii șaptezeci și nici nu avea să se mai schimbe ceva, vreodată. Pereții erau acoperiți cu tapet din hârtie gălbuie ca tălpile picioarelor. Becuri slabe, care se aprindeau doar douăzeci de secunde, înainte de a scufunda scările, din nou, în întuneric. În fața băii mirosea a gaz iar dinspre camerele de la etajul doi venea un miros de mâncare râncedă. Și peste tot și toate, mirosea a anason. Aproape de capătul de sus al scărilor, o lucarnă lăsa să intre lucirea aspră și portocalie a nopții londoneze.

Într-una din camerele de sus, Valentine Sprake zăcea într-o baie de lumină fluorescentă, în interiorul unui cerc de cretă desenat direct pe dușumeaua goală. Era răstignit pe un fotoliu, cu capul dat pe spate și într-o parte, ca și cum tocmai ar fi fost împușcat. Era gol și părea să se fi acoperit cu un fel de ulei, care lucea gălbui pe firele de păr dintre picioare. Gura îi era deschisă, iar expresia de pe fața lui era în același timp de durere și de liniște. Era mort. Sora lui, Alice, stătea pe o sofa ruptă, din afara cercului, cu picioarele întinse. Kearney își amintea de ea ca adolescentă, mișcându-se încet și vag. Devenise o femeie înaltă, de treizeci și ceva de ani, cu părul negru, pielea foarte albă și o umbră de mustață. Fusta ei, trasă în sus, dezgolea coapsele albe și cărnoase. Se holba, peste capul lui Strake, la un tablou de pe peretele opus. Din această piesă ciudată și ieftină de artă religioasă, grădina Ghetsimani văzută stereoscopic în griuri verzi și albastre, fața și partea de sus a trupului lui Iisus erau îndreptate înspre cameră, într-un gest chinuit dar hotărât de îmbrățișare.

— Alice?

Alice Sprake scoase un sunet de genul „Ioii. Ioii, ioii."

Kearney își puse mâna la gură și mai înaintă puțin în cameră.

— Alice, ce s-a întâmplat aici?

Ea privea pierdută ba la el, ba la ea, ba la tabloul de pe perete. Începu să se masturbeze absentă.

— Iisuse…

Îl mai privi odată pe Sprake. Acesta ținea strâns, într-o mână, un ceainic electric vechi, iar în cealaltă o ediție-pamflet a poemului *Hodos Chameleontos* al lui Yeats. O clipă mai înainte, poate că le ținuse cu brațele întinse, în postura hieratică a unei figuri de Tarot… Dușumeaua din fața lui era plină de obiecte care păreau să fi căzut pe jos din poala lui în timp ce murea. Scoici, craniul unui mamifer mic – ornamente țigănești din Serbia, de-ale mamei lui.

Atmosfera aceea dădea impresia că se mai petrecuse și altceva acolo. Și în pofida finalității a ceea ce se întâmplase deja, plutea în aer sentimentul că s-ar mai fi putut întâmpla ceva, cu ușurință.

— A fost un băiat bun, spuse Alice.

Gemu tare. Arcurile rupte ale sofalei scârțâiră și apoi tăcură. După o clipă se ridică în picioare și își netezi fusta în jos pe coapse. Avea aproape doi metri, se gândi Kearney, poate mai mult. Statura ei mare avea un efect de calmare asupra lui, iar ea părea să fie conștientă de asta. Mirosea puternic a sex.

— Am să mă ocup eu de situația asta, Mikey. Tu trebuie să pleci.

— Am venit pentru că aveam nevoie de ajutorul lui.

Ideea nu păru să-i dea vreo satisfacție lui Alice.

— E vina ta că a ajuns așa. De când te-a cunoscut, parcă a înnebunit. Avea de gând să facă multe lucruri minunate în viața lui…

Kearney o privi surprins.

— Sprake? întrebă neîncrezător. Vorbești despre Sprake? Începu să râdă. În ziua când ne-am cunoscut, într-un vagon de metrou, era un ratat care se *tatua singur cu un pix Bic.*

Alice Sprake își îndreptă spinarea.

— Era unul dintre primii cinci vrăjitori din Londra, spuse ea simplu. Apoi adăugă: „Știu de ce te temi. Dacă nu pleci acum, am să-l trimit după tine.

— Nu! Kearney era speriat.

Habar n-avea ce ar fi putut ea într-adevăr să facă. Panicat, se holba când la ea când la mort. Ieși în fugă din cameră, alergă în jos pe trepte și o zbughi în stradă.

*

Anna dormea când el se întoarse în apartament. Ea se înfășurase în pilotă și i se mai vedea doar creștetul. Peste tot, apăruseră bilețele noi: *„Problemele celorlalți sunt problemele lor”, „Nu ești responsabilă de problemele altora.”*

Kearney se duse în camera din spate, fără să facă vreun zgomot și începu să golească sertarele pe întuneric, îndesând în geanta lui de curier, marca *Marin,* haine, cărți, pachete de Tarot și alte obiecte personale. Camera dădea spre casa scării din mijlocul blocului. Kearney nu era de multă vreme în cameră când începu să audă voci răsunând de la unul din etajele inferioare. Păreau să fie un bărbat și o femeie care se certau, dar nu putea distinge nici un cuvânt, ci doar să simtă o senzație de pierdere și de amenințare. Se ridică și trase draperiile. Vocile răzbăteau însă și așa. Când termină de strâns ce dorise, încercă să închidă fermoarul genții. Fermoarul se blocase și privi în jos. Geanta și tot ce era în ea erau acoperite cu un strat gros de praf. Imaginea îi induse un atât de puternic sentiment de deșertăciune că îl umplu de groază din nou. În cealaltă cameră, Anna se trezea.

— Michael? Tu ești? Tu ești, nu-i așa?

— Culcă-te. Am venit doar să-mi iau niște lucruri.

Urmă o pauză în care ea se strădui să asimileze vorbele lui.

— Să-ți fac un ceai. Tocmai voiam să fac un ceai când am adormit. Eram atât de epuizată încât am adormit.

— Nu-i nevoie.

Auzi patul scârțiind, apoi ea veni și se sprijini de tocul ușii. Era în cămașă lungă de noapte, din bumbac. Căsca și se freca la ochi.

— Ce faci? Ți-a fost rău? Probabil că simțise mirosul de vomă de pe jacheta lui.

Anna aprinse lumina pe neașteptate, iar Kearney făcu un gest inutil de a ascunde geanta. Rămaseră amândoi în picioare, clipind unul la celălalt.

— Pleci?

— Anna, e mai bine așa.

— La naiba, cum poți spune așa ceva? Cum dracu poți spune că-i mai bine să pleci?

Kearney începu să răspundă, dar renunță și se mulțumi cu o ridicare din umeri.

— Am crezut ca o să rămâi! reveni Anna. Ieri ai spus că e bine, ai spus că a fost bine.

— Făceam sex, Anna. La asta m-am referit.

— Știu, știu. A *fost* bine.

— Am spus că mi-e bine când fac sex cu tine, asta-i tot. Asta-i tot ce-am vrut să spun.

Ea alunecă în jos pe lângă tocul ușii și se așeză cu genunchii la gură.

— M-ai lăsat să înțeleg că o să rămâi.

— Asta ai vrut tu să înțelegi, încercă Kearney să o convingă.

Ea se holba în sus la el, furioasă.

— Și tu voiai asta, insistă ea. Practic, asta mi-ai spus. Își trase nasul și își șterse ochii cu dosul palmei. Bine. Bărbații sunt mereu niște proști și niște speriați. O trecu un fior. E frig aici? Oricum de acum sunt trează. Măcar bea niște ceai. Nu durează mult.

A durat mult. Anna se agita. Se întreba dacă avea destul lapte. Începu să spele vasele, apoi le lăsă. Îl lăsă pe Kearney să termine de preparat ceaiul în timp ce ea se duse la baie și dădu drumul la apă. O auzi apoi umblând în altă parte a apartamentului. O auzea deschizând și închizând sertare. „L-am văzut pe Tim deunăzi", strigă ea la un moment dat, dar era o chestie atât de străvezie că el nici nu catadicsi să răspundă. „Și-a amintit de tine."

Kearney stătea în bucătărie, în picioare, uitându-se la lucrurile de pe rafturi și bând ceaiul slab Earl Grey pe care-l făcuse singur. Ținea sacul de curier în mână, simțind că dacă-l pune jos, i-ar slăbi poziția. Adeseori, un val de neliniște îl lingea peste tot, începând de undeva

din adâncul creierului, ca și cum o parte foarte bătrână din el putea detecta Shrander-ul cu mult înainte să-l poată auzi sau vedea.

— Trebuie să plec. Anna?

Își goli ceașca în chiuvetă. Când ajunse la ușă, ea era deja acolo, stând în așa fel încât el să n-o poată deschide. Se îmbrăcase de ieșit în oraș, cu o jachetă tricotată cu fir gros și o fustă Versace falsă. La picioarele ei era o geantă. Ea îi văzu privirile aruncate spre geantă.

— Dacă tu poți să pleci, atunci pot și eu.

Kearney ridică din umeri și întinse mâna peste umărul ei, să apuce mânerul zăvorului Yale.

— *De ce* n-ai încredere în mine? întrebă ea ca și cum era un fapt stabilit deja că el nu avea încredere în ea.

— Nu-i vorba de asta.

— Ba da. Eu încerc să te ajut…

El făcu un gest de nerăbdare.

— ... numai că tu nu mă lași.

— Anna, *eu* te ajut pe tine. Ești alcoolică. Ești anorexică. Ești bolnavă adeseori și nici în zilele tale bune nu te ții prea bine pe picioare. Ești totdeauna panicată. De-abia dacă trăiești în lumea asta.

— Javră.

— Cum ai putea tu să mă ajuți?

— Nu te las să pleci fără mine. Nu te las să deschizi ușa asta.

Ea se luptă cu el.

— Isuse, Anna.

El reuși să deschidă ușa și împingând-o, trecu de ea. Anna îl ajunse din urmă pe scări, îl apucă de gulerul jachetei și nu îi dădu drumul nici când el începu s-o târâie pe scări.

— Te urăsc!

El se opri și o privi lung. Gâfâiau amândoi.

— Și-atunci pentru ce toate astea?

Ea îl pocni peste față.

— Pentru că habar n-ai! Pentru că nimeni altcineva nu o să te ajute. Pentru că tu ești cel de prisos, cel cu probleme. Ești atât de prost că nu vezi? Ești chiar atât de prost?

Ea dădu drumul hainei lui pe neașteptate și se așeză pe scări. Privi în sus, la el, apoi își mută privirea în altă parte. Lacrimile-i curgeau pe obraji. Fusta i se ridicase, iar el constată că se uita la coapsele ei lungi și subțiri de parcă n-o mai văzuse niciodată. Ea îi observă privirea, își șterse lacrimile și-și trase fusta și mai sus. „Iisuse”, șopti Kearney. O întoarse cu spatele și o avu acolo, pe scările reci, din piatră.

Zece minute mai târziu, când el pleca greoi spre stația de metrou, ea pur și simplu îl urma.

*

O întâlnise la Cambridge, cam la doi ani după ce furase zarurile. El era în căutarea cuiva pe care să-l omoare, dar în schimb a ajuns în camera Annei. Acolo, el stătea pe pat în timp ce ea deschidea o sticlă cu vin, îi arăta fotografii cu cele mai recente crize anorexice, umbla nervoasă prin cameră într-o jachetă tricotată, lungă, fără altceva pe dedesubt. „Îmi placi, dar nu vreau să fac sex. De acord?”. Kearney era de acord. El, care era înăbușit de fanteziile din Casa Grozamei și epuizat de evaziunile pe care le practica în astfel de ocazii – se trezea adeseori spunând cam același lucru. De fiecare dată când jacheta ei tricotată se deschidea, el îi zâmbea vag și se uita politicos în altă parte. Atitudinea asta părea să o facă și mai nervoasă. „N-ai vrea doar să dormi lângă mine?” îl imploră ea când a venit timpul să plece. „Chiar îmi placi dar nu sunt pregătit să fac sex.” Kearney petrecu o oră întins pe pat lângă ea, apoi, pe la trei dimineața, se ridică din pat și se masturbă cu violență în chiuveta din baie. „Ți-e rău?” întrebă ea cu voce înăbușită și somnoroasă.

— Ești atât de drăguț…, zise ea când el reveni. Strânge-mă-n brațe.

El se uită lung la ea, prin întuneric.

— Tu chiar dormeai?

— Te rog.

Ea se rostogoli peste el. De îndată ce o atingea, ea gemea și se retrăgea ridicându-și fundul în aer și înfundându-și fața în pernă în timp ce el o manipula pe ea cu o mână și pe sine cu cealaltă. La început ea încerca să participe și ea, dar el nu voia să o lase să-l atingă. O aduse aproape de orgasm și o privea cum respira cu gâfâituri mari și scâncea cu fața în pernă. El o privi astfel până ce penisul i se întări frizând durerea. În cele din urmă îi provocă orgasmul cu două sau trei frecări circulare rapide și ejaculă pe fundul ei mic. Casa Grozamei nu păruse nicicând mai aproape. Niciodată nu se simțise atât de stăpân pe situație. Presupunea că scenariul de până atunci era modul ei de a controla situația. Cu fața încă îngropată în pernă, ea îi zise:

— Chiar nu am vrut s-o fac până în momentul când am făcut-o.

— N-ai vrut?

— M-ai udat toată…

— Stai așa, stai acolo și nu te mișca.

Kearney aduse niște șervețele să o șteargă.

După această întâlnire, mergea cu ea peste tot. Îl atrăgeau hainele ei alese inteligent, hohotele ei de râs neașteptate, narcisismul ei mascat. La nouăsprezece ani, fragilitatea ei era deja vizibilă. Avea o relație confuză cu tatăl ei – profesor universitar pe undeva prin nord – care ar fi vrut ca ea să facă facultatea mai aproape de casă. „Se purta ca și cum și-ar fi pierdut o proprietate. Poți pricepe de ce s-ar purta

cineva așa?”. Încercase să se sinucidă de două ori. Prietenii ei, ca mai toți studenții, aproape că se mândreau cu asta, dar aveau grijă de ea. Kearney, pe care ei îl intimidau grozav, avea și el responsabilități. Anna nu părea să fie stânjenită. Uitată pentru o clipă, începea să se piardă. „Cred că nu mănânc cine știe ce” obișnuia ea să spună, neajutorată, la telefon. Avea aerul unei persoane ale cărei elemente de bază ale personalității trebuiau adunate laolaltă în fiecare zi.

Kearney era atras de toate acestea, ca să nu mai vorbim de un fel de îndrăzneală pe care o detectase la ea, prezentă undeva, în spatele tuturor acelor gesturi de panică și auto-apărare, îndrăzneala unei femei hotărâte să aibă în viață tot ce i-ar fi permis demonii ei. Dar modul ei de a face sex era ceea ce-l ținea cu adevărat. Kearney nu era chiar un *voyeur* și nici Anna chiar o exhibiționistă. Nici unul dintre ei nu știuse vreodată cum era de fapt. Fiecare era un mister pentru celălalt.

Și era furios tocmai din cauza asta. Întâlnirile lor erau ca apa în deșert. Se căsătoriseră la un birou de stare civilă la două zile după ce el își luase doctoratul – cumpărase pentru ocazia asta un costum *Paul Smith.* Au fost împreună zece ani. Nu au avut copii, deși ea spunea că își dorește. A fost alături de ea în timpul celor două reprize de terapie, celor trei puseuri de anorexie și la ultima, aproape nostalgică, tentativă de suicid. Ea îl privise cum se muta de la o universitate la alta, după cum veneau finanțările, făcând ceea ce el numea „McScience” pentru companii, urmărind disciplina cea nouă a complexității și proprietăților emergente, fiind mereu cu un pas în fața Shrander-ului, numărătorii cadavrelor… Dacă a avut vreodată vreo suspiciune privind mutările lor frecvente, nu a spus niciodată nimic. În cele din urmă, i-a spus chiar el, totul, într-o noapte, pe când stătea pe marginea patului ei de la spitalul Chelsea & Westminster, cu privirile pierdute pe bandajele de la încheieturile mâinilor ei și întrebându-se cum de ajunseseră în acea situație.

Ea a râs și i-a luat mâinile într-ale ei. „Suntem uniți pentru totdeauna”, dar până la sfârșitul anului au divorțat.

20.Problema celor trei corpuri

La două zile depărtare de Linia Roșie, *Pisică Albă* își schimba cursul la fiecare douăsprezece nanosecunde. Spațiul newtonian învăluia nava într-o întunecime incalculabilă, din care se întindeau degetele mângâietoare ale materiei slab reactive. Monitorii atârnau nemișcați pe lângă hublouri șoptindu-și unul altuia în limbile vechi. Adoptaseră forma lor obișnuită, de femei care-și mușcau degetele a regret. Billy Anker nu îi dorea în apropierea lui. „Hei – zicea el – *noi* nu știm ce vor ei!” Încercase să-i scoată din sectoarele destinate oamenilor dar ei se strecuraseră înapoi ca fumul, în timp ce dormea, și acum atârnau pe la colțuri, uitându-se la el cum își visează visele lui secătuite.

Și Seria Mau îl veghea. Ea știa că în curând trebuie să-l facă să-i dea raportul referitor și la el și la obiectul pe care ea îl cumpărase de la Unchiul Zip. Între timp, ea își petrecea timpul cu matematicile navei încercând să înțeleagă ce se întâmpla în spatele lor, unde, la câteva *lumini* distanță, stolul navei *Krishna Moire* se mișca haotic în jurul semnăturii hibride și neobișnuite a navei Nastic, astfel încât urma de pe display să fie fluidă, să nu te poți baza pe ea.

— E dificil când te simți amenințat iar ei sunt atât de departe în urma ta.

— Poate că vor să nu intrăm în panică – sugerară matematicile – sau dimpotrivă.

— Putem să scăpăm de ei?

— Puterea lor de calcul este mare dar nu la fel de mare ca a mea. Cu puțin noroc, pot să-i țin la o distanță convenabilă.

— Dar putem scăpa de ei?

— Nu.

Seria Mau nu putea suporta această idee. Era o limitare. Era ca și cum ar fi fost din nou copil.

— Bine, fă ceva totuși! – țipă ea la matematici.

După o clipă de gândire, matematicile o adormiră, ceea ce, de data asta, fu acceptat cu ușurare.

Ea visă din nou la vremurile când încă erau fericiți cu toții. „Să plecăm de-aici!” spunea mama. „Vrei să plecăm de-aici?”. Seria Mau bătea din palme în timp ce fratele ei alerga încoace și încolo prin camera familiei țipând „Să plecăm! Să plecăm!”. Iar când venea momentul plecării, făcea tărăboi pentru că nu-și putea lua pisicuța cea neagră. Luau Trenul-Rachetă spre nord, spre Saulsignon. Călătoria era lungă, lentă și captivantă. Anotimpul era neclar, nici iarnă, nici primăvară. „Dacă e un Tren-Rachetă, ar trebui să meargă mai repede!” striga băiețelul în timp ce alerga în sus și-n jos pe culoar. Cerul albastru se întindea dintr-o parte în alta a orizontului, peste liniile

hipnotizante ca lăsate de pluguri. Coborau la Saulsignon a doua zi după-amiaza. Era cea mai mică dintre gări, cu stâlpi din fier forjat și ciubere cu flori de pe Pământ, strălucitoare ca o broșă nouă din cauza rafalelor scurte de ploaie care o spălau printre razele de soare. Într-un colț, pisica peronului își spăla blănița ca o carapace de broască țestoasă. Trenul-Rachetă pleca și un nor alb acoperea soarele. Prin fața gării trecea un bărbat. Când se oprea să privească înapoi, mama tremura și se înfășură în haina ei de blană de culoarea mierii, ridicând, cu o mână lungă și albă, gulerul strâns. Apoi ea râdea, și soarele apărea din nou. „Voi doi, veniți încoace!". Iar apoi, pare-se că după câteva clipe, se vedea marea!

Visul se sfârșea aici. Seria Mau aștepta atentă reluarea lui sau actul al doilea, în care urma să apară scamatorul, îmbrăcat cu fracul lui frumos și cu jobenul pe cap. Constată dezamăgită că nu se întâmplă nimic și se trezi.

Aprinse toate luminile din sectoarele umane. Monitorii, surprinși, aplecați cu solicitudine deasupra patului lui Billy Anker, fugiră în toate părțile.

— Billy Anker – strigă Seria Mau – trezește-te!

Câteva minute mai târziu, el stătea clipind și frecându-și ochii, în fața pachetului Doctorului Haends din cutia roșie pentru cadouri.

— Ce-i asta?

Privea nedumerit. Se uită în spatele cutiei. Luă unul din trandafirii Unchiului Zip și-l mirosi. Ridică atent capacul cutiei – se auzi un clopoțel și o lumină slabă păru să apară din interior – și fixă cu privirea spuma albă care ieșea încet din cutie. Clopoțelul răsună iar. O voce de femeie șopti „Dr. Haends. Dr. Haends, vă rog." Billy Anker se scărpină în cap. Puse capacul cutiei la loc. Îl ridică din nou. Întinse mâna să pipăie cu degetul chestia aia albă.

— Nu pune mâna! – îl avertiză Seria Mau.

— Șșșt. Billy Anker părea absent, dar gândise bine de data asta. Mă uit înăuntru și nu văd nimic. Tu vezi ceva?

— Nu-i nimic de văzut.

„Dr. Haends la chirurgie, vă rog", insista vocea liniștită.

Billy Anker coborî urechea mai aproape, apoi închise cutia.

— N-am mai văzut așa ceva până acum. Evident, noi nu știm ce i-a făcut Unchiul Zip. Își îndreptă spinarea. Își pocni încheieturile degetelor de la mâna sa bună. „Nu arăta așa când am găsit-o eu. Arăta așa cum arată de obicei un obiect K-tech. Mică. Lunecoasă. Compactă. (Ridică din umeri.) Ambalată în acele metale suple pe care le aveau pe vremuri, frumoase ca o cochilie. Nu avea valorile astea teatrale." Zâmbi într-un fel pe care ea nu-l putea înțelege, cu privirile pierdute în depărtare. „Asta-i semnătura Unchiului Zip, dacă vrei", comentă el amar.

Spectrul Seriei Mau se foi nervos.

— Unde l-ai găsit?

În loc să-i răspundă, Billy Anker se așeză pe punte, să fie la același nivel cu ea. Părea să se simtă cât se putea de confortabil, cu cele două jachete de piele și cu barba nerasă de trei zile.

El se uită o vreme în ochii spectrului de parcă voia să ajungă cu privirea la Seria Mau cea adevărată, apoi o surprinse spunând:

— Nu poți să-i păcălești la nesfârșit pe cei de la EMC.

— Nu pe mine mă urmăresc, îi aminti ea.

— Și totuși, în cele din urmă te vor prinde.

— Uită-te în jur la milioanele astea de stele. Vezi ceva ce-ți place? E ușor să te faci pierdut acolo.

— Tu te-ai pierdut deja. Admir faptul că ai furat o navă K. Cine n-ar admira asta? Dar te-ai pierdut și nu te regăsești. Oricine poate vedea asta. Faci ce nu trebuie să faci. Știi, nu?

— Cum de spui așa ceva? De ce mă faci să mă simt atât de prost?

Seria Mau striga furioasă.

El nu știu ce să mai spună.

— Și ce ar fi bine să fac, Billy Anker? Să ancorez nava în vreo gaură împuțită și să port două haine care scârțâie? A, da, și să mă dau mare cu felul în care nu-mi plătesc datoriile?

Ea regretă imediat ce termină de vorbit. Billy părea afectat. De la început el îi amintise de cineva. Nu din cauza hainelor sau din cauza procedurilor aplicate consolelor antice și tehnologiei învechite, ci din cauza părului. Era ceva legat de părul lui. Ea continuă să-l privească din diferite unghiuri, încercând să-și amintească.

— Îmi pare rău. Nu te cunosc suficient de bine să-mi permit să spun așa ceva.

— Mda.

— Am greșit.

Lăsă o pauză și pentru că el nu mai spunea nimic, reluă:

— A fost o răutate din partea mea.

Ea trebui să se mulțumească cu o ridicare din umeri.

— Da. Și? Ce ar trebui să fac? Spune-mi tu, cu inteligența ta emoțională de care se vede că ești atât de mândru.

— Du nava asta departe de tot. Du-o în Sector.

— Nu știu de ce vorbesc cu tine, Billy Anker.

El râse:

— Trebuia să încerc. OK. Da' să știi că așa am găsit pachetul. Și înainte de orice, trebuie să știi câte ceva despre K-tech.

— Billy Anker, ce-mi poți spune *tu mie* despre asta? – râse Seria Mau.

El continuă totuși.

Cu două sute de ani mai înainte, umanitatea a dat peste rămășițele

celei mai vechi culturi din halou. Slab reprezentată în comparație cu altele, împrăștiată într-un spațiu de cincizeci de lumini cubice și pe jumătate de duzină de planete, cu stații atât de apropiate de Sector încât curând a devenit cunoscută sub numele de Cultura Kefahuchi sau Cultura-K. Nimeni nu avea habar cum arătaseră aceste ființe cu toate că în conformitate cu arhitectura lor puteai spune că fuseseră mici de statură. Resturile erau operaționale pe baza unui cod numeric dovedit ulterior a fi un fel de interfață inteligentă.

Vestigii tehnologice încă funcționale, deși vechi de șaizeci și cinci de milioane de ani!

Nimeni nu știa ce să facă cu ele. Apăru și Divizia de cercetare din partea Contractelor Militare ale Pământului. Ei au aruncat un cordon în jurul a ceea ce considerau că este „zonă afectată", au construit în mare viteză colonii de ateliere presurizate și au modificat unelte provenind de la diverși monitori, operatori-fantomă, pe care le-au folosit pe substraturi nano și bio-tehnologice. Cu aceste unelte noi, au încercat să acționeze direct asupra codului. A fost un dezastru. Condițiile din ateliere erau grele, dure. Cercetătorii și subiecții experimentelor locuiau laolaltă în partea superioară a amenajărilor conținutului. „Conținut" era un alt cuvânt fără sens des folosit de EMC. Nu existau nici sisteme de protecție, nici măști, nimic superior camerelor climatizate de clasa IV. Evoluția avea loc cu viteza unei epidemii virale. Au fost și evadați și hibrizi neplanificați. Bărbați, femei și copii, transportați de-a lungul Liniei Carling, luați din renumitele cargouri-închisoare de pe orbitele lui Cor Caroli, care au ingerat accidental substratele experimentale, apoi, după o noapte de chin, dimineața, vorbeau limbi necunoscute. Era ca și cum mașinile ar fi împrăștiat un val de insecte luminoase care ți se urcau pe braț și-ți intrau în gură înainte să le poți opri. Au fost explozii comportamentale de neînțeles, bănuite a fi imitări ale unor ritualuri religioase al Culturii-K. Dansuri. Culturi ale sexului și drogurilor. Imnuri de slavă.

După revolta Tampling-Praine din 2293 care a depășit haloul și a infectat și alte părți ale galaxiei, încercările de a folosi codul direct sau cu ajutorul mașinăriilor conduse de el au fost abandonate. Marea idee de după toate acestea a fost să conecteze operatorii umani la un sistem de buffer-e și compresoare, cibernetice și biologice care includeau codul, operau asemeni conștiinței umane și prelucrau unsprezece milioane de biți pe secundă. Visul unei conexiuni directe, în timp real, unu-la-unu, cu matematicile, se veștejea, așa că, în generația care a urmat, EMC a instalat ce aveau în nave hibridizate, motoare, arme și – mai ales – sisteme de navigare care fuseseră ultima dată folosite cu șaizeci și cinci de milioane de ani mai înainte.

Atelierele presurizate au fost demolate iar viața indivizilor din ele uitată în tăcere.

Așa a apărut cultura K-tech.

*

— Și? Nu mi-ai spus nimic nou.

Seria Mau știa toată povestea asta dar se simțea stânjenită să o audă spusă cu glas tare. Simțea că purta și ea un fel de vină pentru toți acei oameni morți. Râse:

— Nu e nimic nou în tot ce mi-ai spus. Înțelegi?

— Da.

Billy Anker continuă.

EMC-ul s-a născut tot în acele ateliere presurizate, înainte de asta, exista un cartel nu foarte bine organizat de companii de securitate, gândit astfel încât să permită democrațiilor neo-liberale să poată da vina pe subcontractanți pentru orice acțiune polițienească scăpată de sub control. Toți președinții aceia cu aspect de adolescenți bine făcuți puteau să te privească în ochi de pe displayul holografic și să declare cu vocile lor sanctificate „Noi nu stârnim războaie” iar apoi să obțină nenumărați „teroriști” uciși. După apariția K-tech, EMC s-a transformat și a înglobat democrațiile, uită-te la rahatul ăla despre care tocmai am vorbit. Rânji. Iată însă și partea bună. K-tech e terminată. O vreme a fost ca febra aurului. Apărea mereu ceva nou. Primii exploratori culegeau cu mâinile goale. Când a apărut generația Unchiului Zip nu mai rămăsese nimic. Acum fac numai adăugiri și perfecționări la interfața umană. Nu pot construi un cod nou și nici să reconstruiască mașinile originale.

Înțelegi?

Noi nu avem tehnologie. Avem numai o resursă epuizată, artefactele extraterestre.

Privi de jur împrejur și gesticula să indice *Pisica Albă.* „Asta trebuie să fi fost printre ultimele. Și nici măcar nu știm pentru ce a fost făcută”.

— Hai Billy Anker, *eu* știu la ce folosește.

El privi în ochii spectrului ei, iar ea se simți mai puțin sigură de ceea ce tocmai spusese.

— K-tech e terminată, repetă el.

— Și dacă asta-i ceva bun, de ce ești așa de supărat?

Billy Anker se ridică în picioare și făcu câțiva pași, să-și dezmorțească picioarele. Se mai uită o dată la pachetul Dr. Haends apoi reveni lângă ea.

— Pentru că am găsit o planetă întreagă cu chestii dintr-astea.

*

În sectoarele umane, liniștea izbucnea precum pachetele de date prin cabluri. Sub lumina slabă a lămpilor fluorescente, monitorii își șopteau unul altuia, întorcându-și fețele către perete. Billy Anker stătea pe podea scărpinându-se la un picior, cu umerii aduși în față, cu chipul brăzdat de încrețituri – la fel de obișnuite ca și încrețiturile hainelor lui din piele. Seria Mau îl privea cu atenție. Fiecare dintre micro camerele de luat vederi ce pluteau prin încăpere îi prezentau altă imagine.

— Acum zece ani eram obsedat de gaura de vierme din Sigma Terminus. Voiam să știu cine o pusese acolo, cum făcuseră asta. Mai mult, voiam ce se găsea la celălalt capăt al ei, orice ar fi fost. Nu eram singur. Timp de un an sau doi, fiecare tip tare care avea și o teorie, umbla la marginea discului de acreție făcând încercări „științifice” cu ajutorul a cine știe ce vechituri găsite pe Plajă. Mulți dintre ei ajungeau să se facă plasmă. Râse blând. Mii de piloți stelari, *entradistas,* deschizători de drumuri, nebuni. Ființe extraordinare ca Liv Hula sau Ed Chianese. La vremea aia, cu toții credeam că Sigma Terminus era poarta spre Sector. Eu am fost acela care a descoperit că nu era.

— Cum?

Billy Anker chicoti. Întreaga lui față se destinsese.

— Am intrat.

Ea se holbă la el.

— Bine dar… – Seria Mau se gândea la toți cei care muriseră încercând să intre – nu ți-a păsat?

— Voiam să știu – răspunse el ridicând din umeri.

— Billy Anker…

— Ooo, nu e nici o cale de a călători într-acolo. M-a făcut praf. Mi-a făcut și nava praf. Contorsionarea aia de lumină stă acolo agățată ca o crăpătură în neant. De-abia dacă o poți vedea din cauza stelelor, dar să treci prin ea este ca și cum… Își examină mâna cu probleme. Cine să știe cum e? Totul era într-o permanentă schimbare. Nu-ți pot descrie ce și cum se petrecea acolo. Era ca și cum aș fi fost copil din nou, un vis urât în care fugi mereu printr-un hol întunecat. Am auzit sunete de neînțeles, filtrate prin carena navei. Dar am fost acolo! Înțelegi? Amintirea acestui fapt îl făcu să se legene de emoție. Arăta cu douăzeci de ani mai tânăr decât atunci când ea îl trezise din somn. Liniile din jurul gurii lui dispăruseră. Ochii lui verzi-cenușii, de obicei greu de suportat, străluceau ca luminați pe dinăuntru de gluma lui, de cele nespuse, de mândria autoformării personale. Și în același timp, ochii îl făceau să pară vulnerabil și uman. „Am fost într-un loc unde nu mai fusese nici un *entradista* până atunci. Am fost în linia întâi, pentru prima dată. Îți poți imagina asta?

Ea nu putea, dar gândea așa: „Billy Anker, dacă nu te poți înfrâna

să încerci să atragi oamenii în felul acesta, este pentru că nu ai nici un respect pentru tine. Noi vrem o ființă umană, iar tu ne arăți Valetul de Cupă”.

Pe neașteptate, Seria Mau realiză de cine îi amintea el. Coada de cal, dacă ar mai fost neagră, chipul fin cu pielea smeadă, dacă nu ar fi fost atât de obosit, atât de ars de razele sorilor îndepărtați, nimic nu ar fi părut nepotrivit la petrecerea de la croitoria de pe strada Henry din centrul Carmody, în aerul umed și catifelat al nopții de pe Motel Splendido…

— Ești una dintre clonele Unchiului Zip!

La început ea crezuse că o să-l surprindă și o să-l determine să spună ceva nou, dar el se mulțumi să rânjească și să ridice din umeri.

— Personalitatea nu se poate transmite, zise el, iar fața îi căpătă o expresie complexă.

— *Te-a făcut special pentru explorări.*

— Voia un înlocuitor. Zilele lui de *entradista,* de deschizător, se terminaseră. Credea că fiul va merge pe urmele tatălui. Dar eu sunt propriul meu stăpân. Asta spun tuturor si așa este.

—Billy…

— Nu vrei să afli ce-am găsit?

— Sigur că vreau. De fapt îi era indiferent în acel moment, atât era de surprinsă de soarta lui. Sigur că vreau.

El tăcu o vreme. O dată sau de două ori porni să spună ceva, dar limbajul părea să nu-l ajute. În cele din urmă, începu.

Locul ăla este atât de legat de Sector și atât de aproape că-i poți *auzi* iureșul și vuietul. Te arunci în gaura de vierme, cazi de la un cap la altul cu toate sistemele de control pe roșu, și iată, e acolo. Lumină. Lumină profundă. Fântâni, cascade, perdele de lumină. Toate culorile pe care ți le poți imagina și încă vreo câteva pe care nu ți le poți imagina. Forme pe care obișnuiau să le vadă cu telescopul, de demult, de pe Pământ. Înțelegi? Ca niște nori de gaz și nori de stele dar evoluând acolo, în fața ta, în timp real, uman. Ridicându-se și coborându-se ca valurile. Tăcu din nou, căzut în amintire, ca și cum uitase că era și ea pe acolo. În cele din urmă, continuă. Știi, locul ăla e tare mic. Câteva planete mici și vechi pe care le-au trimis prin gaura de vierme pentru vreun motiv de al lor. Nu există atmosferă. Poți vedea curbura orizontului. Și e pustiu. Doar praf alb pe o suprafață ca o podea din ciment…

„Podea din ciment”, șopti el. Poți s-auzi cum rezonează în ea codul K, asemenea unui cor. Ridică glasul. „N-am stat. Nu eram pregătit pentru așa ceva. Am înțeles de la început. Mi-era prea frică să stau. Puteam simți codul, bâzâind în material. Puteam auzi lumina cum cădea asupra mea. Puteam simți Sectorul în spate, pândind. Nu-mi venea să cred că putuseră să străbată o gaură de vierme spre un loc

atât de demențial. Am înșfăcat câteva lucruri… la fel ca vechii prospectori, primele lucruri, puține de altfel, pe care le-am văzut și am plecat de-acolo cât de repede am putut.

Arătă cu degetul mare, peste umăr, la pachetul Dr. Haends.

— Asta-i unul dintre ele. După o clipă fu străbătut de un fior. „Am scos *Sabia Karaoke* de pe planetoid, dar a mai trecut multă vreme până ce am fost în stare să plec undeva. Atârnam acolo, într-o baie de lumină. Până și nava a simțit un fel de groază. N-am reușit să mă determin să intru iar în gaura de vierme. O gaură de vierme este o loterie. E o chestie cu o singură tragere, chiar și pentru un tip ca mine. În cele din urmă am luat niște repere absolute – absolute pentru unda gravitațională stabilă și alte câteva mai puțin stabile, din anisotropia întregului univers, să-mi dau seama unde mă aflu. Și m-am întors pe ruta ocolitoare, pe drumul cel mai lung, cu ajutorul motoarelor cu flux reversibil. Eram falit, așa că am vândut câteva dintre lucrurile pe care le găsisem. A fost o greșeală. Din câte știu eu, toată lumea din galaxie ar vrea să știe ce-am găsit. M-am ascuns.

— Dar ai putea găsi locul acela din nou. Seria Mau își ținu respirația.

—Da.

— Atunci du-mă acolo, Billy Anker. Du-mă pe planeta aia!

El își privi mâinile un timp apoi negă din cap.

— E foarte important să nu-i ducem și pe ei acolo, înțelegi, da? Ridică o mână să blocheze argumentele ei. Dar nu acesta-i motivul principal. Te-aș duce acolo chiar și numai ca să le fac în ciudă, pentru că îmi dau seama cât de mult înseamnă pachetul ăla pentru tine. Tu, cu mine și cu *Pisica Albă* i-am putea lăsa în urmă ușor…

— Atunci, de ce nu mă duci? De ce?

— Pentru că ăla nu e un loc pentru tine sau pentru mine.

Seria Mau își îndepărtă spectrul de Billy Anker și-l scoase printr-un batardou. Billy Anker păru surprins. Data următoare când mai auzi vocea ei, era vocea navei. Venea de peste tot din jurul lui.

— Văd prin tine, Billy Anker – țâțâi ușor – atâta vorbărie despre plecarea de pe Plajă, iar ție ți-e frică să înoți!

El se înfurie apoi reveni dur:

— Ăla nu-i loc pentru ființe umane.

— Eu nu sunt o ființă umană!

El zâmbi. Fața i se lumină ușor și începură să-i curgă lacrimi, iar ea înțelese că el era totuși propriul lui stăpân.

— Ba da, ești.

21.Război

Ed Chianese își continua perfecționarea ca vizionar.

Lui Madam Shen îi plăcea să lucreze la *Observatorium,* de preferat printre *tableaux.* Îi plăcea în mod deosebit „Brian Tate și Michael Kearney uitându-se într-un monitor în 1999." Ed, enervat de privirea fixă și expresiile rigide ale celor doi oameni de știință antici cărora nu le puteai da crezare, se simțea mai bine la recepția sau la barul Motelului Dunelor.

Tutorele lui se păstra imprevizibil. Uneori venea ea însăși, alteori venea în calitate de recepționeră cu sânii Dolly Parton și conversațiile tipice ținutului Oort. Uneori ca o hermafrodită lingușitoare, ușor irascibilă, pe care o chema Harryette și care purta un fel de maiou negru care să-i pună în evidență sfârcurile sânilor mici, adesea combinat cu ciorapi colorați din spandex și care se umflau alarmant la furca picioarelor. Alteori nu venea deloc, iar Ed se putea întoarce la aruncatul zarurilor pe pătură. Deși acum începuse să piardă cu regularitate. Nu mai ai dreptul la noroc când începi să încerci să-ți vezi viitorul, îi spuseseră bătrânii, râzând pe înfundate în timp ce-i luau grămada de bani. Indiferent sub ce formă venea, Sandra Shen era scurtă. Purta fuste scurte. Fuma țigarete scurte, autohtone, făcute din tutun și găinaț de lilieci, ovale în secțiune, care te pișcau când le fumai. Se străduia să se gândească la ea ca la o ființă umană; niciodată nu reușise să o cunoască bine. Nu mai era tânără, de asta era sigur. „Sunt obosită, Ed" obișnuia ea să se plângă. „Fac asta de prea multă vreme." Nu spunea ce anume, dar el înțelegea că se referea la Circul Pathet Lao.

Toanele ei erau la fel de imprevizibile ca și înfățișarea. Într-o zi, mulțumită de progresul lui, îi promitea un spectacol pe care să-l susțină singur… „Un spectacol în cortul mare, Ed. Un spectacol adevărat" iar a doua zi, dădea din cap, își arunca țigara și spunea cu glas plin de dezgust profesional „Orice puști vede viitorurile mai bine ca tine. Nu le pot vinde ce faci tu."

Într-o după-amiază, la *Dune,* ea îi spusese:

— Ești un vizionar adevărat, Ed, asta-i tragedia ta.

Lucrau împreună cam de o oră când Ed se prăbușise epuizat într-un colț, gândindu-se că simțea cum alunecă în jos prin podea, că trăgea să-și scoată bazinul de pe cap, să poată respira. Afară, păsările de mare croncăneau și se roteau deasupra plajei. O lumină violetă și dură cădea printre șipcile obloanelor de lemn iar *cheongsam*-ul lung, verde-smarald, din mătase chinezească al Sandrei Shen, brăzdat în felii, căpăta colorația neliniștită a unui prădător din junglă. Ea linsese un fir de tutun de pe buza de jos. Scuturase din cap.

— Este și tragedia mea – recunoscuse ea. Și a mea.

Dacă Ed sperase să învețe de la ea câte ceva despre procesul prezicerii, se înșelase. Ea părea să fie la fel de nedumerită ca și el.

— Aș vrea să știu ce-i chestia asta în care țin capul.

— Lasă acvariul, Ed. Nu-i nimic în el. Asta vreau să înțelegi, nu este absolut nimic în el.

Păru încurcată văzând că nu reușește să-l liniștească. Mai demult îi spusese „să nu uiți niciodată, cu ajutorul profețiilor îți găsești propria-ți inimă în miezul tuturor lucrurilor”. În cele din urmă ea îi recomandă: „Trebuie să plonjezi acolo. Este un mediu complet darwinist. Trebuie să te miști repede și să aduci marfa.”

El chiar nu știa ce i se întâmplă când era cu capul în acvariu, dar știa că nu există ceva mai agresiv și mai enervant. El credea că așa era temperamentul Sandrei Shen. Acvariul dezvăluia mai mult despre ea decât despre profeții.

— Oricum – îi spusese el – direcția a fost totdeauna principala dificultate în ceea ce mă privește. Viteza nu a fost niciodată o problemă.

Apoi adăugă fără nici un motiv aparent „Visele mele au fost urâte în ultima vreme.”

— E greu peste tot, Ed.

— Mulțumesc foarte mult.

Sandra Shen rânji la el. „Vorbește cu Annie”, îl sfătui ea. Câteva fire de praf, albe, minuscule, părură să-i iasă din ochi. Nesigur dacă asta era o amenințare sau o glumă, el își vârî capul înapoi în bazin, să nu fie obligat să privească. După o clipă o auzi spunând:

— M-am săturat să tot vând trecutul, Ed. Vreau să încep să vând viitorul.

— Trebuie să spun ceva când sunt aici, în chestia asta?

*

Cu cât folosea bazinul mai mult, cu atât visele lui Ed deveneau mai urâte.

Spațiu, dar nu gol. Un fel de întuneric în stadiu inițial, înfășurat în el însuși ca unda arcuită a deformării *Alcubierre* dar mult mai rău de atât. Apa rece a unei mări nesărate și fără rost, supersubstanța informației, substratul unui algoritm universal. Lumini care tremurau și se răsuceau îndepărtându-se de el în grupuri numeroase. Asta era treaba pe care i-o dăduse Sandra Shen, profeția sau nereușita ei, nimic revelat, o călătorie care continua la nesfârșit și care se oprea pe neașteptate pentru a-l lăsa să privească disprețuitor la chestiunile de mai înainte.

Biți și frânturi de peisaj, dar mai ales o casă. Părea să fie o zonă

rurală umedă, o gară destul de veche, garduri vii, un câmp cu o pantă la un capăt, apoi casa asta, austeră, cu patru fațade, făcută din piatră. Exista impresia că elementele astea se adunaseră la un loc, singure, cu doar o clipă mai înainte. Dar că existau – sau existaseră – într-un anume sens real, el nu se îndoia deloc. Întotdeauna se apropia de casă de sus, așa ca acum, și dintr-un unghi de parcă ar fi coborât cu avionul. O casă înaltă cu acoperiș din ardezie vânăt-cenușie, cu frontoane flamande, grădini mari, întunecate, în care laurii și peluzele erau mereu acoperite de zăpadă. Mesteceni albi creșteau puțin mai departe. Adesea ploua sau era ceață. Era în zori. Era după-amiaza târziu. După o clipă sau două, Ed se vedea intrând în casă, dar în acel moment era trezit de finalul propriului strigăt de disperare.

— Șșșt, – făcea Annie Glyph.

— Mi-aduc aminte de lucruri pe care nu le-am văzut – striga Ed.

El se agăța de ea, ascultându-i inima care bătea de treizeci de ori pe minut sau ceva mai puțin. Inima aceea mare era mereu acolo, să-l recupereze, să-l scoată din unda staționară a propriei terori. Reducând ritmul, îl calma aproape instantaneu trimițându-l înapoi în starea de inconștiență, unde, într-o noapte, visul a continuat iar el a ajuns în singurul loc unde nu voia să ajungă. În casă. Vedea scări. *„Waraaa!”* țipa el năpustindu-se din ascunzătoare asupra surorii lui, în hol. Ea scăpa tava cu masa de prânz și amândoi priveau tăcuți la mizeria de pe jos. Un ou fiert se rostogolea spre un colț. Era prea târziu să mai poată face ceva. Se uita în ochii surorii lui, plini de o furie pe care n-o putea numi. Apoi fugea, țipând.

— După ce ea ne-a părăsit, tatăl nostru a călcat pisoiul, îi spunea lui Annie în dimineața următoare. Pisoiul a murit. Tata nu a vrut să se întâmple asta. Dar atunci m-am hotărât să plec și eu.

Ea zâmbea.

— Să cutreieri galaxia – spunea ea.

— Să pilotez nave – spunea el.

— Să ai toți pisoii pe care-i poți găsi.

— Și mai mult de atât – rânjea Ed.

După ce Annie pleca la lucru, el ședea puțin pe gânduri:

Pisoiul negru este cel de care mi-am amintit. Dar mai era ceva. Înainte de plecarea surorii. Credea că văzuse un râu, o față de femeie… Degete lăsând urme pe apă. O voce spunând cu încântare, din depărtare „Nu-i așa că suntem norocoși? Nu-i așa că suntem norocoși că avem parte de asta?”

Pe atunci eram împreună, gândea Ed.

*

Ed a dat primul său spectacol îmbrăcat în smoching.

După aceea, din motive evidente, avea să prefere o salopetă albastră, ieftină, făcută din materiale ușor de spălat.

Dar prima dată, îți lua ochii. Construiseră pentru el o scenă mică înghesuită între „Brian Tate și Michael Kearney uitându-se într-un monitor în 1999” și „Toyota Previa cu Școlarii de la Clapham, 2002”, luminată cu reflectoare colorate, antice și câteva efecte holografice realizate îngrijit, menite să susțină tema. În centrul scenei, Ed avea un scaun simplu de lemn pe care stătea în timp ce folosea acvariul. Și un microfon, la fel de vechi ca reflectoarele.

— Nu este conectat la nimic – preciză Harryette. Sunetul va fi tratat ca de obicei.

Hermafrodita părea nervoasă. Își pierduse timpul pe-acolo toată după-amiaza. Se specializase în regie de scenă și întotdeauna descria cum își croise drumul la poziția asta pornind de la un post de manipulant de scenă obișnuit. Harryette fusese cea care insistase asupra smochingului. „Vrem să pară că dai ordine”, spusese ea. Era mândră de ideile ei. În particular, Ed credea că frizau prostia. Cu capul ei ras, cu tatuajele *live* și smocurile de păr roșu de la subsuori, Ed o considera cea mai puțin atrăgătoare dintre manifestările Sandrei Shen. Mereu dorea să spună „Ascultă, ești un monitor, poți adopta orice formă ai vrea și-atunci de ce-o iei pe asta?” dar părea să nu poată găsi momentul potrivit. Și nici nu știa cum ar putea primi un algoritm acest gen de critică. Între timp, el trebuia să-i asculte explicațiile și prezentarea tablourilor amplasate de-o parte și de alta a minusculei scene. „Ne poziționăm în punctele de inflexiune ca să exploatăm sugestiile de nepermanență și schimbare perpetuă” spunea ea, iar Ed răspundea „înțeleg că am vrea să facem așa”.

El nu înțelegea de ce trebuia ca în fundalul scenei să fie holograma Sectorului Kefahuchi, pâlpâind ca și cum ar fi fost proiectată pe o perdea de mătase. Când o întrebase pe Harryette despre asta, ea schimbase subiectul imediat, transformându-se în Sandra Shen și sfătuindu-l „Ceea ce trebuie să recunoști tu, Ed, este că ei te vor mort. Orice profeție este o expediere înainte. Spectatorii au nevoie ca tu să mori pentru ei.”

Ed se zgâia la ea fără să înțeleagă ceva.

Seara, nu era sigur ce doreau spectatorii de la el. Ei intrau în spațiul spectacolului în șir indian, cu un fel de foșnet, o mostră largă din viața de pe New Venusport. Erau angajați ai corporațiilor din enclave, îmbrăcați în imitații îngrijite ale hainelor din *tableaux,* inadaptați plictisitori și cultivari de pe strada Capului, micuțe prostituate de port, perfecte, mirosind a vanilie și a miere, fete-ricșă, dependenți de containere, derbedei înarmați, de opt, nouă ani, și contabilii lor. Erau și destul de mulți Oameni Noi, cu membrele lor cu aspect pliant, etiolate, și cu expresiile faciale nepotrivite. Erau mai

tăcuți decât ar fi trebuit să fie spectatorii la circ și aduceau mai puțină mâncare și băutură decât se aștepta Ed. Erau atenți într-un mod amenințător. Nu păreau să îl dorească mort.

El s-a așezat pe scăunelul de lemn, îmbrăcat în smoching, în lumina colorată a reflectoarelor și îi privea cu atenție. Îi era foarte cald și puțin rău. Își simțea hainele prea strâmte pe el.

— Ăăâ… – începu el.

Tuși.

— Doamnelor și domnilor – spuse el și rânduri întregi de fețe albe se uitară fix la el – viitorul… Ce este viitorul?

Nu era în stare să mai adauge nimic așa că se aplecă în față, luă acvariul. Așezat pe podea între picioarele sale, și și-l puse în poală. Datoria lui Ed era să vadă. Să vorbească. Habar n-avea dacă profeția era distracție sau serviciu. *Madame* Shen nu fusese prea limpede în această privință.

— Ce-ar fi să-mi pun moaca în chestia asta? – întrebă el auditoriul.

Țipari argintii ieșeau din el, ceva ca o scurgere din viața lui și Ed se scurgea în urma lor ca un curent de apă caldă într-o mare rece. Seara aceea nu s-a deosebit de celelalte, exceptând poate o distanțare mai mare, cleioasă, față de tot ce a văzut. În seara aceea a fost nevoie de efort suplimentar. Se trezi pe betonul aeroportului spațial. Bătea un vânt sărat, îi era rău și frig. Annie Glyph era în genunchi lângă el. Avea sentimentul că ea era acolo de mai multă vreme. Că era pregătită să-l aștepte oricât era nevoie. El tuși și vomită. Ea îl șterse la gură.

— Liniștește-te.

— Isuse, cum ți s-a părut?

— A fost un spectacol scurt. De îndată ce ți-ai pus bazinul pe cap, ai avut un fel de spasm. Cel puțin așa părea. Annie zâmbi. „N-au fost convinși – continuă ea – până ce nu te-ai ridicat de pe scaun. Se ridicase de pe scaun, îi spunea ea, stătuse în picioare în lumina tremurândă, cu fața la public, cam un minut, timp în care tremurase și urinase pe el. A fost cu adevărat un moment de transformare, Ed, am fost mândră de tine. După aceea ieșiseră niște sunete înăbușite din substanța aceea fumurie care este în bazin. La un moment dat țipase, zbătându-se să-și scoată bazinul de pe cap. Apoi leșinase și căzuse cât era de lung peste rândul întâi. „N-au fost prea încântați și am avut ceva probleme cu ei. Știi, ăștia erau angajații unor corporații și plătiseră pentru locuri speciale, iar tu ai vomitat pe hainele lor cele bune. Doamna Shen a vorbit cu ei, dar erau dezamăgiți. A trebuit să te scoatem de acolo pe ușa din spate.”

— Nu-mi amintesc asta.

— N-a fost cine știe ce. Ți-ai stricat smochingul, rostogolindu-te în urina ta.

— Dar am spus ceva?

— Ooo, ai prezis viitorul. Da, asta ai făcut.

— Ce-am spus?

— Ai vorbit despre război. Ai spus lucruri pe care nimeni nu voia să le audă. Prunci albaștri plutind în vid lângă nave avariate. Prunci înghețați în spațiu. Pe ea o trecu un fior. „Nimeni nu vrea să audă lucruri din astea”.

— Dar nu-i nici un război – sublinie Ed. Nu încă.

— Asta ai spus, „Război!”

Asta nu însemna nimic pentru Ed. După ce trecuse de partea cu țiparii, în loc să-și vadă copilăria într-o casă cu acoperiș cenușiu, el se văzuse ieșind din prima lui navă stelară – un transportor micuț și rotunjor, cu flux reversibil, numit *Kino Chicken, Puiul de Cinema,* ieșind pe solul arid al primei sale planete extraterestre, cu o uitătură chiorâșă lățită pe toată fața lui de șaisprezece ani. Era pasionat de concepte precum călătoria infinită și spațiul gol. Mereu mai mult. Mereu și mai mult. Stătea în picioare pe rampa transportorului și striga „Planetă străină!” Atunci și acolo își promisese să nu regrete nimic, niciodată. Să nu dea niciodată înapoi. Să nu mai vadă niciodată mamele, tații și surorile care te abandonează. Nu era nici o diferență față de momentul morții lui Dany Lefebre, întâmplare care-l rănise atât de tare. Totul conducea inexorabil de la *Kino Chicken,* la navele de explorare și la containerul pentru avatari.

Îi povesti toate acestea lui Annie, pe când traversau zona betonată în drum spre camera ei.

— Pe atunci aveam alt nume.

Deodată își dădu seama că o să-i fie din nou rău. Se lăsă pe vine și-și puse capul între genunchi. Își drese vocea. Annie îl atinse pe umăr. După puțin timp, se simți mai bine și putu să se uite-n sus, la ea. „I-am dezamăgit pe toți în seara asta”. Ea îl făcu să simtă, așa cum făcea întotdeauna, răbdarea ei calmă și masivă. Se aruncă spre această răbdare, deoarece asta era tot ceea ce avea.

— Dacă eu prezic viitorul – zise el cu disperare – de ce văd mereu trecutul?

22.Entități persistente

Era târziu. Oamenii se grăbeau să intre sau să iasă din cinematografe sau restaurante, cu capul plecat în noaptea umedă și vântoasă. Metrourile încă circulau. Michael Kearney își trase fermoarul până sus. În timp ce mergea, luă telefonul și încercă să-l sune pe Brian Tate, mai întâi acasă la el, apoi la birourile Sony din Noho. Nu răspundea nimeni – la Sony un robot a încercat să îl ademenească în labirintul răspunsurilor corporatiste automate – așa că a pus telefonul deoparte. Cu Anna s-a întâlnit de două ori. Prima oară la Hammersmith, unde a trebuit să-și cumpere un bilet.

— Poți să te ții de mine cât poftești – i-a spus Kearney.

— Nu-ți va fi de nici un folos.

Ea i-a aruncat o privire îndărătnică, a trecut prin bariera de la bilete și a coborât pe peronul estic unde, sub lumina unor tuburi fluorescente clipind uzate, l-a provocat: „La ce e bună viața ta, Michael? Sincer, la ce a folosit?”

Kearney a apucat-o de umeri ca pentru a o zgâlțâi, dar s-a limitat doar să o privească. Porni să spună ceva urât dar se răzgândi.

— Ești ridicolă. Du-te acasă.

— Vezi? Nu poți răspunde. Nu ai răspuns la întrebare.

— Du-te acasă. O să fie totul bine.

— Așa spui mereu. Nu-i așa? Uită-te la tine. Uită-te cât ești de speriat și întors pe dos.

— Nu mi-e teamă – răspunse el ridicând din umeri și pornind mai departe.

Râsul ei neîncrezător l-a urmărit pe tot peronul. Când a venit trenul, ea s-a străduit să se poziționeze cât mai departe de el. A scăpat-o din priviri în aglomerația de seară din stația Victoria dar ea l-a ajuns iar din urmă, luptându-se să răzbată printr-un grup numeros de adolescenți japonezi. A strâns din dinți, a coborât cu două stații mai devreme și a mers doi sau trei kilometri cât de repede era în stare, prin agitația și luminile din West Croydon și apoi din nou prin străzile de suburbie din cealaltă parte. Ori de câte ori privea în spate o vedea departe în urma lui dar ea reușea cumva să se țină după el așa că atunci când el bătu la ușa lui Brian Tate, ea îl ajunsese din urmă. Părul ei era lipit de țeastă, fața era îmbujorată și exasperată, clipea să scuture picăturile de ploaie de pe gene și-i zâmbea strălucitor, tensionat, de parcă ar fi vrut să-i zică „vezi?”

Kearney bătu în ușă și rămaseră în picioare acolo, într-un fel de armistițiu furios, cu bagajele în mână, așteptând să se întâmple ceva. Kearney se simțea ca un prost.

*

Casa lui Brian Tate era amplasată pe o stradă liniștită, deluroasă, mărginită de pomi, cu o biserică la unul din capete și cu o casă pentru pensionari la celălalt capăt. Avea patru etaje, o alee scurtă pietruită mărginită de dafini, tâmplărie în stil Tudor pe o temelie din piatră. Vara, în grădina din spatele casei se puteau vedea vulpi amușinând printre merii cu tulpini acoperite de licheni. Avea aerul unei case utilizate cu blândețe pe toată durata ei de existență. Copiii crescuți aici fuseseră trimiși la școli pe măsura casei și urmaseră cariere de succes în brokeraj și avuseseră copii la rândul lor. Era o casă modestă și îmbibată de succes, dar acum plutea ceva sumbru în jurul ei, ca și cum preocupările lui Brian Tate ar fi tulburat-o.

Pentru că nu venea nimeni să deschidă ușa, Anna și-a lăsat geanta jos și s-a dus, printre flori, la una dintre ferestre.

— Este cineva înăuntru. Ascultă!

Karney ascultă, dar nu auzi nimic. Se duse în spatele casei și trase și acolo cu urechea, dar toate ferestrele erau întunecate și nu se auzea nimic. Ploaia cădea liniștit peste grădină.

— Nu-i aici.

Anna tremura.

— E cineva înăuntru. L-am văzut cum se uita la noi.

Kearney răpăi pe geamul ferestrei.

— Vezi? – îl atenționă Anna agitată – S-a mișcat!

Kearney își scoase celularul și formă numărul lui Tate.

„Du-te și bate iar la ușă”, îi ceru Annei în timp ce ducea telefonul la ureche. Îi răspunse un model vechi de robot telefonic. „Brian, ridică receptorul, dacă ești acolo. Sunt afară, în fața ușii tale și am nevoie să stăm de vorbă.” Banda casetei robotului mai merse jumătate de minut și se opri. „Brian, pentru numele lui Dumnezeu, te văd, ce faci?”

Kearney forma iar numărul lui Tate când acesta deschise, în sfârșit, ușa și privi nesigur la ei. „Nu mă descurc cu robotul. Țin telefonul în altă parte”. Purta un fel de hanorac foarte gros, argintiu, direct peste tricou și pantaloni *cargo*. Un val de căldură venise dinspre el atunci când deschisese ușa. Gluga hanoracului îi ascundea fața dar Kearney putu observa că avea obrajii supți, nebărbieriți și că arăta foarte obosit. Tate privea când la unul când la celălalt.

— Vreți să intrați?

Vocea lui era neconvingătoare…

— Brian…

— Nu intra acolo – se repezi Anna la Kearney, de pe stratul cu flori de sub fereastră.

— Nu trebuie să vii cu mine – îi răspunse Kearney.

— Ba da.

Era mânioasă.

Înăuntru, casa mustea de umezeală și de căldură. Tate îi conduse într-o cameră mică, din spatele casei.

— Vrei să închizi ușa după tine? Se păstrează căldura.

Kearney privi în jur.

— Brian, ce dracu faci aici?

Tate transformase camera într-o cușcă Faraday, întinzând plasă de cupru pentru colivii, pe pereți și pe tavan. Fereastra era acoperită cu folie de aluminiu pentru păstrarea alimentelor. Nimic electromagnetic nu putea ajunge la el, nimic nu putea ieși. Nimeni nu ar fi putut spune ce făcea sau dacă făcea ceva. Cutiile de la cuie, resturile de plasă și ambalajele de la folie erau împrăștiate peste tot. Încălzirea centrală era dată la maximum. Două sobe cu gaz erau și ele în funcțiune, în mijlocul încăperii, lângă o masă și un scaun de bucătărie *Formica.* Pe masă, Tate pusese șase servere G4, într-un rack, și le conectase în paralel. O tastatură, un monitor, câteva periferice, un ibric electric, cafea solubilă, pahare de plastic… Cartoane de la mâncare acopereau podeaua. Camera puțea. Era nespus de deprimantă.

— Beth m-a părăsit – le explică Tate. Tremura. Își puse mâinile lângă una dintre sobele cu gaz. Fața nu i se vedea din cauza glugii de la hanorac. S-a întors la Davis. A luat copiii.

— Îmi pare rău.

— Te cred. Te cred. Dar tu ce vrei? Știi, țin telefonul în altă, cameră. Aici lucrez.

În acest timp Anna Kearney privea de jur împrejur de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Din când în când, privirile ei se intersectau cu ale lui Tate, cu calmul înțelegător al unui nevrotic pentru alt nevrotic.

— Ce-i asta?

Pisica albă ieșise precaută de sub un dulap, privise în sus la Michael Kearney și fugise câțiva pași spre el. Apoi se arcuise cu un soi de mândrie și pornise să defileze pe acolo, torcând. Părea să se bucure de căldură. Anna se lăsă pe vine și întinse o mână spre ea.

— Ce faci tu puiule? Puișor…

Pisica o ignoră, sări cu ușurință pe rack și de acolo pe umărul lui Kearney. Arăta și mai slabă ca de obicei, capul ei semăna și mai tare cu lama unui topor, urechile erau transparente, blănița era ca o aureolă de lumină.

— Locuiesc doar în camera asta – spuse Tate.

— Ce s-a-ntâmplat, Brian? – întrebă Kearney cu blândețe – spuneai că apăruse o distorsiune.

— M-am înșelat. Tate ridică mâinile a neputință.

Scotocind prin talmeș-balmeșul de cabluri, periferice și pahare de cafea, Tate scoase la iveală un hard portabil de 100 GB în carcasă de

titan. Îl oferi lui Kearney care îl cântări prudent în mână.

— Ce-i asta?

— Rezultatele ultimei rulări. A fost liberă de decoerență un minut întreg. Am avut q-biți care au supraviețuit un minut întreg până să apară interferența. Asta echivalează cu un milion de ani pentru noi. Principiul indeterminismului *suspendat!* Scoase un râs nefiresc. Ce crezi, ne este de ajuns un milion de ani? Apoi însă… Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. Fractalii…

Kearney considera că nu aveau să ajungă nicăieri în acest mod. Considera că rezultatele de acest fel erau, probabil, niște erori și oricum, nu ar fi putut explica ceea ce văzuse în laborator.

— Brian, de ce ai spart monitoarele?

— Pentru că aia nu mai era fizică. Fizica fusese *dată la o parte.* Fractalii începuseră să… – nu găsea cuvântul potrivit, nu fusese pregătit pentru o astfel de eventualitate – . …iasă la iveală. Și pisica a intrat acolo după ei. Pur și simplu a pășit prin ecran direct în datele algoritmului-privi la Anna și la Kearney, râzând – și nu mă aștept să mă credeți.

Mai presus de toate – de frica inexplicabilă, de ciudățenii, de vina de a fi vândut proiectul mai întâi lui Meadows, apoi la Sony – era un adolescent talentat la fizică. N-ar fi dezvoltat o frizură hippie și nici ideea că talentul îi dăduse un scop și o poziție în viață dacă nu ar fi fost mereu iertat de adulți. Acum, nevastă-sa îi spulberase această prejudecată. Mai mult, mai rău, se pare că și fizica ajunsese să i se prezinte într-un fel de nepătruns, greu de suportat.

Kearney simțea milă pentru Brian și i se adresă precaut:

— Pisica e aici, Brian, e chiar pe umărul tău.

Tate privi la Kearney apoi la propriul umăr. Părea să nu fi observat pisica albă cățărată acolo, torcând și trăgând de materialul hanoracului. Negă din cap, cu repulsie…

— Nu, ea s-a dus.

Anna privi la Tate, apoi la pisică și iar la Tate:

— Eu plec. Am să chem un taxi, dacă nu deranjez.

— Nu poți să suni de aici – îi explică Tate, adresându-i-se ca unui copil – camera asta e o *cușcă.* Nu credeam că Beth era atât de supărată.

— Brian, de ce ai nevoie de cușcă Faraday? Ce s-a-ntâmplat?

Tate începu să plângă:

— Nu știu.

— Brian, de ce ai nevoie de cușcă Faraday? – insistă Kearney, întorcându-l pe Tate cu fața la el – te temi să nu intre ceva aici?

— Nu, mă tem să nu scape afară. Se cutremură și făcu o jumătate de întoarcere să se îndepărteze de Kearney, ridicând mâna să închidă fermoarul la gâtul hanoracului. Mișcarea îl adusese față în față cu

Anna. Tresări surprins de parcă nu ar fi știut că era și ea acolo. „Mi-e frig” șopti el. Pipăi aerul din jurul lui cu o mână, găsi scaunul de lângă masă, îl trase și se așeză greoi pe el. În tot acest timp, pisica albă – se menținuse pe umărul lui, ținându-și echilibrul fluent, neoprindu-se din tors. Tate privi în sus la Kearney, de acolo de pe scaun, și-i spuse:

— Îmi este frig tot timpul… – tăcu o clipă apoi continuă – eu nu sunt aici cu adevărat. Nici unul dintre noi nu este.

Lacrimi grele curgeau pe ridurile de lângă gura lui.

— Michael, nici unul dintre noi nu este cu adevărat aici.

Kearney păși iute în față și înainte ca Tate să poată reacționa, trase gluga de pe capul lui. Lumina neonului cădea neîndurătoare pe fața nebărbierită, extenuată, îmbătrânită, jupuită în jurul ochilor de parcă ar fi lucrat fără ochelari sau ar fi plâns toată noaptea. Probabil că Tate le făcuse pe amândouă. Ochii erau apoși, ușor injectați, cu irişi de un albastru palid. Nu era nimic ciudat la ei exceptând cele două șuvoaie de lacrimi izvorând din colțurile interioare ale ochilor. Erau prea multe lacrimi. Fiecare lacrimă era constituită din lacrimi similare care la rândul lor erau constituite din lacrimi similare. În fiecare lacrimă era câte o imagine minusculă. Oricât de departe ai fi mers cu detalierea, o regăseai acolo. La început presupuse că era propria lui reflexie, dar când văzu ce era de fapt, o apucă pe Anna de braț și începu să o tragă afară din cameră. Anna s-a zbătut fără încetare, pocnindu-l cu poșeta și privind îngrozită la ce i se întâmpla lui Tate:

— Nu. Nu. Uită-te. Trebuie să îl ajutăm.

— Dumnezeule, Anna, haide!

Și pisica albă plângea. Își întorsese capul subțire și sălbatec spre Kearney în timp ce lacrimile ei se revărsau în cameră asemenea unor puncte de lumină. Se revărsau fără încetare până ce însuși pisica începu să se dizolve și să se verse peste umărul lui Tate ca un lichid lent, strălucitor, până pe podea, în timp ce Tate se legăna în față și în spate scoțând un sunet ca un tors de pisică.

Și el se topea.

*

O oră mai târziu, stăteau în cel mai strălucitor loc pe care-l găsiseră deschis în centrul Londrei, un bar lângă circul Cambridge, la capătul străzii Old Compton. Nu era cine știe ce, dar era tot ce putuseră găsi mai deosebit față de suburbiile reci cu străzile lor decente de brokeri de succes, cu o cameră vizibilă printre rododendroni și dafini. Barul avea și câte ceva de mâncare, semipreparate, și Kearney încercase să o determine pe Anna să mănânce ceva, dar ea se uitase la meniu și refuzase tremurând. Nici unul nu vorbea, stăteau amândoi cu privirile spre stradă, bucurându-

se de căldură, de muzică și de prezența altor oameni. Soho era încă treaz. Cupluri, majoritatea de homosexuali, treceau grăbite prin fața ferestrei, mână în mână, râzând și vorbind însuflețit. Exista o anume doză de căldură umană în starea aceea în care țineai paharul cu ambele mâini și priveai în jur.

Într-un final, Anna își goli paharul și spuse:

— Nici nu vreau să știu ce s-a întâmplat acolo.

— Nu sunt sigur că s-a întâmplat ceva cu adevărat. Cred că a fost un fel de iluzie.

— Și ce facem acum?

Kearney aștepta de mult să fie întrebat. Scoase hardul portabil pe care îl luase de la Tate, îl cântări o clipă în mână și-l puse apoi pe masă, între ei. Stătea acolo lucind moale în lumina colorată, un obiect frumos proiectat și executat, nu mai mare ca un pachet de țigări. Titanul are ceva specific, gândi el. Astăzi este cel mai popular metal.

— Ține asta. Dacă nu mă întorc, du-l la Sony. Spune-le că este de la Brian Tate și vor ști ce au de făcut.

— Dar chestia *aia* e aici, înăuntru.

— Cred că nu are nicio legătură cu datele de pe hard. Cred că Tate s-a înșelat. Cred că de fapt pe mine mă vrea chestia aia și cred că este aceeași chestie care mă vrea de atâta timp. Pur și simplu a găsit un nou mod de a comunica cu mine.

Ea scutură din cap și împinse hardul către Kearney:

— Nu te las să pleci nicăieri. Unde-ai putea să te duci? Și ce să faci?

Kearney o sărută și îi zâmbi.

— Mai sunt unele treburi pe care le-aș putea încerca. Eu am salvat toate datele.

— Bine, dar…

El își împinsese taburetul în spate și se ridicase.

— Anna, pot să ies din situația asta. Vrei să mă ajuți?

Ea deschisese gura să răspundă, dar el îi puse un deget pe buze.

— Vrei să te duci acasă, să pui hard-ul într-un loc sigur și să mă aștepți? Te rog! Până dimineață voi fi înapoi. Promit!

Ea îi aruncă o privire grea și strălucitoare. Se întinse și atinse prudentă hardul apoi îl luă și-l puse repejor în buzunarul hainei. Dădu din cap ca omul care le-a încercat pe toate și se lasă păgubaș.

— Bine. Dacă așa vrei tu…

Kearney simți o enormă ușurare.

Ieși din bar și luă un taxi spre Heathrow unde-și cumpără bilet la primul zbor către New York.

Aeroportul era amorțit de ora târzie. Kearney luă loc pe un rând gol din sala de așteptare. Căsca, privea prin geamul de sticlă la uriașele stabilizatoare ale avioanelor care efectuau manevre și dădea

cu zarurile Shrander-ului. Avea geanta pusă pe scaunul alăturat.

Pleca în America nu pentru că ar fi dorit, ci pentru că așa îi indicaseră zarurile. Habar nu avea ce să facă la sosire. Se văzu conducând un automobil prin inima Americii și încercând să descifreze o hartă AAA. Se văzu privind pe fereastra unui tren, ca în povestea lui Richard Ford, un tip a cărui viață pivotase de mult pe partea cea rea și era țintuit de propriile-i fapte. Toate strategiile lui fuseseră falimentare, fuseseră săpate dinăuntru de un soi de panică interioară persistentă. Orice i se întâmpla acum era ceva nou și stârnea un sentiment de maximalitate. Urma să fugă iar și probabil să fie prins și poate să afle la ce fusese bună propria-i viață. Tot ce-i spusese Annei erau minciuni…

Probabil că ea se așteptase la așa ceva pentru că, puțin mai înainte de cinci dimineața, se trezi cu ea lângă el, sărutându-l și închizându-și mâinile peste ale lui, să nu mai poată da cu zarurile.

— Știam că te voi găsi aici.

23.Stele încrucișate

Comandantul *Atingerii Neantului* încercase să ia legătura cu Seria Mau prin spectru.

Ceva era în neregulă cu semnalul lui. Se pierdea o parte din el sau poate se combina cu cine știe ce din materia barocă a universului înainte de a ajunge la Seria Mau. Înainte să dispară, spectrul pâlpâise în fața containerului ei timp de un minut întreg. Era mult mai mic decât își amintea ea din întâlnirile anterioare, o aureolă de flăcări gălbui, puțin mai mare decât un cap omenesc, ghemuit în ceva asemănător unei băltoace de lichid vâscos. Pielea lui avea lucirea puiului fript și ea se întreba dacă nu cumva se întâmplase ceva, nu doar cu semnalul, ci cu însuși comandantul. Ceru părerea matematicilor.

— Legătura este întreruptă.

— Pentru Dumnezeu, asta puteam să văd și singură!

În următoarele două zile, proiecția comandantului apăru la intervale de un minut sau două, prin toate colțurile navei, înregistrată de camerele de supraveghere ca o scânteiere subliminală. Monitorii o îngrămădeau pe la colțuri, speriați, într-un târziu, semnalul se stabiliză în fața containerului Seriei Mau, o imagine încă prea mică dar mult mai clară. O privea răbdătoare pe Seria Mau, cu ochii întredeschiși și încercă de mai multe ori să vorbească.

Seria Mau îl urmărea cu antipatie.

— Care-i treaba?

În cele din urmă, spectrul reuși să se facă auzit.

— Seria Mau G… eu… Apoi se auziră interferențe. Paraziți. Ecouri ale neantului. „… important să te avertizez asupra poziției tale.. Semnalul scăzu apoi izbucni din nou, cu tărie. „… modificat pachetul dr. Haends” și iar tăcu. Imaginea s-a mai agitat pentru un timp, apoi a dispărut într-un nor de fum maroniu. Încercase să mai spună ceva dar nu s-a mai auzit nimic.

După ce a dispărut, Seria Mau consultă matematicile:

— Ce fac ei acolo?

— Nimic nou. Stolul navei *Moire* a pierdut ceva teren. *Atingerea Neantului* continuă să fie calată pe faza unei nave K.

— Poți să înțelegi ceva?

— Nu, recunoscură matematicile.

Cum gândește un extraterestru? Cum folosește el universul? De îndată ce ajungeau pe o nouă planetă, rasa Nastic punea populația băștinașă la excavații. Aveau nevoie de silozuri, late de o milă și adânci de vreo cinci. După ce împânzeau litosfera cu astfel de structuri, planau cu milioanele în aerul de deasupra lor, întinzându-și

aripile ce semănau cu niște piepteni de prins părul, nou-nouți, din plastic de proastă calitate. Nimeni nu știa de ce, dar accepția generală era că ar fost o chestie religioasă. Dacă încercai să ai o conversație mai elevată cu un Nastic, îți debita chestii de genul „Munca dă greș numai când muncitorul lasă roata” sau „dimineața, ei se privesc asemeni Lunii”.

Coloniile Nastic, destul de numeroase, erau răspândite de la marginea galaxiei către centru, în forma unei felii de tort. Motivul era evident, erau originari din afara universului nostru. Cu toate că acest aspect era clar, nimeni nu ar fi putut spune cum străbătuseră distanțele acelea uriașe. Miturile lor, în care Primul Stol călătorise fără nave, dând din aripi pe o fractură luminată a continuului, încălzit și înghețat alternativ de radiații, nu prea puteau fi luate în considerare.

*

N-au mai fost alte încercări de comunicare. *Pisica Albă* zbura prin spațiul gol, în timp ce urmăritorii ei se țineau de ea ca niște dulăi vicleni. Nu era ușor să le faci față.

Între timp, Billy Anker umplea nava. Cele mai banale lucruri, el le făcea într-un fel aparte, la scară mare.

Seria Mau, atrasă și scârbită în același timp, îl urmărea îndeaproape cu ajutorul camerelor ascunse, în timp ce acesta se spăla, mânca, se scărpina pe la subsuori, așezat în fața chiuvetei cu costumul depresurizat și lăsat în jos până la genunchi. Billy Anker mirosea a piele, a transpirație și încă a ceva ce nu putea să identifice dar ar fi putut fi miros de ulei pentru motoare. Nu-și scotea niciodată mănușa fără degete.

Nici în somn nu-și găsea liniștea. Visele îi ridicau buza de sus într-un mârâit înspăimântător. Dimineața, când se trezea, se uita chiorâș la imaginea lui din oglindă. Ce vedea el acolo? Ce puteri interioare avea el, pornit în viață atât de nebăgat în seamă? Creat și adus la viață ca o extensie a propriului tată, Billy Anker se năpustise în neant ca și cum așa s-ar fi putut afla, defini, pe sine însuși. Făcuse chestia aia smintită, printre multe alte chestii smintite, și după ce fusese alungat, se târâse mai departe încercând vreme de zece ani să se regăsească, timp în care războiul se apropiase, marile secrete se îndepărtaseră și mai mult, galaxia mai slăbise puțin și toate se dispersau și mai mult.

„Lasă-te păgubaș, Billy Anker”, voia ea să-l avertizeze. „Dacă trăiești numai pentru marea descoperire, îi dai apă la moară grăsanului de taică-tu. El profită din tot ce descoperi tu.” voia să-l implore „Renunță, Billy Anker, și vino cu mine.”

Oare de ce îi venea ei să facă așa? Ce putea să însemne asta? Ce voia să-i spună de fapt? Ea era o navă spațială, iar el era un om. Seria

Mau se gândea la asta. Se uita la el când dormea și își visa propriile vise.

Când visa, Seria Mau îl vedea pe Billy Anker îngenuncheat deasupra ei, zâmbindu-i neîncetat, în timp ce îi zâmbea și ea, dar visele erau neclare, asemenea amintirilor din extensia de memorie senzorială a *Pisicii Albe*. Era îndrăgostită, dar nu prea știa ce voia.

Tulburată de ceea ce simțea, se imagina într-o amețeală în care îi apărea goală dinainte. voia să-i simtă privirea intensă și se imagina în mijlocul unei camere pline de lumina unei după-amiezi de vară. Uneori, o versiune umbrită a acestor clipe îi tulbura imaginația și vedea tot felul de absurdități: frig în casă, mâncare sleindu-se într-o farfurie, camere fără mobilier, că era mult mai mică decât el. Se simțea stânjenită și se enerva. În încercarea de a descoperi cum să se poarte, privise secvențele înregistrate cu clona Mona în timp ce făcea sex cu partenerii ei ocazionali, înainte ca ea să-i arunce pe toți afară. De aici, învățase să spună cu un fel de nerăbdare furioasă: „Vreau s-o fac. Vreau să fac sex”.

Dar până la urmă, Seria Mau nu mai avea nici un chef să fie penetrată ba, mai degrabă, era iritată de absurditatea unei astfel de idei.

*

Și Monei îi plăcea să se examineze în oglindă, degajată sau neliniștită, după toane. Era interesată de fața și de corpul ei, mai ales de păr, pentru care făcuse un fel de obsesie și care, pe vremea când îl salvaseră pe Billy Anker de pe Redline, era o coamă rozalie cu reflexe blonde mirosind permanent a șampon mentolat. Și-l strângea de pe ceafă într-un mănunchi răsucit în sus, spre creștetul capului și îl privea când dintr-o parte, când din cealaltă, până când, scârbită, îi dădea drumul spunându-și „îmi vine să mă omor!”

— Hai drăguță la masă, hai să mâncăm, îi spuneau monitorii nepăsători.

— Chiar am s-o fac!, amenința Mona.

Ea și Billy Anker locuiau în sectorul pentru oameni și erau ca două specii diferite de animale care locuiau în același teritoriu. N-au avut nimic să-și spună când s-au întâlnit. Și a devenit evident încă din prima zi de la apariția lui la bordul navei. Mona obținuse de la monitori o jachetă din piele gen tunică, asortată cu fusta plisată, scurtă până la jumătatea coapselor, la care ei mai adăugaseră câteva accesorii, o centură subțire aurie și sandale cu toc ortopedic, din poliuretan transparent. Arăta bine și era conștientă de asta. Gătise biban de mare cu lămâie, un fel de mâncare pe care-l învățase în enclavele de middle-manageri de pe *Motel Splendido*. La desert, pe

când savurau zmeură văratică, confiată în sirop, îi povestea despre ea. Povestea ei era simplă, zicea ea, dar una de succes. La școală excelase la înot sincron. Locul ei în corporație fusese stabilit datorită priceperii ei deosebite în a lucra cu ceilalți. Niciodată nu fusese complexată de originea ei, niciodată nu fusese geloasă pe sora-mamă din care fusese creată. Viața ei era pe calea cea bună, mărturisi ea, plus că era abia la început.

L-a întrebat dacă ar fi putut pilota *Pisica Albă.*

Billy Anker păru să nu înțeleagă. Își scărpină barba țepoasă.

— Ce fel de viață-i asta, copilă?

La un metru unul de celălalt, păreau că se află în camere diferite. „Aici trăiesc eu", l-a informat Mona a doua zi, „și aici trăiești și tu".

Îi pusese pe monitori să-i amenajeze partea ei de sector ca pe un snack bar din trecutul îndepărtat al Pământului, pardosit cu parchet în zig-zag și cu shakere antice de care nu era nevoie să fie funcționale.

Billy Anker își lăsase jumătatea lui neschimbată, așa cum fusese, și în fiecare dimineață se așeza dezbrăcat, în mijlocul dușumelei, cu corpul vânos, puțin fleșcăit de anii care trecuseră, și făcea exercițiile unei complicate proceduri *satori.*

Mona, în partea ei de cameră, se uita la holograme.

Billy își petrecea mare parte din zi cu ochii spre spațiu și trăgând pârțuri. Dacă erau prea zgomotoase, Mona venea până în pragul ușii care îi despărțea și spunea, pe un ton dezgustat: „Of, Isuse", ca și cum l-ar fi prezentat unei terțe persoane.

Seria Mau urmărea toate aceste ciocniri domestice cu un fel de îngăduință amuzată. Era ca și cum ai fi avut două animăluțe. Prostioarele lor reușeau adesea să-i alunge migrenele, stările de proastă dispoziție și istericalele, atunci când medicamentele hormonale din arsenalul *Pisicii Albe* nu puteau s-o facă. Se liniștise în ceea ce îi privea pe Mona și pe Billy. Nu se mai aștepta la nimic nou din partea lor.

Cu atât i-a fost mai mare surpriza atunci când, la 4 sau 5 zile depărtare de Linia Roșie, i-a surprins în dormitorul Monei.

Lumina imita strălucirea soarelui de după-amiază, strecurându-se printre jaluzelele pe jumătate închise, din zonele temperate de pe Pământ. Domnea o atmosferă *cinq à sept,* când moțăi și n-ai chef de nimic. Lângă pat se afla un vas cu apă de trandafiri, pentru Billy Anker, să-și înmoaie degetele, în caz că i-ar fi venit prea repede.

Mona purta un furou cenușiu mulat în jurul taliei și era rujată strident de parcă și-ar fi mușcat buzele. Se prinsese cu amândouă mâinile de barele cromate de la capul patului. Avea gura deschisă și privirea pierdută în depărtări. Un sân îi ieșise de sub corset.

— Oh, da, trage-mi-o, Billy Anker!

Billy Anker, aplecat deasupra ei protector și agresiv totodată, părea

mai tânăr decât era în realitate. Antebrațele lungi și încordate arătau bronzate în lumina aurie. Părul vâlvoi îi atârna în jurul feței. Purta mănușa fără degete.

— Oh, trage-mi-o prin perete, spuse Mona.

Surprins pentru o clipă, Billy săltă din umeri, sclipirea aceea apatică îi dispăru din priviri și continuă ceea ce începuse. Mona se îmbujoră și scoase un strigăt ușor, puțin gâtuit. Asta a fost ultima picătură pentru Billy. După o serie de spasme, oftă zgomotos și se prăbuși peste ea. Se depărtară imediat unul de celălalt și începură să râdă. Mona își aprinse o țigară, trase un fum, apoi el i-o luă fără să ceară voie, și ea îl lăsă. El se sprijinea cu spatele de capul patului și-și ținea o mână în jurul umerilor ei. Fumară o vreme, apoi Billy Anker, căutând ceva care să-i stingă setea, bău apa de trandafiri din vasul de lângă pat.

Seria Mau îi urmărea în tăcere gândind „oare așa ar face și cu mine?"

Apoi prelua controlul asupra sectorului uman. Reduse temperatura cu zeci de grade. Ridică intensitatea luminilor, până ce acestea căpătară strălucirea lămpilor dintr-un spital. Dădu drumul la dezinfectante în sistemul de aer condiționat al navei. Clona Mona își ridicase brațul pieziș în dreptul ochilor, apoi, când și-a dat seama ce se întâmplase, îl împinse pe Billy Anker departe de ea.

— Cară-te până nu e prea târziu. Cară-te! Dumnezeule!

Sări din pat într-un colț al camerei, prinzându-se zdravăn cu amândouă mâinile de cel mai apropiat obiect bine fixat, tremurând îngrozită și șoptind „n-am fost eu, n-am fost eu".

Billy Anker se holba la ea nedumerit. Își șterse dintr-o mișcare stropii de dezinfectant care i se condensaseră pe față. Își privi mâna. Râse.

— Ce se-ntâmplă?

Seria Mau îl studie cu atenție. În lumina aceea semăna cu un pui jumulit. Carnea devenise cenușie ca și părul. Oare ce găsise la el?

Seria Mau vorbi cu vocea navei:

— Până aici, Billy Anker.

Clona tremura și mai tare. Se prinsese strâns de suportul găsit ad-hoc și strângea din ochi cât putea de tare.

— Și pentru tine.

Apoi conectă matematicile.

— Deschide trapa, ordonă ea.

Apoi ezită un moment.

— Nu, așteaptă.

*

Două minute mai târziu, ceva porni din senin, pe o curbură distantă a Plajei, către marginea unui sistem căruia nimeni nu se îngrijise să-i dea un nume.

Spațiul se curba spasmodic. Grupuri de particule deveneau, pentru o milisecundă ori două, focuri de artificii pe fundalul liniilor urâte ale unei nave K, *Pisica Albă,* luminându-i cu flacăra lor arzătoare contururile hidoase; nava însăși devenise o torță arzândă, care se îndrepta cu o viteză fantastică spre sistem, căzând în unghi ascuțit pe ecliptică și lăsând în urmă o dâră brutal de dreaptă de combustibil de fuziune.

Rapoartele despre sistem, realizate la cincizeci de ani după ce omenirea ajunsese pe Plajă, relevaseră un singur corp solid dansând în împletitura de orbite mișcătoare cu giganticele gazoase ale sistemului. Deși cam prea mare, era totuși doar un satelit. Fluxul de căldură care radia dinspre miezul său făcuse ca temperatura de la suprafață să atingă valori termice aproape terestre, dând de asemenea naștere și unei atmosfere rarefiate și stratificate, în care se găseau și gazele care susțin viața.

Deasupra orizontului arcuit, de o culoare verzuie neobișnuită, se înălța, ca un balon, globul uriaș, roz ca pielea de somon, al celei mai apropiate gigantice gazoase.

Planeta era acoperită în întregime de o singură structură fractalică. Chiar dacă de la depărtare semăna a vegetație, nu era nici vie, nici moartă.

Era doar un program vechi care o luase razna și care, după ce scăpase prin gura de aerisire a unui sistem navigațional, se răspândise cu sălbăticie și apoi pătrunsese în materia brută.

Drept urmare, apăruseră nenumărate pene de păun, într-un milion de mărimi, un desen inteligent, tridimensional.

Matematici încercând să se salveze de la pieire.

Pluș și catifea, înconjurate de o aureolă tremurătoare de ceață proprie, structura provoca ochiul la orice scală. Avea un efect straniu, absorbant, asupra luminii. Zăcea fragilă și exfoliată, fărâmițată într-un praf viral provenind din ea însăși, o ecuație matematică veche și fără nici un rost, care din întâmplare devenise mediu înconjurător. Un biom.

Printre bracteele și tulpinile ei ciudate, formele de viață locală se strecurau pe furiș, fără nici o noimă. Logica ecologiei locale era neclară iar fauna efemeră. În zori sau la asfințit, ceva care părea combinația dintre o pasăre și o maimuță mică putea fi văzut, strecurându-se cu greutate până în vârful vreunei pene uriașe de păun ca să privească temător la giganticul astru gazos înainte de a-și închide ochii sau de izbucnirea luptelor pentru teritoriu. Nimeni nu stătuse aici îndeajuns pentru a descoperi mai multe.

Pisica Albă își arsese loc printre penele de păun, plutise puțin deasupra luminișului și coborî încet pe sol. Un minut sau două nu se mai întâmplă nimic. Apoi se deschise o trapă și două siluete fură scuipate afară. După o pauză, în care cele două se întorseseră către navă și păreau să se certe cu nava însăși, se grăbiră să coboare de pe rampa care începuse să se ridice și rămaseră în picioare, nemișcate. Erau dezbrăcate și aveau între ele, pe jos, ceva ce părea să fie niște haine de petrecere și partea superioară a unui costum jerpelit de pilot. În timp ce ei priveau, *Pisica Albă* se poziționă vertical, țâșni spre cer și dispăru, conform procedurii îndelung exersate.

Clona Mona își plimbă privirea neajutorată de jur împrejur.

— Ar fi putut cel puțin să se lase pe lângă un oraș. Cățeaua.

*

Aruncată într-o goană la care, de această data, matematicile nu aveau nici o contribuție, Seria Mau Genlicher, pilot al căilor spațiale, visa că avea din nou zece ani. O clipă își închipui mama, zâmbitoare și încântată, apoi o văzu moartă, într-o fotografie, care imediat după aceea se destrămă ca un fum cenușiu în aerul umed de după-amiază.

Tatăl nu suporta nimic din ceea ce i-ar fi adus aminte de soție. Fotografia aceea era prea greu de suportat, zicea el, mult prea greu de suportat. Cât era iarna de lungă, se încuia în biroul său și când fata îi aducea tava cu mâncarea de prânz, o atingea pe obraji și plângea. „Mai stai o clipă”, o rugă el o dată. „Fă pe mama doar pentru o clipă”. Ea rămăsese mută de stânjeneală, când auzi asta. Se uită la dușumea, dar asta a făcut ca totul să fie și mai rău. El o sărută cu blândețe pe creștet, apoi cu un deget pe sub bărbia ei, îi întoarse blând fața spre el. „Semeni cu ea”, spuse el. „Ești leit mama ta”. Apoi icni scurt.

„Așază-te aici, nu acolo, așa.” Își strecură degetele jos, între picioarele Seriei Mau, apoi icni din nou și izbucni în lacrimi. Seria Mau luă tava și ieși afară. „De ce a făcut asta?” Fata se simțea înțepenită și ciudată, ca un copil care învață să meargă.

„Waraaaaa!”, strigă frate-su, îmbrâncind-o. Ea scăpă tava din mână și cei doi se holbară tăcuți la mizeria de pe jos. Un ou fiert se rostogoli până ce se opri într-un colț.

Toată iarna aceea motoarele navelor K bubuiseră deasupra râului Perla Nouă. Câteodată, brăzdau cerul cu dâre arcuite, de un alb murdar. Tatăl îi ducea pe amândoi, pe ea și pe frate, la bază, să vadă navele care soseau. Era război. Era pace.

Cine putea ști ce avea să mai fie acolo, departe, la marginea galaxiei, cu rasa Nastic care se apropiase la doar trei sisteme solare distanță și în general, cu furnicarul acela de obiecte necunoscute, semănând cu niște sloiuri de gheață murdară, gravitând în Centura

Kuiper? Copiilor le plăceau vremurile alea. Au fost cele mai frumoase și cele mai urâte vremuri, marcate de parade și marșuri, de falimente economice, de discursuri politice, răsturnări ale unor paradigme științifice și știri noi în fiecare zi.

Atunci s-a hotărât și Seria Mau. Atunci a început să-și facă propriile planuri. Colecționa holograme – mici cuburi negre pline de stele, nebuloase trandafirii, benzi de gaz plutitor – așa cum alte fete de vârsta ei colecționau cosmeticale. „Asta e Eridon Omega, explica ea fratelui, se află în sudul constelației *White Cawl*”. Acolo conduce stolul *Vittor Neumann.* „Numai să încerce Nastic să le facă ceva și-or să vadă ei!” Ochii îi străluceau.

„Au armament inteligent, auto progresiv, care se perfecționează din generație în generație într-un *mediu exterior navei.* Nici o rasă nu e în siguranță aici, toate lumile sunt în pericol.” Pe când spunea toate astea se privea în oglindă, neștiind de ce avea sclipirea aia sălbatică în priviri și de ce era atât de pornită.

În dimineața când împlinea 13 ani, s-a înrolat.

EMC era mereu în căutare de recruți, iar pentru navele K erau admiși cei mai tineri și mai iuți.

— Ar trebui să te mândrești cu mine!, îi zise ea tatălui.

— Eu sunt mândru!, făcu fratele și izbucni în plâns. Și *eu* vreau să fiu o navă spațială.

Pe atunci, Saulsignon era o tabără de antrenament. Era înconjurat de garduri electrice. Gara micuță își pierduse aspectul de gară pământeană; nu mai erau nici rigolele pentru flori și nici pisica pe care se supărase fratele fiindcă-i amintea de micul lui pisoi negru.

Stăteau toți trei în picioare, în ultima ei zi printre ei, trei arătări ciudate udate de ploaie și bătute de vânt.

— Nu vrei să renunți? întrebă tatăl.

— Niciodată! râse ea triumfătoare.

De îndată ce vorba asta îi ieșea din gură, începea să se trezească și visul se estompa până ce dispărea cu totul, ca luminile care pâlpâie și apoi se sting. Când luminile reveneau, reveneau în vitrina magazinului cu minunății. Buze sângerii din plastic. Pene uriașe, intens colorate în verde și portocaliu.

Mănunchiuri de eșarfe colorate care urmau să intre în pălăria lucioasă a magicianului și aveau să se transforme în porumbei albi. Tot felul de lucruri care, deși drăgălașe câteodată, erau totdeauna niște falsuri menite să te păcălească și să te tulbure. Seria Mau stătea un timp în fața vitrinei dar scamatorul nu se arăta. Tocmai pe când se întorcea să plece auzea un clinchet gingaș de clopoțel și o voce șoptind: „Când o să vii după mine, dr. Haends?” Se uita surprinsă de jur-împrejur, dar strada era pustie. Nu era nimeni, fără nicio îndoială. Vocea fusese a ei.

Când se trezi, avu impresia că era cineva aplecat peste ea și instantaneu se văzu pe ea însăși părăsindu-i pe Mona și pe Billy Anker în umbra giganticei gazoase. Amintirea unei acțiuni atât de proaste nu putea să i se pară decât absurdă.

— De ce m-ai lăsat s-o fac?

Matematicile prezentară echivalentul lor pentru o ridicare din umeri:

— Nu erai dispusă să mă asculți.

— Du-ne înapoi.

— Nu aș recomanda o astfel de mișcare.

— Du-ne înapoi!

Pisica Albă își opri motoarele și începu să cadă tăcută, ca o epavă, printre gigantele gazoase. Schimbările de curs erau executate progresiv folosind minusculele dar cumplitele motoare psi care funcționau cu ajutorul oxigenului explodat în mase poroase de silicon. Între timp, detectorii de particule și rețelele solide expandate ca nervurile unei frunze, cerneau *vacuum*-ul în căutarea urmelor stolului *Khrisna Moire.* „Mărește puterea”, ordonau calm matematicile. „Micșorează puterea”.

Ceea ce mai rămăsese din corpul Seriei Mau se mișca nerăbdător în containerul ei. Simțea o nevoie de a-l vedea pe Billy Anker pe care oricine ar fi descris-o ca fizică. Dacă și-ar fi amintit cum se procedează, și-ar fi mușcat buzele. „De ce-oi fi făcut asta?”, se întrebă ea. Monitorii navei clătinau semnificativ din capete „Mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi întâmplat și așa ceva”.

În cele din urmă, Pisica Albă se apropie îndeajuns pentru a permite examinarea planetei. Ceva se mișcă printre frunze. Putea să fie ceva care trăia acolo. Putea să fie un program matematic vechi transformându-se în pulbere.

— Ce e asta? întrebară matematicile.

— Nimic, răspunse Seria Mau. „Continuă. Am mai văzut așa ceva.”

Îi găsi pe Billy Anker și pe Mona zăcând cu jumătatea superioară ieșind din umbrele lungi de cobalt. Mona murise deja, cu căpșorul ei blond și drăgălaș sprijinit pe partea de sus a pieptului lui Billy. El își trecuse un braț în jurul umerilor ei. Cu cealaltă mână încă îi răsfira părul. În timp ce murea, ea îl privise intens în ochi și își băgase un picior într-ale lui, încercând să se simtă bine pentru o ultimă oară. Urmând instrucțiunile vechiului algoritm care se pricopsise pe neașteptate cu o mulțime de material brut numai bun pentru multiplicările lui nesfârșite, formațiunile de deasupra coborâseră hoțește spre ei, învăluindu-i și transformându-le celulele în pene. Picioarele lui Billy Anker semănau acum cu ale unui satir, unul ciudat, cu pene de păun în loc de blană.

Mona dispăruse deja până la diafragmă și devenise un mănunchi

de pene prăfuite, negre-albăstrui, care păreau că se schimbă mereu, crescând și transformând lumina într-un mod straniu.

Spectrul Seriei Mau, mai mică acum chiar decât însăși umbra ei, se agită nervoasă deasupra și în fața îndrăgostiților.

„Oare cum am fost în stare de așa ceva?!”, gândi ea în timp ce spunea cu voce tare:

— Billy Anker, aș putea să te ajut cumva?

— Nu, răspunse Billy Anker fără să-și întoarcă privirile de la Mona sau să se oprească din răsfiratul părului ei.

— Doare?

Billy Anker zâmbi pentru sine.

— Puștoaico, e mai plăcut decât crezi. Ca un drog bun. Râse. Știi, gaura aia de vierme a fost grozavă, a fost cel mai mare spectacol. Știi? Asta îmi tot vine în minte. Așa mă așteptam să mor. Tăcu pentru o clipă, trăind amintirea. N-am cuvinte să-ți descriu cum a fost acolo. Cred că aud cum numără drăcovenia asta. Sau mi se pare?

Seria Mau se apropie de el cât putu.

— Eu n-aud nimic, Billy Anker. Îmi pare rău.

Auzind-o, el își mușcă buza și, într-un sfârșit, își luă ochii de la Mona.

— Bine, las-o.

Apoi avu o convulsie. Praful se ridica de pe suprafața schimbătoare a corpului său. Algoritmul îl transforma în totalitate. Pentru o clipă, ochii lui se umplură de groază. Nu se așteptase la așa ceva. „Mă mănâncă”, urlă el. Dădu din brațe, se prinse de femeia moartă, parcă sperând în ajutorul ei. Se întinse apoi spre Seria Mau și voi să se prindă de ea, uitând că era doar o proiecție, apoi își recăpătă controlul. „Puștoaico, cu cât te zbați mai mult, cu cât negi mai tare forțele tale interioare, cu atât te lași controlat de ele”. Mâna lui trecu prin ea ca prin fum. Privea fix la ea, surprins. „Chiar se întâmplă?”.

— Billy Anker, ce să fac?

— Nava aia a ta. Du-o cât mai departe. Duceți-vă în Sector.

— Billy, eu…

Deasupra lor, torente de ionizare violetă brăzdau fața giganticei gazoase.

Aerul dislocat bubui șuierător. O dată și încă o dată. O minge uriașă de foc verzui ca smaraldul apăru undeva pe orbită, semn că *Pisica Albă* începuse să se apere împotriva „atenției” navei *Krishna Moire.* Brusc, Seria Mau se simți ruptă în două, jumătate sus, cu Pisica Albă, jumătate jos, cu Billy Anker. Alarmele urlau și semnalizau intermitent în *continuum*-ul dintre aceste două stări, iar matematicile încercau să dezactiveze spectrul ei.

— Lasă-mă! Vreau să stau cu el. Cineva trebuie să stea cu el.

Billy Anker zâmbi și clătină din cap.

— Fugi de-aici, fato. Acolo sus e Unchiul Zip. Fugi cât mai poți!

— Billy Anker, eu i-am adus peste tine.

El părea sfârșit, sleit de puteri. Își închisese ochii.

— Eu i-am adus peste mine, fato. Cară-te de aici! Du-te cât mai departe.

— Rămas bun, Billy Anker!

— Hei, puștoaico…

Dar când ea se întoarse să-i răspundă, el era deja mort.

„Începuseră să-mi placă” își spuse ea disperată. „Chiar și sexul și certurile permanente. În ciuda a tot ceea ce mi-am jurat, începuseră să-mi placă”.

Apoi își aminti de Unchiul Zip. Groaza o paraliză pentru că îl subestimase atât de mult pe omul cel gras, îi subestimase inteligența și puterile. Îi picase în plasă chiar din clipa când începuse să facă afaceri cu el.

Oare ce-ar trebui să facă în continuare?

24.Zaruri înșelătoare

— Dacă sunt prezicător, de ce văd oare numai trecutul?

Când Ed îi puse Sandrei această întrebare, aceasta nu știu ce să-i răspundă, așa cum nu știuse nici Annie Glyph. Ridică doar puțin din umeri.

— Cred că trebuie să mai exersăm, Ed.

Sandra Shen își aprinse o țigară și începu să privească atentă într-un colț al camerei. „Cred că trebuie mai multă muncă."

Niciodată Ed nu fusese în stare să-i priceapă uitătura aia distantă. Orice s-ar spune, ea părea încântată de nebunia din cortul cel mare. Îi dădea o stare de bună dispoziție, se simțea plină de energie. Toate celelalte trecuseră pe planul doi și se mai ocupa de ele doar pentru treburile de zi cu zi. Îi scosese afară pe moșnegii care-și făceau veacul în barul de la Motelul Dunelor. Într-o zi o găsise cărând în bar echipament pus în lăzi neinscripționate. Erau toate niște vechituri. Cabluri electrice izolate, carcase din bachelită, cadrane cu ace micuțe, care se ridicau și cădeau. Părea un fel de amplificator cu valve.

— Isuse, e unul adevărat!

— Distractiv, nu-i așa?, spuse Sandra Shen. Vechi de vreo 450 de ani, plus sau minus. Ed, e timpul să lucrăm împreună. Să ne punem mintea la contribuție, împreună. Tot ce trebuie să fac este să-ți potrivesc legăturile astea în jurul încheieturilor.

Ed trebuia să stea așezat, cu brațele și picioarele legate de un balansoar de lemn, care sosise o dată cu celelalte echipamente, în timp ce Sandra se auto conectase la amplificatorul cu valve. Apoi puse acvariul pe capul lui Ed și începu să-i pună întrebări până primi un răspuns care-i convenea. Vocea ei ajungea la el de aproape, intim chiar, avea impresia că ea era acolo, lângă el, cu capul în acvariu, alături de țiparii din adâncurile Mării Alcubiere și așteptând cu nerăbdare o revelație inoportună din tinerețea lui.

Întrebările ei nu aveau nici un înțeles pentru Ed. „Viața asta e ticăloasă ori nu, Ed?" sau: „Poți să numeri până la 12?"

El nu-și auzea niciodată răspunsurile. Partea aceea din el care era în bazin era deconectată de exterior, dar nu putea să descrie clar senzația. Tejgheaua barului de la Motelul Dunelor zăcea cufundată în întunericul crepuscular, brăzdată doar de o rază singulară de lumină solară albă. Femeia orientală, sprijinită de tejghea, fuma și clătina aprobator din cap. Când îi plăcea răspunsul lui, trăgea de o manetă a aparatului. Fulgere scurte de lumină albăstruie țâșneau ciudat din catozi. Bărbatul de pe scaun se crispa și striga.

Spectacolul se repeta seară de seară. Ed era epuizat. Iar spectatorii erau din ce în ce mai puțini. Uneori, *Madame* Shen, îmbrăcată într-o

rochie de seară de un verde smarald, cu decolteu îndrăzneț, era singurul spectator. Ed începu să creadă că nu audiența era ținta. Habar nu avea ce voia Sandra Shen de la el. Într-o seară, înainte de spectacol, când încercă să abordeze subiectul, ea îi spuse să nu-și facă griji, atâta doar, să nu își facă griji. „Mai mult exercițiu, Ed, asta-i tot ce-ți trebuie!”. Ocupa cel mai bun loc din sală, fumând și bătând ușor din palmele ei micuțe și puternice. „E bine, Ed, e foarte *bine!”* După două sau trei reprezentații din astea era terminat. Dacă Annie era din întâmplare prin apropiere, îl pescuia cu blândețe amuzată și-l căra apoi până în camera ei.

„De ce te chinuiești în halul ăsta, Ed?”, îl întrebă Annie într-o noapte.

Ed tuși, apoi scuipă în chiuvetă.

— E un fel de-a trăi.

— Ah, da, tipic pentru un *entradista,* pentru un explorator. Mai povestește-mi, Ed, mai spune-mi despre navele alea pentru explorare și despre cât de grozavi erați voi cu ele. Mai zi-mi o dată cum ai făcut sex cu cea mai tare femeie-pilot.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Ba-nțelegi.

Annie părea peste măsură de enervată și ieși val-vârtej din cameră, temându-se că nu s-ar fi putut abține să spargă ceva.

— Ce știi tu despre Sandra Shen? l-a întrebat când a intrat înapoi în cameră. Nimic. De ce te pune să faci ce faci? Ce așteaptă *să vezi!* Cum el tăcea în continuare, ea continuă. E doar o altă formă de container. Voi, avatarii, acceptați orice fel de mizerii numai să nu înfruntați lumea reală.

— Ei, ai uitat că tu mi-ai făcut cunoștință cu ea?

Annie se făcu că nu aude. După o vreme, schimbă tactica.

— Este o noapte frumoasă. Hai la o plimbare pe nisip. Cred că ar trebui să mai faci câte o pauză. Hai să te scot în oraș, Ed. O să vin mai devreme într-o seară și-o să te scot în oraș. Am putea vedea un spectacol.

— Eu sunt un spectacol.

Cu toate astea, îi dădea dreptate. Începu să iasă seara în oraș. Ieșea noaptea, ocolind străzile Capului și Tensiunii. Nu voia să se mai întâlnească cu Tig sau cu Neena. N-o voia pe Bella Cray înapoi în viața lui. Își pierdea timpul hoinărind prin cartierul numit *East Dub,* strecurându-se pe străzile înguste, sufocate de ricșe și containere și reclamele lor sonore și luminoase care-l atenționau la tot pasul. Ed trecu pe lângă ele, văzându-și de drum. În schimb, se lăsa antrenat în „jocul navei”, pe stradă, în mirosul *falafel* și de transpirație de la avatarii de două ori cât el cu care ajungea să arunce zarurile jocului.

Tipii ăștia erau mereu la limita violenței dacă norocul le scotea în cale pe cineva care să aibă ceva de pierdut. Zarurile cădeau și se rostogoleau. Și Ed pierdea întotdeauna.

Scăpa nevătămat de acolo, dar curățat de bani și le mai și mulțumea pentru asta. Îl priveau cum se retrage și rânjeau înfiorător, invitându-l să revină. „Oricând, omule, oricând”.

Când a aflat, *Madame* Shen l-a privit curioasă:

— E bine oare ce faci?

— Oricine are dreptul la o pauză.

— Totuși, Ed, nu uita de Bella Cray!

— Ce știi tu de Bella?

Când ea ridică din umeri și el făcu la fel.

— Dacă ție nu ți-e frică de ea, nici mie nu mi-e.

— Fii atent, Ed, fii atent.

— Sunt atent.

Dar Bella Cray îl găsise deja. Într-o noapte fu urmărit de două namile, îmbrăcate cu pulovere de culoarea caiselor, înnodate lejer. Îi purtă pe urmele lui vreo jumătate de oră pe alei întortocheate și pe sub arcade dărăpănate, și scăpă de ei într-o intersecție plină de tarabe cu *falafel* de pe *Foreman Drive, Drumul Brigadierului.*

Oare chiar scăpase? Nu era prea sigur de asta. Crezu că-i vede pe tipi a doua zi, pe platforma de beton a spațio portului necorporatist. Era în miezul zilei și betonul reflecta din plin căldura albă, iar cei doi pretindeau că admiră unul dintre containerele cu extratereștri, căscând gura în fața vizorului și simulând interesul pentru ceea ce vedeau înăuntru. Se dăduseră de gol prin faptul că în orice moment unul dintre ei supraveghea zona.

Ed încă era la vreo douăzeci de metri de ei când se întoarse și se pierdu în mulțime. Probabil că-l văzuseră însă, pentru că în noaptea următoare, pe când hoinărea iar prin cartier, o gașcă de puști înarmați autointitulată *Șperaclul Ploii,* a încercat să-l omoare cu o grenadă de tip *nova.*

N-a avut prea mult timp de gândire. S-a auzit specificul zgomot înăbușit și în același timp, tot ce era în jur păru să se lumineze și să se decoloreze și jumătate din stradă dispăru din fața ochilor lui fără ca el să fie atins în vreun fel.

„Dumnezeule”, murmură Ed, ascunzându-se într-un grup de prostituate croite să arate ca niște japoneze de 16 ani de pe site-urile porno de la finele secolului 20.

„Pentru ce era nevoie de așa ceva?” își trecu o mână peste față. O simțea arzând. Prostituatele se bălăbăneau chicotind nervoase, cu hainele zdrențuite, cu pielea arsă de soare. De îndată ce își recăpătă cumpătul, Ed o luă la goană. Alergă până nu mai știu unde se află. Știa doar că era târziu, mult după miezul nopții. Sectorul Kefahuchi

umplea aproape toată bolta, crescând pe măsură ce îl priveai mai mult, asemeni duhului ieșit din lampa fermecată, dar parcă niciodată mai mare. Se spunea că este o singularitate fără orizont evenimențial, o fizică eronată pierdută în univers. Orice ar fi putut să iasă de acolo, dar nimic nu ieșea cu adevărat. Doar dacă, gândea Ed, tot ceea ce există aici este deja o consecință a ceea ce se întâmplă acolo… Privi cerul și se gândi îndelung la Annie Glyh. Tot așa fusese și noaptea în care o întâlnise, lumină slabă clipind peste maidanele cu resturi tehnologice, într-un fel, el o readusese la viață doar strigând-o pe nume. Iar acum era răspunzător pentru ea.

Se întoarse la circ și o găsi dormind. Camera era plină de căldura ei moale și liniștită. Ed se întinse lângă ea și își îngropă fața între umărul și gâtul ei. După câteva clipe, ea se trezi pe jumătate și îi făcu loc în curbura propriului corp. Ed își puse mâna peste a ei și Annie gemu de plăcere. Trebuia să plece din New Venusport înainte ca ea să pățească ceva din cauza lui. Trebuia să o lase aici. Dar cum să-i spună? Nu știa.

Probabil că Annie îi ghicise gândurile, deoarece, după vreo două nopți, veni la el:

— Ce se întâmplă, Ed?

— Nu știu – minți el.

— Dacă nu știi, trebuie să afli.

Se uitau debusolați unul la celălalt.

*

Lui Ed îi plăcea să facă o tură în jurul circului, în diminețile reci și strălucitoare, trecând de la mirosul sărat al dunelor la mirosul de beton prăfuit și cald care plutea în aer pe lângă corturi și pavilioane.

Se întreba de ce alesese Sandra acel amplasament. Aterizai aici dacă nu aveai scrisori de acreditare corporatiste. Dacă-ți luai zborul de aici, nimeni nu îți ura „drum bun”. Era o zonă de tranzit unde EMC înregistra refugiații buni de muncă înainte de a-i muta în mine. Birocrația te putea lăsa în zona necorporatistă chiar și un an de zile, an pe care propriile-ți alegeri greșite puteau să-l mărească de zece ori. Nava îți ruginea, viața îți ruginea și ea. Dar te puteai duce oricând la circ. Acest aspect îl îngrijora pe Ed. Oare ce însemnau toate acestea pentru *Madame* Shen? Era și ea prinsă în capcană?

— Calabalâcul ăsta se mută vreodată de aici? o întrebă într-o zi. Adică asta face un circ, nu? În fiecare săptămână se mută în alt oraș, nu?

Sandra Shen îi aruncă o privire bănuitoare, fața modificându-i-se, întinerind și apoi îmbătrânind din nou în jurul ochilor, ca și cum aceștia ar fi fost centrul personalității ei – în măsura în care acest

cuvânt are vreun înțeles atunci când vorbești despre un algoritm. Erau ca niște ochi ce priveau dintr-o pânză de păianjen. Avea o băutură răcoritoare lângă ea. Corpul ei micuț era aplecat pe spate, cu coatele rezemate de tejghea, cu toc înalt de culoare roșie, agățat de șina metalică a barului. Din țigara-i aprinsă se ridica o dâră subțire de fum care se încolăcea brusc în cerculețe din ce în ce mai mici.

Râse.

— Deja plictisit, Ed?

În seara următoare, Bella Cray era printre spectatorii de la reprezentația lui.

Ed o căută din priviri pe Sandra Shen dar ea era plecată cu vreo altă treabă. Ed era blocat acolo între strălucirea vechilor reflectoare de teatru și sclipirea de gheață a zâmbetului lui Bella Cray.

Ședea acolo, în rândul întâi, la nici doi pași de el, cu genunchii lipiți, cu poșeta în poală. Bluza ei albă de secretară avea două pete mici, gălbui, de transpirație sub fiecare subsuoară, dar rujul îi era proaspăt și strălucitor, iar ea mormăia ceva ce el nu reușea cu nici un chip să înțeleagă. Și-o aminti spunând, chiar înainte ca el să-i împuște sora: „Ce putem face, Ed? Suntem cu *toții* ca niște peștișori.” Ca să scape de ea, își băgă capul în acvariu. În timp ce lumea din jur dispărea, o auzi strigându-i „Hai, Ed, succes!”

Când s-a trezit, ea plecase. Capul îi era plin de un țârâit puternic și clar. Annie Glyph îl târî printre dune, unde se culcă cu el în aerul rece și în sunetul îndepărtat al valurilor care se spărgeau la țărm. Și-a odihnit capul în poala ei și a ținut-o de mână. Ea i-a spus că din nou prezisese război și chiar mai rău. El nu i-a spus că a văzut-o pe Bella Cray printre spectatori. Nu dorea să o sperie. Nici că petrecuse o oră istovitoare în acvariu, că văzuse lucrurile mamei lui moarte aruncate în foc, că o văzuse pe soră plecând în alte lumi, că îl urâse pe tată că fusese un om mediocru și slab care plecase și el spre alte lumi și că după aceea fusese dincolo de propriul trecut, într-o stare complet nouă. Era istovit.

— Ce bine că ești aici.

— Ar trebui să te oprești, Ed. Nu merită.

— Crezi că mă vor lăsa? Crezi că *ea* mă va lăsa să mă opresc? Cu toții, în afară de tine, vor să mă omoare sau să se folosească de mine. Sau poate și una și alta.

Annie zâmbi:

— E ridicol.

Apoi se uită înspre mare. După câteva clipe, zise cu vocea schimbată:

— Ed, n-ai vrea câteodată pe cineva mai mic? Spune drept! Cineva drăguț și mic căreia să i-o tragi, și nu numai atât: cineva cu care chiar să fii?

El o strânse de mâna uriașă.

— Ești-ca o stâncă. Toate se sparg de tine.

Ea îl împinse-ntr-o parte și se duse spre apă.

— Pentru Dumnezeu, Ed, strigă ea în briza mării, avatarul naibii ce ești!

Ed o urmări cu privirea, îi urmări pașii ei mari în susul și în josul țărmului, în timp ce culegea bolovani și bucăți de lemn aduse de curenți și pe care le azvârlea mai apoi, departe, în ocean. Se ridică apoi cu grijă și plecă, lăsând-o acolo cu demonii ei.

Spațio portul era gol. Toți plecaseră acasă de multă vreme. Se auzea doar șuieratul vântului și o voce care striga într-o cameră de motel, iar în aer plutea mirosul apei sărate, aduse de briză. Lămpile cu vapori de mercur îmbrăcau totul într-o lucire stranie, ireală. Refugii goale, trafic ocazional. Era o noapte ca multe altele. Nu s-a întâmplat nimic ore în șir, apoi patru nave în 20 de minute: două nave comerciale burdușite au aterizat venind dinspre Nucleu; tenderul unei nave imense din clasa Alcubiere plutea undeva deasupra zonei de andocare, ca un asteroid; o navă de tracțiune, de tonaj mic, se furișa în căutare de afaceri necurate. Flăcări portocalii precum părul Oamenilor Noi. Apoi întunericul și vântul rece, până dimineața. Ed n-avu chef să revină în cameră înainte ca Annie să adoarmă. A hoinărit aiurea, printre hangarele rachetelor, uitându-se în sus la navele uriașe și bucurându-se de mirosurile de metal trecut prin multe și de combustibil psi ars.

După o vreme, a observat o persoană care împingea încet un container de gunoi, pe roți, de-a curmezișul platformei de beton, în direcția lui. Era Bella Cray. De când îi murise sora, purta fuste mai strâmte. Era machiată strident, cu mai multe nuanțe de fard pentru ochi și cu ruj puternic, care îi scotea buzele în evidență, făcându-le să semene cu un boboc de trandafir gata să înflorească. Buzele astea erau primul lucru care îți atrăgea atenția când o priveai. Când mergea, îi remarcai fesele uriașe și geanta ei plină cu arme.

— Hei, Ed, ia uite-aici!

Containerul era aproape cât ea de mare. Iar înăuntru, aruncați grămadă, cu picioarele lungi bălăngănindu-se peste gura containerului, zăceau Tig și Neena Vesicle. Aveau fețele stâlcite. Erau morți. Dinăuntrul containerului se ridica un miros de fluide extraterestre, amar și lipsit de speranță. Ochii Neenei erau încă deschiși și priveau în sus spre Sectorul Kefahuchi. Era aceeași privire ca atunci când făceau sex, în adăpost, și Ed avu impresia că o aude râzând sacadat și gâfâit și șoptind „Oh, sunt atât de adânc în tine!”. Tig nu mai semăna deloc cu Tig Vesicle.

Bella Cray chicoti.

— Îți place, Ed? Asta o să pățești și tu! Dar mai întâi așa o să

pățească toți cei pe care tu îi cunoști.

Picioarele lungi ale Neenei Vesicle spânzurau în afara containerului. Bella Cray, ca să-și facă de lucru, începu să le îndese înapoi în container.

— De-aș putea să-l înghesui pe ticălosul ăsta mai bine… Se aplecă peste container până ce picioarele i se ridicară de la pământ, apoi se dădu bătută. Sunt la fel de ciudați ca și atunci când trăiau.

Trase și apoi răsuci fusta și bluza până când le așeză cum trebuie.

Apoi își netezi părul.

— Ei bine, Ed?

Ed o urmărea cu gura căscată. Îl trecură deodată fiori; nu mai știa ce să creadă. Annie ar fi putut fi următoarea victimă, era mai mult decât evident. Ea era singura persoană în viață care-i era apropiată.

— Acum aș putea să-ți înapoiez ceva bani.

Bella scoase afară din geanta-i imensă o batistă cu marginile dantelate, să se șteargă pe mâini. În timp ce făcea asta, se privea în oglinjoara unei pudriere.

— Uau! Oare asta sunt eu? Mi s-a șters rujul. Știi, Ed, acum banii nu te vor mai ajuta cu nimic.

Ed înghiți în sec. Se mai uită o dată în container.

— Nu trebuia.

Bella chicoti din nou.

În clipa aceea, Annie Glyph, care se liniștise după ce aruncase cu pietre în valurile mării, apăru deodată din întuneric, strigându-l pe Ed: „Ed? Ed, unde ești?” Îl văzu stând acolo. „N-ar trebui să stai afară pe așa un frig”. Apoi observă conținutul containerului și rămase cu privirea pironită, neînțelegând situația. Apoi își mută privirea de la container la Bella Cray și apoi la, Ed, cu un fel de mânie înăbușită pe cale să răbufnească. În sfârșit, îi spuse Bellei:

— Oamenii ăștia n-au pe nimeni să le apere interesele, locuiesc într-un adăpost și au parte de toate resturile. Nu aveai dreptul să-i arunci așa, la gunoi.

— Nu aveai dreptul! o imită Bella amuzată.

Se uită cu atenție, de jos în sus, la Annie, care era aproape de două ori mai înaltă decât ea, apoi continuă să se rujeze în oglindă.

— Ed, cine-i mârțoaga asta? Lasă-mă să ghicesc! Pariez că faci sex cu ea! Pariez că faci sex cu mârțoaga asta!

— Ascultă – spuse Ed – tu pe mine mă vrei.

— Ce deștept ești să-ți dai seama de asta.

Bella își băgă oglinda în poșetă și începu să tragă fermoarul. Apoi păru să-și amintească ceva.

— Stai! Trebuie să vezi asta!

Scosese pe jumătate pistolul Chambers, când mâinile lui Annie Glyph – uriașe, noduroase și tăbăcite după cinci ani de muncă la trasul

ricșei, tremurând puțin după atâta consum de „cafea electrică" – se încleștară pe el. Ed iubea aceste mâini, dar niciodată nu văzuse partea lor rea. A urmat o luptă scurtă, de-abia simțită, apoi Annie i-a dat pistolul luat de la Bella. Ed a verificat încărcătura care semăna cu un lichid uleios de culoare neagră dar care, în realitate, era formată dintr-un coșmar de particule înșelătoare ținute laolaltă de câmpuri magnetice. Verifică împrejurimile după punkiști înarmați – în general se uita după haine de ploaie, pantofi cu talpă groasă, tipi cu tunsori ciudate sau purtători de grenade *nova.* În acest timp, Annie o ținea pe Bella de mâini cu o singură mână uriașă și folosindu-se doar de această priză, o ridică pe Bella de la podea.

— Acum putem să stăm de vorbă față în față.

— Ce-i asta? Asta-i mișcarea ta cea mare? Crezi că o să scapi nevătămată?

Începu să țipe:

— Hei, Ed, crezi că am venit singură?

— S-ar putea să aibă dreptate, îi spuse el lui Annie.

— Nu e nimeni afară! E doar noaptea!

Apoi își încolăci mâna rămasă liberă în jurul gâtului Bellei și strânse până ce se auzi un sunet gâtuit. Fața Bellei se înroșise și ea începuse să dea din mâini ca un copil mic. Unul dintre pantofi căzuse jos.

— Pentru Dumnezeu, Annie, spuse Ed. Las-o și hai să plecăm de-aici.

Adevărul era că îl speria s-o vadă pe una dintre surorile Cray tratată așa. Ajunsese în halul în care era tocmai pentru că fusese una dintre victimele Bellei. Bella era peste tot. În orașul ăsta, cel puțin, ea era tartorul. Îi exploata pe toți cei cu care venea în contact. Își avea partea ei de câștig din fiecare gram de heroină de pe Pământ și din fiecare afacere care se punea la cale pe aici. Cumpăra punk-iști asasini și sclavi-băieței. Asta era femeia care jurase să se răzbune după ce Ed îi omorâse sora. Dacă acum fusese așa de ușor de dat pe brazdă, ce însemna oare asta pentru Ed? Pe de altă parte, nimeni, și era sigur de asta privind la „dovezile" din containerul de gunoi, nimeni nu-și bătuse joc de Bella fără să plătească. Începu să tremure.

— Se ridică ceața, Annie, spuse el.

Annie tocmai ce explica Bellei:

— Dacă nu te gândești la consecințele faptelor tale, s-ar putea ca și tu să ajungi într-un container pentru avatari. O obligă pe Bella să privească în container. Vreau să înțelegi ce ai făcut când ai făcut asta, spuse ea. Ce ai făcut cu *adevărat!*

Bella încercă să râdă. Dar se auzi doar un măcăit înăbușit.

Annie o strânse și mai tare de gât. Fața Bellei începu să se înnegrească. Mai scoase un măcăit, apoi se înmuie. Annie îi dădu

drumul pe dușumea și îi apucă în schimb poșeta.

— Hei, Ed, ia te uită! E plină de bani. Înșfăcase banii cu amândouă mâinile ridicate și râdea ca un copil.

Când era încântată de ceva, Annie știa să se manifeste din plin. Era, doar o fată-ricșă. Orice ar fi făcut, o făcea din toată inima. În alte vremuri, s-ar fi spus despre ea că era o fată „simplă”, dar în realitate nu era deloc așa.

— Ed, n-am *văzut* niciodată atâția bani!

În timp ce Annie număra banii, Bella Cray se adună de pe beton și șchiopătă repejor departe de ei, în ceață.

Ed ridică pistolul Chambers, dar era prea târziu s-o împuște. Bella fugise. Oftă.

— N-o să iasă nimic bun din asta.

— Oh, ba da, replică Annie. Răsfoi banii. Mai bine să stea la mine decât la vaca aia. Ai să vezi.

— N-o să se lase până n-o să te omoare și pe tine.

Spre dimineață, împinseră amândoi containerul de gunoi de-a lungul platformei de beton, până la dunele de nisip unde Ed îi îngropă pe Tig și pe Neena și înfipse indicatorul pe care stătea scris „Plaja Monstrului” în nisipul de deasupra lor.

Annie stătu nemișcată în ceață, pentru o clipă, apoi spuse:

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi, Ed, și apoi merse la culcare, dar Ed rămase până ce se ridică ceața, cu gândul la Neena Vesicle și la cum spunea ea pe când o pătrundea adânc: „Împinge mai tare, Ed! Oh, Doamne!”, păsările marine începând să țipe, iar vântul dinspre țărm să răsfire iarba înaltă.

Din noaptea aceea, ceva s-a schimbat la Ed.

În următorul spectacol, visă drept prin copilăria lui, spre alte locuri.

25.Înghițit de Dumnezeu

Michael și Anna Kearney au plecat din nou din New York, cu mașina, înspre nord, cu tot cu accentul lor britanic, cu hainele îngrijite și cu aerul lor de ușoară zăpăceală. De data asta nu se mai grăbeau. Kearney închiriase un BMW micuț și cenușiu de la un dealer de la periferie și pentru început și-au pierdut timpul prin Long Island, au revenit apoi au mers de-a lungul coastei spre Massachusetts.

Se opreau să admire orice le atrăgea atenția, orice li se sugera prin panourile de pe marginea autostrăzii că ar fi interesant. Nu erau prea multe, dacă luai în calcul și oceanul.

Kearney, cu aerul unui om dispus, pe neașteptate, să-și asume trecutul, cutreiera toate halele cu vechituri și magazinele cu marfă la mâna a doua din orașele prin care treceau, dezgropând cărți și casete video vechi, CD-uri cu înregistrări remixate ale unor albume care îi plăcuseră odinioară, dar nu putuse recunoaște public. Aveau titluri precum *Focul de neuitat* și *Haita dragostei.* Anna îl privea oblic, amuzată, debusolată. Mâncau de trei ori pe zi, de cele mai multe ori în restaurante pescărești de pe mal și cu toate că Anna se îngrășase, nu se mai plângea de asta. Stăteau o noapte aici, una colo, evitând motelurile, căutând în loc ofertele de cazare-și-masă pitorești, oferite de lesbiene machiate strident sau de brokeri de vârsta a doua alungați de efectele Marii Piețe de Ovine. Marmeladă britanică originală. Pescăruși, valuri care se sparg, bărcuțe cu pânze ridicate. Locuri curate la malul oceanului.

În acest traseu întortocheat au ajuns și la Plaja Monstrului, unde Kearney a făcut rost de o căsuță din lemn, cu vedere spre ocean, peste un drum îngust și niște dune. În interior era la fel de goală precum plaja, ferestre fără perdele, podele dintr-un lemn scorojit, buchete ofilite de mentă agățate la colțuri. Afară, câteva urme zdrențuite de vopsea albastră, decolorată, pe pereții cenușii.

— Dar avem televizor – comentă Anna. „Și șoareci.” Mai târziu, întrebă: „De ce ne aflăm aici?”

Kearney nu știa cum să răspundă la o așa întrebare.

— Cred că ne ascundem.

În timpul nopții visa încă la Brian Tate și la pisica albă, topindu-se precum seul lumânării în căldura fetidă din cușca Faraday, dar acum îi vedea din ce în ce mai des în situații care nu aveau sens. Adoptând posturi ciudate, îi dispăreau din față, rostogolindu-se în întunericul primordial. Pisica, deși arăta exact ca un bibelou de pe un raft, era la fel de mare cât omul. (Acest detaliu curios, al dimensiunii, comentariile visului asupra lui însuși, îi induceau lui Kearney stări proaste, mizerabile, de lipsă de putere și goliciune, neînchipuit de

deprimante.) Încă rostogolindu-se, deveneau din ce în ce mai mici, până ce dispăreau, gesticulând fără noimă, pe fundalul stelelor și nebuloaselor care explodau lent.

În comparație cu asta, moartea lui Valentine Sprake, deși în amintiri nu-și pierduse nimic din grotesc, începuse să se transforme în ceva lipsit de importanță.

— Ne ascundem – repetă Kearney.

*

În timpul celui de-al treilea an la Cambridge, într-una dintre zile, înainte s-o cunoască pe Anna sau să ucidă pe cineva, privi în vitrina unei papetării în drumul său spre Trinity College. Înăuntru erau expuse invitații de nuntă tipărite, și pe măsură ce se îndepărta de vitrină păreau să se contopească cu biletele de autobuz și chitanțele de bancomate care acopereau pavajul de sub picioarele sale. Interiorul și exteriorul vitrinei păreau, fiecare, extensii ale celuilalt.

Își mai programa încă excursiile în funcție de etalările cărților de tarot. Două sau trei zile după aceea, undeva între Portsmouth și Charing Cross, trenul său a fost întârziat, mai întâi din cauza unor reparații la calea ferată, apoi din cauza unei defecțiuni la locomotivă. Kearney moțăia, apoi se trezi brusc. Trenul stătea pe loc și el habar n-avea unde se află, deși trebuia să fie într-o gară. Călătorii ieșiseră la ferestre în pofida gerului tăios. Printre ei erau și doi preoți, cu părul lor deosebit de alb, un alb uniform cum nu mai vedeai printre laici. Adormi la loc. Visă scurt plăcerile pierdute din Țara Grozamei apoi se trezi brusc, îngrozit de faptul că vorbise în timpul somnului și fusese auzit de întregul compartiment. Avea 20 de ani, dar viitorul îi era trasat deja. Dacă avea să călătorească așa și în continuare, urma să devină un tip care vorbește în somn în Expresul londonez, un bărbat de vârstă mijlocie, cu dantura stricată și cu servietă din pânză, cu capul sprijinit incomod de spătarul scaunului din spate, cu mintea împletită ca un pulover, cu lumea din jur complet indescifrabilă.

Aceasta a fost ultima lui epifanie. Tarotul, generatorul lui de epifanii, părea o capcană. Părea cea mai lipsită de strălucire evoluție. Călătoriile – poate și numărul lor infinit – rămâneau cuibărite în el asemeni dimensiunilor fractale, dar căile deveniseră atât de transparente pentru el, precum acea vitrină, încât erau prea ușor de descifrat. Avea 20 de ani și nu mai era impresionat de galbenul curat al trenului intercity care venea din față, alergând grăbit prin soare, către peron. Dormise în prea multe camere supraîncălzite, mâncase în prea multe cafenele de gară, așteptase prea multe legături.

Era pregătit, fără să o știe, pentru următoare mare tranziție din viață.

*

— *Ne* ascundem? întrebă Anna.

— Da.

Venise în fața lui și se așezase atât de aproape că îi putea simți căldura trupului.

— Ești sigur?

Poate că nu era. Poate că aștepta încă. În fiecare noapte rămânea afară, pe Plaja Monstrului, în timp ce ea dormea. Dacă-și aștepta moartea, era dezamăgit: pentru prima dată nu era nici urmă de ea. Ceva din relația lor se schimbase pentru totdeauna. Pentru prima dată, de la prima lor întâlnire, deși Kearney se cutremura la acest gând, încuraja Shrander-ul să țină pasul cu el. Simțise că se oprește? Își întorsese capul, iscusit ca o pasăre, ca să-l asculte? Se întreba oare de ce își târâie haina?

Acolo afară, în noapte, n-avea prea multe de făcut, decât să aștepte și să privească valurile oceanului cum se unduiesc sub lumina puternică a stelelor. Vânturile reci și puternice de pe țărm ridicau nisipul în aer și-l adunau între firele rare de vegetație de pe dune. Era o lumină tremurătoare. Totul îi părea nesfârșit lui Kearney. Plaja devenea metafora unui alt loc sau hotar la fel de schimbător, o plajă la marginea căreia se întindea întregul univers. Ce fel de monștri ar fi putut să eșueze pe o astfel de plajă? Mai mult decât scheletul putrezit al unui rechin; mai mult decât plesiozaurul cu care fusese confundat în 1970!

În multe nopți se întorcea în cabană și scotea. Din cufăr hardul portabil cu ultimele date de la Brian Tate. Îl răsucea în mâini, în lumina rece albastră rece a televizorului, după care îl punea la loc. O dată și-a scos laptopul și a conectat hardul la el, dar nu l-a deschis pe nici unul, ci s-a dus în dormitor, unde s-a culcat lângă Anna. Îmbrăcat, și și-a așezat palma pe sexul ei până ce ea s-a trezit pe jumătate și a gemut.

În timpul zilei asculta discurile vechi sau butona telecomanda televizorului căutând știrile științifice. Totul părea că-l amuză. Anna nu știa ce să înțeleagă din asta. O dată, în timp ce luau micul dejun, l-a întrebat:

— O să mă omori? Ce crezi?

— Nu, nu cred. Cel puțin nu acum. Nu știu.

Își puse mâna peste a lui.

— Știi că o vei face. Până la urmă nu te vei mai putea abține.

Kearney privea pe fereastră, la ocean.

— Nu știu.

Ea își luă mâna de pe a lui și tăcu întreaga zi. Echivocurile o

debusolau întotdeauna și, după cum credea el, o și enervau. Asta i se trăgea din trecut. Necazul vieții ei era asemănător cu al lui. Fără a-i acorda prea multă importanță, căuta ceva mai provocator. Dar era mai mult decât asta. Ieșiseră din limitele relației lor, nu știau cum să se poarte unul cu altul. El nu voia ca ea să fie sănătoasă. Ea nu voia ca el să fie o persoană de încredere și nici încrezătoare. Se pândeau noaptea, căutând breșe, căutând atitudini mai puțin obișnuite pe care să și le impună unul altuia. Anna era chiar bună la asta. Îl surprindea, invitându-l cu unul din zâmbetele alea cuceritoare și dezarmante ale ei:

— Vrei să mă penetrezi?

Luaseră pătura cadrilată de pe pat și o așezaseră în fața șemineului în care cărbunii ardeau până se transformau în cenușă albă. Anna, aproape albă, stătea pe jumătate în bătaia focului. Se uita cu atenție la umbrele și unduirile corpului ei.

— Nu. Nu cred că vreau, îi spuse el.

Ea și-a mușcat buza și i-a întors spatele.

— Ce-i rău la mine?

— Nu ai vrut niciodată cu adevărat – îi răspunse el prudent.

— Ba am vrut. Am vrut încă de la început, dar era ușor de văzut că tu nu voiai. Jumătate din fetele de la Cambridge știau asta. Tot ce făceai era să te masturbezi gândindu-te la el, și nici măcar nu ejaculai. Inge Neumann – fata cu cărțile de tarot? – era chiar nedumerită în privința asta. În acest moment el era atât de palid încât ea a râs. „Măcar eu *te-am făcut* să ai orgasm."

Singura lui posibilitate de represalii era să-i povestească de casa Grozamei.

— Niciodată nu vedeai casa din drum. Se aplecă în față, anxios de la efortul de a-și aminti iar. Era foarte bine ascunsă. Numai copaci acoperiți de iederă, câțiva metri de drum ierbos, plăcuța cu numărul casei… Totul era rece și umbros, în afara luminișurilor, unde soarele pătrundea și acoperea totul într-o baie de lumină. Părea atât de real. Aceeași lumină intra și într-o cameră de la etajul al treilea, unde, din cauza căldurii de sub acoperiș, era întotdeauna după-amiază și auzeai un sunet profund, ca respirația cuiva care nu mai era conștient de sine. Apoi apăreau verișoarele mele și începeau să se dezbrace. Cel puțin asta îmi imaginam.

Când Anna îl privi contrariată, el continuă.

— Le priveam și mă masturbam.

— Dar asta nu-i adevărat, nu?

— Oh, nu. Era numai o fantezie.

— Și-atunci nu…

— Nu aveam de-a face cu ele în viața reală. În realitate nu se apropiase niciodată de ele. Păreau prea energice, prea brutale.

Fantezia din casa grozamei a stricat totul pentru mine. Când am ajuns la Cambridge nu mai puteam să fac nimic.

Ridică din umeri.

— Nu știu de ce. Cred că pur și simplu nu puteam să uit. Era ca un târâm promis, pentru mine.

Ea îl privea fix.

— Dar asta e de-a dreptul abuziv, să te folosești de alți oameni numai pentru că e ceva în neregulă cu tine.

— Totdeauna am fugit de ceea ce îmi doream – încercă el să se justifice.

— Nu. E groaznic.

Apucă pătura de un colț și-o trase până în dormitor. El auzi patul scârțâind atunci când ea se aruncă pe el. Spuse cu un glas deplorabil, mai mult ca să se convingă pe sine:

— Întotdeauna am considerat că Shrander-ul a fost pedeapsa mea.

— Pleacă.

— *Tu* ești cea care *s-a folosit* de mine.

— Nu. Niciodată n-am făcut asta.

26. 50000 Grade Kelvin

— E drept că am avut ceva noroc – recunoscu Unchiul Zip – chiar dacă…

Seria Mau se întorsese pe orbită și găsise *Krishna Moire* cu stolul ei în jur, ca un costum ieftin. Le cauzase ceva neplăceri la ieșirea în spațiu iar acum stolul era împrăștiat printre meteoriții și resturile adunate de gravitația sistemului intern. Seria Mau vorbea cu Unchiul Zip printr-o rețea de transmițători cu comutare aleatorie. Stolul *Moire* acceptase provocarea acestei precauții, oarecum bucuroși să nu fie implicați într-o bătălie pe care Unchiul Zip nu le-ar fi permis să o câștige. Își linseseră rănile, își grupaseră matematicile și scanau rețeaua de transmițătoare la o rată de zece milioane de încercări pe nanosecundă. Între timp, spectrul Seriei Mau îl fixa cu privirea pe Unchiul Zip iar Unchiul Zip se uita în jos la el. Din cauza curbei stomacului lui, abia îi putea zări forma feței de culoarea lutului ars și haina fantezistă, mulată pe talie, încheiată în capse și strânsă cu un brâu de piele lat de aproape 20 de cm. Unchiul Zip ținea într-o mână ceva asemănător cu un telescop din alamă iar în cealaltă, o hartă veche, pe hârtie, „Galaxia și Stelele ei”. Pe bereta de marinar avea scris, de jur-împrejurul capului, cu litere cursive, *Kiss Me Quick, Sărută-mă repede.*

— ... nu există înlocuitor pentru noroc.

Iată ce se întâmplase: în graba de a prinde *Pisica Albă,* Unchiul Zip se ciocnise de crucișătorului Nastic *Atingerea Neantului,* în parcarea de lângă *Motel Splendido.* În momentul coliziunii, vehiculul Unchiului Zip, *El Rayo X, Raza X,* navă de tip K împrumutată ca și stolul *Krishna Moire* prin relațiile pe care le avea la birocrații din EMC, atinsese deja 25% din viteza luminii. 30 sau 40 de secunde mai târziu, *Raza X* era îngropată adânc în carena verzuie a *Atingerii Neantului* căreia îi penetrase structurile interne spiralate, până la nivelul camerei de comandă. *Atingerea neantului* absorbise energia impactului în mod newtonian transformând-o în căldură, zgomot și o oarecare accelerație către norul cel mic al lui Magellan. Spărtura din navă era acum înconjurată de monitori încercând să estimeze gravitatea stricăciunilor, precum și de o echipă de mașini de reparat minuscule, programe inferioare acționând prin intermediul unui substrat de adeziv ceramic și care începeau să astupe gaura.

— Între timp – spuse Unchiul Zip – am descoperit că tipul este de fapt mort, că matematicile îl mențin ca pe un fel de spectru. Îi zic „Hei, putem să colaborăm în continuare. Faptul că ești mort nu ne împiedică să facem asta”, și el este de acord. Colaborarea noastră avea sens. Lucrul împreună poate fi, uneori, un lucru bun.

Monitorii Unchiului Zip, evaluând corect că nici una dintre nave nu avea cum să plece de una singură, construiseră punți software între matematicile navei K și sistemele de propulsie ale noii sale gazde. Nimeni nu mai făcuse așa ceva până atunci, dar după câteva ore treaba fusese terminată iar navele urmăreau *Pisica Albă,* originea, poziția și motivele lor fiind ascunse în spatele unei duble semnături care o nedumerea teribil pe Seria Mau.

— Am avut și ceva noroc, asta-i sigur – repetă Unchiul Zip. Părea încântat de idee. Se lăsă pe spate, întinzându-se ușurat. Am avut și ceva probleme. Dar iată-ne ajunși aici.

Își plecă privirea spre Seria Mau.

— Seria Mau, și noi doi ar trebui să lucrăm împreună.

— Las-o moartă, Unchiule Zip.

— De ce?

— De tot ce-ai făcut până acum dar mai ales pentru că ți-ai omorât fiul.

— Hei, *tu* ai făcut asta. Nu da vina pe mine! Ce bine e să poți uita așa de repede…

Seria Mau se văzu nevoită să recunoască adevărul acestei afirmații.

— Tu mi l-ai băgat pe gât, spuse ea. M-ai provocat și m-ai îndârjit să-l caut. Dar de ce ți-ai mai bătut capul de vreme ce știai unde e Billy? Știai de la bun început unde este, că altfel nu ai fi avut cum să-mi spui mie. Puteai să-l găsești oricând. De ce tot jocul ăsta?

Unchiul Zip cugetă îndelung cum să răspundă.

— E adevărat, recunoscu el în final. Nu aveam nevoie să-l găsesc. Dar știam că nu-mi va spune niciodată despre sursa aia secretă a lui. A stat pe planeta aia ploioasă și de rahat timp de zece ani, sperând că eu îl voi întreba iar el va putea profita să-mi răspundă cu „nu”. Așa că i-am trimis în schimb ce-i trebuia: i-am trimis o poveste tristă. I-am arătat că încă putea face ceva bun pe lumea asta. I-am trimis pe cineva care o ducea mai rău decât el și pe care el l-ar fi putut ajuta. Te-am trimis pe tine. Știam că se va oferi să te ducă acolo.

Ridică din umeri.

— Am crezut că te pot urmări.

— Unchiule Zip, ești un ticălos.

— Au mai spus-o și alții, recunoscu el.

— Ei bine, Billy nu mi-a spus nimic. Nu l-ai citit cum trebuie. A venit la bordul navei mele numai ca să facă sex cu clona Mona.

— A, spuse Unchiul Zip, toți vor să facă sex cu Mona.

Zâmbi când își aduse aminte.

— Și eu am avut-o, spuse el. Apoi clătină din cap, cu tristețe. Lucrurile n-au mers bine între mine și Billy Anker încă din ziua în care a ieșit din incubator. Se mai întâmplă uneori și așa cu tații și cu fii. Poate c-am fost prea dur cu el. Știi că niciodată nu s-a descoperit pe

sine? Păcat, semăna așa de bine cu mine pe când eram tânăr, înainte de misiunea aia prea depărtată din care m-am căpătuit cu boala asta a grăsimii.

Seria Mau întrerupse legătura.

*

Sunetul alarmelor. Sub lumina schimbătoare, gri-albastră, din interior, *Pisica Albă* se simțea secătuită și bântuită în același timp. Monitorii atârnau de tavanul cabinelor din sectorul uman, arătând spre Seria Mau și șușotind între ei ca niște cațe.

— Pentru Dumnezeu, care mai e problema acum? îi întrebă ea.

Își acoperiră unul altuia buzele vineții cu degetele. Stolul *Moire* desființase deja majoritatea serverelor de comunicație pe radiofrecvență și-i vânau acum pe cei rămași așa cum vânează câinii de pe docul Carmody în timpul nopții. „Avem un *buffer* care ține câteva nanosecunde”, o avertizară matematicile navei. Ori luptăm, ori fugim. Se gândi preț de câteva clipe... Dacă luptăm, s-ar putea ca ei să câștige.

— Păi bun atunci, fugim!

— Unde?

— Oriunde. Numai să scăpăm de ei.

— Am putea scăpa de nava K, dar nu și de nava Nastic. Sistemul lor de navigație nu e la fel de bun ca mine, dar pilotul lor e mai bun decât tine.

— *Nu mai vorbi așa!* țipă Seria Mau. După care a începu să râdă. Și ce mai contează la urma urmei? Nu ne vor face rău, cel puțin atâta timp cât nu vor afla unde mergem. Și poate că nici atunci.

— Unde mergem?

— Ai vrea tu să știi!

— Nu putem merge nicăieri dacă nu știu încotro... îi reamintiră matematicile.

— Ridică-mă, spuse Seria Mau. Imediat, cele 14 dimensiuni ale sistemului de simțuri ale *Pisicii Albe* se împăturiră în jurul ei și ea trecu la timpul real al navei. O nanosecundă și simțea mirosul vidului. Două nanosecunde și putea să simtă mângâierea delicată a materiei întunecate pe carenă. Trei, se putea adapta la hidoasa viață de fuziune a soarelui local, cu sunetele ei specifice nedescrise de cineva vreodată. Patru nanosecunde și comenzile stolului *Moire,* în limbaje modificate sistematic, pluteau spre ea ca aluviunile prin apa limpede a sistemului de criptare folosit.

În cinci nanosecunde știa deja totul despre stolul *Moire:* situația propulsorilor, randamentul arderilor, artileriile pregătite. Știa avariile din urma coliziunii cu *Raza X:* scutul navei se subțiase în câteva

puncte vitale din cauza particulelor scăpate, o parte din arsenal devenise inutilizabil. Putea percepe nano-mașinăriile suprasolicitate la refacerea structurii interne. Erau prea tineri și prea proști ca să înțeleagă gravitatea avariilor. Contrar afirmațiilor matematicilor, considera că ar putea să învingă stolul Nastic. Mai rămase acolo pentru o nanosecundă, încălzindu-se în noaptea cu paisprezece dimensiuni. Sclipiri și raze de lumină veneau și treceau. Chestii depărtate, asemănătoare unor zgomote. Auzi *Krishna Moire* lăudându-se „Am prins-o!" dar știa că nu era adevărat.

Aici era lumea ei.

Era locul ideal pentru toți cei care nu mai știau ce sunt. Care nu știuseră niciodată. Unchiul Zip o numise „poveste tristă". Mama ei era moartă de mult. Nu-și mai văzuse nici fratele, nici tatăl de cincisprezece ani. Lui Mona, clona, îi fusese milă de ea iar Billy Anker o compătimise chiar și după ce devenise conștient că ea îl condusese spre moarte. Moartea lui o bântuia. Se convinsese că la acest nivel toate complexitățile ființei umane erau transparente, că putea să vadă prin ele până dincolo de ele, drept la codul simplu de dedesubt. În acest spațiu putea să rămână sau să plece, ca și în viață.

Ea era nava!

— Armează-mă!

— Ești sigură că asta vrei?

— Armează-mă!

Exact în acel moment, stolul *Moire* reușise să descopere ultimul transmițător intermediar și se grăbea să se desfășoare amenințător către ea. Ea însă, era conectată, iar ei gândeau în milisecunde. De fiecare dată când o localizau, ea era de fapt în altă parte. Apoi, în clipa în care au înțeles ce se petrece, ea pătrunsese deja în spațiul lor personal.

Lupta trebuia să se desfășoare în cel mult un minut și jumătate, în caz contrar Seria Mau s-ar fi prăjit. În intervalul acela, ea avea să intre și să iasă din spațiul normal, de cincizeci sau șaizeci de mii de ori. Urma să își amintească puțin din toate cele ce urmau să se petreacă, o imagine de aici, una de colo… în spațiul navei, o explozie de radiații gamma generând o căldură de 50000 grade Kelvin timp de 14 nanosecunde, avea să apară ca floare. Țintele deveneau și ele niște eflorescențe după ce fuseseră transformate în diagrame de către sistemele ei de achiziții de date astfel încât să poată fi prezentate în șapte dimensiuni. Pentru ținte, *Pisica Albă* părea că vine de nicăieri, descriind trei sau patru arcuri luminoase care deși secvențiale, păreau simultane, într-o ceață de capcane, semnale false și limbaje de luptă inventate, o spumă de coduri și violență, care nu puteau să aibă decât un singur rezultat. „Măi băieți, adevărul este – se căina ea – că nici eu nu știu care dintre toate astea sunt eu".

Norma Shirike, chinuindu-se să se conecteze, se transformase într-un nor de pixeli, ca scânteile unui polizor. *Kris Rhamion* și *Sharmon Kier* străduindu-se să nu se ciocnească una de alta în graba lor de a se degaja din luptă, se ciocniseră în schimb de un asteroid. Brusc, rămaseră numai biți nemarcați și componente, plutind imponderabil în neant. Cu muchii zdrențuite. Nici una nu avea aspect uman, indiferent de scala utilizată. Spațiul local se răcea, dar încă semăna a cuptor zbârnâind de lumină și căldură, sclipind de particule exotice și stări de fază. Minunat.

— Îmi place la nebunie aici – spuse ea.

— Mai ai doar trei milisecunde – o avertizară matematicile. Și nu i-am prins pe toți. Cred că unul dintre ei a părăsit sistemul. Nici pe *Moire* nu îl văd. Încerc să-l găsesc.

— Lasă-mă aici.

— Nu pot face asta.

— Lasă-mă aici că oricum avem de pierdut. Și-a folosit echipa ca paravan și a intrat în timpul navei mai târziu. Trebuia să câștige o milisecundă sau două ca să mă poată prinde atunci când voi încetini. Era o tactică de manual și ea căzuse în capcană. *„Moire,* ticălosule, știu ce pui la cale!” Prea târziu însă, revenise deja la timpul normal.

Lichidul proteomic din container, îmbogățit cu substanțe hrănitoare și tranchilizante hormonale, începuse să o repare. Seria Mau abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși. „La naiba”. Se auzeau râsete pe frecvențele radio. *Krishna Moire* își prezentă spectrul, pentru scurt timp, chiar în fața ei, îmbrăcat cu uniforma lui militărească, azurie, de campanie.

— Salut, Seria, ce spuneai? Ei bine, pentru tine e vremea să-ți spun „noapte bună”. O noapte a dracu’ de bună!

— E pe noi – raportară matematicile.

Nava *Moire* țâșni spre ea dintre resturi. Arăta ca o fantomă. Arăta ca un rechin. Nimic din ceea ce ar fi putut face nu era suficient de rapid. *Pisica Albă* se zvârcoli panicată, asemeni victimelor ei, căutând o cale de scăpare. Apoi, totul se lumină precum un brad de Crăciun iar *Krishna Moire* dispăru într-o explozie. În același timp, Seria Mau deveni conștientă de ceva uriaș care se materializase în spatele ei. Era crucișătorul Nastic *Atingerea Neantului,* imens, ca un taifun într-o livadă bătrână, cu carena verzulie invadată de mașinăriile de reparații.

— Isuse, spuse ea. El l-a lovit. Unchiul Zip și-a lovit partenerul.

— Nu cred că a fost Unchiul Zip. Comanda a venit de undeva din navă. Parcă ar fi o personalitate dublă acolo – matematicile emiseră un fel de râs amar.

Seriei Mau îi veni să plângă.

— A fost comandantul navei Nastic. El m-a plăcut totdeauna. Și eu pe el.

— Tu nu placi pe nimeni – subliniară matematicile.

— Așa este de obicei. Dar azi sunt bulversată. Nu-mi dau seama ce e cu mine. Unde-i ticălosul ăla de Moire?

— Este jos, în păturile de gaz din jurul stelei gigante. A scăpat surfând pe valul creat de explozie. Are ceva avarii dar motoarele lui încă funcționează. Vrei să mergem după el?

— Nu. Arde-l.

— Poftim?

— Arde-l pe ticălos.

— ?

— Când vrei să faci ceva, țipă Seria Mau, trebuie să te descurci de unul singur.

Piese de artilerie se desprinseră de pe structurile exterioare ale *Pisicii Albe,* și vizibile pentru o clipă, până la lansarea loviturii, dispărură în atmosfera gigantei gazoase. Gravitația le prinsese în cleștele ei distrugător, dar de aici până acolo, fuseseră glasul lui Dumnezeu. Ceva ca un fulger trecu prin fața gigantei gazoase.

Unchiul Zip deschise un canal de comunicare spre *Pisica Albă.* Își umfla nervos obrajii.

— Nu era nevoie. Știi? Am plătit bani buni pentru tipii ăștia. Și nu i-aș fi lăsat să-ți facă vreun rău.

Seria Mau nu-l băgă în seamă.

— Mai bine fă lumină – ceru matematicilor, căscând – mergem acolo. Chiar nu voiam să mai am de-a face cu ticălosul ăla vreodată. Eram sătulă.

Când părăsiră sistemul o nouă stea începea să ardă în spatele lor.

*

Seria Mau a dormit pentru mult timp, la început, fără vise. Apoi începu să vadă imagini. Văzu râul Noua Perlă. Văzu grădina, strălucind în ploaie. Se văzu pe ea însăși, de la mare depărtare, foarte mică, dar foarte clar. Avea 13 ani. Plecase să se înroleze pentru nave K. Spunea la revedere fratelui și tatălui. Scena se prezenta cam așa: stația de la Saulsignon era încă frumoasă sub cerul acelor vremuri de război, asemănător cu cerul de pe vechiul Pământ la vreme de război, albastru, agitat, brăzdat de nori dar plin de speranță; ea făcea semn cu mâna și-l vedea pe tată salutând la rândul lui, cu mâna ridicată. Fratele refuzase să o salute. El nu voia ca ea să plece, așa că refuzase până și s-o privească. Scena se ștergea lent. După aceea, a avut o străfulgerare cu ea însăși, în ultima ei zi de formă încă umană, tremurând pe marginea unui pat, vomând într-un lighean de plastic, în timp ce încerca să-și țină împrejurul corpului halatul din bumbac care-i lăsa mereu spatele descoperit.

Te înscriai pentru nave K în camere albe, sterile, foarte reci, în care indiferent ce ai fi făcut, nu te puteai încălzi. Nu trebuia să mănânci înainte. Oricum, îți dădeau vomitive. Îți făceau injecția. Îți făceau analizele dar numai ca să treacă timpul până ce injecția își făcea efectul. Cam trei zile. Până atunci, sângele îți era invadat de agenți patogeni selectați, de paraziți artificiali și de enzime fabricate. Aveai simptomele caracteristice sclerozei multiple, lupusului și schizofreniei. Te legau și-ți dădeau un căluș cauciucat, să muști din el. Astfel, monitorii funcționând pe substraturi nanotehnologice la nivel submicrometric, aveau cale liberă la sistemul simpatic pe care-l făceau bucăți într-un timp foarte scurt. Reziduurile erau eliminate continuu prin colon. Îți injectau o pastă albă cu particule de maximum zece micrometri pe care urmau să se dezvolte proteine exotice. Monitorizau permanent indicatorii interni. Îți conectau șira spinării în patru puncte. Pe tot parcursul procesului erai conștient, exceptând scurtele momente în care te conectau la codul K. Mulți dintre recruți nu puteau trece de acest stadiu. Dacă treceai, te închideau într-un container. Până atunci aveai majoritatea oaselor rupte și multe organe interne scoase definitiv. Erai surd și orb și conștient doar de un fel de rău de mare care avea să te bântuie pentru totdeauna. Neocortexul era tăiat astfel încât să accepte puntea către codul K, punte numită ironic „Crucea lui Einstein” din cauza formei pe care o vedeai la prima utilizare. Din acel moment nu mai erai singur. În scurt timp erai capabil să procesezi conștient miliarde și miliarde de biți pe secundă. Dar nu mai puteai să mai mergi vreodată. Nu mai puteai să mai râzi vreodată sau să mai atingi pe cineva sau să te lași atins sau să faci sex. Urma să nu mai faci nimic pentru tine. Niciodată. Nici măcar nevoile. Erai conectat. Te decideai într-o clipă să urmezi calea asta și niciodată, nici în ruptul capului, nu mai exista cale de întoarcere.

În timpul visului, Seria Mau se vedea de undeva de sus. În toți acești ani plânsese pentru ceea ce își făcuse atunci. Pielea ei era precum a unui pește. În container tremura ca un cobai stricat. Și în ziua aia fratele nu voise nici măcar să-și fluture mâna în chip de salut. Ar fi fost de ajuns. Cine ar vrea o lume în care trebuie să fii mamă tot timpul iar fratele nu vrea nici măcar să te salute?

Brusc, Seria Mau se uita la o fotografie cu un perete interior gol, acoperit de mătase cenușie cu volănașe. După un timp, vedea trunchiul unui om înalt, slab, îmbrăcat cu frac negru și cu cămașă albă apretată, cu mănuși albe. Într-o mână ținea un joben, iar în cealaltă un baston din abanos. Se înclina ușor, intrând în rama fotografiei. Seria Mau avea instantaneu încredere în el. Avea ochii veseli cu o privire albastră, pătrunzătoare, o mustață neagră și subțire ca vârful unui creion și părul negru dat cu briantină și lipit de țeastă, își dădea seama că făcea o plecăciune. După ce se aplecase cât putea de mult fără să

fie nevoit să pășească afară, îi zâmbea și-i spunea cu voce blândă:

— Trebuie să te ierți pentru toate astea.

— Dar…

Seria Mau se auzea cum începe să răspundă.

În acest moment mătasea de pe perete era înlocuită de trei ferestre arcuite deschizându-se către strălucirea aspră a Sectorului Kefahuchi. Camera părea că se rostogolește prin spațiu cu viteză cumpătată, relativistă.

— Trebuie să te ierți pentru tot – îi spunea scamatorul.

Saluta încet cu ajutorul pălăriei și se îndrepta până ce ieșea din fotografie. Înainte să dispară cu totul îi făcea semn să îl urmeze.

Seria Mau se trezi brusc.

— Trimite-mi monitorii – ordonă navei.

27. Breșa Alcubiere

Viziunea lui Ed o arăta iar pe sora lui cum îi părăsea.

„Dar o să te întorci, nu-i așa?”, o implora taică-său. Nici un răspuns. „O să te întorci, da?”

Ed își răsuci capul în jurul gâtului atât cât putu, fără să fie atent la ceva în mod special – rigolele cu flori, norii cumulus albi, pisicuța. Ea nu-l săruta la plecare. El nu îi flutura din mână la despărțire. Ea își mușca buza de jos, se întorcea și pleca. Ed știa că asta era doar o amintire. Și-ar fi dorit să poată aduna laolaltă toate frânturile de amintiri care-i străfulgerau memoria și să și le așeze într-o ordine care să dea un sens retrospectivei acesteia nenorocite a vieții sale.

Dintr-odată, imaginea chipului ei se tulbură ca și cum s-ar fi aflat sub apă, decoerentă și stranie, apoi se văzu trecând prin ea, de cealaltă parte.

Totul devia brusc pe parcursul trecerii lui până ce nu mai rămânea nimic în jur decât un întuneric adânc și senzația unei viteze enorme.

Câteva punctișoare de lumină firavă. Un atractor haotic, spumegând și clocotind în culori palid irizate care aminteau de arta realizată pe calculator din urmă cu patru secole. Ca o rană pe firmament.

„Tu crezi prostia asta?”

Ed auzi ecoul propriei voci. Apoi se trezi și dincolo de vârtej, rostogolindu-se într-un spațiu gol pe vecie, unde putea să audă murmurul cadențat al cântecelor universului, cuibărindu-se una într-alta asemeni unor dimensiuni fractalice…

… descoperind că este încă pe scenă.

Nu i se mai întâmplase niciodată. Probabil că fusese trezit de zgomotul acela neașteptat, într-un crescendo șocant și care penetrase coma lui profetică, lovindu-i timpanele asemenea valurilor care se sparg pe plaja Monstrului. Deschise ochii. Publicul, ridicat în picioare, îl aplauda deja de trei minute pline. Dintre toți spectatorii, doar Sandra Shen nu se ridicase în picioare. Așezată în primul rând, îl țintuia cu un zâmbet ironic și aplauda încetișor cu „lăbuțele” ei orientale, aproape fără să le depărteze una de cealaltă. Ed se aplecă în față, încercând să distingă zgomotul făcut de acestea, dar fără succes. Apoi leșină.

Se trezi mai târziu, cu miros de sare în nări. Cocoașa uriașă a dunelor de nisip se înălța neagră în fața lui. Iar deasupra ei, bolta cerească își etala stelele sclipitoare în noaptea adâncă, ca un gât de femeie împodobit cu un colier de pietre false. Dar, oricare dintre umbrele care-l înconjurau era mult mai plăcută la vedere decât silueta proprietarei circului și mirosul de ambră roșie, care emana din țigara

de excrement de liliac, pe care o fuma aceasta. Ea părea să fie încântată.

— Ed, te-ai descurcat foarte bine!

— Ce am *spus*? Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Le-a plăcut la nebunie, Ed! Ai nimerit-o! Cred că ai fost „omul lor” în seara asta. Râse. Aș zice că ai fost și „omul meu”, nu doar al lor!

Ed încercă să se ridice.

— Unde-i Annie?

— Annie a trebuit să plece undeva. Eu sunt însă aici.

Ed o privea cu ochi pierduți. Ea îngenunchease la capul lui și se aplecase ca el să-i poată vedea fața.

Chipul ei se apropiase de el, palid, pătat cu pistrui. Câteva firicele vioaie săriră din ochii ei și dispărură în bătaia brizei marine.

Zâmbi mângâindu-l pe frunte.

— Tot plictisit, Ed? Nu mai e cazul! Tot circul e la picioarele tale. Poți de-acuma să spui care este prețul tău. Putem începe să vindem viitoruri. Oh, Ed, mai este ceva…

—Ce-i?

— Plecăm în două săptămâni.

Ed se simțea ușurat. Dar și condamnat. Nici nu știa cum să-i spună lui Annie. Zilele următoare a băut prin barurile de pe coastă – ceea ce nu-i stătea în fire – sau a făcut exerciții cu acvariul. Ar fi jucat *Jocul Navei* dar bătrânii plecaseră de mult de la Motelul Dunelor. S-ar fi drogat dar îi era frică să meargă în centru. În acest timp, Annie nu mai era prezentă în viața lui.

Muncea toată noaptea și se întorcea pe furiș, atunci când credea că Ed era deja adormit. Când se întâlneau ea era preocupată, tăcută, retrasă.

Aflase? Când el îi zâmbea, ea își muta privirile în altă parte. Asta l-a întărâtat suficient cât să-și ia inima-n dinți și să-i spună:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Chiar trebuie, Ed?

— Atâta vreme cât ne mai amintim unul de celălalt, da.

La o săptămână după ce dăduse lovitura, ea nu a mai venit acasă deloc.

Lipsea de trei zile. În acest timp *Madame* Shen făcea pregătiri de plecare. Părăseau New Venusport. Exponatele fuseseră strânse. Curiozitățile care de obicei atrăgeau lumea erau împachetate. Fusese strâns și cortul cel mare.

Nava ei, *Flacăra Perfectă,* coborî de pe orbita de parcare într-o dimineață albastră, strălucitoare. Era un cargou de dimensiuni reduse, bondoc, cu flux reversibil tip HS-SE, de culoarea bronzului. Veche de vreo 40 sau 50 de ani, construită cu bani puțini dar simpatică, cu

botul ascuțit și cu aripioare lungi și curbate în spate.

— Ei bine Ed, ce zici de racheta mea? întrebă Sandra Shen.

Ed se uită la ea cu ochii mari, admiră forma geometrică ce-i amintea de fructul copt de avocado, înnegrită de multele aterizări de la Motel Splendido până în Nucleu.

— E un jaf, îi răspunse el. Tu mi-ai cerut părerea.

— Tu ai vrea o supernavă de explorare! Ție ți-ar place să fi din nou la bordul *Ocaziei Franceze IV,* trecând dintr-o gaură de vierme într-alta, alături de Liv Hula, într-o carenă deșteaptă din carbon. Ea n-ar fi reușit fără tine, Ed. A declarat mai târziu că „s-a străduit din greu pentru că se temea să nu i-o iei tu înainte”.

Ed ridică din umeri.

— Am făcut de toate, zise el. Dar acum aș vrea să rămân cu Annie.

— Oho ho! Acum că poate să plece, nu se mai poate decide. Annie are treabă acum.

— Ceva pentru tine?

A fost rândul Sandrei Shen să ridice din umeri. Ea făcu o grimasă în timp ce continua insistent să-și privească nava. După o clipă, întrebă:

— Nu vrei să afli de ce le-a plăcut spectacolul tău? Nu vrei să știi de ce și-au schimbat părerea despre tine?

Ed se cutremură. Nu era sigur că ar fi dorit să știe.

— Pentru că n-ai mai bătut câmpii despre război și nici n-ai mai pomenit de țiparii de lumină. Le-ai arătat în schimb viitorul. Le-ai arătat Sectorul, scânteind în fața lor ca o investiție realizabilă. I-ai dus acolo, le-ai arătat ce ar putea găsi acolo și ce ar putea să le aducă. Nu le-ai mai oferit chestii *retro,* Ed. Le-ai arătat că *nu s-a făcut deja tot ce se putea face.*

Le-ai spus „Dați-i înainte”. Asta doreau și ei să audă. Într-o zi, cât mai curând, o să părăsească în sfârșit plaja și o să se arunce în mare.

Ea râse:

— Ai fost foarte convingător, Ed, apoi ți s-a făcut rău.

— Dar eu n-am fost niciodată acolo, strigă Ed. Nimeni n-a fost vreodată acolo.

Sandra Shen își linse un fir de tutun local de pe colțul buzei inferioare.

— Ai dreptate, spuse ea. Ei n-au ajuns acolo, nu-i așa?

*

Ed o aștepta pe Annie, dar ea nu venea. A trecut o zi, apoi două. A făcut curat prin cameră. I-a spălat costumele lycra. A căscat gura la pereți. Și deodată, în timp ce n-avea chef să meargă nicăieri, căci nu era chiar nicăieri vreun loc pe care să vrea să-l vadă, în port s-a pornit

o vânzoleală grozavă. Jeturile strălucitoare ale rachetelor luminau dunele toată noaptea. Ricșele transportau pasageri spre și dinspre port. Tot circul fusese îmbarcat, doar creaturile extraterestre, expuse în raclele de sticlă, minuțios decorate, rămăseseră pe platforma de beton și puteai să le vezi de la distanță, după ce se lăsa întunericul, scoase la plimbare și hoinărind de colo colo, în urma dresorilor.

În cea de-a treia zi, Ed a scos afară un șezlong din aluminiu și s-a așezat la soare cu o sticlă de rom *Black Heart* în mână. Era 10 și jumătate dimineața, când o ricșă de pe strada Capului a intrat în port pe partea dinspre oraș și a oprit brusc.

Ed sări în picioare.

— Annie, hei, Annie.

Scaunul se răsturnase, dar salvase sticla cu rom.

—Ed!

Ea râdea. A auzit-o strigându-l pe nume prin toată gălăgia aceea de pe platformă. Dar când ricșa s-a oprit în fața lui, învăluită într-un nor publicitar de lumini și fumuri colorate, nu Annie era cea care o trăgea, ci doar o altă fată, necunoscută, cu picioare mari, care îl privea de sus în jos și zâmbea ironic.

— Hei, zise el, tu cine ești?

— Nu ești pregătit să afli, răspunse fata-ricșă. Apoi și-a ridicat degetul mare de la mână și a arătat peste umăr, în spate:

— Grija ta e acolo!

În clipa aceea Annie Glyph ieși din ricșă și păși pe betonul platformei.

În cele trei zile cât lipsise, pusese la bătaie toți banii luați de la umilita de Bella Cray și-i investise, fără știrea acesteia, în ea însăși. Se schimbase total. Carnația îi strălucea de curățenie și înflorise ca prin minune în containerul croitorului.

Vechea Annie dispăruse cu totul. Iar ceea ce vedea Ed acum, arăta ca o fată nu mai mare de 15 ani. Ea purta o fustă scurtă, satinată, de culoare roz, cu un pliseu despicat la spate și un bolero din lână de angora, galben-verzui, care i se mula provocator pe sfârcuri.

Asortase toate acestea cu o cureluşă metalică de zale din aur, iar în picioare purta sandale cu toc înalt, ortopedic, din poliuretan transparent. Părul ei, o coamă blondă, era ridicat și prins cu panglici asortate. Cu tot cu pantofi, nu era mai înaltă de 1.70 m.

— Salut, Ed. Îți place? O cheamă Mona.

Se privi de sus în jos apoi își întoarse privirile către Ed. Râse.

— Îți place?

Reluă, îngrijorată și puțin speriată:

— Îți place, nu-i așa? Oh, Ed, sunt atât de fericită!

Ed nu mai știa ce să spună.

— Te cunosc de undeva? făcu el nedumerit.

—Ed!

— Am glumit doar! zise el. Văd acum asemănarea! E drăguț, dar nu înțeleg de ce ai făcut toate astea. Îmi plăceai așa cum erai.

Lui Annie îi pieri zâmbetul.

— Pentru Dumnezeu, Ed. N-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru mine.

— Nu pricep.

— Ed, *am vrut* să fiu mai mică.

— Asta nu înseamnă *mai mică.* Acum ești una de pe strada Capului.

— Grozav. La naiba, asta sunt Ed, sunt de pe strada Capului.

Se urcă înapoi în ricșă și ceru fetei-ricșă „Du-mă departe de tolomacul ăsta" apoi coborî din ricșă și bătu din picior: „Te iubesc, Ed, dar trebuie spus că ești un avatar prost. Ce dacă doream să fiu iubită și regulată de unul mai mare ca mine? Ce dacă *aveam nevoie* de asta ca să scap de aici? Tu nu pricepi chestiile astea și de aia ești un avatar prost."

Ed se holba la ea:

— Mă cert cu cineva pe care nici măcar nu-l recunosc, se plânse el.

— *Atunci uită-te bine la mine, Ed.* M-ai ajutat când eram căzută dar mi-am dat seama prea târziu că trebuia să plătesc fiindu-ți doică. Avatarii au totdeauna nevoie de o doică. Ce dacă n-am mai vrut să fiu doică?

Suspină. Își dădea seama că el nu înțelege nimic.

— Ce-nseamnă viața mea pentru tine? M-ai salvat și nu voi uita. Dar am și eu ideile mele. Am și eu visurile mele. Vreau să ajung cineva. Mereu am vrut. Oricum, tu pleci cu racheta doamnei Shen. Oh, da! Credeai că nu știu? Am fost aici dinaintea ta. Numai un avatar ar putea crede contrariul. Ne-am salvat deja unul pe altul, e timpul să ne salvăm și singuri. Știi că am dreptate.

Un val de mohoreală, lung și curbat, gonea direct spre țărmul lui Ed. Era breșa Alcubiere, spuma întunecată a gravitației, o spirală de spațiu gol care pulsează și absoarbe eveniment după eveniment din viața ta și dacă nu fugi din calea ei, rămâi acolo secat, fără amintiri, cu ochii pierduți în gol, așteptând mereu ceva și neștiind ce anume.

— Cred că da.

— Hei, uită-te la mine.

Se apropie și-l obligă pe Ed să o privească în ochi.

— Ed, o să-ți fie bine.

Feromonii ei ajustați îl făcură pe Ed să-și piardă capul. Numai auzindu-i vocea și simțea că intră în erecție. Ed o sărută.

— Mmm… Fain. Curând o să zbori iar alături de femeile alea pilot, faimoase. Trebuie să-ți spun că sunt geloasă pe ele.

Ochii ei erau de culoarea florilor de șopârliță de pe pajiștile orașelor corporatiste de pe Venusport. Părul ei mirosea a șampon de

mentă. Cu toate acestea, părea complet naturală. Era artă, nu făcătură. N-ai fi bănuit niciodată că trecuse pe la un croitor de clone. Era plină de sex-appeal, clona Mona, porno-portabila.

— Am obținut ce am vrut, Ed…

— Mă bucur, se forță Ed să spună. Mă bucur într-adevăr și sper că și tu vei fi mulțumită.

O sărută pe creștetul capului.

— Ai grijă de tine, Annie.

Ea îl lăsă să-i vadă zâmbetul.

— Așa voi face.

— Bella Cray…

Annie ridică din umeri.

— Nici tu nu m-ai recunoscut, Ed. Cum o să mă recunoască ea?

Se depărtă de el cu blândețe și se urcă din nou în ricșă.

— Ești sigură? întrebă fata-ricșă. Ai mai urcat și apoi ai coborât.

— Sunt sigură, zise Annie. Iartă-mă!

— Hei, făcu fata-ricșă, n-are de ce să-ți pară rău. Când lucrezi în port ești obligat să fii aspru.

Annie râse. Pufni din nas și apoi își flutură genele.

— Și tu să ai grijă de tine, Ed!

Și dusă a fost. Ed urmări cu privirea cum ricșa se făcea tot mai mică, pe măsură ce trecea de bariera de beton spre poarta spațio portului, însoțită de aureola ei publicitară ca un norișor de eșarfe multicolore și de fluturași în soare.

Mânuța lui Annie se arătă pentru o clipă, făcând semn de „la revedere” lui Ed, tristă și vioaie în același timp.

O mai auzi strigând ceva ce abia mai târziu reuși să înțeleagă. Ceva de genul „Să nu petreci prea mult timp în viitor, Ed”. Apoi ricșa dădu colțul spre oraș și el n-a mai văzut-o niciodată în viața asta.

*

În după-amiaza aceea, Ed merse și se îmbătă la Café-Surf, apoi, după ce se întunecă, fu târât spre casă de foștii lui parteneri de jocuri de la Motelul Dunelor.

Acolo o găsi pe *Madame* Shen așteptându-l cu acvariul sub braț. Bătrânii care-l căraseră au râs și au suflat în mâini ca și cum s-ar fi fript:

— Ai dat de belea, omule.

Toată noaptea, până în zori, scânteieri albe și palide au licărit în întuneric, în fosta cameră a lui Annie și apoi, mai târziu, deasupra dunelor de afară.

În ziua următoare se trezi, epuizat, la bordul *Flăcării Perfecte*. Era singur și nava se pregătea de decolare. I-a simțit mugetul motoarelor

prin structură. I-a simțit trepidațiile din vârful aripioarelor. Legănatul moale premergător lansării datorat motoarelor cu flux reversibil venea de undeva de jos, iar părul de la ceafă i s-a zbârlit pentru a nu știu câta oară pentru că era viu în acest loc și în acest timp și pentru că pleca numai ca să găsească altceva, acolo, departe.

Mereu mai mult. Și mai mult după aceea.

Micuța navă de transport tremura și ea, excitată. Se echilibră grijuliu deasupra unei coloane de flăcări și se avântă, dolofană, spre cer.

— Hai, Ed – se auzi vocea uscată a Sandrei Shen, după un minut sau două – privește aici!

Orbita de parcare a New Venusportului era plină de nave K. Rețele și super-rețele se întrețeseau cât vedeai cu ochii, cu sutele, în formații mereu schimbătoare.

Apăreau și dispăreau în spațiul local, făcând paradă de arme, pândindu-se între ele asemeni animalelor, cu carenele forfotind încetișor într-o supă groasă de particule. Străluceau din cauza câmpurilor navigaționale, câmpurilor defensive, a câmpurilor pentru stabilirea țintelor și controlul artileriei, câmpuri care emanau de la radiații X slabe până la lumină grea. Spațiul local se modifica și se plia în jurul lor. Vânau fără să se miște. Aproape că putea să audă pulsul otrăvitor al motoarelor.

„Război!” gândi el.

Flacăra Perfectă, primind permisiunea de a decola, țâșni printre ele și părăsi zona.

28.Scântei în toate

După cearta cu Anna, Kearney s-a îmbrăcat și a plecat la Boston. Bău bere și mâncă burgeri. Acceleră deliberat în susul și în josul coastei, intrând și ieșind din valuri de ceață.

Oceanul, atunci când putea fi văzut, era ca o dungă argintie, dunele de la capătul sudic al golfului îngrămădindu-se întunecate peste ea. Pescărușii țipau deasupra plajei chiar și pe întuneric.

Kearney parcă automobilul, opri motorul, ascultă vântul prin frunzișuri. Se strecură printre dune și se așeză pe nisipul jilav tulburând cu tocul unuia dintre pantofi pietrișul aliniat de valuri.

După câteva clipe avu impresia a ceva uriaș străbătând golful către el. Monstrul revenind la plaja lui. Sau poate că nu monstrul, ci acel ceva care era în spatele lui, o anumită stare a lumii, a universului, a tuturor lucrurilor, întunecată, revelatoare, până în cele din urmă alinătoare, ceva ce nu vrei să știi dar în mod pervers te bucuri de confirmarea ei.

Venea spre el dinspre est, direct dinspre orizont. Trecu peste el sau poate prin el.

Înfiorat, plecă de pe plajă târșâindu-și picioarele spre automobil și amintindu-și de femeia din Midlands și de ideea de atunci pentru începutul jocului: „Cum te vezi petrecând primul minut al noului mileniu?”

Contrar celor spuse, atunci dorise să poată răspunde altfel. Dorise să poată rosti cuvinte decente și optimiste așa cum făceau ceilalți. Amintindu-și acele momente văzu limpede cum își sărăcise propria viață, cum și-o limitase la el însuși.

Pe drumul de înapoiere, aruncă ambalajele de hamburgeri pe fereastra laterală a automobilului.

*

Când reveni la cabană, aceasta era cufundată în tăcere.

— Anna?

O găsi în camera din față. Televizorul funcționa cu sonorul oprit. Anna luase iar pătura de pe pat și stătea pe ea, în fața focului, cu picioarele încrucișate și cu brațele odihnindu-i-se pe picioare, cu palmele în sus. Plusul de kilograme pe care-l pusese pe ea de vreo lună îi făcea coapsele, pântecele și fesele să arate netede și tinere. Cu toate acestea, coastele tot i se vedeau ca la cai. Avu sentimentul că exista acolo o semnificație profundă dar de care nu era atât de aproape încât să o înțeleagă. Încheieturile ei erau atât de albe că venele din ele semănau cu niște răni. Așezase lângă ea cuțitul de bucătar din oțel-

inox pe care-l cumpăraseră la primul lor drum în Boston. Lama lui scânteia de la lumina cenușie și îndoielnică cu care televizorul umplea camera.

— Încerc să adun tot curajul pe care îl mai am – îi spuse ea fără să-și ia privirile de la flăcările focului; vocea suna prietenos – știu că nu mă mai vrei dacă mă simt bine.

Kearney luă cuțitul și-l puse undeva unde să nu fie la îndemână nici pentru ea, nici pentru el. Se aplecă peste ea și o sărută pe ceafă.

— Ba te vreau. Îi pipăi încheieturile. Erau fierbinți dar lipsite de sânge. De ce faci asta?

Ea râse fals ridicând din umeri.

— E o măsură luată în ultimă instanță. Un vot de neîncredere.

Laptop-ul lui Kearney stătea pe televizor, în funcțiune, afișând wallpaper-ul. Anna cuplase la el hard-ul portabil de la Brian Tate. Dintre toate gesturile ei, ăsta era probabil cel mai periculos. Îi spuse și lui gândul ei.

— Ceea ce urăsc cel mai mult este faptul că nici măcar nu mai ai nevoie să mă omori.

— Asta dorești? Eu, să te omor pe tine?

— Nu!

— Și-atunci?

— Nu știu. Trage-mi-o ca lumea…

A fost dificil și penibil pentru amândoi. Anna, încălzită instantaneu, s-a prezentat cu determinare. Kearney nu prea știa cum să procedeze. Când în sfârșit a reușit să o penetreze, nu-i venea să creadă cât de fierbinte putea fi. Au început ca de obicei, dar curând, ea l-a obligat să o privească drept în față și-l îndemna „Așa. Așa. Vreau să te văd! Vreau să-ți văd chipul!” Apoi, „E bine? Sunt mai bună ca ele?” Pentru o clipă el a auzit râsetul verișoarelor lui, a simțit Casa Grozamei deschizându-i-se, pentru ca imediat să dispară pentru totdeauna. A râs. „Da! Da!” Nu a ținut mult dar la sfârșit ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat mai fierbinte ca niciodată până atunci. Au mai stat împreună în fața focului un timp, apoi ea l-a încurajat să mai încerce o dată.

— Dumnezeule ești atât de înfierbântată…

— Știu, da…

În întunericul de deasupra lor, televizorul bâzâia abia auzit, doar pentru sine. La un moment dat, reclamele care defilau pe ecranul lui au fost întrerupte de sigla unei emisiuni științifice înlocuită și ea de imaginea unui nor mare și rozaliu de gaze și praf, țintuit cu stele actinice învăluite de eșarfe de întuneric catifelat, plin de claritatea falsă a unei imagini prin telescopul Hubble. „Sectorul Kefahuchi, numit astfel după descoperitorul lui, poate să răstoarne toate…” spunea vocea de la televizor și brusc, televizorul păru să se umfle, să

dea pe de lături. Scântei de lumină începură să curgă și să umple camera, săltând și înspumându-se tăcute peste podelele goale, spre foc, unde o întâlniră pe Anna Kearney care-și mușca buza inferioară și dădea din cap, înainte și înapoi, într-un fel foarte interiorizat. De pe capul ei curgeau peste obrajii îmbujorați, către stern. Considerându-le parte a ceea ce simțea ea, se mângâia cu ele pe față și pe gât, murmurând „Scântei. Scântei în toate cele".

Auzind-o, Kearney deschise ochii și se îndepărtă de ea, terorizat. Se repezi, luă cuțitul de bucătar și rămase în picioare, dezbrăcat și nesigur de ce ar fi trebuit să facă.

— Anna! Anna!

Lumina fractalică se revărsa din televizor ca o coadă decolorată de păun.

Alergă dezorientat prin cameră în căutarea zarurilor Shrander-ului. După ce găsi punguța de piele moale cu zarurile în ea, se opri privind când la Anna când la cuțitul de bucătar. Crezu că o aude cum încearcă să îl avertizeze: „Vine, fii atent, vine! Omoară-mă. Repede." Dezgustat definitiv de el însuși, aruncă cuțitul jos și fugi din cabană.

De undeva de deasupra lui, ceva uriaș mugea din noapte către el, ceva ca o umbră din cer.

În urmă, putea fi auzită Anna râzând:

— Scântei. Scântei în toate.

*

În dimineața următoare, Anna se trezi la cinci și jumătate. Constată că era singură. Focul se stinsese de mult și în cabană era frig. Televizorul, rămas pe CNN, bâzâia doar pentru el și prezenta imagini ale evenimentelor curente: război în Orientul Mijlociu, privațiuni în Orientul Depărtat, în Africa, Albania… Război și privațiuni peste tot în lume. Își frecă fața cu mâinile apoi, dezbrăcată și tremurând de frig, își culese, amuzată, hainele de prin cameră. „În sfârșit am reușit să-l determin s-o facă" își spuse în gând cu toate că amintirea nopții trecute era cam neclară.

— Michael?

Cabana avea o ușă la intrare pe care el o lăsase deschisă, permițând, unei pale de nisip alb strălucitor să pătrundă înăuntru. Își trase blugii și puloverul și ieși să îl caute.

— Michael?

Afară, pe plajă, aerul deja strălucea agitat. Pescăruși se năpusteau și se luptau pe ceva dintr-o grămadă de deșeuri lăsate pe mal de retragerea apelor. Sus pe dune, Anna găsi iarbă turtită, urme de miros de la ceva chimic și o adâncitură alungită ca și cum ceva foarte mare ar fi căzut acolo peste noapte. Privi în jos către Plaja Monstrului dar

nu zări nici o urmă.

— Michael?

Se auzeau numai țipetele pescărușilor.

Un timp, se lăsă învăluită de briza rece a oceanului apoi se întoarse în cabană unde prepară niște ouă și niște cârnați pe care îi înfulecă rapid.

„N-am mai fost atât de flămândă de când...” rosti către imaginea ei din oglinda băii, neștiind însă ce să adauge pentru că fusese cu foarte mult timp în urmă.

L-a așteptat pe Kearney trei zile.

Se plimba pe dune, se ducea cu mașina la Boston, făcea curățenie în cabană. Mânca. Cel mai adesea stătea pe un fotoliu, cu picioarele strânse sub ea, ascultând bătaia ploilor de după-amiază pe ferestre și amintindu-și tot ce putea în legătură cu el. Din când în când pornea televizorul, dar cel mai adesea îl lăsa nepornit și, cu ochii la ecran, se străduia să pună cap la cap evenimentele nopții în care plecase el.

În dimineața celei de a treia zi stătu în ușă, ascultând pescărușii cum țipau încoace și-ncolo pe deasupra plajei. „Tu nu mai vii”, își spuse ea și intră în cabană și se apucă să-și strângă lucrurile. „O să-mi lipsești. Chiar că o să-mi lipsești”. Deconectă hard-ul portabil de la laptop și-l ascunse sub un teanc de haine. Apoi, nesigură în ceea ce privește controlul de la vamă, îl puse în poșetă. Avea să-l declare la vamă, nu avea nimic de ascuns. Urma să-l caute pe Brian Tate în speranța că – indiferent de ce i se întâmplase – el ar fi putut să continue munca lui Michael. Dacă nu-l găsea, urma să sune la Sony.

Încuie ușa cabanei de pe plajă și puse bagajele în BMW. Aruncă o ultimă privire către dune. Acolo, cu vântul tăindu-i răsuflarea, își aminti o scenă de pe vremea când erau la Cambridge, aveau douăzeci de ani și el îi spunea cu un soi de uimire imperioasă „Informația ar putea fi o *substanță.* Îți poți imagina?”

Râse în gura mare.

— Of Michael, of.

29.Chirurgie

Monitorii zburau spre Seria Mau din toate colțurile navei. Părăseau colțurile întunecate ale sectoarelor umane unde atârnaseră în jurubițe temporare, ca niște pânze de păianjen adunate în faldurile unei draperii vechi, întristați de pierderea lui Billy Anker și a prietenei lui. Abandonau hublourile pe lângă care stătuseră mușcându-și încheieturile subțiri, osoase. Ieșeau la iveală din punțile software și din hărțile virtuale, de pe suprafețele de plastic ale echipamentelor etajate unde stătuseră asemenea unui strat gros de praf. Schimbul reciproc de date fremăta între ei, scânteind în culori argintii, la întâmplare.

Spuneau: „A acceptat ea…”

Spuneau: „Să ne încumetăm oare…”

Spuneau: „Chiar o să iasă cu el?”

Seria Mau îi privi un timp, simțindu-se tot atât de străină ca și spațiul însuși. Apoi ordonă:

— Croiți-mi cultivarul pe care mi l-ați dorit mereu. Monitorii abia de-și puteau crede urechilor.

Crescuseră cultivarul într-un container aproape la fel cu cel al Seriei Mau. Într-un lichid proteic special numit „supa croitorului”, adaptat, conținând substraturi anorganice, coduri nici umane nici de echipament, inserții de DNA extraterestru și de matematici active.

Au uscat cultivarul și l-au privit critic. „Arăți foarte bine, dragă – spuneau ei către cultivar – numai să-ți ștergi somnul din priviri. Într-adevăr frumos!” L-au adus în camera în care era păstrat pachetul Dr. Haends.

— Iat-o. Nu-i așa că e drăguță? Nu-i așa că e fermecătoare?

— Puteam să-l folosesc și fără rochie, comentă Seria Mau.

— Vai dragă, dar trebuie să poarte *ceva.*

Era ea însăși, la vârsta de doisprezece ani. Decoraseră mâinile palide cu spirale de perle minuscule și îi îmbrăcaseră corpul cu o rochiță lungă până la podea, din satin alb ca de gheață, împodobit cu panglici de muselină și drapat cu dantelă. Trena ei era ținută, la fiecare colț, de câte un băiețel, perfect, plutind în aer. Privea timidă în sus, la camerele din colțuri, șoptind:

— Ceea ce a fost abandonat, revine.

— Puteam să mă descurc și fără asta.

— Dar trebuie să ai o voce, dragă….

Nu a mai avut timp de argumentări. Brusc, a dorit să facă parte din acel corp așa că ordonă:

— Conectați-mă!

Au conectat-o. Din cauza impactului, cultivarul își pierdu controlul

psihomotor și căzu pe un perete despărțitor, aflat în spate. În timp ce cultivarul luneca spre podea, se întreba nedumerită „Asta sunt eu?” privind mâinile palide. „Nu vreți ca eu să fiu eu?” Continuă să privească în sus și în jos, frecându-se puternic la ochi. „Nu sunt sigură unde mă aflu...” Apoi se înfioră și se ridică în picioare ca Seria Mau Genlicher.

— Daaa..., este mult preafrumoasă – murmurară monitorii, încântați.

Reflectoare ambientale realizară în încăpere o lumină perlată, cu intensitate progresivă, șovăitoare și totuși triumfantă, în timp ce aerul era umplut cu lucrări corale de Janacek și Philip Glass. Seria Mau privea de jur împrejur. Nu se simțea „mai vie” decât atunci când era în container. De ce se temuse atâta? Corpurile nu erau ceva nou pentru ea iar acesta nici măcar nu fusese vreodată al ei.

— Aerul nu are nici un miros, aici. Nici unul.

Pachetul Dr. Haends era așezat pe podea, în fața ei, închis în cutia ornată cu roșu și cu verde a Unchiului Zip, care, acum vedea și ea, era un fel de metaforă pentru actualul mecanism de creare a unui cultivar pe care-l utiliza croitorul de gene. Studie cutia câteva clipe ca și cum ar fi fost posibil să arate altfel privită prin ochi umani adevărați apoi îngenunche și îndepărtă capacul. Instantaneu, o spumă albă și cremoasă începu să se reverse în încăpere. *Fotograful*, aparținând unui compozitor din secolul douăzecișidoi, Onotodo Ra, revizuit pe baza a cinci note care supraviețuiseră pe un disc optic, fu înlocuit de programe *Muzak*. Peste ele, se auzi o sonerie și vocea unei femei, „Dr. Haends. Dr. Haends la chirurgie vă rog.”

*

În acest timp, cu toate că în conformitate cu propriile definiri era mort în urma coliziunii cu nava Unchiului Zip, comandantul navei Nastic *Atingerea Neantului* licărea înlăuntrul și în afara spectrului vizibil într-unul din cele mai întunecate colțuri. Arăta ca o cușcă făcută din piciorușe de gândac și atât timp cât nava lui exista, se mențineau și responsabilitățile lui – printre care, el o indusese pe Seria Mau Genlicher. Îl impresionase ca o ființă capabilă de un comportament și mai de neînțeles decât la cele mai multe dintre ființele umane. O văzuse ucigându-și semenii cu o ferocitate care trăda o nemulțumire profundă. Dar era o ființă care se lupta cu viața mai chinuitor decât ar fi fost cazul – iar el respecta, ba chiar admira o astfel de atitudine. Era o calitate Nastic. Din cauza acesteia, descoperise cu surprindere că se simțea dator să o protejeze. Si de când murise, se străduia să scape de datorie. Făcuse tot ce se putea să o protejeze de *Krishna Moire*. Și mai important, încercase să îi spună

ceea ce știa el.

Nu reușea să își amintească tot. De exemplu, nu îi era deloc limpede de ce cooperase cu Unchiul Zip chiar dacă bănuia că Unchiul Zip i-ar fi promis să împartă cu el descoperirea lui Billy Anker: o întreagă planetă, neumblată, cu artefacte ale culturi K-tech. În ajunul unui alt război cu ființele umane, o astfel de propunere părea foarte atractivă. Dar începuse să-și piardă din atractivitate după încercarea de recroire a pachetului Dr. Haends. Unchiul Zip reușise mult prea puțin. Tot ceea ce reușise să facă era să trezească ceva existent în pachet. Ce era acest ceva, nici el, nici croitorii Nastic nu aveau habar. Era ceva mult mai inteligent decât în descoperirile precedente. Era conștient de sine într-un mod a cărui înțelegere ar fi putut dura ani de zile. Dacă fusese vreodată ceea ce afirma Unchiul Zip – un pachet de programe suficient de puternic pentru a desface în condiții de siguranță, puntea dintre operator și cod – acum nu mai era așa ceva nici pe departe.

Era activ, viu, și căuta un alt cod K cu care să converseze.

*

— Dacă este un fals, există o singură cale de a afla.

Seria Mau, în genunchi, se aplecă în față și își întinse mâinile cu palmele în sus. Monitorii ridicară cutia cu roșu și cu verde și o poziționară pe brațele ei apoi se retraseră care-ncotro, sclipind ici și colo, ca peștișorii dintr-un acvariu.

— Să nu mă-ntrebați dacă știu ce fac îi avertiză ea – pentru că nu știu!

Se ridică în picioare și cu trena fâlfâind în urmă se îndreptă încet către cel mai apropiat perete.

Spuma continua să se reverse din cutie. „Dr. Haends...”

— Du-ne sus – ordonă Seria peretelui.

Acesta se deschise, lumina albă o cuprinse și o duse, cu tot cu pachet, în spațiul navigațional. Seria Mau intenționa să facă ce trebuia de mult făcut și anume să deschidă pachetul către matematicile navei. Monitorii, puși pe gânduri de această decizie, o urmară sfioși, ca un nor dantelat. Zidul se închise în urma tuturor.

Comandantul Nastic veghea din colțul lui. Încercă iar să atragă atenția.

— Seria Mau șopti el – trebuie neapărat să asculți…

Dar sedusă și concentrată așa cum numai o ființă umană poate fi atunci când e prinsă într-o idee, ea nu dădu nici un semn că l-ar fi observat și doar monitorii se agitară. Să-l alunge. Se temeau că ar putea deteriora trena rochiței, ceea ce ar fi stricat totul.

„Urăsc să fiu atât de slab și fără de folos” își spuse comandantul

Nastic.

La scurt timp surveniră o serie de evenimente de pe propria-i punte. Unchiul Zip, nedumerit de ceea ce se petrecea, bănuitor, îl atacase direct. Un comando de acțiune în timp real care-și tăia drum direct prin nava Nastic și care începuse nemiloasa operație imediat după coliziune, pătrunsese în forță în secțiunea de comandă și control și ardea totul cu laserele gamma. Pereții se topeau și se scurgeau. Computerele cădeau unul câte unul. Comandantul Nastic simțea cum se stinge și el. Era un sentiment insuportabil de sfârșeală, de frig. Păstră echilibrul încă o nanosecundă cu ajutorul unei frânturi de amintire. Structurile de hârtie ale casei sale, un bâzâit moleșit, câteva gesticulații complexe care îi plăcuseră cândva, prea fugare să le mai poată reține. Curios, ultimul lui gând a fost pentru Seria Mau Genlicher, înlănțuită pe nava ei oribilă și totuși luptându-se să rămână umană. Se amuză constatând că gândește astfel. La urma urmelor, ea era inamicul.

*

Două ore mai târziu și la o distanță de vreo mie de kilometri, învăluit în lumina albăstruie de la display-urile din sectorul uman al navei lui, *Raza X,* Unchiul Zip croitorul-de-gene, așezat pe un scăunel cu trei picioare pe care-l adusese de pe Motel Splendido, încerca să înțeleagă ce se petrece.

Atingerea Neantului era sub controlul lui. Nu avea de ce să-și mai facă griji din partea ei. Nimic nu mai era nimic viu în mărul ăla copt cu excepția oamenilor lui.

Ca o echipă de avocați buni, ei începuseră să-l detașeze cu tăieturi de laser gamma, de contractul ocazional cu nava Nastic. Acolo jos se desfășura un adevărat proiect de inginerie civilă, cu toate izbiturile și flamele de rigoare. Lucrătorii deschideau din când în când o linie de comunicații să-i ceară una sau alta. Se întreceau să îi atragă atenția. Se străduiau să extragă nava Unchiului Zip din îmbrățișarea crucișătorului Nastic. Unchiul Zip vedea îmbrățișarea asta ca pe una moale, umedă, de putreziciune și era nerăbdător să scape. Șuvițe de particule licăreau prin carena *Razei X,* scăpate din puntea în demolare a navei Nastic. Acolo jos frigea tare de tot. Băieții trebuiau să fie bine plătiți, lucrau într-un mediu foarte periculos, deja compromis. Încă două ore și aveau să înceapă să moară.

Atingerea Neantului era a lui.

Dar ce se petrecea pe *Pisica Albă*? Liniștea radio era totală. Navele K nu au ceva similar traficului de comunicații interne, dar se poate observa dacă este ceva viu în ele. Nu și acum. La treisprezece nanosecunde după moartea comandantului Nastic, pe *Pisica Albă* se

oprise tot. Motoarele cu fuziune erau oprite. Motoarele cu flux reversibil erau oprite și ele. Nava nu vorbea nici măcar cu ea însăși. „N-am timp de așa ceva, am afaceri în altă parte” se plângea Unchiul Zip continuând însă să vegheze. Nu se întâmplă nimic încă o oră. Apoi, foarte încet, o incandescență palidă și fluctuantă învălui *Pisica Albă.* Era ca un câmp magnetic schițat de carenă. Sau ca imaginea vreunui efect de super cavitație. Avea culoare violet.

— Ce-i asta? – se întrebă Unchiul Zip.

— Radiație ionizantă – răspunse pilotul lui cu glas plictisit. Ei, dar avem comunicații interne!

— Cine te-a întrebat pe tine? Ce fel de comunicații?

— Nu știu, n-am idee.

— Isuse!

— S-a oprit. Gata. Ceva, acolo în ea, producea materie întunecată. Parcă umpluse carena timp de o secundă.

— Atât de mult?

Pilotul consultă displayurile…

— În majoritate, particule fotino.

După dispariția radiației ionizante, nu s-a mai întâmplat nimic timp de alte două ore.

Apoi *Pisica Albă* sări de la starea de repaos total la cea de activitate totală. Fără nici o fază intermediară.

— Isuse! – țipă Unchiul Zip. Scoate-ne de aici!

Credea că *Pisica Albă* explodase. Pilotul trecu la timpul navei și ignorând țipetele firave acum, ale lucrătorilor demolatori rămași captivi, extrase cei câțiva metri de navă care mai erau blocați în resturile crucișătorului Nastic. Era un pilot bun. A eliberat Raza X și a poziționat-o pe direcția bună la timp ca să vadă cum *Pisica Albă* accelera de la zero la 98% din viteza luminii în mai puțin de paisprezece secunde.

— Ține-te de ei – îi spuse Unchiul Zip pe un ton calm.

— *France Chance,* dragă, *Ocazia Franceză.* Asta nu e motor cu fuziune…

Unde de șoc circulare într-un *mediu pe care nu-l puteau detecta în niciun fel* se revărsau de-a lungul carenei *Pisicii Albe.* Aveau culoarea mercurului. Un moment mai târziu, nava atingea starea în care universul Einsteinian nu mai avea nici o treabă cu ea și dispărea.

— ... Și-au construit un motor nou. Și un sistem de navigație nou. Poate chiar o teorie generală nou nouță. Nu știu ce să fac cu așa ceva. Cred că suntem terminați.

Unchiul Zip rămase pe taburetul lui încă treisprezece secunde lungi apoi, frecându-și fața cu mâinile, decise:

— Merg spre *Sigma Terminus.* Du-ne acolo în cel mai bun timp al tău.

— Am pornit.

*

Sigma Terminus, fostul teren marcant al lui Billy Anker, era un mănunchi de stații de cercetare vechi și sateliți părăsiți de *entradistas,* situați în și în jurul discului de acreție al *Radio RX-1.* Aici, totul era sau părea abandonat. Orice noutate atrăgea atenția ca un foc de tabără, noaptea, pe țărm. Era amplasată în fundul *Golfului Radio.* Astfel de locuri erau dincolo de influența Pământului. Logistica era la pământ. Liniile de aprovizionare, secate. Oricine putea captura orice. Energia smintită a discului de acreție acoperea totul. Gaura neagră mesteca încontinuu material smuls de la steaua însoțitoare, V404 Stueck-Manibel, o super gigantă albastră aproape de sfârșitul existenței. Aceste două obiecte cosmice erau strâns legate de câteva miliarde de ani. Se apropiau de final. Ca și cum totul se sfârșise pentru ele.

— ... așa și este, îi spuse pilotul Unchiului Zip. Înțelegi?

— Nu ți-am cerut opiniile tale religioase. Unchiul Zip privea către discul de acreție și un zâmbet palid se strecură pe fața lui. Ceea ce privim noi aici este cel mai eficient sistem de transfer de energie din univers.

Discul era un banc de aluviuni supus legilor Einsteiniene. Devierea gravitațională exercitată de *RX-1* însemna că poți vedea tot discul, chiar dedesubtul, indiferent de unghiul sub care te apropiai. La fiecare zece minute era cutremurat de stările de tranziție generatoare de impulsuri în banda radio și de uriașe flame iluminând structurile experimentale din Sigma Terminus și generând, și ele, ecouri radio. Dacă te apropiai suficient, lumina aceea smintită permitea vederii ciorchinele de nave presurizate, ca niște tuburi de scurgere, adăpostind sere hidroponice și câțiva pământeni, cu privirile rătăcite, nebărbieriți și cu ulcere de la radiații. Se puteau zări planete cu multe motoare de masă prăbușite pe ele, abia ținându-se pe ultima orbită stabilă înaintea cercului Schwarzchild. Se putea trece pe deasupra unui grup de opt obiecte din nichel, perfect sferice, fiecare de mărimea lui *Motel Splendido* și ale căror relații orbitale păreau să definească un soi de motor. Dar premiul cel mare, spunea Unchiul Zip, trebuia dat următoarei realizări: cu douăzeci de milioane de ani înainte să apară umanitatea pe acolo, un nesuferit dăduse cep la o milionime dintr-un procent din energia emisă de *RX-1* și perforase o gaură de vierme chiar acolo, spre o destinație necunoscută. Nu lăsaseră în urmă nici un fel de arheologie. Nici un indiciu despre cum ar fi fost posibil așa ceva. Doar gaura.

— Hei – îl întrerupse pilotul – i-am prins… La dracu!

— Ce-i?

— Intră în *gaură.* Uite! Privește!

Era dificil să izolezi gaura de vierme de semnalele discului de acreție, dar *Raza X* avea echipamentele necesare, așa că Unchiul Zip putea să vadă pe ecrane, în vârtejul gravitațional, în imediata apropiere a ultimei orbite stabile, o vulvă fragilă de lumină, în care putea fi zărită Pisica Albă, ca o minusculă așchie de gheață cu acele ciudate unde circulare continuând să se propage pe carena ei și apoi în urma ei, laolaltă cu coada strălucitoare de produse de fuziune.

30.Radio RX-1

În zilele care au urmat, *Flacăra perfectă* și-a croit drum prin halou. Era toată un freamăt, carena fiind încărcată la capacitate maximă. Un mugure de umanitate, fierbinte, mirositor, zburând printre dinții vastului rânjet newtonian al spațiului. Prevala spiritul scopului propus. Conștienți de statutul lor și competitivi în toate mărunțișurile, circarii erau permanent nemulțumiți de condiții și își mutau copiii și animalele de povară dintr-un colț al navei într-altul. Ed se strecură printre ei timp de câteva zile, apoi rămase cu o dansatoare exotică pe nume Alice.

— Nu vreau complicații – o avertiză el.

— Adică? – răspunse ea căscând…

Alice avea picioare bune și ochi strălucitori și inexpresivi. Stătea cu coatele pe patul lui, privind afară prin hublou, în timp ce el i-o trăgea.

— Ce faci?

— Uite colo! Ce-i aia?

Afară, în spațiu, la optzeci de metri distanță de hublou, era un obiect ciudat, de vreo 2 metri lungime, un container ornat cu alămuri, înflorituri metalice și himere, cu prova de forma unui cap topit și profilat de trecerea timpului. Ed recunoscu unul dintre extratereștrii Sandrei Shen. Nu erau niciodată aduși la bordul navei. În ziua când *Flacăra Perfectă* și-a luat zborul de pe *New Venusport,* au pornit și ele, propulsate de motoare proprii care produceau o ceață albăstruie și pulsuri de energie, lunecoase și care generau în gură un gust, un miros și un sunet specifice, dând astfel un nou înțeles cuvintelor „navă de reținere”. De atunci, urmăreau *Flacăra Perfectă* cu un soi de liniște implacabilă, deplasându-se după tipare complexe în jurul direcției de mers sau în jurul navei, atunci când ea se oprea.

— Ce vor? Știi, mă întreb uneori cum gândesc ei. Pentru că ei nu sunt ca noi. Așa cum nici *ea* nu este.

Alice își mută atenția către lumea în jurul căreia orbitau și care putea fi zărită dacă lungeai puțin gâtul și-ți lipeai fața de hublou. O umflătură lunguiață, aureolată de atmosfera proprie.

— Uită-te la gunoiul ăsta. Planeta Osândiților.

Avea dreptate. Cursul *Flăcării Perfecte* fusese, din punctul de vedere al circului, la fel de nemulțumitor pe cât de impredictibil. Din start, ocoliseră planetele rentabile – Polo Sport, Anais, Motel Splendido – în favoarea unor aterizări pe părțile înnoptate ale unor planete agricole, Weber II și Șlițul lui Perkins. Spectacole foarte puține. După un timp, Ed observă scăderea echipajului navei. Fără să afle de ce. Pe Sandra Shen nu putea să o întrebe. O văzuse de câteva ori, din depărtare, argumentând și negociind vreun conflict între circari dar când reușise

să se apropie, ea era deja plecată. Bătuse și la ușa camerei de comandă dar nu primise nici un răspuns. „Dacă nu mai dau spectacole de ce oare m-o fi antrenat atât de dur?” Ed revenea la patul lui de metal și transpira împreună cu Alice în timp ce materia întunecată își trecea degetele slăbite pe exteriorul carenei.

— A mai plecat un lot – i-a spus Alice, îmbufnată, după ce au terminat partida de sex. Nava se golește pe zi ce trece.

La următoarea oprire, a plecat și Alice.

„Nu avem de lucru – spunea ea – nu mai dăm spectacole. Ce rost mai are să rămâi aici? Am relații de aici și până în Nucleu...”, „Ai grijă” îi răspundea Ed...

Ziua următoare, privind în jurul lui, observă că circul dispăruse. Alice fusese ultima părticică din el. Stătuse de dragul lui? Mai degrabă din cauza lipsei de nerv: era drum lung de acolo până în Nucleu.

Exponatele lui *Madame* Shen încă mai umpleau una dintre magaziile navei. Toate celelalte dispăruseră. Ed stătea în fața lui „Michael Kearney și Brian Tate privind într-un monitor, 1999”. Era ceva funebru și înspăimântător în privirile lor. Ca și cum și-ar fi utilizat toate resursele să scoată duhul din lampa fermecată și începeau să se întrebe dacă vor fi în stare vreodată să-l convingă să intre înapoi. Ed se înfioră. În celelalte magazii găsi un costum lycra cu paiete, o șosetă de copil... Culoarele încă mai miroseau a mâncare, sudoare și rom Blac*k Heart.* Pașii lui Ed păreau să umple carena și să stârnească ecouri dincolo de ea, în spațiu.

Ca oricare altă navă, *Flacăra Perfectă* avea propriii monitori. Atârnau pe la colțuri ca niște pânze de păianjen prăfuite. Păreau nu atât neutilizați cât intimidați și neliniștiți. O dată sau de două ori, în timp ce Ed cutreiera prin nava pustie, se desprinseseră și zburaseră în urma lui, în stoluri, ca și cum ceva i-ar fi urmărit. Se grămădeau în jurul hublourilor, șoptindu-și și pipăindu-se unul pe altul și privind la Ed de parcă ar fi intenționat să îi trădeze.

Când Ed a intrat în camera de comandă, ei i-au luat-o înainte și s-au aliniat la perete.

— Hei, e cineva aici?

Percepând vocea lui Ed, echipamentul a pornit singur. Trei ferestre holografice s-au deschis către motorul cu flux reversibil, cenușii și neinteresante. Recunoscând un pilot, conexiunile directe s-au prezentat singure, către motoare, către comunicațiile cu exteriorul și către matematicile Tate-Kearney.

—Nu.

Stătea în fotoliul pilotului privind șnururile de particule photino curgând spre trecut. Nu era nici un semn despre vreo destinație. Nu era nici urmă de Sandra Shen. Jos, lângă fotoliu, găsi acvariul ei, familiar și descurajant, cu reziduuri de amintiri, profeții, aplauze...

Ceva părea să se modifice în interiorul lui. Și în același timp percepu modificări în câmpul motoarelor cu flux reversibil. Fu executată o corecție a cursului navei. Țâșni din scaun ca și cum l-ar fi mușcat.

— *Madame* Shen? E cineva?

Nimic. Apoi soneriile de alarmă încetară, iar Sectorul Kefahuchi umplu toate trei ecranele ca un ochi rău. Era foarte aproape. „La dracu”. Ed reveni în scaunul pilotului. Ordonă conectare directă. Ceru hărțile virtuale. Studie ecranele. Lumina izvora din ele. „Am mai fost aici dar nu… Acolo! Rotește. Iar. Isuse, e *Golful Radio.”*

Dar era mai rău de atât. Era pe vechiul lui drum marcat, aleea gravitațională către *Radio RX-1.* Discul de acreție mugea deasupra lui, împungându-l periodic cu pulsuri moi de raze X. Se năpustea în el sub un unghi abrupt, cu motoarele de fuziune la maximum. Comunicatoarele lui detectau doar semnalele de identificare de la navele de cercetare abandonate acolo*, Ușuraticul, Moscar 2, Poetul,* și foarte slab, de la legendara Stație de Transsubstanțiere a lui Billy Anker, semnale vechi precum rugina. Trecutul lui Ed, năvălind înapoi la el, parțial, decoerent, scânteind. În orice clipă putea să fie prins în valul Schwartzschild, sortit să danseze un boogie al Găurii Negre într-un mare hârdău. „Scoate-ne de aici” ordonă el, dar nu se întâmplă nimic. „Pot să dau comenzi sau ce?” întrebă monitorii. „Puteți vedea mișcarea buzelor mele?” Monitorii însă nu mai priveau la el. Își acoperiseră fețele cu mâinile. Apoi prinse în vizor o deformare firavă de lumină la marginea internă a discului de acreție.

Începu să râdă. „A dracului treabă”. Era gaura de vierme descoperită de Billy Anker. „Hai Billy, spune-mi ce să fac”. Vorbea de parcă Billy ar fi fost în scaunul de alături și nu mort de zece ani în exact aceeași situație ca acum.

Ceva pătrunsese în matematicile navei. Chiar în interiorul transformărilor Tate-Kearney și se împăturise fractalic printre algoritmi. Ceva uriaș. Când Ed încercă să comunice cu acest ceva, totul se opri și ecranele se înnegriră. Monitorii, care percepuseră intruziunea cu câteva zile în urmă, se agitau panicați și se frecau de fața lui Ed ca niște resturi de muselină. „Noi nu am vrut asta” șopteau monitorii. „Noi nu te-am vrut aici”. Ed se străduia să îi alunge cu ambele mâini. Apoi ecranele se luminară iar gaura de vierme se oferi privirii, foarte limpede și foarte aproape, un lujer de neant pe fondul grimasei lui *RX-1*.

În acest timp, spațiul local al *Flăcării Perfecte* se transformase într-un soi de nor purpuriu prin care se puteau vedea containerele extratereștrilor șerpuindu-și orbitele haotice ca suveicile unui război de țesut și din ce în ce mai repede. Puteai simți structura navei cum se cutremura apropiindu-se de un eveniment catastrofic, o schimbare de fază ori saltul pe următoarea orbită stabilă.

„A dracului situație. Ce se petrece acolo, afară?”

Se auzi un râs moale și o voce de femeie răspunzându-i:

— Ei sunt motorul care ne propulsează. Ce credeai că sunt?

În liniștea care a urmat, Ed avu halucinația unei pisici la picioarele lui, dar păcălit să se uite în jos, văzu o revărsare de lumină izvorând ca o spumă strălucitoare din acvariul Sandrei Shen și prelingându-se spre el.

Sări din scaunul pilotului, țipând. Monitorii, cuprinși de teroare, se împrăștiară care-ncotro spre zonele pustii și întunecate ale navei. Lumina continua să se reverse din acvariu, un milion de puncte luminoase grămădindu-se în jurul picioarelor lui Ed, într-un dans fractalic și rece, multiplicându-se într-o formă ce i se părea cunoscută. Fiecare punct urma să adopte aceeași formă. Și Ed știa că fiecare dintre punctele cuprinse într-un punct urmau să adopte aceeași formă și așa mai departe, la infinit.

— Întotdeauna mai mult, auzi pe cineva zicând. Întotdeauna mai mult după asta.

Vomită.

Entitatea care-și spunea Sandra Shen începu să se alcătuiască în fața lui.

Orice ar fi fost, avea energie. Mai întâi se prezentă ca Tig Vesicle, cu smocul lui de păr roșu, înfulecând un *Muranese Fish Curry* cu o furculiță de unică folosință, din plastic. „Salut Ed. Suntem dați dracului, înțelegi?”, spunea Tig. Dar ea nu se mulțumi cu asta, așa că se transformă în soția lui Tig, Neena, pe jumătate dezbrăcată în penumbra adăpostului. Ed, fu atât de uimit că rămase fără grai. Neena dispăru cu iuțeală fiind înlocuită de surorile Cray. „Ce porcărie” spuneau ele. Râdeau. Între fiecare versiune a sa, Sandra Shen umplea camera de comandă cu licurici de lumină, ca într-unul dintre *tableaux*-urile de la circ, „Spumă de detergent într-un lighean de plastic, 1958”. În cele din urmă se prezentă ca la prima lor întâlnire, cea de pe strada Yulgrave, o femeie asiatică, scundă, plinuță, cu un cheongsam ornat cu frunze aurii, despicat până la coapse, îndreptându-se spre el printre fulgii de zăpadă, cu fața ei orientală într-o schimbare continuă, când tânără când bătrână, cu privirea sexy și de neînțeles, cu carisma a ceva inuman.

— Salut, Ed!

Ed privea tulburat:

— Tu ai fost toți! Nimic nu a fost real. Tu ai fost fiecare dintre cei pe care i-am întâlnit în acea parte a vieții mele.

— Mă tem că așa este, Ed.

— Nu ești doar un monitor.

— Nu, Ed. Nu sunt.

— Nu a fost nici un Tig.

— Nici un Tig.
— Surorile Cray nu au existat.
— Teatru, Ed, în fiecare clipă.
— Nu a fost nici Neena…
— Hai, cu Neena a fost distractiv. Nu-i așa?
Ed nu mai știa ce să spună. Se simțea mai folosit, mai manipulat și mai dezgustat de el însuși ca niciodată până atunci. Scutură din cap și se întoarse cu spatele.
— Dureros, nu-i așa Ed?
— Du-te dracului.
— Asta e o atitudine care mă dezamăgește Ed, chiar și din partea unui avatar. Nu vrei să știi restul? Nu vrei să afli *de ce*?
— Nu. Nu vreau.
— Ți-a adus capul în acvariu…
— Asta ce a mai fost? Ce se întâmpla când aveam capul în el? Ce era chestia aia în care-mi băgăm capul? Știi cred, ce dezgustător a fost să fac asta atâtea zile în șir.
— Ah, da, eram eu. Am fost totdeauna cu tine acolo, Ed. Nu erai singur. Eu eram medium-ul. Ca lichidul proteic din container, înțelegi? Înotai spre viitor prin mine.
Sandra Shen își fuma gânditoare țigara. Continuă:
— De fapt nu chiar așa. Te-am indus în eroare într-o anumită măsură. Te antrenam să vezi viitorul dar nu până acolo încât să fi acel viitor. Cum ți se pare ideea asta, Ed? Să fii viitorul. Să-l poți schimba în întregime. Să poți schimba orice, totul.
Scutură din cap ca și cum ziua aceea nu ar fi fost potrivită pentru astfel de explicații.
— Să-ți spun altfel. Când te-ai angajat, spuneai că ai pilotat toate tipurile de nave cu excepția uneia, da? Care este acest tip de navă?
— Cine ești tu? Și unde ai de gând să mă duci? murmură Ed.
— Ai să afli în curând. Privește!
O peliculă contorsionată de lumină, un zâmbet palid, vertical, de vreo șapte sute de kilometri lungime, atârna deasupra lor. *Flacăra Perfectă* tremura și răsuna pe măsură ce forțele care țineau deschisă gaura de vierme interacționau cu elementele motorului *ad hoc* al Sandrei Shen.
— Aici funcționează mai multe fizici decât au visat toți filozofii voștri – îl informă Sandra pe Ed.
Afară, extratereștrii își dublaseră efortul, oscilând și mai iute și în modele și mai complexe. Dintr-o dată, ochii lui *Madame* Shen se umplură de emoție.
— Nu sunt mulți care să fi reușit așa ceva. Ești în fața ei, Ed. Trebuie să accepți acest succes.
Ed rânjea contrar voinței lui.

— Privește-o numai! Cum crezi că au reușit *să o facă*?

— În ceea ce privește reușitele... – Ed scutură din cap negând afirmația Sandrei – este meritul lui Billy Anker, el a fost primul. L-am văzut când a intrat aici, cu zece sau doisprezece ani în urmă. L-am văzut. Dacă e să îmi amintesc ceva, asta îmi amintesc. Billy nu s-a mai întors niciodată și nu mai iei premiul dacă nu te întorci.

Ceva din această filozofie o determină pe Sandra Shen să zâmbească. Câteva momente privi atent la imaginea de pe ecrane. Apoi se adresă lui Ed cu voce moale:

— Hei, Ed.

— Poftim.

— Nu am fost și Annie. Annie a fost adevărată.

— Mă bucur. Gaura de vierme se deschise să îl primească.

*

În timpul trecerii Ed a dormit. Nu a înțeles de ce dar chiar și așa, în somn, bănuia că fusese aranjamentul lui *Madame* Shen. Zăcea în fotoliul pilotului, cu capul lăsat pe o parte, respirând zgomotos, pe gură. În spatele pleoapelor lăsate, ochii lui tremurau în mișcări REM, un cod simplu dar foarte important.

Visa astfel:

Era înapoi în casa familiei. Era toamnă, aerul era pâslos și ploua. Sora lui venea dinspre biroul tatălui cu tava pentru mâncare în mână. Ed pândea din umbră și sărea la ea strigând „Warraaa!”. În lumina umedă de la ferestre, tava pentru mâncare scăpa din mâinile ei, un ou fiert se rostogolea în arcuri excentrice, tot mai mici, în jos, pe scări. Ed fugea după el strigând „ioi, ioi, ioi”. Sora lui era tulburată. Nu vorbea cu el. Știa de ce e tulburată, văzuse scena pe când stătea ascuns. Ieșise cu tava într-o mână, cu cealaltă așezându-și hainele la loc. Aproape că plângea, iar mâinile i se muiaseră. „Nu vreau să fiu mama” îi spunea ea cu glas sugrumat.

A fost momentul de când toate cele din viața lui Ed au mers prost. Nimic după asta nu a fost la fel de rău, nici chiar atunci când tatăl a călcat pisoiul negru. Și oricine ar fi spus că treburile se stricaseră de mai înainte, greșea.

Se auzi o voce spunând „E timpul să-ți ierți toate acestea”.

Ed, adormit pe jumătate, simțea cum interiorul moale al găurii de vierme atingea carena, contractând-o. Zâmbi vag, se șterse la gură cu dosul mâinii și adormi la loc, de data asta fără vise.

Protejat de incandescența violentă a motoarelor extraterestre, învăluit și dezmierdat de zâmbetul ironic și motivele necunoscute ale entității care își spunea în acele momente Sandra Shen, era purtat cu grație și fără incidente pe un canal de naștere vechi de un milion de

ani. Sau mai mult. La capătul căruia, lumina profundă avea să explodeze asupra lui în feluri pe care nici unul dintre noi nu le poate imagina.

31.Am fost aici

După ce ieșise în fugă din cabană, Michael Kearney a fost aruncat în propriile amintiri, pentru o ultimă dată.

Se văzu la douăzeci de ani, revenind din ultima lui călătorie inocentă și întâlnind, la întoarcere, o femeie scundă, prost îmbrăcată, mergând în susul și în josul rândului de taximetre de lângă stația Charing Cross, stație la care-l conduseseră cărțile de Tarot. Femeia ținea o scrisoare în mâna dreaptă și striga „Hârtie blestemată, hârtie blestemată”.

Șuvițe de păr cenușiu se răsfirau pe o față turtită și înroșită de efort. O haină castanie, din lână, groasă ca o carpetă, îi strângea sânii mari. „Hârtie blestemată” striga ea. Ca și cum ar fi căutat varianta perfectă de strigăt, schimba accentuarea cuvintelor până ce ajunse să scoată în evidență, scurt, pe fiecare dintre ele. Se putea simți obligația de a exprima forțele din lăuntrul ei. Pentru ea era ca o muncă, o muncă dintre cele mai grele, scoasă de undeva din profunzime.

Kearney nu își putu stăpâni un fior. Nimeni altcineva nu părea să fie deranjat. Era privită cu un amuzament prudent și oarecum afectuos, în special când era întoarsă cu spatele. Când Kearney ajunse lângă ea, aceasta i se opri drept în față, străduindu-se să-i prindă privirea. Era scundă și viguroasă. Mirosul care se ținea de ea îi amintea de case pustii, haine vechi, șoareci. Nu a fost enervat nici de atitudinea ei teatrală și nici de nepriceperea netratabilă a emoțiilor ei. „Un petic de hârtie” strigă ea către Michael, care putu să observe că scrisoarea era veche, lucioasă de atâta pipăit, flendurită la îndoituri. „Hârtie blestemată”. Femeia i-o întinse lui. Kearney rămase cu privirile ațintite înainte, stingherit până la durere. Bătu din picior.

„Petic blestemat de *hârtie scrisă”.*

Refuză cu o mișcare din cap, credea că femeia vrea bani, „Nu, eu…”

Un taxi zgomotos traversă piața și se opri în apropierea lui, în scrâșnet de frâne. Orbit pentru scurt timp de lumina soarelui reflectată de capota taxiului, scăpă femeia din priviri. Într-o clipită, ea se apropie și-i îndesă scrisoarea într-unul din buzunarele hainei. Când își reveni, femeia dispăruse.

Pe hârtie nu găsi o scrisoare, ci o adresă din Cambridge, scrisă cu cerneală albastră, decolorată. O apropie de ochi. Citirea adresei păru să îl obosească. O mototoli și o aruncă. Renunță la taxi, luă alt tren și plecă spre casă. Aici, abătut, stors, incapabil să se convingă să despacheteze, sesiză că fără să vrea, memorase adresa. Încercă să lucreze ceva dar în loc de asta, dădu în cărți până la lăsarea întunericului după care, încercând probabil să-și reamintească lipsa de

însemnătate a tot ce făcea, colindă bar după bar, bând fără odihnă și sperând să o întâlnească pe Inge Neumann și s-o audă cum îi spune „E doar puțină distracție”.

După-amiaza următoare, pe ploaie, ajunse la adresa de pe hârtie. Stătea în fața unei case masive de suburbie, izolată, cu trei sau patru etaje, amplasată într-o grădină pe jumătate ascunsă de un gard atractiv, din cărămidă roșie.

Habar nu avea cum de ajunsese acolo.

Stătu acolo până ce hainele i se udară de tot, fără să facă însă vreo încercare de a pleca. Copii alergau încolo și încoace pe stradă. La 16:30 a fost o ușoară intensificare a traficului. Când ploaia s-a oprit – lumina după-amiezii se mutase spre vest – cărămizile gardului căpătară o culoare portocalie, caldă iar gardul păru să se retragă, ca și cum strada ar fi devenit mai largă. Concomitent, gardul păru că se dilată, că se înalță și se lungește. Puțin mai apoi, femeia cu haina de lână apăru bălăbănindu-se, respirând greu și ștergându-se pe față. Traversă drumul și dispăru direct prin zidul gardului.

— Stai – icni Kearney repezindu-se după ea.

Avu senzația că penetrează ceva membranos care se lipea, elastic, de fața lui. Auzi o voce care spunea „A fost uluitor pentru ei să descopere că fuseseră tot timpul în grădină fără să înțeleagă.” și înțelese că în mod cert, interiorul și exteriorul a orice era același mediu, unic, continuu. În acel moment a crezut că poate să se deplaseze oriunde ar vrea. Cu un strigăt de exaltare, încercă să se repeadă în toate direcțiile posibile, simultan, dar descoperi cu consternare în chiar momentul exercitării acestui privilegiu că alesese una dintre ele.

În casă rămăseseră unele piese de mic mobilier, ca și cum unul dintre chiriași încă nu ar fi abandonat-o. Era frig. Kearney merse din cameră în cameră, oprindu-se să examineze o veche apărătoare de foc la gura sobei, din alamă, o planșetă întărită cu metal, strânsă într-un colț, ca o insectă. Crezu că aude glasuri în camerele de deasupra, un râset curmat de o inspirație neașteptată.

Shrander-ul îl aștepta în dormitorul stăpânului casei. O putea vedea limpede prin ușa deschisă, stând la fereastră. Lumina izvora în jurul siluetei ei îngroșate, monolitice, transfigurând podeaua neacoperită, revărsându-se către picioarele lui Kearney, iluminând rotocoalele de praf. Pe o masă încrustată, amplasată în spatele ușii, se vedeau frumos aranjate programe de meciuri, prezervative în pliculețele lor pătrate, fotografii Polaroid, o pereche de zaruri supradimensionate inscripționate cu niște simboluri pe care nu le recunoștea.

— Poți să intri – spuse Shrander-ul – poți să pășești înăuntru.

— De ce m-ai adus aici?

O pasăre albă zbură prin dreptul celor trei ochiuri ale ferestrei. Shrander-ul se întoarse cu fața spre el.

Capul ei nu mai era uman. (De ce se gândise că ar fi? De ce toți cei din stația de taximetre consideraseră că este?) Era craniul unui cal. Nu capul unui cal, ci *scheletul* unui cap de cal, un enorm cioc din os, curbat, ale cărui două jumătăți erau unite doar în partea de sus și care, de fapt, nu semănau deloc a cap de cal. Ceva mare, pervers, inteligent, fără un scop anume și care nu putea vorbi. De culoarea tabacului. Nu exista gât. Câteva șuvițe, zdrențuite, colorate, de care erau înnodate monede și medalioane – probabil că fuseseră șnururi roșii, albe și albastre – atârnau din zona unde ar fi trebuit să fie gâtul, formând un fel de pelerină. Obiectul se înclina inteligent spre Kearney, privind în sus și-n jos, ca o pasăre. Din interiorul lui se putea auzi o respirație. Corpul din spate, acoperit cu haina din lână maronie, pătată și mirosind a mâncare, își ridica brațele durdulii într-un gest posesiv și generos.

— Privește – ordonă Shrander-ul cu vocea lui copilărească, limpede, de contra tenor – privește aici!

Când se conformă ordinului, totul dispăru vederii fiind înlocuit de o întunecime completă, de sentimentul unei viteze enorme și de câteva puncte de lumină. După câteva clipe, un atractor haotic se auto-generă, învolburat și clocotitor, în culorile sărace ale graficii de pe computer din anii ’80. Sângele lui Cristos – gândi Kearney – curgând pe firmament. Se clătina, vertiginos și îngrețoșat, și întinse o mână să se salveze dar era prea târziu. Cădea deja. Unde era? Habar nu avea.

— Adevăratele acțiuni se petrec aici – spuse Shrander-ul. Mă crezi? Puteai să ai toate acestea. Ea ridică din umeri ca și cum oferta ar fi fost mai puțin atractivă decât ar fi putut ea dori. Totul, înțelegi? Numai să fi dorit! Ah, voi oamenii… Șmecheria este, evident, să știi să-ți găsești calea. Mă întreb dacă ai habar cât de aproape ești.

Kearney aruncă o privire iute spre fereastră „Poftim?” Nu auzise nici un cuvânt.

Fractalii se învârtejeau. Ieși din cameră alergând. În drum se împiedică de masa încrustată și sprijinindu-se de ea să nu cadă, observă că apucase zarurile Shrander-ului. Propria lui panică umplu încăperea, un lichid atât de consistent că trebui să se răsucească și să înoate prin el până la ușă. Brațele băteau cu înverșunare în timp ce picioarele abia de se mișcau. Se împletici pe scări în jos – plin de teroare și extaz – cu zarurile în mână…

*

Erau iar în mâna lui ca atunci când își croise drum prin tufărișurile

de pe coastă, sus, pe dunele Plajei Monstrului. Dacă s-ar fi uitat înapoi ar fi putut vedea cabana și lumina blândă, lăptoasă, din spatele ferestrelor ei. Cerul era negru și plin de stele strălucitoare. Oceanul argintiu, prins în brațele golfului, cădea pe plajă cu un zgomot slab, șoptit. Kearney, care nu era un atlet, făcu probabil cam un kilometru și jumătate înainte ca Shrander-ul să-l prindă. De data asta era mult mai mare chiar dacă păstrase vocea de contra tenor care îi conferea un aspect copilăresc.

— Nu mă cunoști? – șopti Shrander-ul în timp ce se profila deasupra lui acoperind stelele. Mirosea a pâine veche, uscată, și a lână udă. Ți-am vorbit destul în vise. Acum poți să fii copilul care ai fost.

Kearney căzu în genunchi și-și îngropă fața în nisip unde, nu doar că putu vedea firele de nisip, dar putu să vadă și formele interstițiilor. Arătau atât de clar și distinct și detaliat că se simți din nou ca în copilărie. Plânse pentru acea pierdere definitivă, pierderea lui însuși. „N-am avut o viață a mea – gândi el – și pentru ce? Pentru uciderea a zeci de oameni? Pentru a se însoți cu un nebun împreună cu care să facă niște grozăvii?” Nu avusese copii. *Nu o înțelesese niciodată pe Anna.* Gemând atât din milă pentru el însuși cât și din cauza efortului de a evita vederea propriei pedepse, cu fața încă înfiptă în nisip, cu brațul stâng ținut rigid în spate, îi oferea Shrander-ului punguța cu zarurile furate.

— De ce eu? De ce tocmai eu?

Shrander-ul păru o clipă nedumerit.

— E ceva care mi-a plăcut la tine de prima dată.

— Mi-ai distrus viața!

— Tu ești cel care ți-a distrus viața – răspunse Shrander-ul cu un fel de mândrie. Ca fapt divers, de ce ai omorât toate femeile alea?

— Ca să te țin departe de mine.

Shrander-ul păru surprins.

— Vai dragă, nu ți-ai dat seama că nu are rost? N-a prea fost viață pentru tine. De ce ai fugit așa din răsputeri? Voiam doar să-ți arăt ceva…

— Ia zarurile și lasă-mă-n pace – se rugă Kearney.

Shrander-ul însă îl atinse pe umăr. Kearney se simți ridicat și dus deasupra valurilor care se spărgeau pe plajă, își simți membrele trase și îndreptate ferm dar grijuliu, ca de un maseur priceput. Se simți răsucindu-se în aer ca acul unei busole.

— Așa? – întrebă Shrander-ul – Nu. *Așa.* Acum poți să te ierți.

O senzație curioasă, ca un îngheț cald, ca prima atingere a unor aerosoli anestezici, se propaga pe pielea lui, apoi, penetrându-l prin fiecare por, alerga prin interiorul lui deblocând fiecare fundătură în care se băgase în cei patruzeci de ani de viață, relaxând eul conștient, atât de suferind și de împletit cu durere, frustrare si dezgust, relaxare

dusă până acolo unde nu mai vedea, auzea și simțea decât întunecimea catifelată. Întunecime în care se lăsă purtat fără să se gândească la ceva anume. După ceva timp păru că se ivesc câteva puncte de lumină. Curând se înmulțiră. Apoi deveniră și mai numeroase. Scântei, își aminti el de extazul sexual al Annei. Scântei peste tot. Străluceau, se adunau, se răsuceau deasupra lui, apoi se instalau în volburarea furioasă a straniului atractor. Kearney simți cum cade în el, cum se desface în bucăți, cum începe să se piardă. Devenea nimic. Devenea totul. Dădea din mâini și din picioare ca un sinucigaș trecând de al treisprezecelea etaj.

— Șșșt. Să nu-ți mai fie frică.

Shrander-ul îl atinse iar pe umăr, zicându-i:

— Poți să deschizi ochii, acum.

Kearney se înfioră.

— Deschide ochii!

Kearney deschise ochii.

— Prea strălucitor.

Totul din jurul lui era prea strălucitor pentru a putea fi văzut. Lumina vâjâia pe el fără nici un fel de limitare. O simțea pe piele, o auzea ca pe un sunet. Era ca o substanță fără greutate. Era lumină adevărată. Pereți înalți și arcuri și petale din ea, atârnau și sclipeau, se îngreuiau, durau o clipită, se răsturnau și cădeau spre el și cumva treceau prin el și dispăreau în mai puțin de o secundă. Doar ca să fie înlocuite. Habar n-avea unde se află. Se simțea extraordinar, simțea cea mai grozavă surpriză, uimire și încântare.

Râse.

— Unde mă aflu? Sunt mort?

Vidul din jurul lui mirosea a lămâi. Arăta a trandafiri. Îl simțea cum plânge, în ele și pe el. Exista și un orizont, dar era prea curbat, prea apropiat.

— Unde sunt toate acestea? Chestiile alea sunt stele? Chiar există undeva, în realitate?

Acum râdea și Shrander-ul.

— Așa e peste tot. E ceva nu?

Kearney privi în jos și observă Shrander-ul cum stătea pe umărul lui, ceva mic și rotunjor, în forma unei femei, cu haina castanie de iarnă strânsă pe corp, cu ciocul uriaș din os ridicat să înfrunte cerul care se rostogolea mugind.

Avu senzația că dacă ar fi avut ochi în orbite, ar fi orbit.

— Asta-i ceea ce se pare că niciodată nu obținem. Cât de legate sunt toate, unele de altele.

Panglici colorate fluturau și se scurgeau de pe umerii lui într-un vânt complet invizibil în timp ce poala hainei se târa prin praful unei antice suprafețe pietroase.

— Oriunde te-ai uita, se desfășoară la infinit. Ce cauți, aia găsești. Și voi, oamenii, ați putea s-o stăpâniți. În întregime.

Generozitatea acestei oferte îl nedumerea pe Kearney așa că se hotărî să o ignore. Oricum era de neînțeles. Apoi, privind la turnurile de lumină continuu prăbușindu-se și continuu fiind înlocuite, se răzgândi și începu să se întrebe ce ar putea să dea în schimb. Nu găsea nimic potrivit. Brusc își aminti de zaruri. Încă le mai avea. Le extrase grijuliu din săculețul lor din piele și le oferi Shrander-ului.

— Nu știu de ce le-am luat.

— Și eu mă întrebam…

— Asta e. Uite-le.

— Sunt doar niște zaruri. Oamenii le folosesc la unele jocuri. Dar iată, am ce să fac cu ele. De ce nu le pui jos?

Kearney privi de jur împrejur. Suprafața pe care stăteau, prea strălucitoare pentru a te putea uita la ea mai mult timp, presărată cu praf, se curba în depărtare.

— Pe sol?

— Da, de ce nu? Pune-le pe sol.

— Aici?

— Sau în altă parte. Oriunde pot să fie văzute.

— Visez, nu-i așa? Sau sunt mort?

Puse grijuliu zarurile pe roca prăfuită. După câteva clipe, zâmbind de sperieturile eului lui dispărut, le aranjă astfel încât simbolul pe care îl numea „Marele Dragon” să fie deasupra. Apoi se depărtă câțiva pași de ele, se opri cu fața în sus, către cerul unde își închipuia că ar putea vedea, printre norii de stele și gaz incandescent, imaginea a tot ce se petrecuse în viața lui. Era conștient că aceste lucruri nu se găseau acolo dar nu era rău dacă și le imagina. Văzu pietricele pe o plajă. (Avea trei ani. „Vino fuga!” striga mama lui. „Vino fuga!” Într-o găleată era apă înnourată cu nisip.) Văzu un iaz la vreme de iarnă, cu trestii maronii țâșnind prin gheața subțire de la mal. „Sosesc verișoarele tale” (Le vedea cum alergau râzând către el de-a curmezișul peluzei unei case obișnuite.) Îl văzu până și pe Valentine Sprake, arătând aproape uman, într-un vagon de metrou. Nu văzu cu nici un chip Casa Grozamei, dar avu impresia că, peste toate, zărește chipul Annei, puternic, decis, ghidându-l prin vadurile vieților lor, spre autocunoaștere.

— Înțelegi acum?

Shrander-ul, care amabil păstrase tăcerea până atunci, venise din nou lângă Kearney și-l privea prietenos.

— În univers, întotdeauna va fi ceva mai mult, ceva în plus. Apoi, și mai mult… Nu te mai pot ține multă vreme în viață, știi da? Nu aici.

Kearney zâmbi.

— Bănuiam. Nu trebuie să îți faci griji. Vai, privește! Privește!

Văzuse splendoarea dezlănțuită a luminii. Simți cum alunecă în ea, acolo, în locul acela fabulos. Era atât de uluit… Dorea ca Shrander-ul să știe. Dorea ca Shrander-ul să fie sigur că el înțelesese.

— Am fost aici și am văzut asta, zise el. *Am văzut-o.*

Simți cum vidul îl absoarbe.

Ah Anna, am văzut.

32.Peste tot și nicăieri

Iar în *Pisica Albă* se petrecuseră următoarele:

Seria Mau trecuse în spațiul matematic unde codul K rula fără substrat, într-un domeniu propriu. Restul universului părea să se fi retras la o foarte mare distanță. Evenimentele se acceleraseră și deceleraseră în același timp. O lumină albă, actinică – fără sursă și totuși direcționată – rotunjea marginile fiecărui corp în mișcare. Era un spațiu pe cât de lucid și intens pe atât de fără noimă – ca oricare dintre visele lui Seria Mau.

— De ce te-ai îmbrăcat așa? au întrebat-o Matematicile cu voce nedumerită.

— Vreau să știu ce-i cu cutia asta.

— Este foarte periculoasă aici, în starea asta și pentru noi și pentru tine. – … foarte periculoasă, repetară monitorii precum un ecou.

— Nu-mi pasă. Priviți. Și o înălță cu ambele brațe cât de sus putea.

— Este foarte periculoasă dragă, repetară monitorii *mușcându-și gheruțele și batistuțele.*

Codul țâșni din cutia Unchiului Zip și fuzionă cu codul *Pisicii Albe.* Totul – cutie, ambalaj și toate celelalte – se topi dizolvat în puncte, fluxuri și lumini întunecate ca materia non-barionică și explodă dincolo de fața lui Seria Mau cu viteze aproape relativiste. În aceeași clipă ea a simțit cum rochia ei de nuntă a luat foc iar îngerașii ei dragi s-au făcut cenușă. Monitorii își acoperiseră ochii cu mâinile și zburau ca frunzele uscate pe un vânt înghețat, cu vocile tensionate și deformate de efecte necunoscute ale dilatării spațio-temporale.

Brusc, tot conținutul cutiei se regăsi în afara ei. Toate ideile pe care le avuseseră unii sau alții despre univers erau prezente, accesibile, funcționale. Conexiunile fuseseră încrucișate. Sistemele descriptive se prăbușiseră într-o stare apriorică lor. Legăturile interne ale super substanței informaționale se rupseseră. Era un moment al reinventării. Era un moment de vertij maxim. Matematicile înseși erau desfăcute și nimic nu mai putea să fie la fel.

S-au auzit bătăi moi de orologiu.

— Dr. Haends, vă rog – a spus o voce blândă și competentă de femeie.

Acesta ieși, ivindu-se din substratul universal, cu mănușile sale albe și cu bastonul cu mâner aurit. Fracul avea guler de catifea și manșete cu cinci butoni iar pantalonii negri și strâmți aveau pe partea exterioară o bandă lată din mătase. Jobenul era pe cap. Pantofii, pe care Seria Mau nu îi mai văzuse vreodată, erau din cei pentru sala de bal, din piele, lăcuiți, croiți pe picior. Jobenul, pantofii, costumul, mănușile și bastonul erau făcute din numere. Acum vedea și ea. Erau

făcute din numere apărând atât de iute și lipite unele de altele că păreau o suprafață concretă. Întreaga lume o fi fost așa? Sau numai Dr. Haends?

— Seria Mau, i se adresă în timp ce întindea mâna către ea, dansezi?

Seria Mau dădu îndărăt. Gândul îi fugi la mama ei, la cum o lăsase să înfrunte atâtea de una singură, fără o vorbă de ajutor. Și la tatăl ei și la chestiile sexuale pe care el o punea să le facă. Și la fratele ei, la refuzul lui de a o saluta cu toate că știa că nu avea să o mai vadă vreodată.

— Nu am învățat să dansez.

— Și cine e de vină? Dr. Haends râdea. Cum ai putea să câștigi fără să participi?

El făcu niște semne cu mâna și Seria Mau observă că se aflau în vitrina magazinului cu obiecte magice, o fetiță – cultivar în rochie de nuntă și un bărbat înalt și slab cu mustață fină și ochi vioi, albaștri. În jurul lor erau stivuite lucrurile pe care le văzuse în vise – lucruri vechi, lucruri de-ale scamatorului, lucruri de copil. Bluze de plastic roșu. Pene viu colorate în portocaliu și verde. Ghemuri din eșarfe de mătase care să intre în joben să poată țâșni de acolo porumbei albi, vii. Jurubițe cu imitații de lemn dulce. O inimă de *Valentine's Day* luminată cu diode care se aprindeau în prezența iubitului. Spectre de raze X și papuci elevatori, cătușe pe care nu le mai puteai scoate și inele de scamator. Erau acolo toate lucrurile pe care le-ai fi dorit când erai copil, pe când lumea părea să ofere întotdeauna și mai multe și încă mai rămâneau o mulțime.

— Alege orice vrei tu, o invită Dr. Haends.

— Toate sunt false, răspunse Seria Mau cu încăpățânare, iar Dr. Haends râse.

— În același timp sunt și adevărate. Asta e partea minunată. Dăduse drumul mâinii ei și dansa singur, elegant.

— Puteai să ai orice ți-ai fi dorit.

Seria Mau știa că este adevărat. Înspăimântată, fugise de ideea asta în toate direcțiile posibile, fugise ca de cel mai tare câmp de ionizare din univers. „Lăsați-mă-n pace!” țipă ea.

Matematicile navei – care fuseseră Dr. Haends dintotdeauna sau cel puțin jumătate din el – o expediară la somn, aruncară o scurtă privire la unele dintre celelalte părți ale proiectului ei care implica unele călătorii în spațiul cu zece dimensiuni spațiale și patru temporale și după ce reorganizară *Pisica Albă* mai pe gustul lor, aleseră cel mai scurt traseu către Sigma Terminus și se aruncară în gaura de vierme.

Rămăseseră o mulțime de făcut.

*

Sigma Terminus.

Unchiul Zip veghea cu ochii mijiți.

— Urmărește-i.

— Prea târziu Unchiule. Au intrat deja. Unchiul Zip rămăsese tăcut.

— Sunt morți, comentă pilotul. Murim și noi dacă intrăm acolo. Unchiul Zip săltă din umeri. Aștepta.

— Asta nu e un loc pentru ființe umane, continuă pilotul.

— Și nu vrei să afli? Nu pentru asta ai venit aici? îi răspunse Unchiul Zip cu voce moale.

— La naiba, asta așa e.

*

Pisica Albă se rostogolea în tăcere, ca o navă – fantomă, către celălalt capăt al găurii de vierme. Motoarele erau oprite. Comunicațiile tăceau. Nimic nu mișca în interiorul ei. Afară rămăsese doar o lumină albastră, de semnalizare, folosită de obicei pe orbitele de parcare, clipitoare în pustietate. Carcasa, plină de cicatricile contactului cu un mediu indescriptibil, ca și cum călătoria printr-o gaură neagră ar fi semănat cu o mie de ani într-o râșniță de cafea într-un mod newtonian precum călărirea unui tren scăpat de sub control, se răcise rapid de la roșu aprins la vinețiu apoi la griul ei banditesc.

Ieșirea din gaura de vierme, o peliculă răsucită, alburiu luminoasă, rămase în urmă. Două sau trei ore, nava se rostogoli prin spațiu fără nici un control. După aceea arzătorul ei cu fuziune se aprinse scurt și ca în urma unei comenzi nerostite, se trezi și se poziționă pe o orbită în jurul primului obiect mai mare din zonă.

La scurt timp se trezi și Seria Mau Genlicher.

Era din nou în containerul ei. Era întuneric. Era frig. Era dezorientată.

— Afișare, comandă ea.

Nici un efect.

— Sunt singură aici? Ce-i? Liniște. Se mișcă stânjenită în întunericul din container. Lichidul proteic era nemișcat, lipsit de viață.

— Afișare!

De data asta apăru un canal de comunicare și câteva imagini vizuale, deformate, intermitente, suprapuse, împestrițate de interferențe.

Se putea vedea un obiect mare, alb, întins pe podeaua punții rezervate oamenilor care, pe măsură ce creștea rezoluția aparatelor, devenea o ființă umană parțial dezmembrată.

Hainele smulse de forțele gravitaționale zăceau ghem prin colțurile camerei. Era și unul dintre brațe acolo. Pereții de deasupra fuseseră înroșiți.

A doua imagine era cu Unchiul Zip cântând la acordeon în timp ce nava lui se rostogolea la nesfârșit prin gaura de vierme. Printre sunetele muzicii se auzeau bombănelile pilotului: „Ce porcărie, Dumnezeule, ce porcărie".

A treia imagine era tot cu Unchiul Zip, mai bine zis cu un prim plan al buzelor lui repetând „Putem ieși de aici numai dacă ne păstrăm mintea limpede". – De ce-mi arătați astea?

Nava continuă să tacă apoi, brusc, rosti:

— Toate acestea se petrec acum, simultan. Sunt semnale în timp real. Orice s-ar fi petrecut acolo, continuă să se petreacă. Și va continua la nesfârșit.

Unchiul Zip privea, din afișor, direct către Seria Mau.

— Ajutor!

— Este interesant, comentară Matematicile.

Seria Mau mai privi câteva clipe apoi comandă:

— Scoate-mă de aici.

— Unde vrei să te duci?

Ea se foi neajutorată în container:

— Nicăieri, vreau doar să ies de *aici*. Și neprimind nici un răspuns, continuă: „A mers nu? Ce-ai pus la cale înainte de a mă trimite la somn. Credeam că l-am văzut pe scamator dar era doar alt vis, cred..." Era ca o puștoaică de treisprezece ani încercând să fie indiferentă. Ca un răspuns, fluidul din rezervor se învârteji în jurul ei iar ea și-l imagină ca o scuipătură spălând ceea ce mai rămăsese din corpul ei. Asemănător cu cinsprezece ani de disperare. „Ei bine, ce contează gândurile mele? Acum chiar că sunt obosită. Nu-mi mai pasă. M-am săturat. Vreau să merg acasă și să nu se fi petrecut nimic din toate acestea. Îmi vreau viața înapoi." – Pot să spun și eu ceva? interveniră Matematicile.

— Ce? – Afișați, comandară Matematicile și Sectorul Kefahuchi explodă în capul ei. Asta este realitatea. Dacă tu crezi că timpul navei este realitatea, te înșeli. Dacă tu crezi că timpul navei înseamnă ceva, te înșeli. Nu înseamnă nimic. Vezi astea? Nu sunt doar o stare exotică ci ani lumină de văpăi albastre și roșii ivindu-se din nimic și rostogolindu-se în timp real, în timp uman. Așa arată lumea. Așa este în tine.

— Foarte poetic, râse Seria Mau cu amărăciune.

— Privește focul, ordonară Matematicile.

Și ea privi. Sectorul vâjâia și suspina deasupra ei.

— Nu îți pot înapoia corpul, continuară Matematicile. Doreai cu furie să trăiești și în același timp îți era teamă să o faci. Ceea ce ți s-a

făcut este ireversibil. Înțelegi? – Da, răspunse ea șoptit.

— Bine. Să continuăm. După o clipă, Sectorul păru să se încadreze singur în trei mari ferestre arcuite dintr-un zid acoperit cu volănașe de mătase gri. Ea era iar în vitrina magazinului cu obiecte magice și în același timp în containerul de la bordul *Pisicii Albe.*

Aceste locații, vedea ea acum, fuseseră dintotdeauna unul și același loc. Putea să vadă containerul, ideea corporației EMC despre ce și-ar fi putut dori o puștoaică de treisprezece ani: un coșciug decorat cu ornamente turnate și aurite imitând elfi, unicorni și dragoni, toți sacrificându-se eroic, în repetate rânduri, ca și cum moartea nu ar fi fost o stare permanentă iar chinurile ar fi putut fi depășite întotdeauna. Avea un capac subțire cu două articulații – imposibil de deschis dinăuntru ca și cum ei s-ar fi temut că ar putea ieși afară – și un mănunchi de conducte de racord.

În același timp ea era în container, în spatele lui și deasupra lui. Era și în minusculele camere de supraveghere strălucind precum praful în razele de lumină.

În timp ce privea ferestrele, partea superioară a Dr. Haends se înclina lent prin fereastra din mijloc. Cămașa lui albă fusese proaspăt scrobită. Smocul de păr negru lucea de la briantină. După ce s-a înclinat cât a putut de mult, Dr. Haends i-a făcut cu ochiul și în loc să se redreseze își aduse un picior lung și elegant în cameră apoi sări și el cu totul, în încăpere.

— Nu, spuse Seria Mau.

— Ba da.

Și din doi pași ajunse la container și deschise capacul.

— Nu, repetă Seria Mau.

Ce mai rămăsese din ea se zbătea și urla atât de tare încât fluidul în care fusese suspendată – subțire și inert ca o mucoasă, să poată absorbi șocurile forțelor newtoniene pe care până și o navă tip K trebuia uneori să le suporte – se revărsă și stropi pantofii din piele fină, fără însă ca Dr. Haends să observe, în timp ce o trăgea afară.

Prin camerele de supraveghere ea se văzu pentru prima dată în cincisprezece ani: ceva mic, dezarticulat, galben, cu membrele în unghiuri nefirești, agitându-se spasmodic împotriva durerii aerului liber. Ceea ce ea auzi ca pe un urlet de groază și disperare era în realitate doar un geamăt slab. Pielea era tăbăcită și întinsă ca la o mumie. Nu era nici un fel de carne între piele și oase. Buzele ofilite se retrăseseră deasupra dinților mici și netezi. Ochii priveau din adâncul orbitelor întunecate. Fu cuprinsă de amorțeală și dezgust când văzu cablurile stufoase atârnând de coloana vertebrală deformată de scolioză. Fu cuprinsă de o imensă milă apoi de cea mai crâncenă *rușine.* La început se împotrivise pentru că pur și simplu nu voia ca el să o vadă apoi se împotrivise și pentru că nu era de acord cu ce făcuse

el.

El aterizase nava. Rampa cargoului era coborâtă. El o scotea afară. Teroarea cădea asupra ei precum lumina Sectorului Kefahuchi. Ce ar mai fi putut ea să facă dacă nu mai era *Pisica Albă*? Ce ar mai fi putut ea să fie?

— Nu! Nu! Sectorul Kefahuchi pulsa deasupra ei.

— Nu este aer acolo, spunea ea cu voce jalnică, nu este aer acolo.

Cerul luase foc de la radiații.

— Nu putem trăi aici! Nu putem trăi! Dar lui Dr. Haends nu părea să îi pese.

Acolo afară, pe suprafața aceea, printre movile stranii și joase și artefacte îngropate, el se pregătea pentru intervenția chirurgicală. Mănușile albe și manșetele cu cinci butoni dispăruseră. Din ochii și din gura lui se revărsa spuma albă a codului K, să formeze uneltele trebuincioase din praful de acolo.

Dr. Haends privi în sus ținând o mână cu palma în sus ca și cum ar fi vrut să verifice dacă plouă. „Nu este nevoie de mai multă lumină".

Seria Mau plângea.

— Mor! Cum poți să-mi dai un corp nou aici? – Uită de corpul tău. Trebuiau să țipe unul la altul pentru a se putea înțelege. Vântul de particule făcea să fâlfâie coada fracului lui. „Nu-i așa că este minunat să fi viu?" râdea el. În spatele lui monitorii țâșneau din navă ca un banc de pești entuziasmați, sclipind și dansând.

— Ea va fi bine din nou, strigau unii la alții, ea va fi bine din nou. Dr. Haends își ridică instrumentele.

— Uită de tine. Acum poți să fi ceea ce ești. – O să doară? – Da. Ai încredere în mine?

—Da.

*

Mai târziu – minute sau ani – dr. Haends și-a șters numerele de pe frunte ca și cum și-ar fi șters sudoarea și s-a dat câțiva pași în spate, să-și poată admira opera. Costumul și manșetele erau mânjite cu sânge. Instrumentele lui care la început păreau să fie de cel mai înalt nivel, își pierduseră luciul și nu mai păreau folosibile. Scutură din cap. Fusese un efort considerabil, chiar și pentru el. Din punct de vedere termodinamic, realizase cea mai costisitoare operație din activitatea lui. Și existase și un risc mare. Dar ce poți câștiga fără să riști?

— Acum poți să fii ceea ce ești.

Ființa pe care o realizase se săltă ușurel și își flutură aripile nesigură. „E greu" spuse ea. „Trebuie să fiu chiar atât de mare?" încercă să se privească dar fără succes. „Nu pot să văd ce sunt" și fâlfâi iarăși. Evenimente electromagnetice colaterale stârniră praful.

Praful rămase atârnând acolo unde fusese ridicat și nimic altceva nu se mai întâmplă.

— Cred că dacă vei continua să exersezi…, o încurajă Dr. Haends.

— Sunt îngrozită. Și mă simt atât de prost… Râse. Cum arăt? Sunt încă aici? – Și da și nu. Întoarce-te să văd cum arăți. Așa. Arăți bine. Frumos. Numai să exersezi ceva mai mult…

Seria Mau continuă să se învârtă. Simțea lumina cum îi cuprinde aripile.

— Astea sunt pene?

— Nu tocmai. – Nu știu să le folosesc. – își vor menține forma pe care o vei dori, o asigură dr. Haends. Poți să fii așa sau în întregime altfel. Poți să fii iar o pisică albă care se năpustește printre stele. Sau poți să încerci ceva nou. Eu sunt complet satisfăcut de ceea ce am realizat. Da! Privește! Vezi? Asta e! Ea se ridică si se roti cu stângăcie deasupra capului lui.

— Încă nu știu cum să procedez…

— Fă câteva întoarceri. Mai fă câteva. Vezi? Ea se conformă.

— Da, mă descurc. Cred că voi fi destul de bună…

Monitorii zburară către ea.

Se îngrămădiră în jurul ei șușotind încântați și aplaudând cu mâinile lor osoase și tăbăcite de muncă.

— Ai reușit atât de *bine,* îl felicită ea. Apoi privi în jos, către *Pisica Albă.*

— Toți acești ani… se minună ea. Asta *am* fost eu? Si slobozi ceva ce ar fi putut fi lacrimi dacă un organism atât de bizar, atât de mare și totuși atât de fragil, atât de dependent de dorințele ei, ar fi putut plânge.

— Vai dragă, nici nu știu cum mă simt. Râse cu bruschețe, râsul ei umplând vacuumul. Era un râset de particule. Ea râdea în orice regim. Încercă pe rând ce putea să fie. Oricât de multe posibilități avea, încă mai rămâneau o mulțime. „Asta îți place?” striga ea de sus, eu cred că o prefer pe ultima.

Aripile ei își pierduseră aspectul de pene iar lumina Kefahuchi luneca pe ele de la un vârf la altul, ca un foc sălbatic. Seria Mau Genlicher râdea fără oprire…

— La revedere, strigă ea de sus.

Și se înălță iute, mai iute chiar și decât ar fi putut ochii Dr. Haends să o urmărească. Umbra ei trecu scurt pe deasupra Dr. Haends și dispăru.

După ce a dispărut, Dr. Haends rămase acolo pentru un timp, între nava K, goală acum și rămășițele fizicianului Michael Kearney. Era extenuat dar nu părea să dorească să se așeze. Se aplecă și culese de jos zarurile pe care Michael Kearney le adusese acolo. Le răsuci gânditor apoi le puse jos la loc. „A fost obositor” își repetă sieși. „Pot

fi mai obositori decât îți poți imagina”.

După un timp își permise să revină la o formă în care se simțea confortabil și rămase pe loc, mult timp, privind la Sectorul Kefahuchi: ceva mic, îndesat și durduliu, cu un uriaș cioc osos și o haină castanie de lână pătată de la mâncare, ridicând din umeri în timp ce-și spunea „Ei bine, restul trebuie să fie făcut de acum înainte”.

33.Ultima aruncare a lui Ed Chianese

Flacăra perfectă se ivi din călătoria ei prin gaura de vierme.

Motorul ei își micșoră singur elanul apoi se dezmembră în părțile sale componente. Un minut sau două păru să analizeze opțiunile posibile, apoi își făcu loc cu grijă prin spațiul local, până în apropierea unui asteroid de unde se putea vedea întregul Sector Kefahuchi.

În scaunul pilotului, Ed Chianese se întinse cât putu, căscând și respirând zgomotos. Cu excepția mâinii care i se odihnea pe organele genitale, semăna cu „*Moartea lui Chatterton*" și nu se putea observa dacă visa sau nu. O femeie orientală, micuță, în *cheongsam* auriu despicat până la coapse, privea în jos la el, cu o expresie maternală și ironică în același timp. Își aprinsese o țigară din care trăgea între două mișcări ale capului. Ochii ei nu-l slăbeau nici o clipă. Dacă ar fi fost o femeie reală, ai fi putut zice că voia să îl facă din ochi.

— Hai Ed, e timpul să treci la treabă. Câteva firicele alburii părură să iasă din ochii ei. „Știi, ar trebui să o facem pe muzică. Una pe măsură".

Își ridică o mână și Ed fu ridicat și el cu grijă din scaunul lui de acest simplu gest și propulsat cu viteză moderată spre cea mai apropiată trapă care, odată deschisă, lăsă atmosfera din întreaga navă să țâșnească afară și odată cu ea și corpul lui Ed. Părea să nu fie conștient de această mișcare, probabil spre binele lui. Câteva clipe mai târziu, stătea în aer, perfect orizontal, cu picioarele lipite, cu mâinile încrucișate pe piept, ca pentru înmormântare, la aproape un metru de suprafața asteroidului.

— Frumos. Arăți bine, Ed – rosti Sandra Shen.

Își întoarse fața către sclipirile Sectorului Kefahuchi din cauza cărora silueta *Flăcării perfecte* abia de se putea distinge.

— Nu mai am nevoie de tine, se adresă Sandra către navă.

Câteva secunde nava efectuă unele manevre scurte lăsând vederii, pentru puțin timp, extratereștrii și containerele lor ciudate, luminați de izbucnirile intermitente ale motoarelor după care extratereștrii aprinseră *Norul Purpuriu* din nou și duși au fost.

Sandra Shen rămase privind în urma lor. Pentru un moment sau două păru să fie plină de remușcări și fără nici un chef de a lua vreo decizie. „Vreau altă țigară?" se adresă ea lui Ed după care își răspunse singură „Nu, cred că nu!" Era agitată, nu era în apele ei. Umbra ei deveni la rândul ei agitată. Mâinile își făceau de lucru cu hainele. Doar atât să fi fost? Poate mai mult? Câteva clipe scânteile izbucniră de peste tot. Oftă exasperată și se relaxă.

— Ed, trebuie să te trezești.

*

Ed se trezi în picioare, pe curba unei lumi mici aflată sub iluminarea teribilă a Sectorului Kefahuchi.

Coloane de foc se ridicau și cădeau asupra lui, suite de culori, culori necorelate, culori murdare. Ceva mai încolo, luminată într-un mod pe care nu îl putea descrie, zăcea o navă K. Motorul era oprit iar carcasa vibra din cauza efortului de menținere a armamentului. Și scheletul complet al unei ființe umane, maroniu, cu bucăți de haine și de cartilaje încă ținându-se de oase.

Pe umărul scheletului, ciudată și cu imaginea neclară din cauza luminii violente, ceva mai puțin amenințătoare decât în aparițiile de început, stătea entitatea cunoscută uneori sub numele de *Sandra Shen,* alteori sub numele *Dr. Haends,* dar cel mai des, pentru majoritatea colaboratorilor ei temporari, sub numele *Shrander.*

Ed o privi cu atenție observând figura bondoacă, haina de lână castanie, fără nasturi, capul ca un schelet de cal, ochii ca două jumătăți de rodie.

— Uau. Ești ceva real?

Se pipăi cu mâinile. Să știe ce e cu el înainte de orice altceva.

— Ești real? Te-am mai văzut. Nu primi nici un răspuns, își frecă fața cu mâinile. Știu sigur că te-am mai văzut. Toate astea…

— Uimitor, nu-i așa? Și așa e peste tot.

Dar Ed nu la asta se referise, el se gândea că ajunsese mai departe decât își dorise vreodată.

— Nu sunt sigur că știu unde ne aflăm…

— Să știi că nici eu – Shrander-ul avea un aer de mulțumire – e atât de *mult* din el aici!

— Ei, dar tu ești Sandra Shen.

— Și ea. Da.

Ed renunță. Pentru moment trebuia să aibă grijă de el însuși. Să înțeleagă. Shrander-ul părea să fie prietenos și amabil așa că relativ repede, Ed se simți mai în siguranță decât la trezire. Ceea ce îl determină să considere că trebuia ceva mai mult efort din partea lui. După o clipă de meditație, continuă:

— Provii din cultura K, nu-i așa? Voi n-ați murit. Asta era explicația.

O privi cu respect.

— Ce fel de lucru ești?

— Nu sunt sigur că ai putea să înțelegi răspunsul. Indiferent ce sunt, în mod cert sunt ultimul. Oftă. Toate lucrurile bune au un sfârșit, Ed.

Ed nu știu ce să mai spună…

— Și cum te împaci cu situația asta?

— Bine. E în regulă.

— Nu te simți singur? Părăsit?

— Ah, ba da. Singur. Puțin marginalizat. Oricine s-ar simți la fel. Dar am avut zilele noastre de glorie, și au fost niște vremuri tare bune! Privi către el, înviorată. Îmi doresc să ne fi văzut. Arătam tot așa doar că aveam mai multe panglici. Râse. N-am să-ți arăt ce e sub haină.

— Pariez că arăți foarte bine.

— Ei, nu-s chiar ca Neena Vesicle. Rămase pe gânduri… Ce spuneam?

— Că ați avut și vremurile voastre bune.

— Da, am avut. Am avut. Viața era bună pentru noi, așa cum a fost și pentru tine, poate chiar mai bună. La un moment dat impunătoare ca un dans al ceaiului în paradis, apoi iute, halucinantă, pe muchie de cuțit, fără timp de meditație. Știi cum e, iadul absolut. Am avut ceva reușite. Ar fi trebuit să vezi realizările noastre. Cu ele am pus lumea în mișcare. Am dovedit codul. Am găsit toate răspunsurile pe care le vreți și voi…

Se opri. Arătă către cer.

— Apoi am ajuns *aici.* Ca să-ți spun adevărul adevărat, ne-a oprit și pe noi ca pe toți ceilalți. Chestia asta era deja bătrână când am ajuns noi aici. Cei care ajunseseră aici înaintea noastră erau deja bătrâni pe când noi încă nu apăruserăm. Le-am preluat ideile cât de repede am putut, așa cum faceți și voi acum. Și am încercat și noi, la rândul nostru… – Shrander-ul păru să ridice din umeri – și am eșuat. Ar fi trebuit să ne vezi atunci, Ed. Erau vremuri captivante. Aveam un oarece control asupra lucrurilor. Dar degeaba. Se lăsă pe spate ațintindu-și ciocul mare și osos către Sector.

Apoi își coborî privirile către picioare, către praful de la picioare. Ei, nu mă plâng. Chiar și atunci a fost bine. Vreau să spun că a fost o aventură adevărată. Aventura noastră. Era o parte din noi. E ceva să fi ajuns aici. Să fii cu totul ceea ce ești.

— Se pare că te-ai cam pierdut.

— Așa este. Ne-am pierdut. Așa se întâmplă când ajungi aici. Cazi. Îți rupi gâtul de ea. Îți pierzi inima. Ne-a înfrânt. A înfrânt inteligența noastră, a înfrânt capacitatea noastră de înțelegere. În cele din urmă nu am mai ajuns la miez.

Urmă o pauză în care fiecare dintre ei rămase cu gândurile la limitele proprii, ceea ce pentru Ed nu era o problemă de vreme ce toată viața se străduise să le depășească. Când consideră că pauza fusese suficient de lungă, întrebă:

— Și ce s-a mai întâmplat?

— Ne-am străduit să mergem mai departe. Trebuia să admitem că ne lipsea ceva. Și așa ne-a venit și ideea unei posibile soluții, ideea cea mare. *Noi* nu puteam să aflăm ce e cu Sectorul așa că am decis să

construim ceva care să poată. Eu sunt ultimul din stirpea mea Ed, așa este, dar eu am fost lăsat să asigur continuarea proiectului.

Shrander-ul tăcu.

— Eu sunt demult perimat.

Ed putea simți greutatea acestei afirmații. Putea simți singurătatea din spatele ei. Ce poți face pentru o entitate extraterestră? Îți pui un braț pe după ea? Ce spui? Spui „Îmi pare rău că ești învechit”?

Probabil că Shrander-ul simțise ceva:

— Lasă Ed, nu-ți bate capul.

După o clipă, își adună forțele și gesticulă într-un fel care îngloba ruinele din jurul lor, artefactele inexplicabile din praful de pe jos, nava K care stătea ca un demon trist al ingineriei, cu sistemele coapte din cauza radiațiilor și cu armele pregătite pe măsura posibilelor evenimente amenințătoare ce se petreceau până la o sută de lumini distanță, în susul și în josul Plajei.

— Am trăit printre aceste ruine, am folosit aceste obiecte. Și altele, peste tot prin halou. Era în toate o părticică din mine. Și fiecare părticică eram eu pe de-a-ntregul. După ce EMC a descoperit cultura K, am trăit în spațiul navigațional al acestei nave. E furată. Din interiorul matematicilor ei, acționam pe paisprezece dimensiuni din care patru temporale. Eram cât haloul. Eram înainte și înapoi în timp ca un yo-yo. Puteam să intervin.

— Pentru ce?

— Pentru că noi v-am construit pe voi. Din aminoacizi. Am stabilit ce ne lipsea și am construit strămoșii voștri astfel încât să evolueze în ceea ce noi nu puteam fi. Era un proiect pe termen lung ca de altfel tot ce este aici pe Plajă. Ok, poate nu chiar atât de vizibil ca unele inginerii solare. Dar spune-mi te rog, mai *funcționează* vreuna? Uită-te în jur, eu zic că nu. Am considerat că investiția noastră are o șansă. Era de nivel tehnic scăzut și în același timp elegantă. Mai mult, am dat universului o mână de ajutor lăsând câte ceva pe ici pe colo. În tot acest timp, eu am vegheat acest proiect!

*

Sectorul Kefahuchi.

O singularitate fără orizont de evenimente. Un loc al tuturor regulilor nerespectate, al jucăriilor scamatorului, al magiei care ar putea să meargă sau nu, chestii nedemne de încredere din fereastra unui magazin retro.

Nu puteai folosi nimic dar nici nu te puteai opri din încercări. Nu te puteai opri din încercarea de a le folosi.

Cortexul vizual al lui Ed, excitat ca o pereche de ioni într-un dispozitiv Tate-Kearney, halucina simbolurile zarurilor pe cerul

scânteietor. Văzu Gemenii, capul de cal, clipperul cu vele, pe fondul unor nori ca de fum. Dedesubtul acestor simboluri pentru noroc/nenoroc, se întindea suprafața aproape netedă a asteroidului – dacă asta era obiectul da la picioarele lui – acoperită cu praf alb, fin. Ici și colo se puteau zări rămășițele unor structuri rectangulare, fundații reduse la niște cioturi de trei centimetri înălțime de cine știe ce forțe de ablațiune provenind din Sector. Împrăștiate în jurul lor, în acest paradis al descoperitorilor, se vedeau formele unor artefacte de mici dimensiuni, cu muchiile estompate de praful depus, fiecare valorând o mică avere în laboratoarele de dezmembrări de pe Motel Splendido.

Încercă să se gândească la sine ca la un artefact.

Se aplecă și-și puse urechea pe suprafața asteroidului. Putea auzi codul K nu mult dedesubt, cântându-și ca un cor.

— Încă ești acolo – șopti el.

— Acolo jos și peste tot. Și ce vrei să mai faci, Ed?

Ed reveni în picioare.

— Să fac?

Shrander-ul râse.

— Nu te-am adus aici doar ca să te uiți. Dacă ai ști ce costuri, în termeni termodinamici, are menținerea ta aici, în viață, în acest loc… – se opri ca și cum nu și-ar mai fi găsit cuvintele – … fabulos, ai fi renunțat. Sincer. Pe bune, mi-ar fi plăcut să te aduc aici doar așa, dar ar fi fost o risipă foarte mare.

— Bine. Și?

— Nu fi naiv, *Eddy Cuminţelul*. Nu poți să stai pe loc. Mergi înainte sau cazi. Ce urmează?

Ed rânji. Acum știa ce vrea ea. Chicoti.

— Rita Robinson. Pariez că ai fost și Rita Robinson.

Se duse la schelet, îngenunche în praf și mângâie oasele maronii. Trase o fâșie de cârpă albită lipită de cutia toracică și o lăsă să cadă privind la cum era trasă în jos de gravitația slabă.

— Care-i povestea lui?

— Ah, da, Kearney.

— Kearney? Isuse, *acel* Kearney?

— A fost cineva care a fugit de sine. Fusese atât de promițător la început și totuși atât de speriat… L-am văzut cum s-a aprins din nimic pentru ca mai apoi să se stingă brusc, ca o lumânare. Da, știu ce ai vrea să spui. El și cu Brian Tate v-au adus în spațiu. Fără ei nu ați fi avut mașinile cuantice. Nu ați fi avut procesare masivă în paralel. Și fără asta nu v-ați fi descurcat niciodată pe aici. În final însă, el a fost o dezamăgire. Crede-mă Ed, era prea speriat de ceea ce știa. Nu ar fi trebuit să îl aduc aici dar simțeam că îi datorez asta. Râse. Chiar dacă a furat ceva de la mine și fugea ori de câte ori încercam să cer acel ceva înapoi. Se aplecă și răscoli praful cu mâinile ei mici și grăsuțe.

— Privește.

— Ei, *Jocul Navei.*

— Astea sunt originalele, Ed. Privește ce măiestrie. Nu am aflat niciodată cât de vechi sunt. Privi la zarurile din palma ei grăsuță. Erau deja vechi când le-am găsit noi.

— Și ce fac?

— Nici asta nu am aflat. Le-am păstrat pentru valoarea lor sentimentală. Poftim. Ia-le.

— Pentru mine sunt doar un joc.

Luă zarurile și le întoarse astfel încât zarurile să prindă lumina Sectorului Kefahuchi. Înțelesese că așa trebuie privite. Erau un alt mecanism care să ajute la înțelegerea locului unde nu existau reguli. Imaginile familiare pâlpâiau și tânjeau de parcă ar fi vrut să sară de pe fețele zarurilor și să se gătească în lumină. Ed consideră că este dator pentru această înțelegere:

— Ce ar trebui să fac?

— Să iei nava K și să pătrunzi în Sector. Adânc. Să faci drumul până la capăt. Este un *Kefahuchi Boogie,* Ed. *Punct ochit punct lovit.*

— De ce eu?

— Tu ești primul dintre ei. Tu ești ceea ce am sperat să realizăm.

— Kearney a fost creierul, nu eu.

— Ed, nu vreau să îl înțelegi, vreau să-l *surfezi.*

*

Ed dădu gânditor cu zarurile.

Apoi dădu iar.

— Am dorit dintotdeauna să zbor pe o chestie ca asta. Ce se va întâmpla dacă intru acolo?

—Ție?

Ed dădu iar cu zarurile.

— La tot ce-i aici – și făcu un gest care păru să includă întreg universul.

Extraterestrul săltă din umeri.

— Cine știe? Lucrurile se vor schimba pentru totdeauna.

Ed aruncă zarurile încă o dată. Sectorul Kefahuchi se dezlănțuia în tăcere deasupra lui. Războiul izbucnea peste tot de-a lungul Plajei. Privi la zarurile zăcând în praful iradiat. Ceva ce văzu acolo, ceva legat de felul în care căzuseră, părea să îl amuze.

— Bine. La naiba. Se ridică rânjind. Va fi distractiv?

— Va fi.

— Unde trebuie să semnez?

*

Ceva mai târziu, paraplegic, cateterizat și umplut până la limitele sistemului nervos cu medicamente noi nouțe, Ed Chianese, avatar, simți crucea lui Einstein luminându-i creierul și preluă controlul navei K Sandra Shen îl antrenase bine. Navigarea este un act similar profeției, câteva presupuneri cu capul într-un bazin cu gelatină profilactică. Poți să lași algoritmilor masivele calcule în paralel. Poți să le lași uneltelor cuantice.

După „semnare”, matematicile s-au retras în spațiul lor si Ed le găsi acolo, așteptându-l.

— Hei…

— Ce este?

— Vreau ceva. Un singur lucru. Am avut o soră, știi doar, și am făcut prostia să mă depărtez de ea. Aș vrea să o mai văd. Doar o dată. Ce zici?

— Nu este posibil, Ed.

— Atunci vreau să dăm alt nume navei. Se poate?

— Bineînțeles.

Ed reflectă la viața lui aiurită…

— Suntem *Pisica Neagră.* De acum înainte suntem *Pisica neagră.*

— Este un nume bun, Ed.

— Bine atunci. Sus!

Matematicile au fost încântate să facă asta. Ed trecu în timpul navei. Zece dimensiuni spațiale se desfășurară ca niște picioare. Și patru temporale. Materia întunecată porni să fiarbă și să se dilate. Afară, într-un ultim loc din lumea obișnuită, *Pisica Neagră* se ridică de pe suprafața unui asteroid. Vibră ca un ac de busolă apoi se întoarse lent până ce ajunse în poziție verticală. Timp de treizeci de nanosecunde, ceea ce înseamnă un milion de ani acolo, jos, la suprafață, nu se întâmplă nimic. Apoi produsele de fuziune izbucniră din pupa ei. Țâșni înainte într-o linie de lumină albă și în scurt timp făcu o gaură în neant.

— Ei bine, motoarele sunt pornite. Spre țintă!

— Hai s-o facem, Ed.

— Care din butoanele astea e pentru muzică?

*

Asteroidul era acum pustiu, exceptând zarurile din os și fizicianul mort. Zarurile rămăseseră așa cum căzuseră pentru Ed Chianese, iar praful începea să le acopere. Oasele lui Michael Kearney se mai întunecaseră puțin. Seria Mau reveni de câteva ori, uneori veselă alteori ca o iarnă geroasă – privea în jos și pleca mai departe.

Anii trecură. Veacurile trecură.

Apoi cerul începu să-și schimbe culoarea, încet și subtil la început, apoi din ce în ce mai repede și mai sălbatic decât ar fi putut visa cineva.

ÎNCEPUTUL

Sfârșit

---

[1] Viață Feerică – n.t.

[2] Corporate Executive Officer – n.t.